

Tuyết Ảnh Sương Hồn

Tình yêu
Tiểu thuyết
pha lê

All about the true love

vh

HOA MIỆNG BẮC VIỆT HOC

Quảng Trị

TÌNH YÊU PHA LÊ (ALL ABOUT THE TRUE LOVE)

Tuyết Ảnh Sương Hồn
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Cảm Xúc Đầu Dẽ Thương

Tuổi mười sáu, mười bảy như hoa nở, tình cảm giữa con trai và con gái luôn sâu sắc hơn tình bạn và nhẹ nhàng hơn

tình yêu. Thứ tình cảm mông lung ấy chỉ có thể dùng bốn chữ “như thực như hư” để diễn tả là phù hợp nhất.

Love 1:

Một giờ mười lăm phút, tại cổng trường trung học phổ thông Thần Quang.

Lâm Nguyệt Loan đang ngó trái ngóng phải đợi người, cô bé đang đợi người bạn thân nhất của mình – Giang Vũ Phi. Đã nói là sẽ đến trước một giờ, sao đến muộn thế không biết?

Lâm Nguyệt Loan và Giang Vũ Phi

cùng mười sáu tuổi. Khi còn nhỏ hai gia đình là hàng xóm thân thiết, hai người lớn lên cùng nhau. Sau đó nhà họ Giang chuyển đi, nhưng tình bạn giữa Vũ Phi và Nguyệt Loan vẫn sâu sắc như xưa. Tiểu học, trung học cơ sở đều cùng lớp, trung học phổ thông lại thi vào trường Thần Quang và Thanh Hà. Từ đó hai cô bé không thể cùng đi cùng về nữa.

Cuối cùng thì cuối đường cũng xuất hiện một bóng dáng đang hớt hải chạy đến. Từ xa đã luôn miệng gọi tên cô: “Loan Loan, xin lỗi tớ đến muộn. Gần lúc thì thầy giáo gọi lại có tí việc. Cậu

đợi lâu chưa?”.

Nguyệt Loan không hề trách móc, cô bé cười và nói: “Không sao, tớ mới đợi thôi. Có điều cậu mà muốn tham quan trường tớ thì phải nhanh lên, hai giờ tớ phải vào lớp rồi”.

Trường trung học phổ thông Thần Quang là trường có quang cảnh đẹp nhất, hoành tráng nhất và có điều kiện tốt nhất của thành phố A. Bất kể là môi trường học tập hay đội ngũ giáo viên đều là hàng đầu, không chê được điểm nào. Điều kiện vào trường rất cao, muốn vào

phải vừa có tài năng vừa có thành tích xuất sắc, không dễ dàng chút nào.

“Loan Loan, cậu cừ thật đấy, vừa học vừa làm, vậy mà vẫn thi vào được Thần Quang”.

“Tớ không thể không thi đỗ mà, trường này có điều kiện tốt nhất, học phí cũng công bằng nhất”.

Đúng thế, trường trung học phổ thông Thần Quang tuy là trường hàng đầu của thành phố A thế nhưng học phí lại không hề đắt đỏ. Có nhiều tổ chức tài trợ nên trường không phải dựa vào việc thu học

phí để kiếm tiền. Coi việc bồi dưỡng nhân tài làm tôn chỉ chính. Chỉ là tấm vé vào trường không dễ kiếm.

“Bây giờ cậu vẫn làm thêm ở tiệm ăn của chú Chung à?”.

“Tớ xin nghỉ tạm thời rồi, mới khai giảng nhiều bài vở, lại vào Thần Quang nữa nên có nhiều thứ phải làm quen, không biết sắp xếp thời gian kiểu gì nữa”.

Giang Vũ Phi gật đầu: “Đúng thế, mới khai giảng nhiều việc lặt vặt lắm, lại là trường mới nữa chứ! Tớ ở trường

Thanh Hà cũng chóng hết cả mặt lên đây! Cái hôm nhập học ấy, nếu không phải có mẹ tớ bên cạnh thì tớ không biết phải bắt đầu từ đâu, trường thì to như thế, các bộ phòng ban lại chia ra, lại nộp mấy cái thứ phí này phí kia nữa chứ!”.

Lâm Nguyệt Loan cười nói: “Chí ít còn có mẹ cậu bên cạnh. Trường tớ rộng hơn, các phòng ban nhiều hơn, chẳng phải tớ một mình đi nộp hết các khoản phí sao?”.

Thực ra những chuyện Vũ Phi vừa nói ở trường Thần Quang cũng tương tự.

Hôm nhập học người đông phát khiếp, một phần ba là học sinh, hai phần là phụ huynh đi cùng. Những cô cậu được đưa đến trường đều là công chúa nhỏ, hoàng tử nhỏ, được nuông chiều từ bé quen rồi, không có người bên cạnh thì chẳng biết làm gì. Vì thế khi Nguyệt Loan đến, nộp phí ở đâu, nhân viên giáo vụ đều hỏi đi hỏi lại: “Em đến một mình à? Em đến một mình thật à?”

“Loan Loan, tớ phục cậu lắm đấy! Chúng mình bằng tuổi nhưng cậu biết làm hơn tớ bao nhiêu việc!”.

“Cái gì chứ, tùy hoàn cảnh thôi mà”.

Lâm Nguyệt Loan cười nhạt.

“Mẹ cậu...”, Giang Vũ Phi ngập ngừng một hồi rồi vẫn quyết định hỏi: “Bác ấy vẫn không thể đến đón cậu sao?”.

Lâm Nguyệt Loan lắc đầu: “Cậu cũng biết mà, chồng mới của mẹ tớ vốn không biết mẹ còn một người con riêng lớn như thế này, vì vậy mẹ không thể đến đón tớ được. Có điều, dù mẹ có đến đón thì tớ cũng không muốn đi với mẹ. Thành phố B xa như thế, nơi đó tớ lại chẳng quen

biết gì. Không được gặp cậu, cũng không thể đi thăm bố tớ mỗi tuần một lần nữa”.

Giang Vũ Phi cẩn thận hỏi: “Loan Loan, cậu... hàng tuần đều đi thăm mộ bác trai?”.

“Đương nhiên, nếu tớ không đến, bố tớ sẽ cô đơn lắm!”. Nguyệt Loan nói rất thản nhiên. Bố cô mất đã hai năm rồi, cô không còn cảm thấy đau đớn như hồi đầu nữa. Chỉ là đột nhiên nhắc tới, vẫn có cảm giác cay cay nơi khóe mắt.

“Vậy mỗi tháng mẹ cậu vẫn gửi tiền sinh hoạt phí đúng hạn chứ?”. Nghĩ một

lúc Vũ Phi lại hỏi tiếp.

“Tháng nào mẹ cũng gửi tiền vào tài khoản của tớ đúng hạn. Phi Phi, cậu đừng nghĩ mẹ tớ không tốt với tớ. Xét cho cùng mẹ vẫn là mẹ ruột của tớ, tuy vì nhiều nguyên nhân mà không thể sống cùng tớ, nhưng không hẳn trong lòng mẹ không có tớ. Chỉ là, mẹ cũng có nỗi khổ riêng”.

Vũ Phi lặng nhìn cô bạn thân của mình, cảm giác khâm phục trong lòng ngày càng càng lớn lên. Nếu ở vào địa vị, hoàn cảnh như Nguyệt Loan thì cô bé

không thể nhẫn nại như Nguyệt Loan được, điều đầu tiên không thể tha thứ chính là mẹ ruột của mình. Nhưng từ đầu chí cuối, Nguyệt Loan không hề giận mẹ đến nửa câu. Năm đó, khi mẹ Nguyệt Loan nhận được tin chồng mất, bà liền vội vàng trở về thành phố A để lo hậu sự. Ai cũng nghĩ hiển nhiên bà ấy sẽ mang theo cô con gái là Nguyệt Loan mười bốn tuổi đi cùng, chẳng ai ngờ bà ấy lại để cô bé một mình ở đây rồi trở lại thành phố B. Bố mẹ Giang Vũ Phi tức giận nói: “Người đàn bà này, đúng là ác độc”.

Hai năm rồi, Lâm Nguyệt Loan vẫn sống một mình trong căn nhà nhỏ mà cô và bố trước đây đã từng sống. Đùng nghĩ cô chỉ là một con bé con không biết làm gì, cô có thể chăm sóc tốt cho bản thân. Tuy mỗi tháng mẹ đều gửi tiền sinh hoạt phí, nhưng cô bé vẫn đi làm thêm ngoài giờ học. Tầng dưới nhà cô ở có chú Chung mở cửa hàng ăn đã cho phép cô tới đó làm thêm vào kỳ nghỉ hè và ngoài giờ học, cũng kiếm được chút tiền tiêu vặt.

“Sao phải thế chứ, chẳng phải mẹ cậu vẫn gửi tiền cho cậu sao?”, Giang Vũ Phi

đã từng hỏi cô như thế.

Cô trả lời rất đơn giản: “Trẻ em ở Mỹ sáu tuổi là bắt đầu đi làm rồi đấy, huống hồ tớ đã mười bốn tuổi”.

Giang Vũ Phi nghe thế liền cảm thấy vô cùng xấu hổ, cô cũng muốn đi làm cùng với Nguyệt Loan xem sao. Nhưng, mới chỉ đứng trong gian bếp chật hẹp ở cửa hàng ăn, vẫn chưa bắt đầu rửa bát, lau đĩa, cô bé đã sợ chạy tháo thân. So với thái độ điềm tĩnh, tự tin của Nguyệt Loan thì Vũ Phi không thể không thừa nhận mình non kém hơn. Người bạn ngày

còn nhỏ còn tranh giành với mình cây kẹo, hay so sánh búp bê ai xinh hơn, bây giờ đã khiến cô thực sự khâm phục.

Hai cô gái vừa đi dạo quanh trường vừa nói chuyện. Trường trung học phổ thông Thần Quang được xây dựng sát vách núi, tiếng chim hót líu lo, rừng cây xanh thăm thẳm, phong cảnh vô cùng tươi đẹp. Giang Vũ Phi xuýt xoa: “Đúng là trường hàng đầu thành phố có khác, phong cảnh nơi đây còn đẹp hơn công viên”.

“Đây cũng là một trong những nguyên

nhân tớ thi vào Thần Quang! Tớ thích rừng xanh của ngôi trường này, công trình xanh hóa đẳng cấp đây!”. Ngừng lại một lát, cô bé nói tiếp: “Phi Phi, tớ dẫn cậu đến lớp tớ nhé, chỗ tớ ngồi cạnh cửa sổ, bên ngoài có cây, có hoa, lại còn cạnh một hòn giả sơn phun nước nữa, mở cửa nhìn ra phong cảnh đẹp như tranh vẽ ấy!”.

“Được, được!”.

Lâm Nguyệt Loan dẫn Giang Vũ Phi đi về phía phòng học, đi được nửa đường thì bỗng đâu một chiếc xe Benz

màu đen bóng nhoáng vụt qua hai người. Chiếc xe dừng lại trước tòa nhà phòng học, một người đàn ông trung niên dáng vẻ giống tài xế bước xuống trước. Ông mở cửa xe sau, một thiếu niên thanh tú, điển trai bước xuống. Mái tóc đen dày sáng bóng dưới ánh mặt trời. Dáng người dong dỏng cao, mặc bộ đồng phục kiểu complet màu xanh của trường Thần Quang trông rất phong độ khí khái. Toàn thân toát lên một khí chất cao quý khó diễn tả.

Giang Vũ Phi nhìn thấy liền ngạc nhiên hỏi: “Oh My God, đây là ai thế?”

Có phải tớ nhìn thấy Phan An(1) tái thể không? Thật là quá... quá.... quá... quá... quá... hấp dẫn!”. Cách lặp lại hàng loạt từ “quá” của Vũ Phi mới có thể biểu được sự ngạc nhiên của cô.

Lâm Nguyệt Loan cười ngặt nghẽo, Giang Vũ Phi vốn là cô gái hiền lành, bình thường vốn không dễ ca ngợi ai đến mức đó. Lần này lại đến mức quên cả hình tượng của mình thế này.

“Phi Phi, cậu nhớ ngày trước chúng mình có xem Dung chỉ thiên của Thế thuyết tân ngữ(2), trong đó đã miêu tả về

ngoài của Phan An thế này: “Diệu hữu tư dung, hảo thần tình”. Đó là nếu như dung mạo tốt thì thần thái sẽ tốt! Khi cậu lâu bầu cảm hận sao mình không sinh cùng thời với Phan An thì không thể nào cảm nhận được phong độ của anh ấy đâu. Hôm nay nghe chừng có thể an ủi cậu rồi nhỉ?”.

Nguyệt Loan chỉ định nói đùa thôi không ngờ Giang Vũ Phi lại trả lời rất thật: “Còn hơn cả an ủi chứ, giải quyết được thắc mắc bao năm của tớ! Cuối cùng thì tớ đã hiểu “diệu hữu tư dung, hảo thần tình” nghĩa là gì rồi. À đúng rồi,

cậu ấy là ai thế?”.

“Cậu ấy tên Minh Nhật Lăng, cũng là học sinh lớp mười. Nghe nói là con trai độc nhất của tổng giám đốc tập đoàn nào đó. Cần tướng mạo, có tướng mạo, cần gia thế, có gia thế, đúng là nhân vật trong phim thần tượng. Nên cậu ấy vừa mới vào trường đã nổi tiếng, được người ta gọi là “Hoàng tử mặt trời”. Lâm Nguyệt Loan giới thiệu đơn giản về thiếu niên tuần tú kia cho Giang Vũ Phi nghe.

Giang Vũ Phi lại xuýt xoa: “Hoàng tử mặt trời! Cái tên hơi quê tí nhưng rất gần

gũi! Cậu ấy thật sự rực rỡ, chói sáng giống ánh mặt trời mới mọc. Một chàng trai xuất sắc như thế này chắc chắn có nhiều cô thích lắm nhỉ?”.

“Nhiều, nhiều lắm! Ở trường tớ, Minh Nhật Lăng giống như “Tần triều chi lộc, thiên hạ cộng trục(3)”.

“Tần triều chi lộc, thiên hạ cộng trục”. Sự so sánh của Nguyệt Loan khiến Giang Vũ Phi cười ngặt nghẽo: “Loan Loan, không phải cậu cũng theo đuổi đây chứ?”.

Lâm Nguyệt Loan cười: “Tớ không

đuôi, tớ tự nói mình không phải Lưu Bang, càng không muốn cuối cùng thành Hạng Vũ. Tớ chỉ lo việc học hành chăm chỉ, kệ người khác tranh hùng tranh bá”.

Khi hai cô gái nói chuyện thì Minh Nhật Lãng đã đi vào phòng học.

Tòa cao năm tầng, mỗi tầng đều có vô số nữ sinh đứng nhìn cậu. Lại còn một số nữ sinh bạo dạn, vẫy vẫy tay, miệng hô to: “Minh Nhật Lãng, Minh Nhật Lãng”.

Đáp lại những tiếng gọi nhiệt tình ấy, cậu chỉ cúi đầu bước đi, ánh mắt dôi

theo bước chân mình.

Nụ cười chưa dứt, gương mặt Lâm Nguyệt Loan đột nhiên thất sắc, cô nhìn về phía trước hét lớn :”Ây da, cẩn thận!”.

Theo sau tiếng hô của cô, nữ sinh khắp tầng cũng hét lên. Mọi người đều nhìn thấy một trái bóng bay xoẹt vào hành lang qua lối vào, nhằm hướng Minh Nhật Lãng lao tới. May thay tiếng hô của đám đông đã khiến Minh Nhật Lãng ngẩng đầu lên, vừa may tránh được trái bóng lao tới. Nếu không thì với lực xoáy mạnh của

trái bóng như thể đảm bảo có thể khiến cậu ngã lăn ra đất.

Trái bóng lướt qua Minh Nhật Lãng và tiếp tục bay thêm bảy, tám mét nữa. Khi đến chỗ Nguyệt Loan sức bay đã giảm hẳn, cô nhẹ nhàng không chế và nâng nó trên tay.

Một đám nam sinh kéo đến trước dãy phòng học, dẫn đầu là một nam sinh có đôi mày rậm, mắt sắc, dáng người cao cao, làn da màu đồng, mái tóc lòa xòa trước mặt, toàn thân toát lên một vẻ cao ngạo. Cậu nhìn Minh Nhật Lãng một

lượt, chẳng nói câu nào mà đi thẳng về phía Nguyệt Loan. Một tay giơ về phía cô và nói với giọng khiêu khích: “Trả bóng cho tôi”.

“Tiêu Tinh Dã, cậu nên xin lỗi Minh Nhật Lăng”. Lâm Nguyệt Loan nhìn thẳng vào mắt cậu ta.

Chàng trai tên Tiêu Tinh Dã chau mày nhìn cô: “Xin lỗi cái gì? Tôi đâu có đá bóng vào cậu ta”.

“Cậu suýt nữa đá vào người ta còn gì”.

Tiêu Tinh Dã bất mãn nói: “Tôi đá bóng vào người ta thì liên quan gì đến cậu? Cậu là ai chứ, đến lượt cậu lên tiếng sao?”.

Cậu ghét nhất là đám con gái si tình ở trường này, cứ nhìn thấy gương mặt của tên công tử bột kia là không tìm thấy đường ra nữa. Đứa con gái này định làm người tốt gì ở đây chứ! Nếu người cậu suýt nữa va vào không phải Minh Nhật Lãng thì đảm bảo cô ta không ở đây nói lý lẽ với cậu. Chẳng qua là muốn thu hút sự chú ý của Minh Nhật Lãng đây mà.

“Đúng, chẳng liên quan gì đến tớ, coi như tớ phí lời nói với cậu. Cậu không đồng ý thì thôi, bỏ đi”.

Lâm Nguyệt Loan không muốn tốn công tranh cãi làm gì, cô ném trả cho Tiêu Tinh Dã trái bóng rồi kéo Giang Vũ Phi đi khiến Tiêu Tinh Dã sững người. Minh Nhật Lăng vẫn đứng yên ở đó, lái xe của cậu cũng chưa về, ông đang hốt hoảng nhìn trước nhìn sau, hết xem tay rồi sờ chân, cuối cùng vẫn lên tiếng hỏi: “Cậu chủ, thực sự không sao chứ? Cậu thực sự không sao chứ?”.

“Bác Hồng, cháu không sao đâu, trái bóng đâu có chạm vào cháu”.

Cảnh này diễn ra ngay trước mắt khiến Tiêu Tinh Dã nhếch mép cười, cậu bước lại gần và lên tiếng châm chọc: “Ai da, Minh đại thiếu gia, thật ngại quá! Suýt chút nữa thì va vào cậu rồi! Cậu yếu ớt, non nớt thế này nếu chẳng may ngã một cái chỉ e người sứ như cậu lại vỡ thành trăm mảnh mất, nếu mà thế thì tôi không đến được tội đâu”.

Mỗi lời cậu nói ra đều đậm ý châm biếm, Minh Nhật Lăng nghe là đủ biết.

Sắc mặt cậu biến đổi, lạnh lùng nhìn Tiêu Tinh Dã một cái rồi quay người bước đi, không nói lời nào. Sự khiêu khích của Tiêu Tinh Dã giống như cái kim cắm trên cục bông, chẳng hề thu hút sự chú ý của đối phương, vô cùng nhạt nhẽo. Cậu đập đập bóng xuống đất rồi dùng chân dẫn bóng, vừa dẫn vừa gọi đồng đội: “Đi thôi, đi đá bóng”.

Giang Vũ Phi và Lâm Nguyệt Loan bước vào dãy phòng học, vừa đi vừa ngoái lại nhìn phía sau: “Cái tên con trai đá bóng tên Tiêu Tinh Dã ấy, chẳng lịch sự chút nào”.

“Con người cậu ta thể đấy, tính khí kỳ lạ, nói chuyện với người khác cứ như ăn phải thuốc nổ ấy. Đặc biệt là nói chuyện với con gái, chẳng bao giờ lịch sự”.

“Sao cậu lại quen cậu ta?”.

“Cậu ta là bạn cùng lớp tớ, thành tích học tập cũng bình thường thôi, nhờ giỏi môn thể dục nên được đặc cách vào. Nghe nói cậu ta chạy một trăm mét nhanh như gió, đá bóng thì được mệnh danh là “Sát thủ sân cỏ”. Ban nãy cậu ta đá bóng cậu cũng thấy rồi đấy, trái bóng chẳng khác gì viên đạn”.

“Đúng thế, đúng là cao thủ. Có điều đá bóng ngay ở cửa thế này thiếu ý tứ quá! Suýt nữa thì va vào Minh Nhật Lãng, đã thế lại còn không xin lỗi”.

Lâm Nguyệt Loan nghĩ ngợi giây lát rồi nói: “Nếu đá vào người khác thì cậu ta chắc sẽ xin lỗi”.

“Nghĩa là sao, ý cậu là cậu ta cố ý đá vào Minh Nhật Lãng? Đều là học sinh mới, nhập học chưa lâu, chắc không phải đã có thù đấy chứ!”.

“Tớ cũng không rõ hai người đó có chuyện gì với nhau, Minh Nhật Lãng

cũng học lớp tứ, nhưng hai người họ bình thường không nói chuyện, chắc là do tính cách khắc nhau thôi”.

Giang Vũ Phi chỉ nghe được nửa câu liền sáng mắt lên: “Loan Loan, cậu và “hoàng tử mặt trời” học chung lớp à? Trời ơi, cậu hạnh phúc thế! Nói không chừng một ngày nào đó cậu lại giành được “mặt trời” ấy chứ!”. Vũ Phi cố ý làm ra bộ ghen tị.

Lâm Nguyệt Loan chỉ cười và đáp: “Cậu nói cái gì thế! Xung quanh cậu ấy không chỉ có mình tớ. Hơn nữa, ở lớp tứ

đã có một bạn nhận là nữ Hậu Nghệ(4) có thể bắn mặt trời rồi”.

“Ai thế?”. Vũ Phi ngạc nhiên hỏi.

Vừa đi vừa nói, hai cô bé đã lên tới tầng ba và vào phòng học. Trong phòng học rộng rãi và cao ráo, học sinh tụ lại thành từng nhóm, nhưng ánh mắt đều dồn về một hướng. Ánh nhìn đều hướng về một cô gái vô cùng xinh đẹp. Làn da trắng hồng, dung nhan lộng lẫy, đôi mắt to tròn như Lâm Đại Ngọc. Mái tóc xoắn dài nhuộm màu rượu vang được kẹp sang hai bên bằng đôi cặp mái hình trái tim.

Tuy cũng mặc bộ đồng phục trường Thần Quang như những học sinh khác là áo sơ mi trắng thắt nơ con bướm cùng váy chữ A màu xanh, nhưng cô ấy lại vô cùng xinh đẹp và nổi bật.

Lâm Nguyệt Loan hát cảm về phía trước rồi thì thầm bên tai Vũ Phi: “Chính là cậu ấy, Bạch Vân Tịnh, vừa là hoa khô lớp tớ lại vừa là hoa khô của khóa mới đây!”.

“Trời ơi, Loan Loan, lớp cậu sao nhiều nhân vật xuất sắc thế?”. Giang Vũ Phi thở dài tán thưởng, tuy đánh giá phe

nữ với nhau, cái nhìn cũng khát khe hơn, nhưng cô không thể không thừa nhận, bạn gái kia quả thực vô cùng xinh đẹp.

Lâm Nguyệt Loan mỉm cười gật đầu, sau đó nói nửa đùa nửa thật: “Đương nhiên rồi, đến Thần Quang, nhắc đến nhân vật xuất sắc phải nhắc đến lớp 10 (3)”.

Lâm Nguyệt Loan dẫn Giang Vũ Phi đến chỗ ngồi của cô và chỉ cho cô bạn thấy phong cảnh tươi đẹp bên ngoài cửa sổ. Cả hai vội vàng nói thêm mấy câu nữa, Giang Vũ Phi phải về để kịp giờ

học bên trường Thanh Hà. Lâm Nguyệt Loan tiễn bạn ra tận cổng sau đó mới trở lại lớp.

Chưa đi đến lớp học đã nghe thấy chuông vào lớp, Nguyệt Loan co chân chạy vội vào. Đang chạy lên cầu thang thì có một bóng người vụt lên từ phía sau, va vào vai cô, cô “ôi” lên một tiếng rồi chúi xuống. May thay, tay nhanh nhẹn túm được vào cầu thang nếu không thì đầu gối đã tiếp đất, không đau thấu xương mới lạ.

Người đó vội quay đầu lại hỏi: “Cậu

không sao chứ?”.

Lâm Nguyệt Loan vừa đứng vừa thở vừa nói: “Tiêu Tinh Dã, cậu thực sự phải thay đổi cái tính hấp tấp của cậu đi”.

Tiêu Tinh Dã nhìn cô, giọng không hề khách khí: “Chạy không nhanh thì tốt nhất ở lì trong lớp ấy, ra ngoài này chặn đường người khác làm gì?”.

Loại người này thực sự không thể nói lý lẽ được, Lâm Nguyệt Loan không thèm nhiều lời với cậu, cô lườm cậu một cái rồi chạy về lớp học. Một bóng người lướt qua, Tiêu Tinh Dã vụt lên như một

cơn gió và biển mất ở chỗ rẽ hành lang. Quả đúng là cao thủ điền kinh danh bất hư truyền.

Chuông tan học đã vang lên. Theo sau tiếng chuông là học sinh các lớp ùa ra như diễn tập quân sự. Không đến năm phút sau hai phần ba số học sinh đã xuống sân trường, hành lang chỉ còn lại những học sinh không vội về nhà mà chậm chậm thả bước.

Minh Nhật Lãng đợi mọi người ra về gần hết mới thu dọn sách vở và đi ra ngoài. Trước dãy phòng học, một chiếc

xe Benz màu đen đã đợi sẵn ở đó.

Cậu không vội vàng lên xe ngay mà đi đến hành lang bên trái ngồi nghỉ một lát. Ở đó là một chiếc tủ để đồ chia làm nhiều ngăn đặt sát tường, được đánh số và phát cho học sinh để đồ dùng cá nhân. Ngăn của cậu số 202, mở tủ ra đã có hàng xấp thư màu hồng trong đó. Cậu cho hết chỗ thư đó vào cặp rồi khóa tủ và ra về.

Bác Hồng lái xe nhìn thấy cậu từ xa đi tới liền vội vàng mở cửa xe. Cậu cúi người chui vào xe, chưa kịp ngồi xuống

thì ngửi thấy một mùi thơm dịu nhẹ. Ghế sau đã có một người ngồi sẵn đón cậu với một nụ cười tươi và ấm áp.

“Mẹ, sao mẹ đến đây?”.

Bà Minh mới gần bốn mươi tuổi, nhưng nhìn bề ngoài chỉ như mới ba mươi. Phong thái quý phái, nhẹ nhàng. Ánh mắt cười nhìn Minh Nhật Lãng luôn ẩn chứa sự lo lắng.

“ A Lãng, mẹ nghe bác Hồng nói hôm nay con suýt bị bóng đụng phải”.

Minh Nhật Lãng sững người, cậu

quay lên nhìn bác Hồng và nói với vẻ không vui: “Bác Hồng”.

Bác Hồng phân bua: “Cậu chủ, ở trường xảy ra chuyện gì, nếu tôi không nhìn thấy thì không sao, nhưng nhìn thấy rồi thì không thể không nói với phu nhân được, nhờ may xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì làm thế nào?”.

Minh Nhật Lãng mím chặt môi dưới, dáng vẻ tức giận. Bà Minh thấy thế liền an ủi con trai: “A Lãng, bác Hồng cũng là nghe lời mẹ mà để ý con thôi, con đừng trách bác ấy”.

Minh Nhật Lãng im lặng một hồi, sau đó buồn bã nói: “Con giận bác Hồng làm gì, có trách thì trách bản thân con tại sao lại bị căn bệnh này chứ?”.

“A Lãng”. Bà Minh vội ngắt lời con, nhìn ánh mắt con bà vừa giận vừa thương: “Không được nói những lời này nữa...”.

Minh Nhật Lãng im lặng không nói nữa, đôi môi đã mím lại thành một đường thẳng. Bà Minh khẽ ôm con vào lòng, niềm yêu thương dâng đầy trong tim. Ban đầu Minh Nhật Lãng cựa quậy

không đồng ý, nhưng sự kiên trì của người mẹ đã khiến cậu mềm lòng mà nép chặt trong vòng tay ấm áp, đầy yêu thương của bà.

Vòng tay ấm áp này là nơi tránh gió cả đời này cậu không thể thiếu, nó đã cùng cậu vượt qua không biết bao nhiêu khoảnh khắc đau đớn và cô đơn.

Bà Minh ôm chặt đứa con, trong lòng bộn bề cảm xúc. Khi con còn là hình hài bé nhỏ trong bụng, bà đã chờ đợi, mong ngóng nó ra đời như thế nào. Từ thời thơ ấu cho tới khi thiếu niên, tưởng chừng

bình lặng trôi qua, chỉ có bà mới biết những nỗi khổ cực trong đó. Bà có bao nhiêu nỗi khổ tâm, con trai bà cũng chịu bấy nhiêu sự đau đớn.

“A Lãng”, bà Minh nhẹ nhàng hỏi con: “Hay là... chúng ta vẫn như ngày xưa, mời gia sư đến nhà dạy con, không đến trường học nữa. Được không?”.

Minh Nhật Lãng ngay lập tức đẩy bà Minh ra, cậu nhìn bà chăm chăm, ánh mắt kiên định: “Không, con muốn đi học”.

“A Lãng, con ở trường học mẹ không yên tâm chút nào. Nhớ may xảy ra điều

gì đó thì làm thế nào?”.

“Con sẽ cẩn thận. Hơn nữa bác sĩ Thành cũng đã nói rồi, mật độ xương bây giờ của con đã bằng tám mươi phần trăm người bình thường, sẽ không dễ dàng gãy xương như trước đâu ạ!”.

“Nói thì nói như vậy, nhưng xét cho cùng xương của con vẫn yếu hơn người bình thường. Khi con chơi đùa với các bạn chỉ cần sơ sẩy một cái là có chuyện. Nếu ở nhà có gia sư đến dạy...”.

“Mẹ!” . Minh Nhật Lăng ngắt lời, cảm giác khó chịu vì kiểm chế quá lâu pha

lần trong giọng cậu: “Con đã ở nhà mười mấy năm rồi, mẹ còn muốn giam con bao lâu nữa?”.

Bà Minh im lặng không nói được câu gì.

* * *

Sau bữa tối A Lãng trở về phòng riêng. Ngồi trước bàn học gần cửa sổ, cậu nhẹ nhàng lôi tập thư màu hồng trong cặp ra. Chầm chậm mở từng bức:

“Bạn Minh Nhật Lãng, tớ là Trình Gia Nhị học lớp 10 (5). Ngay từ lần đầu

tiên nhìn thấy bạn, tớ đã rất muốn được làm bạn với bạn, bạn là bạch mã hoàng tử hoàn mỹ nhất trong giấc mơ của tớ...”.

“Minh Nhật Lăng: Chào bạn. Mỗi buổi sáng nhìn thấy bạn đến trường giống như nhìn thấy mặt trời buổi sớm lên đúng giờ. Bạn chính là mặt trời của tớ, vô cùng rực rỡ...”.

Hết bức này đến bức khác đều chan chứa những lời tỏ tình, tương tư. Gông như từng đóa hoa hồng cứ đua nhau nở, nở rộ thành một vườn hồng rực đỏ. Khắp vườn tràn ngập lời yêu thương. Những

lời yêu thương đó đều là tâm tình của những cô bạn gái dành cho cậu, thế nhưng càng đọc, cậu càng cảm thấy nhạt nhẽo.

Nếu như bạn yêu tôi, vậy yêu sâu sắc nhất là chỗ nào? Nếu như con người thật của tôi không hoàn hảo như vẻ bề ngoài hoàn mỹ thì sao?

Sau khi đọc hết tất cả các bức thư Minh Nhật Lăng mở ngăn tủ dưới cùng và cất hết vào đó. Nhìn ngăn tủ sắp đầy thư, cậu nghĩ một hồi rồi đổ hết ra. Cậu mang hết ra nhà vệ sinh cạnh phòng ngủ

và đốt từng lá một.

Ngọn lửa đỏ rực, mảnh giấy cứ đen dần đi rồi tan thành tro. Minh Nhật Lãng lặng lẽ ngồi nhìn tất cả, cậu có đôi mắt rất đặc biệt, con ngươi đen như mực, nhưng xung quanh lại là màu xanh dịu nhẹ.

Minh Nhật Lãng có đôi mắt màu xanh lam, các nữ sinh trường Thần Quang đều đoán cậu là con lai. Ai cũng xuýt xoa tán thưởng: Đôi mắt màu xanh của cậu ấy thật quyến rũ, giống như hoàng tử trong truyện cổ tích.

* * *

Khai giảng chưa được bao lâu nhà trường đã mở hội thao.

Trong ba buổi hội thao, Tiêu Tinh Dã là cái tên được nhắc đến nhiều nhất. Đầu tiên là cuộc thi chạy vượt rào đã đưa cái tên Tiêu Tinh Dã vụt sáng, là ngôi sao mới khiến mọi người kinh ngạc.

Hôm đó cuộc thi chạy vượt rào có năm nhóm. Tiêu Tinh Dã đứng đầu nhóm năm. Súng vừa bóp cò phát lệnh, cậu liền bay qua rào, bỏ các đối thủ khác ở phía sau. Phản ứng nhanh nhạy của cậu khiến

tất cả khán giả trên khán đài ngậy người vì ngạc nhiên. Các cao thủ điền kinh trường Thần Quang nhiều như mây trên trời. Không ít các “danh tướng” đã tham gia thi đấu. Nhưng bọn họ đều thi hết rồi, vậy bạn này là ai? Chú ngựa đen này đến đây từ bao giờ thế?

Tiêu Tinh Dã vượt qua hết rào này đến rào khác dưới ánh mắt ngạc nhiên của toàn bộ khán giả. Từng bước từng bước đều đặn, tốc độ không chế các bước rất tốt, thể hiện kỹ thuật xuất chúng. Cuối cùng đã lập kỷ lục một cách hoàn hảo: 13:78. Kỷ lục mới của trường được

thiết lập. Lúc này không chỉ đội cổ vũ của lớp 10 (3) đang hò reo, vẫy gọi mà không khí cuồng nhiệt của sân vận động cũng lên tới đỉnh điểm.

Tuy mới là thi đấu vòng loại nhưng mọi người đã coi Tiêu Tinh Dã là quán quân năm nay rồi. Các thầy giáo cũng cười và nói: “Còn thi thổ gì nữa, vòng chung kết có thể hủy được rồi, trực tiếp phát thưởng cho bạn Tiêu Tinh Dã là xong”.

Thi chạy tiếp sức bốn trăm mét giữa các lớp, Tiêu Tinh Dã chạy 100 mét sau

cùng. Khi bị ba bạn kia bỏ lại phía sau, cậu đã tăng tốc giành lại vị trí thứ nhất. Giáo viên chủ nhiệm lớp Châu Tĩnh Bang hưng phấn đến mức muốn kết nghĩa anh em với cậu.

Nhảy cao cậu cũng nhẹ nhàng giành ngôi đầu. Nhảy xa cậu cũng tiện tay giành giải quán quân. Giải quan trọng của hội thao năm nay là bơi tự do nội dung một trăm mét, là nơi cậu thể hiện bản lĩnh của mình. Khi cậu nhẹ nhàng bơi hết bể bơi như cá thì các đối thủ khác mới bơi được hai phần ba. Tiếng vỗ tay của khán giả vang khắp khán đài cũng khiến thần sấm

cũng phải xấu hổ.

Sau hội thao, cái tên Tiêu Tinh Dã ở trường trung học phổ thông Thần Quang ngày càng nổi tiếng. Từ một kẻ tiểu tốt vô danh, một bước trở thành nhân vật truyền kỳ. Nhắc đến Tiêu Tinh Dã, ai ai cũng biết đó chính là chú ngựa đen hô mưa gọi gió ở hội thao của trường.

“Tiêu Tinh Dã á, biết! Đó là hắc mã hoàng tử phải không?”.

So với “bạch mã hoàng tử” Minh Nhật Lăng nho nhã, lịch thiệp thì Tiêu Tinh Dã được coi là “hắc mã hoàng tử”

manh mẽ, hoạt bát. Cậu và Minh Nhật Lãng được coi là hai đại diện đẹp trai và cool tiêu biểu của trường Thần Quang.

Love 3:

“Xin người, cậu đi theo tớ một tuần rồi không thấy mệt sao?”.

Giọng nói đầy vẻ bức bối phát ra từ cửa lớp 10 (3). Tất cả học sinh trong phòng đều ngẩng đầu lên nghe ngóng. Mọi người đều nhìn thấy Tiêu Tinh Dã đang tức giận nhìn một bạn gái mặt tròn, mắt to, rất xinh xắn.

Bạn gái đó nhìn Tiêu Tinh Dã với vẻ đầy ngưỡng mộ: “Bạn Tiêu Tinh Dã, chỉ cần ngày ngày nhìn thấy bạn, mình không thấy mệt mỗi chút nào cả”.

Tiêu Tinh Dã sửng người: “...”.

Tình yêu của tuổi trẻ có chút ngốc nghếch và ngây thơ vụng dại. Sự rung động đầu đời của thiếu nữ giống như sự gặp gỡ của hoa và mùa. Sau một đêm nảy nở ngàn vạn cánh. Muốn nó không nở cũng không được.

Tiếng cười khúc khích cả phòng học, dần dần bùng cháy bốn phương tám

hương như ngọn lửa:

“Bạn Đinh Đăng Linh lớp 10 (4) có thể nói là fan trung thành nhất trong fanclub Tiêu Tinh Dã. Ngày nào cũng đi theo cậu ấy”.

“Đúng thế, sau khi bạn ấy nhìn thấy Tiêu Tinh Dã chạy vượt rào là đã động lòng rồi. Chỉ cần nhìn thấy Tiêu Tinh Dã là theo cậu ấy đi khắp nơi”.

“Cái gì mà cắn chặt núi xanh quyết không rời, đây chứ đâu”.

“Sức hấp dẫn của Tiêu Tinh Dã bây

giờ không nhỏ chút nào, sắp đuổi kịp “hoàng tử mặt trời” rồi”.

Một đám con gái ngồi tùm năm tùm bảy bàn chuyện, nhắc đến Minh Nhật Lăng, không ai bảo ai, tất cả đều đồng loạt quay sang nhìn cậu. Cậu đang ngồi ở chỗ của mình, Bạch Vân Tịnh bàn trên đang quay xuống bàn bài với cậu. Tuy trong phòng học ồn ào là thế hai người dường như tách rời khỏi thế giới đó, coi như xung quanh không có gì, vẫn tập trung vào chủ đề đang bàn luận.

Trong phòng học rất ồn ào, người bên

ngoài cửa cuối cùng cũng phá vỡ bầu không khí khó chịu ấy. Tiêu Tinh Dã cuối cùng không nhịn được nữa, cậu giơ cao nắm đấm: “Tôi cảnh cáo bạn, đừng đi theo tôi nữa, nếu không...”. Nghĩ một hồi cũng không nghĩ được câu nào ác ác một chút, cuối cùng cậu đành buông một câu: “Nếu không thì bạn tự chịu hậu quả”.

Nói xong cậu quay người bước đi, nhưng câu nói của cậu không hề có tác dụng, vì cô bạn tên Đặng Linh đó vẫn lẻo đẻo đi theo sau. Bất đắc dĩ cậu đành dùng tốc độ chạy nhanh như gió của mình để cắt cái đuôi dai dẳng này mà thôi.

Theo con đường bùn đất phía trước dãy phòng học, Tiêu Tinh Dã chạy thẳng ra sân bóng. Chạy được nửa đường thì có người chặn ngang. Đó là mấy anh học lớp mười hai, Tiêu Tinh Dã có quen mặt người dẫn đầu. Lý Trí Hải – kẻ bại dưới tay cậu trong cuộc thi bơi một trăm mét tự do. Nghe nói Lý Trí Hải hai năm liền giữ chức quán quân bơi lội của trường Thần Quang, năm nay vốn cũng muốn giành quán quân một lần nữa, nhưng không may lại thua Tiêu Tinh Dã. Xem ra cậu ta không phục, hôm nay chắc chắn là không có ý tốt nên mới tìm đến, nếu có ý tốt thì đã chẳng đến đây làm gì.

Quả nhiên, vừa lên tiếng đã không có vẻ gì là tử tế: “Thằng kia, tao nghe nói mẹ mày bỏ đi theo giai lắm tiền, còn bố mày ngày ngày chúi đầu vào rượu chè, không ai dạy dỗ mày, khả năng thế này rèn luyện kiểu gì đây?”.

Gương mặt Tiêu Tinh Dã trắng bệch, ánh mắt sắc lại. Cậu liếc nhìn Lý Trí Hải nhanh như điện xẹt, sự phẫn nộ đã dâng lên ngập đầu.

Một trận đánh nhau kinh thiên động địa diễn ra. Tuy đối phương có mấy người liền cùng tấn công cậu, nhưng cậu

vẫn lao vào Lý Trí Hải mà không cần biết trời đất là gì...

Trận ẩu đả chỉ dừng lại khi thầy Châu Tĩnh Bang nghe tin chạy đến. Lúc đó bộ dạng Lý Trí Hải đã vô cùng thảm, gương mặt chồ xanh chồ tím, quần áo rách chồ này chồ kia. Tiêu Tinh Dã hả hê. Tuy chỉ một thân một mình đánh lại số đông, nhưng cậu vẫn đánh cho tên Lý Trí Hải kia một trận tơi bời. Nhưng bộ dạng cậu lúc này cũng chẳng đẹp đẽ gì, mũi sưng một cục to.

Về việc này nhà trường dùng biện

pháp hòa giải để giải quyết. Hai bên phải lau năm mươi tám bảng, chia đều ra mà làm. Sau đó nhà trường yêu cầu mỗi bên viết bản kiểm điểm nộp lên phòng giáo vụ. Thế là Tiêu Tinh Dã bị thầy Châu nhốt trong phòng nghiên cứu khoa học, không viết xong bản kiểm điểm thì không được về nhà.

Các giáo viên trong phòng nghiên cứu lần lượt ra về, chỉ còn lại mình thầy Châu giúp cậu viết bản kiểm điểm. Tiêu Tinh Dã ngồi đối diện thầy, gương mặt cau có, hằm hằm thù hận. Cây bút trong tay cậu như sắp bị nghiền nát, tờ giấy

trên bàn vẫn chưa viết được chữ nào.

Châu Tinh Bang mới hai bảy, hai tám tuổi nên coi học sinh lớp mình chủ nhiệm như em trai, em gái. Sau khi nghe rõ nguồn cơn vụ đánh nhau này trong lòng anh đã nghiêng về phía Tiêu Tinh Dã. Tuy biết là như vậy, nhưng dùng bạo lực không phải là cách tốt nhất để giải quyết vấn đề. Cách xử lý của nhà trường trừng phạt cũng không phải không có lý, trường chỉ yêu cầu học sinh viết bản kiểm điểm mà thôi.

“Tiêu Tinh Dã, em ngồi cả buổi mà

chưa viết được chữ nào, có phải em định không cho thầy tan ca không?”.

“Thầy Châu, em không sai, sao em phải viết cái này?”. Tiêu Tinh Dã bất mãn.

“Tiêu Tinh Dã, em đánh người đã là sai rồi”.

Tiêu Tinh Dã kích động phản bác:

“Em không sai, là mấy tên đó tìm em để đánh nhau”.

Đoạn thoại này còn lặp đi lặp lại một hồi, cuối cùng không nhịn được nữa, thầy

Châu lắc đầu, thở dài. Cậu học sinh ngang bướng này thực sự khiến anh phải đau đầu. Anh vặn cổ rồi nhìn ra ngoài cửa, thoáng thấy bóng người qua anh vội đứng dậy nói: “Thầy ra ngoài một lát, em đợi ở đây”.

Bước chân của thầy Châu Tĩnh Bang như “gió đông thổi vang tiếng trống trận”, vội vàng chạy ra ngoài, lát sau có tiếng bước chân nhẹ nhàng đi vào. Tiêu Tĩnh Dĩ không buồn ngược đầu lên, ánh mắt cậu vẫn dán lên tờ giấy trắng, nghiêng răng kèn kẹt. Đúng lúc muốn xé tờ giấy thành trăm mảnh thì một đôi tay trắng

trắng trẻo xinh xắn kéo tờ giấy lại. Cậu ngược đầu lên nhìn, đó là lớp phó học tập kiêm cán sự môn ngữ văn, học trò cưng của thầy Châu Tĩnh Bang – Lâm Nguyệt Loan, đang đứng trước mặt cậu.

Cô bé lấy tờ giấy xong và nói: “Đưa luôn bút cho tớ”.

“Cậu làm cái gì?”. Tiêu Tinh Dã không hiểu.

“Thầy Châu bảo tớ đến viết bản kiểm điểm cho cậu”.

Tiêu Tinh Dã chau mày khó hiểu,

không ngờ thầy Châu lại tìm người đến giúp cậu, thầy chu đáo quá! Có đánh chết thì cậu cũng không viết nổi bản kiểm điểm này. Nhưng có người viết thay thì cậu có thể nhẹ nhàng “qua cửa” rồi.

Lâm Nguyệt Loan cầm giấy bút và ngồi xuống đối diện cậu, chăm chỉ viết. Tiêu Tinh Dã vươn vai và thoải mái ngả lưng ra thành ghế, hỏi: “Tan học lâu rồi sao cậu chưa về nhà?”.

Lâm Nguyệt Loan vẫn cặm cụi viết: “Hôm nay tớ trực nhật”.

Nhìn Lâm Nguyệt Loan viết nhoay

nhoáy, Tiêu Tinh Dã kêu lên: “Không cần viết nhiều thế đâu, viết bừa vài câu là được rồi. Còn nữa, đừng viết tó quá đáng thương, như thế tó mất mặt lắm!”.

Lâm Nguyệt Loan vẫn không ngẩng đầu lên nhìn, cô bé buông lời: “Giờ mới phát hiện ra cậu thật nhiều lời”.

Tiêu Tinh Dã bực mình, nhưng thấy người ta đang viết hộ mình nên cố gắng kiềm chế.

Lâm Nguyệt Loan viết một loáng là xong. Tiêu Tinh Dã đòi xem cô viết cái gì. Nhìn một lúc, gương mặt cậu giãn ra,

rõ ràng rất vừa ý với nội dung mà cô viết.

“Hèn gì thầy Châu quý cậu thế, vừa vào học đã khen cậu văn hay và yêu cầu cậu làm cán sự môn ngữ văn của lớp. Hóa ra văn chương đích thực viết rất hay. Bản kiểm điểm này tuy là nói tự kiểm điểm nhưng câu nào cũng nói cái tên Lý Trí Hải kia cố ý gây chuyện. Được, viết hay quá đi mất!”

Lâm Nguyệt Loan im lặng một hồi mới đáp lại: “Tiêu Tinh Dã này, tuy chuyện này là do Trí Hải cố ý gây sự,

nhưng cậu cũng hơi mạnh động”.

Gương mặt Tiêu Tinh Dã ngay lập tức cau có: “Không cần cậu dạy khôn tở, đừng nghĩ cậu viết hộ tở bản kiểm điểm mà tở phải cảm ơn cậu. Đây là việc thầy Châu giao cho cậu, tở không cần nhận cái ơn này”.

Cậu ấy giống như một con nhím, không để ý đến những lời mình nói ra mà chỉ biết xù lông để tự bảo vệ mình.

Lâm Nguyệt Loan không hề tức giận ngược lại, cô vẫn điềm đạm nói: “Tiêu Tinh Dã, không phải tở muốn dạy khôn

cậu. Chẳng qua “Cùng một lúa bên trời
lận đận”(*) nên tớ mới mở lời khuyên
cậu mà thôi”.

Cùng một lúa bên trời lận đận? Tiêu
Tinh Dã nghe thấy thế liền giật mình:
“Cậu có ý gì?”.

“Mẹ cậu không cần cậu, mẹ tớ cũng
không cần tớ! Bố cậu thì suốt ngày say
xỉn, bố tớ thì sớm đã rời xa tớ rồi. Xem
ra tớ còn bi thảm hơn cậu nữa”.

Giọng của cô hết sức nhẹ nhàng,
dường như chưa bao giờ phải hứng chịu
gánh nặng của cuộc sống, nhưng trong

từng câu chữ lại toát lên vẻ lạnh lẽo vô cùng. Tiêu Tinh Dã mở to mắt nhìn cô, cậu sững lại, hoàn toàn không biết nên nói gì bây giờ.

Phòng nghiên cứu tĩnh lặng như núi sâu không người, trên tường là bóng nắng nghiêng nghiêng, cảnh tượng mờ ảo.

Tiêu Tinh Dã đạp xe đưa Nguyệt Loan về nhà. Cậu vừa đạp xe vừa nói chuyện, dường như những lời ấy là dành cho những cơn gió đang tạt vào mặt.

“Mẹ tớ bỏ đi khi tớ được mười tuổi”.
Cậu hờ hững buông một câu không đầu

không cuối.

Lâm Nguyệt Loan hiểu ý cậu, cô cũng đáp lại: “Mẹ tớ li hôn với bố khi tớ sáu tuổi”.

“Bác ấy có người đàn ông khác nên mới đòi ly hôn phải không?”. Trong câu nói của Tiêu Tinh Dã hàm chứa ý coi thường.

Lâm Nguyệt Loan trầm tĩnh đáp: “Bố tớ nói, giữa hai người không còn tình yêu nữa rồi. Vì thế hai người mới quyết định chia tay, nếu cố tình kéo dài cuộc hôn nhân không tình yêu là không đạo đức”.

Tiêu Tinh Dã giật mình, bố cậu không hề dạy cậu như thế. Mỗi lần uống say, bố cậu đều làm nhảm: “Mẹ mày là người đàn bà hư hỏng, cô ta ham tiền ham vinh hoa phú quý nên mới bỏ đi theo người đàn ông khác. Cô ta không cần tao, cũng không cần mày”.

Cậu im lặng một hồi lâu, Nguyệt Loan thấy thế liền ngược đầu lên hỏi: “Sau đó cậu có gặp lại bác ấy không?”.

“Ban đầu còn gặp vài lần, nhưng tờ kê bà ấy, những gì bà ấy tặng tờ đều ném đi, tờ ném thẳng trước mặt bà ấy. Lần

nào bà ấy cũng khóc mà bỏ đi, sau đó không thấy đến nữa. Nghe nói bà ấy và ông ta đi Hồng Kông rồi”.

“VẬY, CẬU CÓ NHỚ BÁC ẤY KHÔNG?”.

Tiêu Tinh Dã gượng gạo đáp: “Tớ nhớ bà ấy làm gì?”. Ngừng một hồi cậu hỏi: “Cậu sao? Cậu có nhớ mẹ cậu không?”.

“TRƯỚC ĐÂY TỚ KHÔNG NHỚ LẮM, CHẮC là do từ nhỏ mẹ đã không ở bên tớ. Nhưng tớ không giận mẹ, bố tớ nói dù mẹ không ở cùng tớ với bố, nhưng mẹ mãi mãi là mẹ tớ, mãi mãi yêu thương

tớ”.

“Bố cậu... trước mặt cậu không nói những lời trách móc mẹ cậu sao?”. Tiêu Tinh Dã thực sự kích động.

“Chưa bao giờ, ngược lại, bố tớ luôn nói tốt về mẹ. Bố nói với tớ, chuyện ly hôn là chuyện của người lớn, còn là cha mẹ, tình yêu họ dành cho tớ không bao giờ giảm đi”.

“Vậy bố cậu sao lại...”. Tiêu Tinh Dã nhớ lại câu nói “sớm đã rời xa” của cô mà không biết nên hỏi thế nào.

Lâm Nguyệt Loan đoán ngay ra điều cậu muốn hỏi, cô trả lời ngắn gọn: “Ung thư gan”.

Tiêu Tinh Dã lại im lặng hồi lâu, cậu cẩn thận hỏi: “Bố cậu không còn nữa, vậy giờ cậu sống với mẹ à?”.

“Không, có mình tớ thôi. Nhà mới của mẹ tớ ở thành phố B, mỗi tháng mẹ đều gửi tiền sinh hoạt phí cho tớ”.

“Cái gì?”. Tiêu Tinh Dã ngạc nhiên thốt lên và bóp mạnh phanh, chân chạm đất. Cậu quay ngoắt lại nhìn Nguyệt Loan, gương mặt đầy vẻ khó tin: “Mẹ

cậu bỏ mặc cậu sống một mình ở đây?”.

Đáp lại thái độ ngạc nhiên của Tiêu Tinh Dã, Nguyệt Loan bình thản đáp: “Không phải mẹ tớ bỏ mặc tớ, mẹ tớ tháng nào cũng gửi tiền sinh hoạt cho tớ. Tớ lớn thế này, tự mình chăm sóc được mình rồi”.

Tiêu Tinh Dã nhìn chăm chăm cô bé một hồi rồi quay lên đạp xe đi tiếp. Cậu không nói gì thêm nữa mà cứ lặng lẽ đạp xe.

Cùng chung cảnh ngộ, một người than trách thế tục, một người lại vô cùng bình

thản, tại sao chứ? Là do cách đối mặt với cuộc hôn nhân thất bại của hai người bố khác nhau sao?...

Love 4:

Chiều thứ ba, tiết thể dục.

Minh Nhật Lãng bình thường không đi học môn thể dục bởi vì phần lớn những môn học đòi hỏi vận động cậu đều không tham gia được, nên mỗi khi đến tiết cậu đều kiếm cớ xin nghỉ. Lần này nghe nói giáo viên thể dục bận không đến được, cả lớp được hoạt động tự do, nên cậu cũng cùng mọi người ra sân vận động.

Lớp phó thể dục Tần Quảng Phong hướng dẫn cả lớp chạy ba vòng sân và sắp xếp các hoạt động cho cả lớp. Tần Quảng Phong lấy từ phòng dụng cụ ra rất nhiều dụng cụ thể thao như cầu lông, bóng rổ, bóng đá, dây nhảy... Cả lớp chia theo bangười một nhóm và tập môn mình thích.

Minh Nhật Lãng chơi cùng nhóm cầu lông, cậu đánh vài hiệp. Đường cầu của cậu nhẹ nhàng, tựa gió không thổi bay ngọn liễu, quả cầu chỉ nhẹ nhàng bay qua, có chút sát thương, không có khả năng tấn công và tiết tấu. Những nữ sinh

không biết chơi cầu thường thích đánh với cậu. Thế nhưng Tiêu Tinh Dã nhìn thấy liền bĩu môi: “Con trai mà chơi cầu eo lả, thà mặc váy làm con gái còn hơn”.

Minh Nhật Lăng coi như không nghe thấy gì, nhưng ánh mắt cậu đượm buồn.

Tiêu Tinh Dã dẫn bóng cùng Tần Quảng Phong và mấy người nữa chạy ra ngoài sân. Minh Nhật Lăng trong lòng không vui, cậu đánh mấy hiệp nữa rồi nghỉ. Cậu rời khỏi đám đông và lặng lẽ về lớp học. Lấy một cốc nước rồi lặng lẽ quan sát các bạn chạy nhảy trên sân tập

qua ô cửa sổ. Cậu có đôi mắt rất lạ, đồng tử đen như mực nhưng xung quanh lại xanh như màu trời.

Bạch Vân Tịnh cũng đi theo vào lớp, lấy nước rồi đến bên cạnh. “Minh Nhật Lãng, hình như cậu không thích học thể dục”.

“Tớ không có hứng thú với môn này”. Minh Nhật Lãng buồn rầu đáp.

“Nhìn cũng biết, cậu hầu như không học môn này, thậm chí hội thao của trường cậu cũng không tham gia”.

“Tớ tham gia hội thao trường làm gì, tớ không như Tiêu Tinh Dã, không có khả năng về môn này”.

Đôi mắt Minh Nhật Lăng vẫn dõi theo bóng các bạn đang chạy trên thảm cỏ xanh ngoài kia, trong đôi mắt sâu thẳm ấy là sự ngưỡng mộ, là nỗi buồn ẩn giấu.

“Tiêu Tinh Dã đích thực là một thiên tài, cậu ấy sinh ra để dành cho thể thao”. Bạch Vân Tịnh cũng nhìn theo ánh mắt cậu và nói.

Tiêu Tinh Dã đang dẫn bóng chạy khắp sân. Đây không phải trận đấu thực

sự mà chỉ là vừa tập vừa chơi, nhưng những động tác linh hoạt và kỹ thuật chơi bóng điệu nghệ vẫn Tiêu Tinh Dã được thể hiện một cách hoàn mỹ, khiến các bạn nữ đứng ngoài cổ vũ nhiệt tình.

Ánh mắt Minh Nhật Lãng dừng lại một hồi lâu trên sân cỏ. Bạch Vân Tịnh cũng nhìn theo, uống xong cốc nước, cô nói: “VẬY CẬU Ở ĐÂY XEM NHÉ, TỚ XUỐNG DƯỚI ĐÂY”.

Minh Nhật Lãng gật đầu: “Ừ”.

Bạch Vân Tịnh và Minh Nhật Lãng dần dần thân nhau và trở thành bạn là do

Bạch Vân Tịnh chủ động tiếp cận cậu. Cô không giống những nữ sinh chỉ đứng từ xa ngắm nhìn chứ không muốn bước vào thế giới của cậu. Cô giống như một cốc trà ấm, là sự kết hợp hoàn hảo của nóng và lạnh, khiến người ta cảm thấy rất dễ chịu. Minh Nhật Lăng bước ra từ một gia đình khép kín, cậu hầu như không có bất kỳ kinh nghiệm giao tiếp với mọi người nào. Những người quá nhiệt tình khiến cậu cảm thấy khó gần, một cô gái dịu dàng như Bạch Vân Tịnh lại khiến cậu tiếp nhận một cách hoàn toàn tự nhiên.

Một tiết thể dục đã kết thúc, Tiêu Tinh Dã mồ hôi nhễ nhại nhưng chân vẫn đều đều dẫn bóng. Tần Quảng Phong và Tiêu Tinh Dã vừa đi vừa chơi trò cướp bóng, đột nhiên lực chân quá mạnh khiến trái bóng bay vèo vào cây hòe non bên đường.

Bên cạnh dãy phòng học là một mảnh rừng hòe mới trồng năm nay. Hòe là một loài cây cảnh rất đẹp, nên được trồng với diện tích lớn trong khuôn viên trường. Khi xuân đến cành lá xanh non, khi hè về bóng cây râm mát. Tiêu Tinh Dã đá bóng vào, nhánh cây non kêu rắc

một cái rồi gục xuống như thiên nga gãy cánh.

Nội quy của trường quy định phải bảo vệ môi trường, bảo vệ cây cỏ, vi phạm sẽ bị phạt. Tiêu Tinh Dã vừa mới thoát thân từ “sóng gió đánh nhau” nên cậu không muốn lại bị kiểm điểm lần nữa. Nhìn ngang nhìn dọc một hồi không thấy bóng ai, cậu liền nháy mắt với Quảng Phong và thu bóng rút lui, hòng “thoát tội”.

Hai người họ không biết rằng Minh Nhật Lãng đã quan sát hết mọi chuyện từ

cửa sổ tầng ba.

Bóng Tiêu Tinh Dã và Tần Quảng Phong đã mất hút từ lâu nhưng ánh mắt Minh Nhật Lăng vẫn dừng lại nơi cành cây bị gãy. Nỗi buồn dâng lên trong mắt cậu, cậu mím chặt môi, hai bàn tay đã nắm lại thành nắm đấm từ bao giờ, cốc nước trong tay bị bóp méo, nước chảy xuống theo kẽ tay.

Cành hòe mỏng manh, yếu ớt không chịu được sự va đập mạnh. Yếu ớt như thế, giống như...

Bên bìa rừng hòe, học sinh vẫn lục

tục cười nói đi qua. Lâm Nguyệt Loan và nhóm bạn cũng cầm vợt, cầm dây đi qua đó. Nhìn thấy cành cây bị gãy cô liền kêu lên: “Ai làm thế này?”.

Trước khi Nguyệt Loan kêu lên thì hầu như chẳng ai để ý đến cái cây bị thương ấy cả. Không có một tâm hồn nhạy cảm thì sẽ chẳng bao giờ để ý tới những thay đổi nhỏ nhất vốn diễn ra xung quanh chúng ta.

Mấy nữ sinh ngừng lại nhìn một lúc rồi đi tiếp: “Nếu không phải ai đó muốn bẻ cây chơi thì là có người cố tình phá

hoại rồi”. Những giọng nói hờ hững vang lên.

Lâm Nguyệt Loan đưa dây nhảy cho bạn rồi nói: “Các cậu cứ đi trả đồ trước đi, tớ cứu cái cây này đã”.

“Lâm Nguyệt Loan, cậu biết cứu cây sao?”.

“Thử xem thế nào”.

Trong lòng Nguyệt Loan sớm đã nghĩ ra cách. Cô tìm được hai thanh tre, sau đó tháo một bên dây buộc tóc của mình ra và chuẩn bị “bó bột” cho cây. Cô cần

thận nhắc cành cây bị gãy lên và tìm
điểm nối thích hợp với đầu kia, giữ thẳng
cành cây, cố định chúng bằng hai thanh
nẹp rồi dùng dây buộc tóc màu xanh
buộc lại, không cho nó lay động nữa.

Sau khi buộc xong Lâm Nguyệt Loan
xoa xoa vết gãy và nói như an ủi trẻ con:
“Chị đã cố gắng hết sức rồi, có thể sống
tiếp được hay không phải dựa vào bản
thân em thôi. Cố lên!”.

Một cơn gió nhẹ thổi tới, những chiếc
lá non lao xao trước gió giương như
đang vẫy tay nói lời cảm ơn với cô.

Từ cửa sổ tầng ba Minh Nhật Lãng đang nhìn cô gái vừa mới cố hết sức cứu chữa cho cành cây non. Từ nơi sâu thẳm, trái tim bỗng ngân lên khe khẽ, giống như ngọn đuốc đang tí tách cháy. Có một chút ấm nồng của lửa đỏ, đang phát ra sức nóng...

Cây hờ non rất cố gắng, nó không phụ công cứu chữa của Nguyệt Loan. Một tuần sau chỗ nối đã liền. Lá vẫn xanh tươi, mầm non đã lớn dần lên. Nguyệt Loan cảm thấy vô cùng mãn nguyện, cô bé đứng khen cái cây nhỏ: “Sức sống của em thật là mãnh liệt, còn

nhanh hơn chị tưởng tượng đó”.

Có điều cô hoài nghi: “Ban đầu khi chị “nồi xương” cho em là buộc bằng dây buộc tóc màu xanh lam, tại sao bây giờ lại biến thành dây giày màu xanh lam thế này? Ai đã “thay thuốc” cho em nhỉ?”.

Cây hòe nhỏ đương nhiên không trả lời, cành lá ve vẫy trong gió giống như những tiếng cười giòn tan của trẻ thơ.

Minh Nhật Lãng bắt đầu chú ý đến cán sự môn văn học ngồi bên trái mình. Cậu ngồi bàn bốn, tổ năm, cô ngồi bàn

ba, tổ năm. Trong giờ học, cô luôn nằm trong tầm ngắm của cậu.

Đây là một cô gái rất đặc biệt, cô cũng mặc đồng phục áo trắng váy xanh như các bạn. Nhưng trong các bạn nữ của lớp, thậm chí của trường, chẳng mất thời gian để nhận ra cô. Vì cô có mái tóc đen, dài, luôn tết thành hai bím tóc và thả trước ngực. Trước trán là một hàng tóc mái dày, đôi mắt nhỏ, hàng lông mày mảnh, làn da trắng như ngọc, tràn lên cô bé toát lên khí chất cổ điển của vùng thôn quê sông nước Giang Nam.

Vẻ bên ngoài của Lâm Nguyệt Loan có hơi hướng cổ điển nhưng tính cách của cô bé không giống như những thiếu nữ truyền thống, cả ngày chỉ biết u sầu, thở ngắn than dài. Cô không có thói quen đa sầu đa cảm, luôn thẳng thắn, chân thành, vui vẻ và hòa đồng. Ngay cả một người ít chơi với con gái như Tiêu Tinh Dã cũng có vài phần quý mến cô.

Tiêu Tinh Dã ngồi sau Lâm Nguyệt Loan, trước đây cậu không bao giờ để ý đến các bạn nữ ngồi trước mình. Nhưng sau lần ở phòng nghiên cứu Lâm Nguyệt Loan giúp cậu viết bản kiểm điểm, cậu

đã đạp xe đưa cô về nhà. Hai người trước đây “chó gà không chung tiếng gáy, sống chết không thềm liên quan” thì bây giờ đã bắt đầu qua lại.

Giờ là tiết ngữ văn của thầy Châu Tĩnh Bang, tiết văn trước là giờ kiểm tra. Sau khi giảng xong bài thầy liền công bố kết quả kiểm tra. Lâm Nguyệt Loan, Minh Nhật Lãng và Bạch Vân Tĩnh là ba cái tên đứng đầu. Sau khi thầy vui vẻ tuyên dương ba người xong, thầy nói tiếp: “Có bài văn của một học sinh cá biệt thực sự khiến tôi tức giận, đáp án lung ta lung tung”. Thầy vừa nói vừa liếc

nhìn Tiêu Tinh Dã, ánh mắt tràn đầy sự
phẫn nộ.

Việc của mình, mình hiểu rõ nhất,
Tiêu Tinh Dã chột dạ cúi đầu xuống. Sau
khi phát bài kiểm tra tận tay, thầy giao
cậu cho Lâm Nguyệt Loan: “Lát nữa tan
học em xem bài của Tiêu Tinh Dã, giúp
bạn ấy chữa lỗi sai”.

Lâm Nguyệt Loan quay lại nhìn Tiêu
Tinh Dã, ra hiệu cho cậu đưa bài kiểm
tra cho mình. Tiêu Tinh Dã ngập ngừng
một lúc rồi mới đưa, còn dặn dò: “Trong
bài có nhiều câu tứ đoán bừa, sai cấm

cậu cười”.

Kết quả Lâm Nguyệt Loan nghe xong suýt nữa thì sặc. Các bài khác Tiêu Tinh Dã trả lời còn đúng tám, chín phần, chỉ có bài tập lớn là điền thơ thì quả thực là điền lung tung, khiến người khác không thể không bực mình.

“Phù Dung lâu tiền Tân Tiệm” của Vương Xương Linh(5): Lạc Dương thân hữu như tương vấn, (...)

Trong ngoặc cậu ấy điền: Chính là nói tôi ở lâu Nhạc Dương.

Bài Điều trưng tịch của Hàn Dũ(6):
“Tỳ phù hám đại thụ”, (...)

Trong ngoặc câu ấy điền: Không hề
động đây

Bài Úc cựu du thư của Lý Bạch(7):
“Thanh thủy xuất phù dung”, (...)

Trong ngoặc câu ấy điền: “Bích huyết
rửa ngân thương”.

Đọc đến đây Lâm Nguyệt Loan đã
không chịu được nữa, cô cố gắng đọc
tiếp câu hỏi phụ: Tả Trung Nghị Công(8)
tên thật là gì? Câu ấy viết: Tả Lãn

Thiên. Cô muốn cười lớn thế nhưng cố gắng kiềm chế, chau mày nhìn Tiêu Tinh Dã: “Đọc đáp án của mấy câu này cũng biết cậu cũng đọc không ít tiểu thuyết võ hiệp đấy nhỉ?”.

“Đương nhiên, tớ đọc nhiều tiểu thuyết võ hiệp lắm! Thực sự rất hay. Tung vó ngựa bốn phương, xách kiếm đi tới chân trời...”. Nhắc đến sở thích là Tiêu Tinh Dã bắt đầu ba hoa.

Lâm Nguyệt Loan không có tâm trí nghe cậu ta ba hoa, cô vẫn tiếp tục đọc bài kiểm tra. Đột nhiên đọc đến một bài

khiến cô không thể kiềm chế được nữa, cô cười lớn và nói: “Đáp án câu này làm sao cậu nghĩ ra được thế?”.

Tiêu Tinh Dã nhìn theo hướng tay cô chỉ: Hãy giải thích nghĩa của từ “Thệ thế”. Cậu ấy trả lời rất ngắn gọn phía sau: “Chết đi”. Thầy Châu đọc đến đáp án này là không chịu được nữa, bốc hỏa, thầy khoanh tròn rất to, nét bút còn chọc thủng cả giấy.

Cậu phát hiện ra liền vội giải thích: “Thực ra tớ định viết “chết”, thế nhưng viết ngược mất”(9).

Lâm Nguyệt Loan chỉ biết bịt miệng cười. Tần Quảng Phong ngồi sau Tiêu Tinh Dã thấy vậy liền nhoài người lên cướp bài kiểm tra: “Xem cái gì mà vui thế, tớ xem với”.

Tiêu Tinh Dã lo sợ liền giật lại: “Không được xem, trả tớ đây”.

Tiếc là cậu đã chậm một bước, Tần Quảng Phong đã nhanh tay hơn và giành được bài kiểm tra, vừa nhìn đáp án đã cười sặc sụa. Cậu ta vừa cười vừa đọc to thành tiếng: “Thiên nhược hữu tình thiên diệc lão(10), câu sau là gì? Tài tử

Tiêu đại của chúng ta điền là: “Nhân bất phong lưu trụ thiếu niên””.

Cả lớp cười nghiêng ngả.

Gương mặt Tiêu Tinh Dã đỏ gay, cậu đuổi theo Quảng Phong giành lại bài kiểm tra, hai người chạy hết dãy bàn này đến dãy bàn khác, Quảng Phong phải sử dụng mọi chướng ngại vật. Để tạm thời tránh được sự truy bắt của Tiêu Tinh Dã. Vừa chạy vừa đọc: “Tác giả của tiểu thuyết Hồng nham (11) là ai? Trả lời: Trung Mỹ hợp tác sáng tác. Trời ơi, câu trả lời này đọc quá đi, Tiêu Tinh Dã cậu

có tài quá đi mất!”.

Cả lớp ôm bụng cười, có mấy bạn nam tên Lý Thiêm, Vệ Lô, Trác Diệc Phàm vừa bảo vệ Quảng Phong vừa cười ngặt nghẽo.

“Thiên nhược hữu tình thiên diệc lão, nhân bất phong lưu trụ thiếu niên. Vẫn đối nhau chan chát, Tiêu Tinh Dã, cậu đúng là bậc kỳ tài trăm năm có một đây!”. Lý Thiêm trêu.

Vệ Lô cười ha ha và để thêm: “Tiêu huynh, tấm lòng ngưỡng mộ của tiểu đệ dạt dào như sóng nước Trường Giang”.

Trác Diệc Phàm tiếp lời ngay lập tức: “Lại giống như nước sông Hoàng Hà, nước trôi trôi mãi có về được đâu”.

Mấy nam sinh này cũng giống như Tần Quảng Phong, cùng trong đội bóng với Tiêu Tinh Dã, bình thường vẫn trêu đùa nhau, khiến cậu tức không được mà giận cũng không xong. Bây giờ chỉ còn cách cố hết sức để lấy bài kiểm tra lại. “Chiến trường” có thêm vài người nữa nên càng hỗn loạn.

Khi mới hỗn loạn, Minh Nhật Lăng định lặng lẽ ra khỏi lớp, nhưng mấy cậu

bạn đó cứ chạy qua chạy lại phía cửa khiến cậu không đi được, chỉ còn cách tránh mấy người họ. Cậu lùi về phía cửa sổ, lưng dựa tường mà đứng, đó là cách phòng vệ tốt nhất.

Trận chiến “đoạt bài kiểm tra” của Tiêu Tinh Dã và Tần Quảng Phong giống như một cơn gió cứ cuốn đi cuốn lại trong lớp. Bàn ghế bị đẩy sang đông sang tây, bút sách rơi tung tóe. Tần Quảng Phong cứ thế là lùi dần lùi dần và nấp sau lưng các bạn để Tiêu Tinh Dã khó đuổi bắt. Chán chê cậu lại di chuyển về phía bên cạnh Minh Nhật Lăng. Minh

Nhật Lăng giật mình, biết có chuyện không hay sắp xảy ra nhưng cậu chưa kịp tránh thì đã bị Quảng Phong tóm lấy và đẩy về phía Tiêu Tinh Dã. Cậu ta học được mấy chiêu của Tinh Túc lão quái trong “Tiểu ngạo giang hồ”(*) nên đã dùng chiêu lấy người làm bia đỡ này để hóa giải sức tấn công của Tiêu Tinh Dã.

Nhìn thấy Tiêu Tinh Dã lao về phía mình như một viên đạn, Minh Nhật Lăng muốn né cũng không được. Gương mặt cậu trắng bệch, trong lòng hoang mang, trong đầu đột nhiên nhớ lại hình ảnh cây hòe non bị gãy rắc một cái...

Đột nhiên Tiêu Tinh Dã lùi lại phía sau tránh được Minh Nhật Lăng đang bị đẩy tới. Mấy bước sau Minh Nhật Lăng túm được vào bàn giáo viên và đứng vững. Nhìn thấy nguy hiểm trước mắt được hóa giải một cách nhanh chóng, cậu tạm thời có chút hoang mang, chưa định thần được. Gương mặt xanh xao, đôi mắt sợ hãi nhìn Tiêu Tinh Dã. Sao cậu ấy làm được điều đó chứ? Động tác nhanh như thỏ, thoát cái đã tránh được Minh Nhật Lăng.

Tiêu Tinh Dã không thèm nhìn cậu mà quay sang nói với Quảng Phong: “Cậu

làm cái gì thế? Đẩy Minh Nhật Lãng về phía tớ làm gì? Cậu không biết là Minh đại thiếu gia ghét nhất là người khác đụng vào à?”. Nghe thì có vẻ quan tâm đấy nhưng thực chất là đang châm biếm Minh Nhật Lãng.

Lúc này Tần Quảng Phong mới đề ý ra người mình đẩy là Minh Nhật Lãng. Cậu cũng biết “tính cách quái gở” của Minh Nhật Lãng: Cậu ấy không thích tiếp xúc chân tay với người khác, đặc biệt là không thích mấy trò đẩy đi đẩy lại. Vì thế từ trước đến giờ cậu ấy không tham gia bất cứ trò nô đùa ồn ào nào, ngược lại

còn luôn luôn giữ khoảng cách với người khác. Nhận xét về tính cách quái gở này, có người nói là do cậu ấy sạch sẽ quá, có người nói là do ngạo mạn... nói chung nhiều ý lắm!

Tiêu Tinh Dã thì luôn lên giọng châm chọc: Chẳng qua là kiếm được vài đồng tiền thôi tha thôi mà lên mặt, ra vẻ giàu có. Cậu ta không thích người khác chạm vào, tớ còn ghét chạm vào cậu ta ấy chứ!

Tần Quảng Phong không đồng ý với Tiêu Tinh Dã, vì ngoài chuyện không thích đụng chạm với người khác ra, Minh

Nhật Lãng chẳng hề tỏ thái độ hay lên mặt gì. Cậu đối xử với người khác rất ôn hòa, nho nhã, chỉ là có phần ít nói. Đối với nhiều người thì việc ít nói nghĩa là cao ngạo, không coi ai ra gì, như Tiêu Tinh Dã chẳng hạn. Nhưng ấn tượng của Quảng Phong về Minh Nhật Lãng vẫn rất tốt đẹp nên cậu vội vàng xin lỗi: “Xin lỗi cậu, Minh Nhật Lãng. Tớ không để ý”.

“Không sao”. Hai tay Minh Nhật Lãng đầy mồ hôi, không biết nói gì lúc này.

Tiêu Tinh Dã coi như Minh Nhật

Lãng không tồn tại, cậu ta lướt qua chỗ Tần Quảng Phong giành lấy bài kiểm tra rồi về chỗ ngồi. Minh Nhật Lãng cũng lững thững đi ra khỏi lớp, Bạch Vân Tịnh vội vã theo sau.

Tiêu Tinh Dã đưa bài kiểm tra đến trước mặt Lâm Nguyệt Loan rồi nói: “Còn chỗ nào sai nữa mau giúp tớ chữa đi”.

Lâm Nguyệt Loan cầm bài kiểm tra chữa một mạch, xong liền đưa lại cho Tiêu Tinh Dã: “Nhìn đáp án một lượt đi rồi học thuộc, sau này đừng gây trò cười

nữa”.

Tiêu Tinh Dã làm bộ chấp hai tay vào nhau rồi nói: “Tuân lệnh”.

Lâm Nguyệt Loan cười, nghĩ một lúc sau cô nói nhỏ: “Sao... cậu lại thích đôi đầu với Minh Nhật Lãng thế?”.

Gương mặt Tiêu Tinh Dã biến sắc, môi khẽ nhếch lên: “Ờ có sao?”.

Lâm Nguyệt Loan hỏi lại: “Cậu không có sao?”.

Im lặng một hồi lâu Tiêu Tinh Dã mới

đáp: “Có! Là tớ ghét cậu ta, nhìn cậu ta không vừa mắt!”.

Im lặng một hồi, Lâm Nguyệt Loan chậm rãi nói: “Vì nhà cậu ấy có tiền, phải không? Cậu hận người có tiền phải không?”.

Tiêu Tinh Dã bị đoán đúng tim đen, cậu bật dậy khỏi ghế rồi trừng mắt nhìn cô: “Lâm Nguyệt Loan, cậu nghĩ cậu là ai? Cậu có tư cách gì mà chỉ trích tớ, phê bình tớ? Việc của tớ không cần cậu quan tâm”.

Nói xong cậu hậm hực đá ghế rồi ra

khỏi lớp, bỏ lại bao con mắt lớn nhỏ kinh ngạc nhìn theo.

Vừa ra ngoài hành lang Tiêu Tinh Dã nhìn thấy Minh Nhật Lãng và Bạch Vân Tịnh đang trò chuyện. Đôi mắt sắc như dao của cậu lờm Minh Nhật Lãng một cái rồi cúi đầu đi tiếp.

“Lạ thật, hình như Tiêu Tinh Dã thích đối địch với cậu hay sao ấy?”. Nhìn thấy cảnh này Bạch Vân Tịnh liền nói như thế với Minh Nhật Lãng.

“Ngay từ ban đầu tớ đã cảm thấy thế”.

“Sao cậu ấy lại như thế?”.

Minh Nhật Lãng lắc đầu, cậu không hiểu vì sao Tiêu Tinh Dã thù địch với cậu nặng nề như vậy.

Love 5:

Tiêu Tinh Dã không nói năng gì với Lâm Nguyệt Loan nữa, vào lớp và coi cô như không khí. Thời gian này tính khí cậu ta rất thất thường, tuy chẳng đánh nhau với ai nhưng gương mặt cứ như đá hoa cương, vô cùng lạnh lùng. Thầy Châu nhìn khó coi quá liền gọi cậu đến phòng nghiên cứu nói chuyện một tiếng hai

mười lăm phút ba mươi bảy giây. Vấn đề chủ yếu là hy vọng cậu không nên lạnh lùng thái quá. Học sinh thì phải có dáng vẻ của học sinh, sao phải làm bộ giống sát thủ làm gì... vân vân và vân vân.

Nói một thôi một hồi, hoàn toàn là đàn gảy tai trâu. Tiêu Tinh Dã bước ra ngoài vẫn giữ nguyên sắc mặt “tứ khốc toàn thư(12)”. Ánh mắt cậu lạnh buốt, gương mặt cậu ấy lạnh lùng, miệng lưỡi cậu ấy lạnh băng... cả người như toát ra không khí của mùa đông. Nói theo cách của Tần Quảng Phong thì là: “Wow, tên này bị đông cứng rồi”.

Gần hết giờ tiết cuối của buổi chiều, Lâm Nguyệt Loan đang chuẩn bị thu sách vở ra về thì Tiêu Tinh Dã huých cô một cái sau bao ngày không thềm nói chuyện. Cậu đưa cho cô mảnh giấy nhỏ, cô khó chịu nhìn qua: Tan học cậu đừng về vội.

Chuông tan học vang lên, thầy giáo cho cả lớp nghỉ. Mọi người bắt đầu lục tục ra về, trong lớp còn vài người. Lâm Nguyệt Loan ngồi yên tại chỗ, Tiêu Tinh Dã cũng thế.

Minh Nhật Lăng cũng đợi mọi người về gần hết mới chậm chậm thu dọn sách

vở. Bạch Vân Tịnh quay lại nhìn cậu và cười: “Lát nữa tớ đi hiệu sách mua ít sách tham khảo, cậu có muốn mua gì không Minh Nhật Lãng? Tớ mua giúp cho”.

Minh Nhật Lãng nghĩ một hồi rồi lắc đầu: “Cảm ơn cậu, tạm thời thì không”.

“Vậy thôi, tớ đi trước đây, bye bye”.

“Bye”.

Bạch Vân Tịnh nhẹ nhàng ra khỏi lớp. Minh Nhật Lãng thu dọn sách vở xong và chuẩn bị đứng dậy, theo thói quen cậu

nhìn về phía Lâm Nguyệt Loan một cái, lúc này mới phát hiện ra trong lớp chỉ còn cậu, Nguyệt Loan và Tiêu Tinh Dã.

Lâm Nguyệt Loan đã đeo sẵn cặp sách lên vai nhưng vẫn ngồi yên bất động. Ánh mắt Tiêu Tinh Dã nhìn chằm chằm phía sau cô, có chút gì đó bất an. Vừa lo lắng lại vừa hoảng loạn. Cậu ấy làm sao thế? Minh Nhật Lãng thầm nghĩ trong lòng.

Tiêu Tinh Dã đột nhiên đứng dậy và liếc nhìn Minh Nhật Lãng đúng lúc bắt gặp ánh mắt Nhật Lãng chưa kịp nhìn đi

chỗ khác. Tiêu Tinh Dã sững người lại rồi cúi giận nói: “Cậu nhìn tớ làm gì? Tán học rồi còn không mau về?”.

Minh Nhật Lăng cảm thấy vô cùng khó hiểu, cậu vẫn ngồi im không động đậy. Ánh mắt lướt qua Tiêu Tinh Dã rồi quay sang nhìn Lâm Nguyệt Loan. Hai người này cãi nhau và không nói chuyện một thời gian rồi, điều này cậu có nghe nói. Không khí lúc này hơi ngột ngạt, cậu có nên đi không? Nếu là bạn nữ khác chắc cậu không để ý làm gì, nhưng đây là Lâm Nguyệt Loan...

Lâm Nguyệt Loan cũng quay đầu lại, ánh mắt nhìn Minh Nhật Lãng vô cùng âm áp và hiền dịu: “Minh Nhật Lãng, cậu chưa về à?”.

“Minh đại thiếu gia mau về đi, cậu mà không xuống nhanh thì con xe Mercedes-Benz nhà cậu đợi mọc rễ lên đấy!”. Tiêu Tinh Dã phải châm chọc một câu mới chịu được.

Xem ra ở đây không có chuyện của cậu rồi, việc của hai người họ cứ để họ tự giải quyết vậy. Trong lòng đột nhiên vô cùng buồn bã, đôi mắt cậu sụp xuống,

lặng lẽ xách cặp ra khỏi lớp.

Trong phòng học bây giờ chỉ còn lại Lâm Nguyệt Loan và Tiêu Tinh Dã, cô ngồi quay người lại, đối mặt với cậu, hỏi:

“Tiêu Tinh Dã, cậu bảo tớ ở lại có chuyện gì không?”

Tiêu Tinh Dã cúi mặt xuống không dám nhìn cô, sau đó lại quay đi chỗ khác, gương mặt đã ửng đỏ, một hồi sau mới lập cập nói: “Nói chung là có chuyện, đợi lát nữa nói”.

Ngồi đợi một tí mà đã nửa tiếng trôi qua. Cậu ấy không nói gì, cô cũng kiên nhẫn ngồi đợi mà không giục. Cuối cùng cũng đợi đến lúc cậu lên tiếng: “Về đi, tớ đưa cậu về nhà”.

Đợi lâu như thế chả nhẽ vì mỗi câu nói “Đưa cậu về nhà” sao? Sao mà cô nhin được cơn giận này chứ? Cô hậm hực nói: “Cậu đang cầu hòa đấy à?”.

“Đi nào, nói nhiều thế?”. Khẩu khí của Tiêu Tinh Dã rất hung hăng, nhưng Lâm Nguyệt Loan chẳng sợ, cô bấu môi rồi đi theo cậu.

Học sinh trong trường đã về hết, từ đây phòng học đến bãi đỗ xe hai người không gặp ai cả. Tiêu Tinh Dã lấy xe ra đợi Lâm Nguyệt Loan ngồi chắc mới đạp xe ra khỏi khuôn viên trường rồi rẽ ra phố. Đúng giờ tan tầm nên rất đông người, gương mặt ai cũng mệt mỏi, bám đầy bụi đường, giống như một bầy cá uể oải. Tiêu Tinh Dã nhanh nhẹn len qua dòng người đông đúc như con rồng lượn dưới biển, vừa bá đạo vừa hung dữ.

Bình thường Lâm Nguyệt Loan đi xe bus về nhà, từ trường về nhà đi mất năm bến xe bus. Xuống xe còn phải đi bộ một

đoạn nữa. Khi Tiêu Tinh Dã đưa cô về đến nhà trời đã chuyển sang màu xám như tường vi, bốn phía là mây bao phủ.

Lâm Nguyệt Loan nhảy xuống xe nhanh như một chú sóc: “Cảm ơn cậu”.

“Cậu lên gác đi”. Tiêu Tinh Dã hối thúc.

“Lát nữa mới lên, tớ còn đi chợ mua rau đấy”.

“Đừng đi nữa”. Tiêu Tinh Dã vội vàng ngăn cô lại, cậu định nói gì đó nhưng lại không mở lời được, Lâm

Nguyệt Loan thì cứ nhìn chăm chăm cậu khó hiểu.

Tiêu Tinh Dã ngáp ngừng một hồi rồi vừa lí nhí vừa gập gáp nói nhỏ bên tai cô: “Cậu thay váy khác đã rồi đi chợ sau”.

Trong bóng chiều màu xám cam, gương mặt cậu đỏ bừng. Nói xong một cái là vội vàng đạp xe vọt lên phía trước.

Lâm Nguyệt Loan đứng sững lại một lúc rồi cũng đỏ mặt theo. Cô ba chân bốn cẳng chạy ngay lên gác rồi đóng sầm cửa

lại, vội vàng lật mặt sau chiếc váy đồng phục màu xanh ra xem. Một vết máu đỏ bằng nửa bàn tay trẻ con loang lổ, bắt mắt.

Bị bắn lúc nào thế? Sao cô lại không biết chứ. Tiêu Tinh Dã sao lại phát hiện ra được? Đã thế cậu ấy còn chu đáo giúp cô tránh hết ánh mắt của mọi người, đưa cô về suốt quãng đường. Cậu ấy vốn không thèm để ý đến cô cơ mà. Vào lúc quan trọng lại không tính toán đến chuyện trước đây. Cậu ấy vốn ngập ngừng nói không ra câu thế nhưng cuối cùng vẫn mặt dày mà nhắc nhở cô. Cảm xúc trong

lòng cô đang còn cào không biết phải diễn tả thế nào...

Tiêu Tinh Dã cầm đầu đập xe một mạch biến mất khỏi con phố, cậu không hề để ý đến bên kia đường có một chiếc ô tô màu đen lặng lẽ đỗ ở đó.

Minh Nhật Lãng xuống sân trường sau đó ngồi yên trong xe. Bác Hồng lái xe thấy thái độ cậu như vậy nên biết trong lòng cậu có chuyện không vui. Bác cũng không tiện hỏi tại sao nên chỉ cẩn thận lái xe đi. Xe vừa ra khỏi trường Minh Nhật Lãng liền gọi giật lại: “Dừng xe”.

Bác Hồng dừng xe, Minh Nhật Lãng nhìn về phía công trường rồi chau mày nói: “Dừng ở đây đi, đợi một lát nữa rồi đi”.

Đợi một lát cũng phải mất ba mươi phút, đợi đến khi có một nam sinh đeo một nữ sinh rời khỏi trường, Minh Nhật Lãng mới thở phào nhẹ nhõm nhưng lát sau đó đã cau có mặt mày.

Ngập ngừng một lúc cậu dặn bác lái xe: “Bác Hồng, bác đi theo bọn họ”.

“Vâng, thưa cậu”. Bác Hồng nổ máy rồi đi theo chiếc xe đạp phía trước.

Cho đến khi chiếc xe đạp dừng lại trước một tòa nhà thì bác Hồng mới tắt động cơ và đỗ bên kia đường quan sát. Bác nhìn lướt qua gương chiếu hậu, trong gương là hình ảnh Minh Nhật Lãng đang chăm chú nhìn theo đôi bạn bên ngoài cửa ô tô.

Cậu Thiếu niên đưa cô gái về đã đi được một đoạn xa, cô gái cũng đã lên gác. Một lát sau căn phòng trên tầng bốn sáng đèn, chắc là phòng của cô gái đó. Minh Nhật Lãng trầm ngâm nhìn qua cửa sổ, gương mặt trầm buồn. Bác Hồng cũng im lặng không lên tiếng, một hồi lâu bác

đành nhắc nhở: “Cậu chủ, không còn sớm nữa. Chúng ta về thôi nếu không bà chủ sẽ lo lắng”.

Minh Nhật Lãng quay đầu lại đáp: “Vâng, về thôi”.

Chiếc xe lạng lẽ lăn bánh trên con đường rộng rãi, khi sắp vào cổng nhà họ Minh, Minh Nhật Lãng đột nhiên lên tiếng: “Bác Hồng, chuyện hôm nay không được nói với mẹ cháu”.

Minh Nhật Lãng từ nhỏ được giáo dục rất tốt, người nhà, người ở lớn nhỏ trên dưới cậu đều rất lễ phép, tuyệt đối

chưa bao giờ cậu lên giọng quát mắng, chỉ đạo. Đây là lần đầu tiên cậu dùng giọng điệu ra lệnh nói với bác Hồng. Bác Hồng nghe xong sững lại một hồi rồi vội vàng cung kính đáp lại: “Vâng, thưa cậu chủ”.

Sáng hôm sau khi đến lớp, Tiêu Tinh Dã phát hiện trong ngăn bàn mình có một quả táo vừa to vừa đỏ. Cầm quả táo trên tay mà gương mặt cậu thay đổi không biết bao nhiêu biểu cảm, nụ cười vừa ngạc nhiên vừa vui sướng.

Lâm Nguyệt Loan quay đầu lại nhìn

cậu, trên tay là một cuốn sách rất dày, sắc mặt tuy nghiêm túc nhưng trong mắt lại hàm chứa nụ cười: “Tiêu Tinh Dã, thầy Châu có lệnh, ngữ văn cơ bản của cậu quá kém, từ hôm nay tớ sẽ kèm môn ngữ văn cho cậu”.

“Kèm bằng cách nào?”.

“Điền thơ vào câu của cậu quá kém, vì thế nhiệm vụ cấp thiết là cậu phải học thuộc thơ”. Lâm Nguyệt Loan đưa tập thơ dày cộp trong tay cho cậu và chỉ: “Chúng ta bắt đầu từ phần khó nhất, cầm lấy cái này đi, sau này có nó thì việc học của

cậu sẽ dễ dàng hơn”.

Tiêu Tinh Dã cúi đầu nhìn một lúc rồi hét toáng lên: “ “Khổng tước đông nam phi”(13), cậu đùa à, cậu bắt tớ học thuộc cái này á, đây là bài thơ dài nhất trong lịch sử, mấy trăm câu liền đấy, tớ không học!”.

Lâm Nguyệt Loan cười híp cả mắt: “Dọa cậu thôi, tớ cũng có học thuộc hết cái này đâu. Chỉ nhớ được một số câu thôi”.

Sắc mặt Tiêu Tinh Dã giãn ra, cậu thở phào nhẹ nhõm: “Lần sau đừng lấy cái

này ra dọa tở nữa, tở sợ cái này nhất đấy. Dọa tở là cậu phải chịu trách nhiệm”.

“Chịu trách nhiệm thì chịu trách nhiệm, cùng lắm là ngày ba bữa cơm chứ gì”. Lâm Nguyệt Loan nói đơn giản như nuôi gà nuôi vịt vậy.

“Được được, chẳng nào tở cũng không ăn nhiều đâu, một bữa một cân gạo, hai cái đùi gà, ba con cá, bốn cân tôm, năm cái lạp xường...”.

Tiêu Tinh Dã còn chưa nói xong Lâm Nguyệt Loan đã cầm cuốn sách đập vào đầu cậu một cái: “Ăn nhiều thế, tốn cơm

tồn gạo, đánh chết đi cho xong”.

Tiêu Tinh Dã vừa né vừa cười: “Có nhầm không thể hả, tở là nhân tài thể thao đây, đánh chết tở là tổn thất lớn cho quốc gia đây, biết không?”.

Thấy hai người cười đùa vui vẻ thế Tần Quảng Phong ở phía sau cũng cười theo: “Ai da, nước đóng băng cuối cùng cũng tan rồi. Có tập thơ các thời đại thì “tứ khốc toàn thư” bị quản lý cấp cao rồi”.

Tiêu Tinh Dã và Lâm Nguyệt Loan cùng hét lên: “Lắm mồm”.

Đứng bên khung cảnh ồn ào ấy, Minh Nhật Lãng chỉ cúi đầu nhìn những con sô đang nhảy múa trước mắt, đôi mày khẽ chau lại, lẽ nào gặp bài toán khó khiến cậu vật vả vậy sao.

Tiêu Tinh Dã và Lâm Nguyệt Loan làm lành với nhau. Cả hai cùng im lặng, không ai nhắc đến chuyện hôm cậu đưa cô về nhà cả. Lâm Nguyệt Loan vẫn thường xuyên nhắc lại câu nói cũ: “Biết là cậu không thích người có tiền nhưng nhà Minh Nhật Lãng có tiền không phải là lý do mà cậu ghét người ta đấy chứ?”.

Lần này Tiêu Tinh Dã không nổi xung lên nữa mà chỉ chu miệng nói: “Không chỉ vì cậu ta là con nhà giàu mà còn vì tớ không quen nhìn dáng vẻ công tử bột ẻo lả của cậu ta nữa”.

Lâm Nguyệt Loan cười lớn: “Cậu đang nói Minh Nhật Lăng đấy sao? Sao lại nói người ta như thế chứ? Minh Nhật Lăng là một người nho nhã, vào miệng cậu lại thành công tử bột ẻo lả”.

Tiêu Tinh Dã liền phản bác: “Cậu ta đúng là công tử bột ẻo lả như đàn bà còn gì! Tớ nhìn ngứa mắt. Đi đường thì chậm

như sợ dẫm chết kiến, không biết đùa cũng không biết nhảy, một chút chí khí nam nhi cũng không có”.

Lâm Nguyệt Loan nhìn cậu cười nói: “Thế theo cậu thì tất cả con trai đều phải giống cậu, mạnh mẽ như rồng như hổ mới là nam tử hán à?”.

“Đương nhiên rồi, nếu không thì ai coi là con trai. Bộ dạng ẻo lả của cậu ta nên làm con gái thì hợp hơn”.

Lâm Nguyệt Loan chán không muốn đôi co với cậu ta nữa, cô chỉ nói thêm: “Nếu cậu cảm thấy mình là nam tử hán

vậy thì đừng động tí là tính toán kì kèo với Minh Nhật Lãng nữa. Thể hiện tí khí chất nam nhi đi chứ, sao cứ làm khó người ta thế?”.

Chiều này lợi hại thật, Tiêu Tinh Dã bị những lời nói của chính mình hạ gục, từ đó không có ý thù địch không động tí là nổi xung với Minh Nhật Lãng nữa.

Học sinh lớp 10(3) bắt đầu truyền tin rằng Tiêu Tinh Dã và Lâm Nguyệt Loan là một đôi. Lâm Nguyệt Loan thường kèm Tiêu Tinh Dã học bài, còn Tiêu Tinh Dã thường chở Lâm Nguyệt Loan về nhà.

Tin đồn đến tai thầy Châu Tịnh Bang, thầy quyết định gọi hai người lên phòng giáo viên nói chuyện.

Hai người mặt đỏ bừng và ra sức phủ nhận. Cái gì mà đôi tình nhân, vốn làm gì có chuyện đó, chỉ là bạn thân bình thường, tình bạn trong sáng, đơn thuần. Thầy Châu cũng không nhiều lời, thầy chỉ phát cho mỗi người một đề thi, làm xong thầy chấm. Được một người có khả năng ngữ văn như Lâm Nguyệt Loan kèm nên trình độ của Tiêu Tinh Dã cũng được nâng cao. Thầy Châu hớn hờ nói: “Tôi không quan tâm các cô các cậu có phải

đang yêu không, chỉ cần không ảnh hưởng đến việc học tập thì chuyện đó tùy cô cậu”.

Tuổi mười sáu, mười bảy như hoa nở, tình cảm giữa con trai và con gái luôn sâu sắc hơn tình bạn và nhẹ nhàng hơn tình yêu. Thứ tình cảm mông lung ấy chỉ có thể dùng bốn chữ “như thực như hư” để diễn tả là phù hợp nhất.

Thầy Châu vừa cho hai người ra về chưa được bao xa thì đã gọi giật lại: “Lâm Nguyệt Loan, ở lại thầy nhờ chút việc”.

Lâm Nguyệt Loan chạy lại còn Tiêu Tinh Dã vẫn đợi ở chỗ cũ. Không biết thầy Châu nói gì với cô mà cô chỉ gật đầu và cười rất tươi. Khi cô chạy lại, cậu liền hỏi: “Thầy Châu bảo cậu làm gì thế?”.

“Thầy Châu nói trong phòng sách cũ của thư viện có nhiều sách rách, cần phải bọc lại. Thầy biết trưa nào tớ cũng ở lại trường ăn cơm nên muốn tớ sau khi cơm xong đến thư viện để sắp xếp”.

Nhà ăn của trường phục vụ một số học sinh nhà xa không tiện về nhà ăn cơm

trưa. Nhà Lâm Nguyệt Loan cách trường khá xa, trưa về nhà lại phải tự nấu cơm, cho nên từ trước đến giờ cô đều ăn bữa cơm rẻ nhất ở trường, không cần phải về nhà.

“Đóng, bọc sách vở á, việc này chán lắm. Cậu đồng ý rồi à?”.

“Đương nhiên là đồng ý chứ, cậu thấy chán nhưng tớ thì không”.

Tiêu Tinh Dã cố ý lắc đầu cười:

“Đương nhiên là khác nhau chứ. Xem ra chúng ta không thích hợp làm bạn”.

“Đúng thế, đúng thế. Thế nên chúng ta đường ai nấy đi nhé! Cậu đến sân vận động còn tớ lên thư viện”.

“Bây giờ cậu lên thư viện làm gì?”.

“Tớ nên làm quen với công việc một tí! Nếu không thì ngày mai các thầy cô đều nghỉ trưa rồi tớ lần đầu đến sao biết làm gì được”.

“Cậu thật là có trách nhiệm, được rồi, chúng ta chia đường từ đây”.

Trước cửa phòng giáo viên cả hai mỗi người rẽ một ngã và vẫy tay tạm biệt

nhau.

TÌNH YÊU PHA LÊ (ALL ABOUT THE TRUE LOVE)

Tuyết Ảnh Sương Hồn
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Thương Để Không Cho Ai Quá Nhiều

Viên đá tuy không đẹp nhưng có thể
vĩnh viễn ngàn năm. Hoa tươi đẹp không
gì bằng nhưng cũng chỉ ngát hương một

mùa. Thượng đế không bao giờ tạo ra con người và vạn vật hoàn mỹ, không khiếm khuyết. Cuộc sống cũng chẳng để việc gì viên mãn một trăm phần trăm. Chẳng có ai có thể giành được tất cả hạnh phúc, trong cuộc sống luôn luôn có cảm giác khiếm khuyết như thế.

Con người luôn có ly hợp, vui buồn. Giống như Trăng có lúc tròn, lúc khuyết, mờ sáng.

Love 1:

Biệt thự nhà họ Minh.

Sau vườn hoa ngát hương và rợp bóng cây có một hồ bơi lộ thiên hình elip. Bốn phía quanh hồ đều trồng hoa cỏ nhiệt đới, đặc biệt là trồng nhiều hoa dâm bụt cảnh. Loại cây này tán rộng, dáng cây đẹp, cành lá sum sê, hoa nở bốn mùa, vừa tươi màu vừa thơm. Phong cảnh cả khu vườn và hồ nước trong xanh đều đượm vẻ nhuộm màu đặc trưng của Hawaii.

Mỗi buổi chiều sau khi tan học, Minh Nhật Lãng đều đến hồ bơi ngâm mình khoảng nửa tiếng. Cậu cứ để thân mình từ từ chìm vào trong nước giống như chìm

vào một bể tình yêu. Sau đó tự do ngoi lên, lặn xuống, thoải mái vẫy vùng. Hồ nước xanh này là vùng trời nơi cậu tự do, tự tại không có gì ràng buộc nhất.

Xa xa là bà Minh đang đứng nhìn cậu con trai từ ban công lộ thiên trên tầng hai. Minh Nhật Lãng không bơi mà cứ để cả người nổi trên mặt nước. Thỉnh thoảng khẽ khua nhẹ tay, điệu bộ có vẻ lười biếng và thờ ơ. Điều này cũng không có gì lạ, bơi lội từ trước đến giờ cũng không phải môn tập luyện của cậu.

Nhưng bà Minh thấy có điều khác lạ,

là một người mẹ quan tâm, chăm sóc con trai từng ly từng tý nên bà thoáng nhìn là đoán ra ngay cậu có chuyện gì đó không vui trong lòng.

Đề cơ thể bỗng bênh trên mặt nước một hồi lâu, đột nhiên Minh Nhật Lãng trở mình lặn xuống nước. Ánh tịch dương chênh chếch phía tây và chiếu xuống mặt hồ thành từng vệt màu cam đỏ. Xuyên qua làn nước trong xanh chiếu rõ hình ảnh cậu đang lặn dưới đáy hồ. Mái tóc đen nổi dật dềnh trên mặt nước như bụi cỏ, thân hình thiếu niên mới lớn vô cùng mảnh dẻ. Chân tay cậu dang rộng thoải

mái dưới nước, dường như cậu là con của thủy thần vậy.

Sau một hồi ngụp lặn, Minh Nhật Lãng trôi lên, vừa hay đáp vào bờ bên kia hồ. Cậu vượt hết nước trên mặt đi rồi nhìn về phía bờ bên kia, sau đó bơi ngược lại với tốc độ rất nhanh.

Trên tầng hai bà Minh vẫn dõi theo con và cảm thấy vô cùng sửng sốt. Chưa bao giờ cậu bơi nhanh đến thế. Từ trước đến giờ, với cậu bơi lội không phải là một môn thể thao mà chỉ đơn giản là cách khiến bản thân thanh thản và thoải

mái hơn. Có thể giải phóng sức mạnh bị kìm kẹp trong thời gian dài. Nhưng bây giờ cậu đang bơi trong nước nhanh như cá, thật khiến người ta kinh ngạc. Bao năm nay cậu và nước luôn gần gũi, có thể nói đã hợp thành một thể. Khi người và nước có thể hòa hợp, cho dù cậu không vận dụng nhiều kĩ năng bơi lội thì dưới nước tốc độ bơi vẫn rất nhanh và linh hoạt như một chú cá.

Nhưng Nhật Lăng bơi chưa được nửa hồ tốc độ đã chậm lại. Xét cho cùng vẫn là do thể lực, cơ thể cậu vốn yếu bẩm sinh nên không có lực để bơi tiếp. Nhưng

Minh Nhật Lãng không chịu thua trận ở đây, cậu vẫn tiếp tục bơi.

Bà Minh thấy vậy không yên tâm chút nào, bà nghiêng mình ra ngoài ban công và gọi lớn: “A Lãng, đừng cố nữa, không bơi được nữa thì nghỉ ngơi đi con”.

Không rõ là Minh Nhật Lãng không nghe thấy hay là do tuổi trẻ cứng đầu không chấp nhận thua cuộc mà hai tay vẫn cố gắng rẽ nước. Nhưng chẳng bơi được bao xa cả người cậu đã chìm xuống nước, dưới làn nước trong suốt là hình ảnh cậu đang giằng co, giãy giụa.

Bà Minh giật mình liền chạy ngay xuống dưới, vừa chạy vừa hét hoảng la lên: “Mau, mau cho người xuống hồ, A Lãng chết đuối rồi”.

Quản gia Vương Thái đang chỉ đạo người hầu chuẩn bị bữa tối, ông Minh Hạo Thiên cũng vừa đi làm về, vừa bước vào nhà, và đang cởi cái áo. Nghe tiếng bà Minh hét lên như thế, tất cả sững lại không biết làm thế nào, chỉ có ông Minh Hạo Thiên phản ứng nhanh liền quăng áo khoác và chạy vội ra vườn. Nhanh đến mức mọi người phải sững sờ. Chẳng ai tin đó là tổng giám đốc Minh

đạo mạo, điềm tĩnh trong giới tài chính.
Mấy người hầu biết bơi cũng vội chạy
theo ông ra vườn.

Ông Minh lao ngay xuống hồ và
nhanh chóng đưa Minh Nhật Lãng lên
trên mặt nước. Đám người hầu cùng xúm
lại đưa cậu lên bờ. Bà Minh và các cô
hầu đứng bên bờ, gương mặt bà Minh
trắng bệch, bà ôm chặt cậu vào lòng và
thút thít: “A Lãng, A Lãng, con có sao
không?”.

“Mẹ... con không sao... chỉ là
chân... bị chuột rút”. Minh Nhật Lãng

đau đớn chau mày lại.

Đang bơi thì ống chân bị chuột rút, cậu nhanh chóng nín thở để bấp chân được thả lỏng trong nước, nhưng không hóa giải được, cơ thể lúc đó cứ ngoi lên mặt nước để thở, càng khiến chân bị rút mạnh hơn. Ngay sau khi bị chìm xuống lần nữa thì cơ thể đã không còn sức để nổi lên mặt nước nữa. Cũng may ông Minh Hạo Thiên đến kịp.

“Chuột rút ở chỗ nào? Để bố xoa cho con”.

Toàn thân ông Minh ướt nhẹp vừa lóp

ngóp từ dưới hồ lên đã vội vàng hỏi han con trai. Ông để cậu nằm trên đất, từ từ duỗi chân ra, kéo thẳng dần dần, rồi nhẹ nhàng xoa bóp phần bắp chân mấy phút, cơn chuột rút đã dần dần tan đi.

“A Lãng, con ngâm mình trong nước bao lâu thế? Không phải bố đã nói với con không được ngâm mình quá lâu sao, ngâm lâu sẽ bị chuột rút”.

Bà Minh ngồi cạnh nói thêm: “Không hẳn là do ngâm quá lâu, ban nãy con nó bơi quá nhanh, không bơi được nữa cũng không chịu ngừng, kết quả mới xảy ra

chuyện đấy”.

“A Lãng, khi mệt mỏi không được tiếp tục bơi nữa, như thế rất dễ bị chuột rút”.

“Bố, sau này con không thể nữa”.

“A Lãng, đang bình thường sao tự nhiên con lại bơi nhanh như thi thố với ai đó thế? Vừa giày vò bản thân vừa giày vò bố mẹ, thực sự khiến mẹ sợ hãi”.

Minh Nhật Lãng cúi đầu biết lỗi:

“Bố, mẹ, con xin lỗi”.

“A Lăng, lần sau không được thế nữa, nhất định phải chú ý đó. Được rồi, bây giờ con về phòng thay quần áo đi”.

Chuyện kinh động này cũng may không nguy hiểm, mọi người cũng tản đi làm việc của mình. Minh Nhật Lăng về phòng thay quần áo và chuẩn bị xuống dùng bữa tối, khi đi qua ban công tầng hai cậu giật mình dừng lại. Cậu nhìn xuống hồ nước xanh bên dưới trong đầu tưởng tượng ra một hình ảnh khác đang bơi nhanh như rồng lượn dưới nước. Trong lòng bất chợt cảm thấy vô cùng buồn bã....

Trong kho sách cũ của thư viện có quá nhiều sách đã cũ và rách nát. Một đồng cao bằng tường xếp trong góc phòng, trên chiếc bàn dài có rất nhiều băng dính, keo dán, giấy bóng. Cô giáo phụ trách sau khi giảng giải cách làm cho các học sinh được cử đến từ nhiều lớp đã rời khỏi để các bạn tự làm.

Đây là một công việc thực sự rất vô vị và nhạt nhẽo, ngồi gỡ từng trang sách rách, bong ra rồi dán lại, nó đòi hỏi sự kiên nhẫn. Làm được vài ngày học sinh các lớp đều tìm cơ thoái thác, cuối cùng chỉ còn lại mỗi mình Lâm Nguyệt Loan.

Cô vẫn chăm chỉ, cần mẫn làm công việc mà người khác cảm thấy vô vị và nhạt nhẽo này.

Buổi chiều thứ sáu có hai tiết tự học. Cũng chẳng có việc gì nên Lâm Nguyệt Loan đã xin phép thầy Châu cho cô đến thư viện sửa sách. Nhân tiện thầy Châu liền hỏi cả lớp: “Có bạn nào muốn đi làm giúp Lâm Nguyệt Loan không?”.

Cả lớp cười nghiêng ngả rồi hỏi lại:

“Thầy ơi dán một cuốn sách được bao nhiêu tiền ạ?”.

“Tính tiền theo ngày hay tính theo tuần ạ?”.

“Hôm nay em không mang cơm, hay là em đi dán sách thì nhà trường mời em một bữa nhé!”.

.....

Thầy Châu vừa tức vừa buồn cười:
“Các em đúng là tiểu nhân chỉ nghĩ đến cái lợi trước mắt”.

Các học sinh bên dưới càng ồn ào hơn:

“Đúng thế mà thầy, chúng em là tiểu nhân, bởi vì chúng em chưa hoàn toàn trưởng thành mà”.

“Thầy ơi, bây giờ không nói chữ lợi thì nói cái gì chứ? Nói tình cảm chắc?”.

“Thầy ơi, em muốn nói chuyện tình cảm với trường, thầy bảo nhà trường đừng thu học phí của em đi”.

Đủ mọi âm thanh hỗn loạn vang lên, đột nhiên Minh Nhật Lãng lên tiếng:

“Thưa thầy, nếu còn thiếu người thì em xin đi ạ!”.

Giọng của cậu tuy không lớn nhưng đủ khiến cho tất cả im bật. Sau giây phút im lặng lại rào rào lên:

“Thầy ơi, em cũng đi”.

“Em nữa, em cũng đi”.

Cả lớp tranh nhau xin đi, mà phần lớn là con gái, đương nhiên là vì Minh Nhật Lãng. Đúng là say vì người chứ không vì rượu. Có người thở dài nói: “Vươn mình một cái, mây xanh kéo đến, đúng là sức hút của hoàng tử”.

Tiêu Tinh Dã lừ mắt nhìn Minh Nhật

Lãng, tuy không nói gì nhưng cậu lại bĩu môi.

Tất cả học sinh nữ trong lớp đều theo Minh Nhật Lãng tới thư viện. Cảnh tượng này cũng phải khiến mấy thầy cô phụ trách nhìn mà phát sợ. Đồng sách cao bằng tường làm cả tuần chưa với được một phần tư thế mà Minh Nhật Lãng dẫn đầu các bạn nữ chỉ làm một lúc đã với đi một nửa, thầy chủ nhiệm thư viện cười vô cùng sung sướng.

Hôm sau là thứ bảy, là ngày nghỉ. Lâm Nguyệt Loan vẫn đến thư viện như

thường, cô đã mượn chìa khóa của giáo viên phụ trách. Đằng nào thì ở nhà cũng không có việc gì làm nên cô muốn đến thư viện làm cho xong chỗ sách còn lại.

Cô giáo Khương thấy thế liền khen Nguyệt Loan hết lời: “Bây giờ học sinh vừa có trách nhiệm lại không ham chơi như em hiếm lắm, thực sự lâu lắm rồi cô không thấy ai như em cả”.

Lâm Nguyệt Loan nhờ bác bảo vệ mở cửa thư viện trước rồi mới lên phòng sách cũ trên tầng bốn. Một mình cô ngồi giữa đống sách ngổn ngang. Sau khi dán

xong một đồng sách thì bất chợt có người mở cửa vào. Cô giật mình quay lại nhìn thấy Minh Nhật Lãng đang đứng ngoài cửa. Gương mặt cậu cũng vô cùng ngạc nhiên khi nhìn thấy cô. Hai cả đồng thanh kêu lên:

“Lâm Nguyệt Loan, sao cậu lại ở đây?”.

“Minh Nhật Lãng, sao cậu lại ở đây?”.

Minh Nhật Lãng mượn chìa khóa của thầy chủ nhiệm thư viện. Lúc đưa chìa khóa cho cậu, thầy còn hỏi: “Ngày nghỉ

mà em cũng đến trường, không đi đâu chơi sao?”.

Cậu chỉ cười và đáp: “Em không muốn đi, đến trường xếp sách cũng được rồi, trước đây em dán nhiều sách lắm tay nghề em khá lắm đấy!”.

Sở dĩ Minh Nhật Lãng muốn đến trường, thứ nhất là vì cậu không muốn ở nhà, thứ hai là phòng sửa sách đã chạm vào ký ức xa xôi mà cậu đã chôn chặt tận đáy lòng. Bất giác cậu nghĩ lại ngày xưa và muốn một mình đến nơi đây. Không ngờ Lâm Nguyệt Loan cũng có mặt.

“Cậu cũng có chìa khóa à? Cậu mượn của ai thế?”. Lâm Nguyệt Loan thắc mắc khi thấy chùm chìa khóa trong tay cậu.

“Tớ mượn của thầy chủ nhiệm thư viện.

“Tớ thì mượn của cô Khương”. Ngập ngừng một hồi cô mới cười và nói tiếp: “Không ngờ ngày nghỉ mà cậu cũng đến trường dán sách, không đi đâu chơi à?”.

Không hẹn mà gặp, câu hỏi của Nguyệt Loan không khác câu hỏi của thầy chủ nhiệm là mấy. Xem ra, trong ấn tượng của mọi người thì có lẽ cậu có

nhiều nơi để vui chơi thật. Minh Nhật Lãng cười trừ, có ai biết rằng các hoạt động cậu có thể tham gia vô cùng hữu hạn.

Cậu miễn cưỡng đáp: “Thực ra... tớ không có nhiều nơi để đi chơi đâu”.

Giọng nói của Minh Nhật Lãng có chút gì đó trầm buồn khiến Lâm Nguyệt Loan vừa nghe đã sững người. Cô ngạc nhiên nhìn Minh Nhật Lãng. Hôm nay cậu không mặc đồng phục mà mặc một bộ quần áo ở nhà màu trắng được may rất tinh tế, nhìn kiểu dáng cũng toát lên vẻ

quý phái, và sang trọng mà không phô trương. Gia thế xuất sắc, dung mạo khí chất như hoàng tử, nhìn kiêu gì cậu ấy cũng rất có phong cách. Thế nhưng... cậu ấy luôn rầu rĩ, tại sao thế? Xem ra đằng sau sự giàu có, cơm ngon áo đẹp còn có những điều thâm kín mà người ngoài không thể biết. Đúng là nhà nào cũng có những điều khó nói!

Đơn giản thôi, không cần phức tạp làm gì. Ninh Nhật Lăng khác với Tiêu Tinh Dã, cậu một người đến từ thế giới khác. Cậu và cô không có nhiều điểm tương đồng. Lâm Nguyệt Loan chỉ cười

nhẹ nhàng và nói: “Tớ cũng chẳng có nơi nào đi chơi cả nên đến trường dán sách. Nào, chúng ta cùng làm việc đi, để xem hôm nay có dán hết chỗ sách này không?”.

Ánh nắng mặt trời chiếu xuyên qua ô cửa kính, rọi sáng cả căn phòng. Hai đôi tay thoăn thoắt dán keo không nghỉ.

Đôi tay Lâm Nguyệt Loan nhanh nhẹn như chú bướm đang tung cánh bay lượn. Minh Nhật Lăng cứ nhìn đôi tay ấy nhanh nhẹn dán keo sửa lại lại từng trang sách. Bất giác, cậu nhớ lại hình ảnh cây hòe

non được cô “nổi xương”. Đôi tay này tuy nhỏ nhắn nhưng lại có một sức mạnh nâng giỡ vô cùng âm áp. Theo đôi tay nhìn ngược lên phía trên là chiếc váy liền thân màu hồng nhạt, hai bím tóc được buộc bằng dây thun màu hồng cứ lúc lắc trước ngực. Đôi mắt đẹp, vẻ đẹp nhẹ nhàng nhưng cuốn hút, cô giống như một bông sen mới nở trong những ngày hè oi ả.

Ánh mắt Minh Nhật Lãng khẽ dừng lại khi thấy sợi dây buộc tóc màu hồng. Sợi dây thun hồng ở hai đầu có hai quả cầu thủy tinh nho nhỏ. Sợi dây thun vòng

qua bím tóc, hai quả cầu thủy tinh cùng chụm lại một chỗ. Vừa đáng yêu vừa tinh tế. Chỉ cần nhìn một cái là Minh Nhật Lãng nhận ra sợi dây màu hồng này và sợi dây màu xanh lần trước là cùng một đôi.

Minh Nhật Lãng để ý đến cô mà không biết cô cũng đang thầm nhìn cậu. Hôm qua đông người nên cô không để ý thấy Minh Nhật Lãng dán sách lại thuận thực đến thế. Nhìn từng chồng sách chất cao như núi đang ngày càng thấp dần, cô không kiềm chế được liền thốt lên: “Minh Nhật Lãng, cậu dán sách giỏi thật.

Cuốn nào cuốn ấy khiến người ta không nhận ra là đã được dán. Trước đây cậu dán sách bao giờ chưa?”.

Minh Nhật Lãng do dự một hồi rồi hạ giọng nói: “Tớ đã từng xé nát hết sách trên giá của mình sau đó dán lại từng cuốn một”.

Đó là câu chuyện khi cậu mười hai tuổi.

Từ một đứa trẻ vô tri cậu bé đã bước vào lứa tuổi thiếu niên. Dần dần Minh Nhật Lãng đã hiểu tình hình sức khỏe của mình, khác với những bạn bè cùng trang

lừa khác. Từ đó cậu bé không còn vui vẻ nữa. Nụ cười càng ngày càng hiếm hoi, càng ngày càng trở nên dễ cáu giận.

Một hôm, đưa con trai của bác Hồng đi xe đạp đến nhà Minh Nhật Lãng tìm bác ấy có việc. Nhìn thấy cậu bạn cùng tuổi vui vẻ đi xe đạp, cậu nhớ lại chiếc xe đạp nhỏ yêu thích nhất ngày bé. Đột nhiên có một thứ xung động không thể kiềm chế được, cậu liền muốn đi trên chiếc xe đạp đó.

Con trai bác Hồng rất hào phóng nhường cho Minh Nhật Lãng đi, nhưng

vẫn chưa kịp sờ vào chiếc xe thì mình Nhật Lãng đã bị bác Hồng bế lại. Bác Hồng đã làm việc ở nhà cậu mười mấy năm nên hiểu rất rõ bệnh tình và sức khỏe của cậu, bác lo lắng nói: “Cậu chủ, cậu không được đi xe, bị ngã là không xong đâu”.

Bà Minh cũng nghe phong thanh nên đã chạy đến, một mặt vừa khuyên con trai, một mặt bảo con trai bác Hồng mau đạp xe rời khỏi đó. Cậu giẫy giụa trong lòng bác Hồng một hồi lâu rồi rung rung nước mắt nhìn chiếc xe đạp càng lúc càng khuất xa tầm mắt. Cả người cậu xẹp

xuống như quả bóng bị xì hơi.

“A Lãng, chúng ta không chơi đi xe nữa, mẹ dẫn con vào phòng đọc sách nhé, được không con?”.

Bà Minh nhẹ nhàng dỗ dành con, từ khi Minh Nhật Lãng không thể chơi đùa, nhảy nhót như những đứa trẻ bình thường khác, ông Minh Hạo Thiên đã sửa phòng vui chơi thành phòng đọc sách, mỗi năm đều mua cho cậu một lượng sách phù hợp với lứa tuổi, phần lớn thời gian cậu đều làm bạn với sách.

Giấy giụa thoát khỏi tay bác Hồng,

Minh Nhật Lãng chạy vụt vào trong phòng, bà Minh mặt mày tái xanh hốt hoảng gọi với theo: “A Lãng, con chạy chậm thôi, đừng chạy nhanh như thế, A Lãng”.

Minh Nhật Lãng chạy một mạch vào phòng đọc sách rồi khóa trái cửa lại. Bà Minh chạy đến trước cửa liền nghe thấy bên trong có những tiếng “roạt roạt”, bà đau đớn gọi cửa: “A Lãng, con làm gì trong đó thế? Mau mở cửa đi con”.

Bà Minh lo lắng, hốt hoảng không biết làm gì khác ngoài việc đập cửa,

nhưng cũng chẳng ăn thua gì. Cũng may bác Hồng nhanh trí đi gọi bà quản gia Vương Thái đến để lấy chìa khóa mở cửa. Cửa vừa được mở ra, một cảnh tượng bày ra trước mắt: Khắp phòng đều là những trang sách bị xé nham nhở.

Minh Nhật Lãng đang ngồi co ro trong góc phòng, hai tay ôm gối, gương mặt giấu sau hai cánh tay, ngồi yên bất động.

“A Lãng”, bà Minh chạy lại ôm chặt lấy con, hai tay bà ôm trọn đôi vai đang run rẩy của cậu, nghe rõ tiếng nấc nghẹn ngào đầy đau đớn... Bà vốn định đưa con ra ngoài, nhưng thấy cảnh này nước

mắt lại như mưa, thế là hai mẹ con ngồi ôm nhau khóc.

Ông Minh Hạo Thiên nhận được tin liền hủy ngay một vụ làm ăn quan trọng để về với con, ông vào phòng nói chuyện rất lâu với cậu. Cuộc nói chuyện diễn ra trong hai tiếng đồng hồ, sau đó Minh Nhật Lãng bước ra ngoài với gương mặt trầm mặc. Cậu đi đến trước đồng sách bị mình xé tan đang được bà Vương Thái và hai cô người hầu dọn dẹp, nói:

“Mấy người ra ngoài đi, cứ để cháu tự dọn dẹp”.

Cậu chỉ mất nửa tiếng để phá hoại phòng đọc sách nhưng phải mất nửa tháng để phục hồi nguyên vẹn. Tất cả số sách bị xé đều được dán lại như cũ. Ông Minh đã từng cẩn thận dò hỏi con: “A Lãng, sách rách rồi thì thôi, để mẹ mua cho con sách mới”.

A Lãng lắc đầu: “Không, con muốn những cuốn sách này, chúng đã bên con bao năm rồi”.

“VẬY... ĐỂ MẸ GIÚP CON NHÉ?”.

“Không, con xé rách thì tự con dán lại”.

Nhất định phải là tự mình làm, phải học cách chịu trách nhiệm với bản thân. Trong cuộc sống, một số thứ có thể dựa vào người khác, nhưng một số thứ bản thân mình phải tự đảm đương.

Love 2:

Xe nát tất cả sách trong phòng đọc của mình?!

Lâm Nguyệt Loan nghe xong vô cùng kinh ngạc, một người nho nhã, ôn hòa như Minh Nhật Lăng lại có thể làm được một việc đầy bạo lực thế sao? Là Tiêu Tinh Dã còn được. Nhưng sau đó dán lại

hết, điều này lại phù hợp với tính cách và hành vi của cậu. Lẽ nào, con người Minh Nhật Lãng thực sự có hai tính cách, vừa có thể ôn hòa như ngọc, lại có thể bạo lực như lửa.

“Thật thế sao? Minh Nhật Lãng này, nhìn cậu chẳng giống người có thể xé sách gì cả”. Lâm Nguyệt Loan hoài nghi.

Minh Nhật Lãng ngẩng đầu lên định nói gì đó rồi chợt khựng lại. Cậu đút vào túi quần và lấy ra một chiếc điện thoại. Là màu xanh của Địa Trung Hải, thân máy được làm rất tinh xảo, bóng như kim

cương, nhìn qua là biết rất đắt giá. Chắc hẳn không giống với điện thoại của những bạn cùng lớp khác. Nhìn màn hình gọi đến cậu nhìn Lâm Nguyệt Loan rồi nói “Xin lỗi”, sau đó đi ra ngoài nghe điện thoại.

Lâm Nguyệt Loan cũng lại một hồi mới nhận ra cậu đi nghe điện thoại. Hóa ra điện thoại cậu để chế độ rung, khi có điện thoại đến không gây ra tiếng động, ảnh hưởng đến người khác. Sự giáo dục tốt của cậu quả thật đã thấm thấu rất sâu.

Cho dù xuất thân từ gia đình giàu có,

điều kiện vật chất hơn hẳn người khác, nhưng Minh Nhật Lãng chưa bao giờ khoe khoang về điều kiện nhà mình. Cậu rất hạn chế dùng những món đồ mà người bình thường không có được. Niềm vui của những người sử dụng đồ đắt tiền đó là để làm “tôn thương” người khác, đồ càng đắt tiền càng được họ coi như đồ “sát khí”. “Đánh” vào lòng tự tôn của những học sinh bình thường không đủ tiền mua những thứ đó. Người ta nói cách sử dụng đồ vật được quyết định bởi chủ nhân của nó, nhìn Minh Nhật Lãng, Lâm Nguyệt Loan càng cảm thấy điều đó đúng.

Người gọi điện đến là bà Minh: “A Lãng, con còn ở trường sao, mau về nhà ăn cơm, mẹ bảo bác Hồng đến đón con nhé!”.

“Con còn làm một lúc nữa, mọi người ăn cơm trước đi”.

“Vẫn chưa xong à? Hay là về ăn cơm xong rồi đến làm tiếp”.

“Cũng không còn nhiều nữa đâu ạ, con làm xong rồi về cũng được. Nếu không thì ăn xong con lại phải đến”.

Bà Minh nghe thấy vậy cũng không

nói thêm nữa: “Vậy cũng được, khi nào làm xong thì con gọi điện cho bác Hồng đến đón con nhé!”.

Trở lại phòng sách cũ, Lâm Nguyệt Loan đang bê một chồng sách từ phía sau ra: “Đây là chồng cuối cùng, làm xong chúng ta có thể nghỉ được rồi”.

Minh Nhật Lãng vội bước đến: “Đề tó”.

Lâm Nguyệt Loan không chịu, cô chỉ cười và nói tiếp: “Đây là chồng sách cuối cùng, đặt dưới sàn nhà nên bản lắm, cẩn thận bộ đồ trắng của cậu. Bộ này của

cậu cũng không rẻ đâu nhỉ, bản một cái là đi toi một tháng ăn của tớ đấy!”.

Thực sự Lâm Nguyệt Loan không biết gì về đồ hiệu, cho dù là quần áo hay điện thoại của Minh Nhật Lãng cô cũng không nhìn ra là hãng nào. Thậm chí là chiếc xe Mercedes-Benz ngày nào cũng đưa đón cậu hồi đầu cô cũng không biết là hãng gì, sau đó mới biết đó là một trong mười hãng đứng đầu thế giới. Thế mà cô nói: “Cái này cũng bình thường mà”.

Lâm Nguyệt Loan chỉ biết một số xe dựa vào màu sắc, xe mui kín màu đỏ, xe

taxi màu trắng, xe to màu xanh... kiến thức cơ bản như học sinh mẫu giáo. Vì thế trong mắt cô thì xe mui kín cái nào cũng giống cái nào. Không nhìn thấy sự khác biệt giữa xe nổi tiếng và tầm thường.

Lúc đó đứng cạnh cô là Tần Quảng Phong quay lại nhìn cô và buông một câu: “Bang chủ à, con mắt cũng kém quá đó!”. Câu Tần Quảng Phong nói trích trong bộ phim Đại thoại giang hồ, đó là câu thoại của Chí Tôn Bảo trong lần đầu gặp Bạch Tinh Tinh, ngụ ý chê trình độ thưởng thức của cô. Lâm Nguyệt Loan

cười và chấp nhận, quả thực là cô không hiểu biết nhiều lắm về phương diện này.

Cô nhắc đến chuyện tiền bạc với quần áo của Minh Nhật Lãng chỉ là đùa thôi, nhưng cậu lại nói: “Tớ không biết quần áo bao nhiêu tiền, quần áo của tớ đều là mẹ mua cho”.

Lâm Nguyệt Loan liền cười: “Thích thế, có mẹ quan tâm chăm sóc cậu”.

Minh Nhật Lãng thầm giật mình, cậu nghe thấy một âm thanh khác ngoài câu nói. Cậu ngược lên nhìn cô nhưng cô đã cúi đầu xuống tiếp tục dán sách. Cậu

cũng không nói gì nữa, cả căn phòng chìm trong tĩnh lặng, chỉ có tiếng lật đều đều từng trang sách.

Ai cũng có những nỗi buồn giấu, đạo nào cũng có những bộ kinh khó đọc. Hóa ra trên thế giới này lại có nhiều điều không như ý đến thế.

Sau khi dán xong hết chỗ sách cũng gần hai giờ chiều. Lâm Nguyệt Loan và Minh Nhật Lăng dọn dẹp và sắp xếp lại căn phòng, lúc đó cô mới phát hiện ra còn một chồng sách chưa dán bị lẫn với những chồng sách đã dán.

“Trời ơi, ở đây bị sót này”.

Minh Nhật Lãng quỳ xuống lật lật xem thử rồi nói: “Chắc chắn là hôm qua bỏ sót, hôm qua đông người nên không sắp xếp gọn gàng được”.

Lâm Nguyệt Loan xem qua chỗ sách rồi ước lượng: “Làm hết chỗ này cũng phải mất bốn tiếng rưỡi, không được, chúng ta phải đi ăn trước rồi tính. Minh Nhật Lãng, cậu về nhà ăn cơm à?”.

Minh Nhật Lãng không đáp mà hỏi ngược lại: “Cậu thì sao?”.

“Tớ không về nữa mà ăn ở nhà ăn gần trường luôn, đỡ phải đi xa”.

“VẬY TỚ CŨNG KHÔNG VỀ NỮA”. Nói xong Minh Nhật Lãng lấy điện thoại gọi về nhà rồi chuẩn bị đi ăn cùng Lâm Nguyệt Loan.

Hai người ra khỏi thư viện, theo lối phòng học đi qua sân bóng ra ngoài. Xa xa trên thảm cỏ xanh có một tốp học sinh đang đá bóng. Đáng người thấp thấp khỏe mạnh của Tiêu Tinh Dã nổi bật nhất trong đám đó. Ngoài ra còn Tần Quảng Phong.

Minh Nhật Lãng chậm chậm bước chân, cậu hỏi: “Sao chủ nhật mà đám Tiêu Tinh Dã cũng đến trường đá bóng?”.

“Đây là buổi tập của đội bóng của trường. Tháng này trường mình với trường Thanh Hà có một trận bóng giao hữu”.

Minh Nhật Lãng quả thực không biết, cậu chưa bao giờ để ý đến những hoạt động thể dục, thể thao của trường. Cả hai không nói gì nữa mà cứ tiếp tục đến quán ăn bên ngoài.

Lâm Nguyệt Loan gọi cho mình một suất cơm thịt lợn nướng sau đó quay sang hỏi Minh Nhật Lăng: “Cậu muốn ăn gì?”.

“Gì cũng được, cứ gọi giống cậu đi”.

“Vậy bác ơi cho cháu hai suất cơm thịt lợn nướng”.

Cô vừa dứt lời thì có một giọng nói khác tiếp ngay: “Bác ơi cho cháu ba suất cơm thịt lợn nướng”.

Hai người cùng đồng loạt ngẩng đầu lên thì thấy Tiêu Tinh Dã người đầy mồ hôi đi từ ngoài vào.

Bên cạnh chiếc bàn vuông nhỏ xinh, Lâm Nguyệt Loan và Minh Nhật Lăng ngồi đối diện. Tiêu Tinh Dã ngồi xuống cùng bàn với họ không chút khách khí, cậu ngược mắt nhìn hai người một lượt.

Lâm Nguyệt Loan đánh tiếng hỏi: “Tiêu Tinh Dã, cậu vẫn chưa ăn cơm trưa à?”.

“Ăn rồi, nhưng bây giờ tớ muốn ăn nữa không được à?”. Tiêu Tinh Dã lại bắt đầu ương bướng.

Khẩu khí của cậu có chút khó chịu nhưng Lâm Nguyệt Loan không để ý mà

vẫn cười lấy trong túi ra một tấm khăn giấy rồi đưa cho cậu: “Nhìn người đầy mồ hôi kia, lau đi”.

Tiêu Tinh Dã đón lấy rồi lau qua vài cái trên mặt, tấm khăn trắng sạch sẽ nháy mắt đã biến thành màu xám đen. Lâm Nguyệt Loan lấy một tấm nữa đưa cho cậu: “Nhìn cậu như vừa ngoi dưới nước lên ý”.

“Đương nhiên rồi, cậu nói xem, trời nắng thế này mà tớ lại chạy dọc ngang sân bóng như thế cơ mà”. Thành phố A là vùng duyên hải, khí hậu ẩm áp, tuy đã

vào thu nhưng mặt trời vẫn gay gắt như mùa hè.

Hai người họ mỗi người nói một câu, Minh Nhật Lăng ngồi im nghe không nói gì. Tiêu Tinh Dã cũng không bắt chuyện với cậu, cứ coi cậu như không khí, nhưng lại hỏi Lâm Nguyệt Loan: “Sao cậu lại đi cùng với cậu ta?”.

Khi Lâm Nguyệt Loan và Minh Nhật Lăng đi qua sân bóng Tiêu Tinh Dã không hề nhìn thấy, một khi đã vào sân thì cậu chỉ quan tâm đến bóng thôi. Nhưng Tần Quảng Phong chỉ cho cậu

thấy: “Nhìn kia, kia có phải Lâm Nguyệt Loan và Minh Nhật Lăng không nhỉ?”.

Do cách quá xa nên Tần Quảng Phong không dám khẳng định, nhưng chỉ thoáng nhìn là Tiêu Tinh Dã là nhận ra ngay. Đột nhiên trong lòng Tiêu Tinh Dã cảm thấy vô cùng khó chịu, chân chẳng có chút sức lực nào. Cậu xin phép huấn luyện viên cho nghỉ giữa hiệp rồi chạy bắn theo hai người.

“Tớ và Minh Nhật Lăng cùng dán sách ở thư viện”.

“Ngày nghỉ cậu còn đến trường dán

sách làm gì?”.

“Chẳng còn nhiều sách nên tớ muốn tranh thủ ngày nghỉ làm nốt cho xong”.

Tiêu Tinh Dã trừng mắt nhìn cô rồi kết luận: “Cậu đúng là ăn no rửng mỡ không biết làm gì à?”.

Nói xong câu đó Tiêu Tinh Dã “khai ân” quay sang nhìn Minh Nhật Lăng một cái và hỏi: “Minh đại thiếu gia, cậu cũng nhàn rồi thế sao?”.

Minh Nhật Lăng trả lời ngắn gọn: “Đã là ngày nghỉ thì tự nhiên sẽ có thời

gian rồi”.

Vừa dứt lời thì bà chủ bưng ra ba bát cơm thịt lợn nướng, thế là chẳng ai nói thêm câu nào nữa mà cúi mặt xuống ăn cơm.

Tiêu Tinh Dã đã ăn cơm trưa rồi nhưng vật lộn cả buổi trên sân nên đã đói, cậu ăn rất nhanh, nháy mắt đã ăn được hai phần ba. Lâm Nguyệt Loan cũng đói nhưng ăn uống từ tốn cũng đã hết một nửa. Còn Minh Nhật Lăng một bát cơm chỉ động đũa mấy cái, thịt lợn nướng đi kèm hầu như không ăn miếng

nào, nhưng đã ăn sạch rau.

Tiêu Tinh Dã nhìn ngứa mắt, liền nói: “Minh Nhật Lãng, cậu tuổi thọ à, ăn chán chê mới ăn hết rau. Hay là nhà cậu thịt cá ăn nhiều quá nên chán quá rồi?”.

Minh Nhật Lãng do dự một chút rồi gắp miếng thịt bỏ vào miệng, nhưng vừa nhai được mấy cái đã nhổ ra: “Miếng thịt này có vị lạ lắm”.

Ban nãy cậu vừa ăn một miếng đầu tiên đã cảm thấy có vị lạ, vì thế cậu không muốn ăn nữa. Thịt nướng đều được hấp trên cơm, nên bao nhiêu mỡ

đều giấu cả vào cơm nên ngay cả cơm cậu cũng không muốn ăn.

“Có mùi gì chứ, cơm cũng giống nhau, chúng tớ đều ăn rồi, sao chỉ có mình cậu thấy có mùi? Đúng là công tử bột sung sướng quen rồi”. Tiêu Tinh Dã hậm hực nói.

Minh Nhật Lăng không nói gì cả, cậu chỉ im lặng buông đũa xuống.

“Cậu không ăn nữa à?”. Thấy bát cơm của Minh Nhật Lăng vẫn còn nguyên Tiêu Tinh Dã lại lên giọng nói tiếp: “Tớ nói rồi mà, những người như cậu chắc

chả mấy khi chết đói. Lãng phí lương thực quá!”.

Dù Tiêu Tinh Dã chằm chọc như nhưng Minh Nhật Lãng vẫn im lặng không lên tiếng. Lâm Nguyệt Loan nhìn cậu rồi nhìn bát cơm đầy. Đột nhiên cô gơ đũa gắp một miếng thịt trong bát của Nhật Lãng rồi bỏ vào miệng.

Minh Nhật Lãng ngạc nhiên, Tiêu Tinh Dã cũng giật mình: “Cậu làm cái gì thế? Cậu sao phải ăn của cậu ta?”.

Lâm Nguyệt Loan không nói gì mà chăm chú nhai miếng thịt trong miếng,

ngay sau đó cũng nhô ra giống Minh Nhật Lãng. Sau đó cô vẫy tay gọi bà chủ đến: “Bác ơi phần cơm này không ăn được thịt, có mùi lạ lắm, có phải thịt nướng bị ôi không ạ?”.

Bà chủ vội vàng giải thích: “Sao thế được, phần cơm nào cũng giống nhau sao chỉ có phần này bị ôi được?”.

“Có lẽ thịt trong phần cơm này không cùng một tảng với những phần cơm khác bác ạ?”.

Bà chủ không nói gì nữa, vì sự thực là bà dùng hết phần thịt thừa từ hôm

trước rồi mới dùng miếng mới. Chắc là do bảo quản có vấn đề. Buổi hôm nay bán gần hết rồi thì mới phát hiện ra có mùi. Cũng thật trùng hợp người ăn suất cơm này là Minh Nhật Lãng, nếu mà là Tiêu Tinh Dã thì chắc chắn cậu ta đã ăn hết trước khi phát hiện ra.

“Hay là tôi đổi cho cháu phần khác?”. Bà chủ biết điều nói.

Phần cơm khác được mang tới, lần này Minh Nhật Lãng ăn rất nhanh, vì cậu thực sự rất đói. Tiêu Tinh Dã biết mình đã hiểu nhầm Nhật Lãng nhưng muốn cậu

xin lỗi ư, còn lâu. Cậu ăn xong cơm trước tiên và đến góc tường uống nước, nhân tiện lấy luôn cho Nguyệt Loan và Nhật Lăng mỗi người một cốc nước, coi như xin lỗi trong im lặng.

Minh Nhật Lăng hơi ngạc nhiên:
“Cảm ơn”.

Tiêu Tinh Dã không để ý gì đến cậu mà cứ lạng lẽ uống nước.

Ăn cơm xong bà chủ đến tính tiền, mỗi suất cơm năm tệ, ba phần tất cả là mười lăm tệ. Lâm Nguyệt Loan lấy tiền trong túi xách, Tiêu Tinh Dã thì móc

trong túi quần. Theo quán tính Minh Nhật Lãng cũng dứt tay vào túi quần, chộp cậu khựng lại. Trong túi quần chỉ có mỗi điện thoại, bình thường cậu rất ít khi ra ngoài nên không có thói quen mang theo tiền.

Tiêu Tinh Dã thông minh, láu cá nhìn thái độ của Minh Nhật Lãng là biết ngay tình cảnh của cậu ấy lúc này. Nhưng cậu vẫn muốn chơi đố Nhật Lãng nên cố ý nói: “Chúng ta ai trả phần người đây nhé!”. Nói xong cậu liền móc ra đồng năm tệ tỏ ý đã trả phần của mình.

Minh Nhật Lãng luống cuống đến đỏ cả mặt. Tiêu Tinh Dã nhìn thấy Nhật Lãng xấu hổ như thế trong lòng liền nghĩ: Không phải cậu là công tử nhà giàu sao? Bây giờ cho cậu ném mùi anh hùng chết bởi một xu như thế nào.

Cho dù chưa bao giờ thừa nhận nhưng trong lòng Tiêu Tinh Dã luôn đố kỵ với Minh Nhật Lãng. Mười năm trước mẹ cậu đã bỏ rơi cha con cậu để chạy theo người đàn ông lấm tiền, vì thế cậu mới sinh lòng thù ghét những người có tiền. Nhưng cậu không chỉ đố kỵ Minh Nhật Lãng vì điều đó. Cậu luôn cảm thấy

Nhật Lãng thực sự quá may mắn, xuất thân trong một gia đình giàu có, lại là con một, được quý như vàng, muốn gì được nấy. Nghe nói bố mẹ vô cùng yêu quý cậu ấy, để chăm sóc Nhật Lãng tốt hơn mà mấy năm qua họ hầu như không giao lưu với xã hội. Điều này khiến một người đã mất mẹ như Tiêu Tinh Dã cảm thấy vô cùng đố kỵ: Cũng là bạn cùng trang lứa, dựa vào cái gì mà cậu ta có nhiều thứ như thế?

“Đúng rồi, Minh Nhật Lãng này, cậu là người nhà giàu cơ mà, hay là cậu mời bữa này đi”. Tiêu Tinh Dã còn bồi thêm

chiêu nữa.

Tiêu Tinh Dã làm khó Minh Nhật Lãng bằng chiêu thức vô hình của cậu. Nhưng Lâm Nguyệt Loan rất nhạy cảm, nhìn một cái là nhận thấy sự ngại ngùng của Nhật Lãng, cô ngay lập tức hiểu ra ý định của Tiêu Tinh Dã. Cô liền cười và nói: “Chẳng mấy khi mời được hắc mã hoàng tử và bạch mã hoàng tử ăn cơm cùng với mình, bữa này tớ mời”.

Vừa dứt lời cô liền rút mười lăm tệ ra đưa cho bà chủ. Minh Nhật Lãng thờ phào, nhẹ nhõm, nhưng nghĩ đến việc đê

con gái mời cơm cậu lại ngưng đỏ chín mặt.

Tiêu Tinh Dã giật lại tiền từ trong tay bà chủ và trả lại cho Lâm Nguyệt Loan. Sau đó rút trong túi ra tờ mười tệ nhàu nát cùng với tờ năm tệ trên bàn nữa rồi đưa cho bà chủ rồi có ý ra về. Sau đó cậu đá đá cái ghế và đứng lên nói: “Ăn xong rồi còn không đi, ngồi đây làm cái gì? Hay là muốn tớ mời ăn cả bữa tối?”.

Ba người cùng bước ra khỏi quán, Minh Nhật Lăng lịch sự nói :”Tiêu Tinh Dã này, thứ hai tớ gửi cậu tiền cơm

nhé!”.

Tiêu Tinh Dã lườm cậu một cái rồi nói: “Không nghe thấy là tớ nói mời các cậu à?”.

Lâm Nguyệt Loan đi bên cạnh cười và nói: “Minh Nhật Lãng, bữa này Tiêu Tinh Dã mời, chúng ta được ăn ké”.

“Thật là, đã nói thế rồi còn tính toán”. Tiêu Tinh Dã lụng bụng trong miệng.

Lâm Nguyệt Loan an ủi: “Được rồi, cùng lắm là hôm nào đó tớ mời”.

“Ai bắt cậu mời, có mời thì cậu ta phải mời”. Tiêu Tinh Dã lại lườm Minh Nhật Lăng một cái.

“Được”. Minh Nhật Lăng đáp không chút do dự, “Nhất định tớ sẽ mời, các cậu muốn ăn gì?”.

“Xin người, mới ăn xong đã hỏi người ta muốn ăn gì, cậu coi tớ là lợn chắc!”.

Minh Nhật Lăng nghe thế liền không nói gì nữa, cậu phát hiện thấy giữa mình và cậu ấy chẳng có chuyện gì để nói cả, nói được một câu thì đã bị cậu ta chặn

họng.

Vừa đi vừa nói chuyện, Tiêu Tinh Dã đột nhiên kêu lên: “Sao các cậu lại về trường thế này?”.

“Ồ, chúng tớ vẫn phải lên thư viện, còn một ít sách cũ nữa cần phải dán xong”.

Tiêu Tinh Dã chột dạ, cậu nhìn Minh Nhật Lăng rồi lại quay sang ngó Lâm Nguyệt Loan: “Còn phải làm bao lâu nữa mới xong?”.

“Chắc bọn tớ phải làm đến hơn bốn

giờ”.

“Chắc tâm ấy tớ cũng tập bóng xong, xong tớ đợi cậu cùng về nhé!”.

“Ok”.

Trong giờ tập bóng, đồng đội phát hiện thấy Tiêu Tinh Dã có chút gì đó khác thường.

“Có chuyện gì thế Tiêu Tinh Dã, cho cậu nghỉ giữa hiệp mà sao mất tinh thần thế?”.

Tiêu Tinh Dã cũng biết tâm trạng

mình không tốt, bình thường trên sân bóng thì “người bóng là một”, nhưng hôm nay người ở sân bóng mà hồn nơi nao.

Tần Quảng Phong thì thầm hỏi: “Cái tên này, Lâm Nguyệt Loan và Minh Nhật Lãng ở phòng sách cũ nên cậu hoảng loạn hả?”.

“Làm gì có”. Tiêu Tinh Dã còn cứng miệng đáp.

“Thôi đi”. Gương mặt Tần Quảng Phong tỏ rõ sự đắc ý, kiêu như “tớ còn lạ gì cậu”, “Nếu không phải như thế thì làm

sao mà cậu chẳng tập trung gì cả, cậu cũng lảm chuyện thật, bọn họ chẳng qua là tình cờ đi với nhau thôi, cậu nghĩ hoàng tử mặt trời và cô bé lọ lem đang diễn kịch chắc? Người ta với Bạch Vân Tịnh đang ngon lành đây!”.

“Ai nói tớ không tập trung”. Tiêu Tinh Dã vẫn cãi cố, thế nhưng nghe được câu sau của Quảng Phong cậu cũng có chút yên lòng rồi chăm chỉ, tập trung luyện bóng cho đến hết giờ.

L

ove 3:

Sau buổi tập Tiêu Tinh Dã chạy như bay đến thư viện tìm người. Chạy chưa đến cầu thang thì đã nghe thấy tiếng Lâm Nguyệt Loan và Minh Nhật Lãng nói chuyện vọng xuống. Nhìn thấy Tiêu Tinh Dã Lâm Nguyệt Loan nói: “Tiêu Tinh Dã, cậu đến rồi à?”.

“Trùng hợp thế, đúng lúc hai cậu xuống, tớ đỡ phải chạy lên”. Cậu vừa nói vừa liếc nhìn Minh Nhật Lãng, ánh mắt Nhật Lãng trĩu xuống, bộ quần áo trắng như tuyết. Đứng trước bức tường màu xám lạnh lẽo cậu thật giống một viên kim cương đang phát sáng.

Lâm Nguyệt Loan nhìn bộ quần áo trắng của Minh Nhật Lãng và nói: “Cho nhiều xà phòng và ngâm lâu một chút, chắc là sạch ấy mà. Nếu không thì bộ quần áo đất thế này tiếc lắm!”.

Câu này vừa nói xong thì Tiêu Tinh Dã mới chú ý, trên quần trắng của Minh Nhật Lãng có nhiều vết mực.

“Chuyện gì thế? Chẳng phải hai cậu dán sách cũ sao, chuyển sang luyện bút lông à?”.

“Chúng tớ xếp sách đã dán xong lên giá, chẳng biết ai để mực bút lông và

giấy huyên trên đó nữa, thế là đổ hết xuống. Cũng may Minh Nhật Lãng đẩy tó ra chứ không thì cả lọ mực úp lên đầu tó rồi”. Gương mặt cô bé lộ rõ sự vui vẻ. Nếu không phải là Minh Nhật Lãng nhanh chân nhanh tay thì lọ mực không phải rơi xuống sàn mà đã nở hoa trên đầu cô rồi.

“Giặt không sạch thì vứt đi có sao đâu, đằng nào nhà người ta cũng có tiền, mua cái khác là được mà”.

Tiêu Tinh Dã nhìn những vết mực trên quần Nhật Lãng rồi chột hỏi: “Cái quần của cậu là của hãng Diese của Ý à?”.

Minh Nhật Lãng nghĩ một chốc rồi nói: “Đúng là hăng đó”.

Tiêu Tinh Dã cười lạnh lùng một tiếng: “Nghe nói quần của hăng đó hơn nghìn tệ một cái đấy, dựa vào cái gì mà bán đắt thế nhỉ, mặc vào bay được chắc?”.

Lâm Nguyệt Loan nghe thấy thế mà lạnh cả người, cô còn đùa Nhật Lãng là bộ quần áo này đủ cô ăn một tháng, ai mà biết được một cái quần đã đủ cô ăn hai tháng rồi.

Minh Nhật Lãng sững người rồi nhẹ

giọng đáp: “Mặc vào đương nhiên không bay được, thế nhưng mẹ tớ thích hãng này nên tớ mặc cũng quen rồi”.

Tiêu Tinh Dã không để ý đến Nhật Lăng nữa mà quay sang Lâm Nguyệt Loan: “Chúng ta về đi, ra ngoài cổng trường đợi xe bus”.

“Hôm nay cậu không đi xe đạp à?”.

“Không”.

Lâm Nguyệt Loan nhìn Minh Nhật Lăng rồi hỏi cậu: “Vậy tụi tớ ra đợi xe bus đây, cậu ở đây đợi bác lái xe à?”.

Cô vừa nói xong thì Minh Nhật Lãng mới nhớ ra mình đã quên gọi cho bác Hồng trước: “Tớ quên chưa báo cho bác ấy rồi”.

Tiêu Tinh Dã đứng bên nghe thấy thế liền lạnh lùng hỏi: “Minh đại thiếu gia, nếu lái xe không đến thì một mình cậu không biết đường về nhà chắc?”.

Minh Nhật Lãng sửng lại không nói gì. Từ lúc bốn tuổi, sau khi biết mình mắc bệnh xương thủy tinh, cậu chưa bao giờ ra khỏi nhà một mình. Cho dù đi đâu cũng đều có lái xe đưa đón, có mẹ bên

cạnh. Đến khi vào học ở Thần Quang, mẹ mới không theo cậu từng bước nữa, nhưng bác lái xe vẫn đưa đón như cũ. Cậu chưa bao giờ đi một mình.

Thấy Nhật Lãng không nói gì Tiêu Tinh Dã liền cười ha ha, cười không dứt được. “Đã từng thấy người nhát chết nhưng mà chưa thấy ai nhát chết như cậu”.

Lâm Nguyệt Loan bực mình đẩy cậu một cái: “Sao cậu nói thế hả Tiêu Tinh Dã?”.

“Tớ nói gì chứ, tớ nói sự thật”. Tiêu

Tình Dã chỉ Minh Nhật Lãng và nói:
“Cậu ấy lớn như thế này rồi, ra khỏi nhà không có người khác thì ngay cả đường về nhà cũng không biết. Đây không phải nhất chết thì là cái gì?”.

Điều này thực sự cũng khó mà nói lại, Lâm Nguyệt Loan cũng lắc lắc đầu. Nhà họ Minh bảo vệ con cái kỹ quá, hoàn toàn thoát ly với xã hội.

Ban đầu gương mặt Nhật Lãng đỏ ửng, sau đó chuyển sang trắng bệch. Cậu quay người chẳng nói lời nào mà một mình bước về phía trước. Lâm Nguyệt

Loan vội đuổi theo sau:”Minh Nhật Lãng cậu đi đâu thế?”.

“Tớ về nhà”. Ba tiếng khô khốc.

“Cậu định đi bộ về nhà?”. Lâm Nguyệt Loan ngạc nhiên.

“Ừ, không cần xe đón đưa, chắc tớ không biết đường về nhà đâu”.

Tiêu Tinh Dã cũng đi lên theo rồi lại bắt đầu giở giọng châm biếm: “Mỗi ngày đi hai lượt từ nhà đến trường từ trường về nhà, cậu vẫn không biết đường về, đúng là một kẻ nhát chết không hơn

không kém...”.

“Tiêu Tinh Dã cậu bớt nói vài câu đi”. Lâm Nguyệt Loan lớn tiếng.

Bình thường Lâm Nguyệt Loan luôn tươi cười, nhưng gương mặt cô ban nãy nghiêm lại khiến Tiêu Tinh Dã sững người và ngoan ngoãn im lặng.

Minh Nhật Lăng cúi đầu bước đi không nói câu nào, Lâm Nguyệt Loan đi bên cạnh: “Minh Nhật Lăng, nhà cậu ở đâu?”.

“Bạch Bình Châu”.

“Bạch Bình Châu! Phải đi ngược hướng với trường mình đây! Cậu phải đi qua nửa thành phố mới về nhà được. Chắc phải đi đến tối mịt mịt! Minh Nhật Lãng cậu đừng cố chấp nữa, mau gọi điện cho lái xe đến đón đi”.

Minh Nhật Lãng nghe lời đứng lại và móc điện thoại ra. Lâm Nguyệt Loan thở phào nhưng lại thấy cậu tắt điện thoại rồi cầm đầu đi tiếp. Lâm Nguyệt Loan thấy vậy liền bực bội trừng mắt nhìn Tiêu Tinh Dã ra điều: Tất cả đều do cậu gây chuyện.

Tiêu Tinh Dã cũng không ngờ Minh Nhật Lãng lại cứng đầu như vậy. Nhất định không chịu gọi lái xe đến mà cứ đi một mình. Nếu thực sự để cậu ta đi bộ như thế, có khi đi chưa được nửa đường thì sẽ khiến tên công tử bột nhà giàu này sẽ mệt chết mất.

Nghĩ một lúc Tiêu Tinh Dã liền đi lên trước nói với Minh Nhật Lãng: “Muốn về nhà thì không chỉ dựa vào đôi chân mà đi được, nếu thế thì bao nhiêu xe bus làm ăn kiểu gì chứ! Đi, cùng đi xe bus, phải chăm sóc cho mấy bác xe bus chứ”.

“Đúng thế, đúng thế”. Lâm Nguyệt Loan cũng phụ họa theo: “Minh Nhật Lãng nếu cậu không muốn gọi lái xe đến vậy thì đợi xe bus cùng bọn tớ đi”.

Minh Nhật Lãng không phản đối ý kiến này nên cùng hai người ra bến xe bus đối diện trường chờ xe.

Lâm Nguyệt Loan phải đi xe số 82, Tiêu Tinh Dã có thể đi cùng xe với cô và xuống sau một bến. Nhưng Minh Nhật Lãng về Bạch Bình Châu, phải đi xe 41 trước, qua sáu bến thì xuống xe bắt xe số 7. Lâm Nguyệt Loan đứng chỉ rõ cho cậu

thấy cậu nên đi xe nào, xuống bến nào rồi đi xe nào tiếp.

Minh Nhật Lãng nghe một hồi rồi từ từ hỏi lại: “Nếu tớ đi xe bus từ đây có thể về được Bạch Bình Châu, vậy nếu tớ muốn đi từ Bạch Bình Châu đến trường thì nên đi xe số nào?”.

Cậu vừa nói xong thì Tiêu Tinh Dã lại bật cười ha ha. Lâm Nguyệt Loan cũng buồn cười nhưng cô kìm lại được rồi giải thích tỉ mỉ cho cậu: “Minh Nhật Lãng à, chỉ cần là nơi xe bus dừng lại thì cậu có thể tìm thấy bên xe tương ứng ở

bên kia đường. Sau khi cậu xuống xe ở bên này, nếu như muốn quay lại nơi cậu đến thì sang bên kia đường đợi tuyến xe lúc này là được. Xe bus đi đi lại lại trên cùng một tuyến đường mà”.

Hóa ra lại đơn giản như thế, Minh Nhật Lãng chợt cảm thấy mình thật ngu dốt. Tuy thế, việc dù đơn giản hơn nữa mà không trải qua thì cũng không thể biết được. Thấy Tiêu Tinh Dã đang đứng bên cười không dứt, cậu thầm nghĩ rằng rồi quay đầu ra chỗ khác.

Một chiếc xe chậm chậm vào bên, là

xe 41. Trên xe đã đông cứng người, vậy mà bên dưới vẫn còn một đám người đang chen lên.

Tiêu Tinh Dã móc ra bốn đồng xu một tệ rồi nhét cho Minh Nhật Lãng: “Ê, tiền xe tớ trả cho cậu, mau lên đi. Nhớ là xe này nhét hai đồng thôi, đợi xe số 7 đến thì nhét tiếp. Đừng có nhét hết đấy, nếu không thì không có tiền đi xe trung chuyển cậu sẽ ngủ ngoài đường đấy”.

Nhưng Minh Nhật Lãng cứ ngây người nhìn chiếc xe bus đông cứng người, đông thế làm sao mà chen lên

được? Trước cửa xe vẫn có vô số người đang chen lên, sao cậu dám lại gần chứ? Những người này có thể khiến cậu...

Tiêu Tinh Dã đẩy Minh Nhật Lãng một cái: “Cậu còn không mau nhanh lên, xe sắp chạy rồi”.

Lúc này Minh Nhật Lãng mới sực tỉnh: “Xe này... đông người quá!”.

“Xe bus làm gì có cái nào ít người, cậu nghĩ nó là con xe bóng lộn nhà cậu, chỉ chở một mình cậu chắc!”.

Trong lúc nói chuyện chiếc xe 41 khó

khăn lắ*đ*m mới nhét hết đượ*đ*c số hành khách rồi nổ má*đ*y chạy tiếp.

“Đá*đ*y, xe nó chạy mất rồi, cậu chỉ còn cách đợ*đ*i xe sau thôi”. Tiêu Tinh Dã vung vẫy hai tay.

“Đợ*đ*i xe sau thì đợ*đ*i, xe này thực sự là quá đơ*đ*ng mà, nếu là tó*đ* tó*đ* cũng không lên đầ*đ*u”. Lâm Nguyệt Loan nói đờ*đ* cho Nhật Lãng, cậu nhìn cô với ánh má*đ*t cảm kích.

Chiếc tiếp theo là xe số 82, Tiêu Tinh Dã nhìn Nguyệt Loan nói: “Chúng ta có lên không?”.

Lâm Nguyệt Loan nói không cần suy nghĩ: “Đợi Minh Nhật Lãng lên xe rồi chúng mình lên sau”.

“Được”. Cậu cũng đáp dứt khoát, xem ra Tiêu Tinh Dã cũng không có ý định để Nhật Lãng đứng đây một mình.

Minh Nhật Lãng nói: “Hai cậu cứ đi đi, tớ đứng đây đợi cũng được”.

Tiêu Tinh Dã lại hậm hực nói: “Tớ đã nói là đợi cậu lên xe rồi đi thì nhất định sẽ làm thế, sao cậu lảm lời thế?”.

Lâm Nguyệt Loan không nén được

cười, cái tên Tiêu Tinh Dã này rõ ràng đang làm người tốt nhưng cứ cố phải làm ra bộ dạng hung dữ mới chịu được.

Từ năm giờ đến sáu giờ chiều là giờ cao điểm của xe bus, ba chiếc 41 đã đi qua, chiếc nào cũng đông cứng người. Minh Nhật Lăng vẫn chần chừ không lên, Nguyệt Loan cũng không miễn cưỡng, nhưng Tiêu Tinh Dã càng lúc càng chau mày, cuối cùng không chịu được nữa liền nói:

“Minh đại thiếu gia, sao cậu cứ kén chọn thế, lúc thì chê người đông lúc thì

chê xe chậ, sao không gọi điện cho người nhà đến đón đi! Nếu không thì bảo người nhà cậu mua luôn cho chuyến xe 41 này mà ngồi một mình!”.

“Tiêu Tinh Dã”, Lâm Nguyệt Loan vội nói: “Nhật Lãng lần đầu tiên đi xe bus, xe đông thế kia cũng khó mà quen được. Đợi chút nữa đi, qua giờ cao điểm là hết đông thôi”.

“Lại đợi, đợi nữa là trời tối rồi, chúng ta cũng phải về nhà nữa”.

Minh Nhật Lãng nghiêng răng rồi bấm ngón chân lấy sức: “Được rồi, tớ lên xe

này”.

Cậu nhằm hướng chuyến xe 41 đi đến nhưng Lâm Nguyệt Loan ngăn lại: “Đừng lên, đông người thế này cậu mà lên thì bị kẹp dẹp lép mắt”.

Sau đó cô quay lại nhìn Tiêu Tinh Dã: “Tiêu Tinh Dã, nếu cậu vội về nhà thì về trước đi, tớ thì không sao, tớ đợi cùng Minh Nhật Lãng một lúc”.

Tiêu Tinh Dã lúc này mới có chút hối hận, ban nãy làm sao mà kích Minh Nhật Lãng đến mức cậu ta nhất định tự mình về nhà thế không biết, khiến cho

bây giờ không ở lại đợi cùng cậu ta cũng không được. “Tớ không lên, nhất ngôn cửu đỉnh, tớ đã nói là sẽ đợi cậu ấy lên xe rồi mới đi, tớ nhất định sẽ làm được”.

Cuối cùng chuyến xe 41 tiếp theo cũng đã rộng rãi. Minh Nhật Lăng lên xe thuận lợi, Nguyệt Loan đứng dưới còn dặn dò cẩn thận: “Nhớ là đến bến chỗ cửa Phong Độ thì xuống xe, sau đó bắt tiếp xe số 7, xe số 7 đến bến vịnh Trân Trân thì xuống, sau đó rẽ trái đi không xa thì đến Bạch Bình Châu...”.

Chiếc xe chậm chậm lăn bánh, Minh

Nhật Lăng còn vẫy vẫy hai người qua cửa sổ: “Cảm ơn các cậu nhé, tạm biệt”.

Tiêu Tinh Dã đương nhiên không đáp lại, còn Nguyệt Loan thì vẫy vẫy tay dặn dò: “Đi đường cẩn thận, tạm biệt”.

Thấy chiếc xe chạy xa rồi Tiêu Tinh Dã mới chu miệng lên nói: “Cái tên Minh Nhật Lăng này quả thực có thể làm thần tiên đấy, đúng là không nhiễm khói lửa nhân gian”.

“Có trách thì trách bố mẹ cậu ấy bảo vệ cậu ấy kỹ quá, đúng là nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa”. Lâm Nguyệt

Loan thở dài.

“Ai cũng là người, sao số cậu ta sướng thế không biết?”. Tiêu Tinh Dã không nhịn được lại bắt đầu lên tiếng than ngán thở dài.

Lâm Nguyệt Loan cười và nói:

“Chuyện gì cũng có nguyên nhân của nó mà”.

Trong lúc nói chuyện chiếc xe 82 đã đến, chuẩn bị lên xe thì Nguyệt Loan đột nhiên nhớ ra điều gì đó, gương mặt biến sắc: “Chết rồi!”.

Tiêu Tinh Dã cũng ngạc nhiên theo:
“Chuyện gì?”.

“Ban nãy quên dặn Minh Nhật Lãng khi bắt xe số 7 phải sang bên kia đường, không biết cậu ấy có...”.

“Cậu không dặn cậu ta à, lần này xong rồi”. Tiêu Tinh Dã lại ca thán: “Gà này chín mười chín phẩy chín phần trăm là lên nhầm xe, chỉ có không phẩy không một phần trăm may mắn”.

“Vậy làm thế nào? Nếu cậu ấy lên ngược tuyến thì có khi ngồi đến ga xe lửa mất”. Xe số 7 bắt đầu đi từ ga xe lửa từ

Thành Nam đến khi nhà mới ở Thành Bắc, đi qua Bạch Bình Châu.

“VẬY CẬU TA NGỒI ĐẾN GA XE LỬA RỒI ĐI NGƯỢC LẠI LÀ ĐƯỢC”.

“Sao mà đi ngược được chứ, cậu ấy không có tiền đi xe”. Lâm Nguyệt Loan nhắc nhở Minh Nhật Lãng, trong tay Minh Nhật Lãng chỉ có bốn tệ mà Tiêu Tinh Dã đưa cho.

Tiêu Tinh Dã sững lại: “ĐẾN LÚC ĐÓ CẬU TA SẼ GỌI ĐIỆN CHO NGƯỜI NHÀ RA ĐÓN”.

Lâm Nguyệt Loan lắc đầu: “CẬU THẤY

cậu ấy ban nãy rồi đấy, cậu thấy có khả năng đấy sao?”.

Tiêu Tinh Dã nói với giọng không thể không thừa nhận: “Cái tên công tử bột này mà dờ chứng thì cũng khiếp lắm đấy”.

“Không được, chúng ta phải đến cửa Phong Độ ngay, xem xem có thể đến trước cậu ấy được không”. Lâm Nguyệt Loan nhanh trí nghĩ ra cách.

Tiêu Tinh Dã không nói gì cả, cậu đã đứng lui ra ngoài đường và vẫy vẫy. Phải tranh thủ thời gian đương nhiên là không

thể đợi xe bus được rồi. Nhưng taxi đi qua đều có người, khó khăn lắm mới vẫy được một xe, hai người vội vã lên đến ngay cửa Phong Độ.

Xe 41 tuy không đông nhưng cũng không còn chỗ trống nữa. Minh Nhật Lãng cũng làm theo người ta bỏ hai đồng xu vào hòm sau đó đứng ra giữa. Lần đầu tiên đi xe bus nên cậu cảm thấy rất mới mẻ, nhìn trái nhìn phải nhìn trên nhìn dưới. Đột nhiên bác lái xe phanh gấp một cái, tay cậu chỉ bám nhẹ vào thành ghế nên cả người không vững và bị lao về phía trước. May thay, cách cậu mấy

bước về phía trước là một anh béo đang quay lưng về phía cậu, người ta đã đỡ cho cậu khỏi ngã xuống đất.

“Xin lỗi ạ, xin lỗi ạ”. Minh Nhật Lãng sau khi đứng vững vội kính cẩn xin lỗi anh chàng béo ban nãy. Anh ta cũng không nói gì mà chỉ vui vẻ dặn cậu: “Bám chắc, đứng vững vào”.

Không cần anh béo này nhắc nhở thì Minh Nhật Lãng cũng không dám lơ là nữa, một tay cậu bám vào cái tay bám trên đầu, một tay bám vào thành ghế, nhất định phải giữ cho thẳng bằng. Lúc này

cậu thực sự mới cảm thấy nhớ chiếc xe hay đón đưa cậu mỗi ngày, tốc độ xe ổn định, ghế ngồi êm ái, tốc độ lái xe của bác Hồng luôn luôn ổn định. Bà Minh chọn lái xe thì yếu tố an toàn luôn đặt lên hàng đầu, tuyệt đối không được lái xe như đang đua. Đặc biệt là xe chở con trai bà, càng phải thứ nhất ổn định, thứ hai ổn định, thứ ba càng phải ổn định.

Bến cửa Phong Độ vừa đến, cậu xuống xe liền nhìn thấy xe số 7 vào bến. Không suy nghĩ gì cả, cậu lên xe ngay lập tức, trên xe còn ghế trống. Cậu ngồi ngay xuống, cảm giác dễ chịu hơn nhiều.

Nghĩ ngợi trong đầu, Lâm Nguyệt Loan nói đến bến nào ở vịnh Trân Châu nhỉ? Là bến thứ mấy? Cậu nhìn trái nhìn phải rồi nhìn tấm biển dính trên xe, từ cửa Phong Độ đến vịnh Trân Châu phải đi qua bảy bến xe bus. Xa thế, vẫn còn sớm. Nghĩ vậy cậu an tâm ngồi xuống. Nhưng xe đi qua bảy bến rồi, đài phát thanh trên xe lại báo là đến Tân Phong Đài. Thế là sao?

Minh Nhật Lãng liền đến hỏi lái xe: “Cháu muốn đến Trân Châu cảng, vậy phải xuống ở bến nào ạ?”.

Cậu nói nhầm “vịnh Trân Châu” thành “Trân Châu cảng”. Bác lái xe cũng rất vui tính, bác làm bộ nghiêm túc nói: “Cháu muốn đến Trân Châu cảng à, xin lỗi, xe này không đi Mỹ đâu”.

Minh Nhật Lãng lúc này mới sực nhớ ra, cậu liền vội giải thích: “Không ạ, cháu nói nhầm, cháu muốn đến vịnh Trân Châu ạ”.

“Đi vịnh Trân Châu sao lại đi xe này chứ?”.

“Không phải đi xe này ạ? Đây không phải là xe số 7 sao?”. Nhật Lãng ngạc

nhiên.

“Là xe số 7, nhưng xe này đi ngược lại hướng đó, ban đầu cháu nên sang bên kia đường bắt xe đi ngược lại thì mới đúng hướng vịnh Trân Châu”.

Minh Nhật Lãng sững người ngay lúc đó.

“Cậu mau xuống xe rồi sang bên kia đường đợi xe”. Bác lái xe nhắc nhở.

“Cảm ơn bác ạ”.

Nhật Lãng vội vàng xuống xe rồi đi

sang bên kia đường. Có một chiếc số 7 đang chậm chậm rời bến, cậu cũng không đuổi theo, cậu biết mình đã hết tiền đi xe rồi.

Làm thế nào bây giờ? Theo ý thức cậu rút điện thoại ra. Có nên gọi điện về nhà không? Nhưng ngay lập tức, cậu lại nhét điện thoại vào. Nhìn bóng xe số 7 càng lúc càng xa, ánh mắt cậu càng kiên định.

Men theo con đường xe số 7 đi, cậu không tin mình không đi được. Từ nhỏ đến giờ, cậu quen sống dưới đôi cánh

của bố mẹ, bây giờ không có sự bảo vệ của họ, lẽ nào bản thân mình không phát triển được? Đương nhiên là không!

Love 4:

Màn đêm dần buông xuống, những ngọn đèn đã sáng lên, thành phố về đêm thật hoa lệ, những ngọn đèn như những vì sao, những vì sao đẹp tựa kim cương, những ngọn đèn bảy sắc cầu vồng phản xạ thứ ánh sáng lấp lóa chói mắt. Minh Nhật Lăng đi bộ trên con đường vắng người qua lại, những viên gạch đỏ dưới chân phản chiếu ánh đèn, một vẻ đẹp cô

đơn mà diễm lệ.

Đi từ bến này đến bến khác, Minh Nhật Lãng không biết mình đã đi bao lâu. Cậu chỉ biết màu đêm trên đầu càng lúc càng sẫm lại. Hai chân cậu cũng bắt đầu nặng nề, từ trước đến giờ chưa bao giờ đi nhiều thế, thực sự là rất mệt. Nhưng nhà cậu vẫn còn xa tí tấp như truyền thuyết.

Thực sự không đi tiếp được nữa rồi, cậu nhìn thấy bên đường có một chiếc ghế dài liền ngồi xuống nghỉ. Mệt, mỏi, khát, đói... cậu vừa ngồi xuống thì hàng

loạt cảm xúc trào lên, đồng loạt tấn công cậu khiến cậu mệt mỏi và thực sự chỉ muốn nằm ra đây ngủ một giấc.

Cậu sắp thực hiện ý định đó thì có tiếng nói vang lên: “Minh Nhật Lãng, cuối cùng cũng tìm được cậu rồi”.

Ngạc nhiên ngẩng đầu lên, nụ cười của Lâm Nguyệt Loan tươi rói ngay trước mặt như chào đón cậu, giống như một mảnh trăng non cong cong bên kia trời.

Nhìn thấy cô ấy, cậu vừa ngạc nhiên vừa vui sướng: “Lâm Nguyệt Loan... sao

cậu lại đến đây?”.

Lâm Nguyệt Loan đưa cho cậu một chai nước khoáng và hai miếng bánh mì: “Chúng tớ tìm cậu suốt quãng”.

Chúng tớ? Minh Nhật Lãng nhìn trái nhìn phải mới phát hiện ra phía sau Lâm Nguyệt Loan không xa là Tiêu Tinh Dã đang đút hai tay vào túi quần.

“Hai cậu... sao biết tớ đi nhầm xe?”.

“Cậu đi rồi tớ mới nhớ quên dặn cậu sang bên kia đường bắt xe. Trong đầu nghĩ kiểu gì cậu cũng đi nhầm xe nên tớ

với Tiêu Tinh Dã vội bắt taxi đuổi theo. Nhưng vẫn không đuổi kịp. Lại nghĩ cậu ngồi nhầm xe nên hết tiền đi chuyến trung chuyển, chắc là đi ngược lại. Tụi tở cứ đi men theo con đường này thì tìm thấy cậu”.

“Các cậu đến tìm tở nữa? Nhỡ may tở gọi điện cho người nhà đến đón rồi thì chẳng phải hai cậu đi phí công”.

“Nếu như cậu ngồi xe về rồi thì bọn tở coi như đi bộ vậy”. Lâm Nguyệt Loan cười lớn. “Đằng nào đi tìm thì trong lòng cũng yên tâm hơn là không tìm. Cậu thấy

chưa, bọn tớ tìm được rồi còn gì, nếu không bây giờ cậu vừa đói vừa mệt, phải ngủ ở đường, mau ăn đi”. Lâm Nguyệt Loan hồi thúc.

Thực sự quá mệt mỏi và đói khát, Minh Nhật Lăng uống một hơi hết một phần ba chai nước, bánh mì thì cắn hai ba miếng đã trôi xuống bụng rồi.

“Còn đói đúng không, nhưng bây giờ không được ăn nữa. Nếu đói quá ăn nhiều sẽ khiến dạ dày khó chịu đấy!”. Lâm Nguyệt Loan suy nghĩ thật chu đáo.

Đợi Nhật Lăng ăn xong, Tiêu Tinh Dã

mới bước đến. “Minh Nhật Lãng, cậu đi đến bến nào mới biết nhầm xe?”.

“Tân Phong Đài”.

Tiêu Tinh Dã chau mày: “Tân Phong Đài, gần đến cuối bến còn gì nữa, cậu đi bộ từ Tân Phong Đài đến đây à, cũng khá xa đây. Đúng là... có chút khâm phục cậu”.

Tên công tử bột được nuông chiều quen rồi này bình thường có xe đưa xe đón. Hôm nay lại giở chứng đi bộ xa thế, thật đúng là không thể nhìn rõ bên trong con người có tính cách dịu dàng như

nước này lại có thể cứng rắn đến thế.

Tiêu Tinh Dã quả nhiên lại lên tiếng khâm phục Minh Nhật Lăng. Bình thường Minh Nhật Lăng toàn bị cậu ta coi thường, đột nhiên nghe nói thế liền ngược lên, đúng lúc Tiêu Tinh Dã cũng đang nhìn cậu.

“Ê, Minh Nhật Lăng, sao mắt cậu lại màu xanh?”. Hai đôi mắt nhìn nhau thì Tiêu Tinh Dã mới phát hiện ra điều này, đồng tử đen như mực nhưng lòng trắng lại có màu xanh da trời.

Minh Nhật Lăng cúi xuống nhanh như

chớp, đôi lông mi dài cụp xuống che khuất đôi mắt, cậu không trả lời câu hỏi của Tiêu Tinh Dã, thế nhưng Tiêu Tinh Dã lại tự hỏi tự đáp: “Minh Nhật Lãng, xem ra huyết thống của cậu không thuần nhất, không phải người Trung Quốc chính gốc”.

Minh Nhật Lãng không nói gì cả mà chỉ buồn bã cúi xuống. Lâm Nguyệt Loan thông minh đoán được chắc cậu ấy đang muốn che giấu điều gì đó khó nói. Thế là cô đẩy nhẹ Tiêu Tinh Dã một cái ra hiệu cho cậu không nói thêm nữa.

Tiêu Tinh Dã bị Lâm Nguyệt Loan đẩy một cái nên cũng quay sang đẩy Minh Nhật Lãng một cái: “Được rồi, mau đứng dậy, cậu cũng ăn đủ uống đủ rồi, đi thôi”.

“Đi đâu?”. Minh Nhật Lãng không hiểu gì liền hỏi lại.

“Đưa cậu về nhà”. Tiêu Tinh Dã nói xong liền ra ngoài vẫy xe. Cũng không còn sớm, đừng đợi xe số 7 nữa, mau mau đưa đại thiếu gia này về nhà.

“Tớ không...”.

Minh Nhật Lăng định nói gì đó nữa nhưng đã bị Lâm Nguyệt Loan chặn lại: “Lên xe đi, Minh Nhật Lăng, tớ xin cậu đấy, coi như cậu cho chúng tớ về nhà sớm chút đi”.

Cô ấy đã nói như thế rồi Minh Nhật Lăng cũng không cứng đầu nữa. Thế là ba người bắt xe taxi, Tiêu Tinh Dã ngồi trên ghế phụ và nói với lái xe: “Đi Bạch Bình Châu”.

* * *

Bạch Bình Châu, tại biệt thự nhà họ Minh, cả nhà họ Minh đang sôi sùng sục.

Sáng bác Hồng đưa Minh Nhật Lãng đến trường, cậu nói chỉ mất nửa ngày là về. Sau đó lại gọi điện nói chiều mới về, sau đó đến lúc trời tối vẫn không thấy gọi bác Hồng đi đón. Bà Minh gọi điện thoại di động thì cậu tắt máy, không biết đã xảy ra chuyện gì?

Bà Minh lập tức kêu bác Hồng đưa đến trường Thần Quang tìm người, nhưng tìm cả trong lẫn ngoài trường mà vẫn không thấy bóng dáng cậu con trai yêu quý của bà đâu. Bác Hồng hỏi bảo vệ thì họ nói tầm năm giờ đã về rồi. Ông vội báo cáo với bà Minh, bà càng nghe càng

não lòng: Cái thằng này, năm giờ đã về rồi sao không gọi người đến đón chứ? Không biết một mình lại đi đâu nữa?

“Bà chủ, hay là cậu chủ tự đi về rồi?”. Bác Hồng nghĩ.

Bà Minh cũng chỉ mong là thế, sau đó hai người vội quay xe về nhà, vừa vào cổng đã hỏi lớn: “Cậu chủ về chưa?”.

Quản gia Vương Thái lắc đầu: “Bà chủ, cậu vẫn chưa về”. gương mặt bà cũng lộ rõ vẻ lo lắng.

Chân bà Minh mềm nhũn, suýt chút

nữa là ngã khụy: “ A Lãng, A Lãng ơi, con đang ở đâu?”.

Quản gia vội đỡ lấy bà và nói: “Bà chủ đừng lo lắng, ông chủ về rồi. Ông chủ biết cậu chưa về nên đã đi tìm khắp nơi rồi”.

Bà ấy vừa nói xong thì Minh Hạo Thiên đi từ trên gác xuống: “Hinh Dật, em đừng lo lắng, A Lãng không còn là trẻ con nữa, chắc không có chuyện gì đâu”.

“Hạo Thiên, em làm sao yên tâm được chứ? Từ nhỏ đến giờ A Lãng chưa bao giờ ở ngoài một mình, lần này trời

đã tối, điện thoại thì con tắt máy, anh nói xem liệu có chuyện gì xảy ra không?”.

“Không đâu, không đâu. Em đừng tự dọa mình nữa”. Minh Hạo Thiên an ủi vợ: “A Lãng chắc là do từ nhỏ chưa ở bên ngoài bao giờ nên nó tắt điện thoại để thử xem thế nào thôi. Nói không chừng lát nữa nó lại gọi cho bác Hồng đến đón nó bây giờ”.

“Cái thằng này, anh nói xem nó trốn ở đâu được chứ? Lần này mà về nhà thì em không để con đi ra ngoài một mình nữa”.

“Hình Dật, có thể là do hàng ngày em

giữ con chặt quá nên lần này con mới thể. A Lãng cũng lớn rồi, nó không còn là đứa trẻ cần em đi theo sau nữa. Con nó cũng cần không gian riêng của mình”.

“Con lớn rồi thể nhưng sức khỏe của nó... Hạo Thiên, không phải em muốn hạn chế con mà vì sức khỏe của nó khiến em không thể yên tâm”.

“Anh hiểu, anh hiểu”. Nhắc đến sức khỏe của con sắc mặt ông Minh cũng không còn tươi nữa. “Nhưng bác sĩ Thành đã nói rồi, khả năng không chế bệnh của A Lãng rất tốt, hơn nữa, sau

mười hai tuổi thì sẽ giảm dần. Con đã mười sáu tuổi rồi, ánh sáng ở ngay trước mặt rồi, không phải sao?”.

“Đúng thế, qua mười hai tuổi là có thể thở phào rồi. Bao năm nay thật không dễ dàng gì”. Bà Minh nói.

Hai vợ chồng cùng ngồi chờ đợi, vừa chờ vừa kể lại những chuyện hàng ngày của con, cố gắng chờ đợi hai tiếng nữa trôi qua. Nhìn kim đồng hồ nhích dần từng phút mà tin tức của Nhật Lăng vẫn bật vô âm tín, bà Minh không đợi được nữa: “Không được, đã sắp chín giờ rồi,

sao A Lãng vẫn chẳng có tin tức gì thế? Hạo Thiên, chúng ta không thể đợi thế này được, nhờ may xảy ra chuyện rồi?”. Trong đầu bà bất giác hiện lên những chữ bắt, trói, tai nạn...

Tuy ngoài mặt ông Minh tỏ vẻ bình tĩnh nhưng thực chất trong lòng không khác gì đang có lửa đốt. Ông nghĩ một lúc rồi nói: “Đừng lo, để anh gọi điện cho cảnh sát trưởng Đường, nhờ anh ấy giúp mình tìm”. Bình thường nếu mất tích chưa đủ hai mươi tư giờ thì cảnh sát sẽ không xử lý, nhưng bây giờ Minh Hạo Thiên chỉ còn cách đi cửa sau mà thôi.

“VẬY anh mau gọi đi”. Bà Minh hối thúc.

Ông Minh vừa nhắc điện thoại lên thì chuông cửa reo lên. Quản gia Vương Thái xem camera, giọng bà vui sướng kêu lên: “CẬU CHỦ VỀ RỒI, ÔNG CHỦ BÀ CHỦ, CẬU CHỦ TỰ VỀ NHÀ RỒI”.

Sau khi Tiêu Tinh Dã và Lâm Nguyệt Loan đưa Minh Nhật Lăng về nhà, dù giữ thế nào cả hai cũng không vào nhà chơi mà lên thẳng xe taxi ban nãy để về nhà luôn.

Biệt thự họ Minh ẩn sau một vườn

cây um tùm lá, hai người không nhìn thấy căn phòng hoa lệ phía sau đó. Nhưng chỉ cần nhìn chiếc cổng to của biệt thự là có thể đoán được căn nhà như thế nào rồi.

Cánh cửa sắt nghệ thuật, cao cấp, những hoa văn bằng gỗ mang đậm chất văn hóa, khung cổng được làm bằng đá tự nhiên, chiếc cổng thể hiện phong cách kiến trúc cổ điển. Phong cách hiện đại lại được ẩn giấu bên trong hệ thống không chế tự nhiên, Minh Nhật Lăng ấn chuông một cái là hai cánh cổng lập tức tự động mở ra. Cảnh này đúng là chỉ nhìn thấy trên tivi.

Đây giống như một vùng đất mới chẳng có gì liên quan đến thế giới của họ. Bất giác, không hẹn mà gặp, Tiêu Tinh Dã và Lâm Nguyệt Loan đưa mắt nhìn nhau, đều thấu hiểu những điều trong mắt nhau, cả hai cùng từ chối lời mời vào nhà của Minh Nhật Lăng.

“Minh Nhật Lăng, chúng tớ không vào đâu, cũng không còn sớm nữa, tụi tớ nên về nhà rồi”. Lâm Nguyệt Loan nhẹ nhàng nói.

Tiêu Tinh Dã lại lên giọng đả kích: “Không vào đâu, khó khăn lắm mới đưa

cậu về đến đây, tớ phải ăn một bữa cho sung sướng mới được. Lâm Nguyệt Loan, tớ biết có một quán văn thẩn ngon lắm, đi không?”.

“Ok ngay”. Lâm Nguyệt Loan gật đầu: “Bữa trưa cậu mời rồi, giờ tớ mời bữa tối”.

“VẬY mau đi thôi”. Tiêu Tinh Dã vừa nói vừa lên xe.

Lâm Nguyệt Loan quay lại vẫy vẫy tay với Nhật Lăng: “Tạm biệt Minh Nhật Lăng”.

Nhìn chiếc taxi càng lúc càng xa khuất, Minh Nhật Lãng đứng sững giữa công, trong lòng vô cùng buồn bã.

Ăn đêm xong đã gần mười giờ. Sau khi đưa Lâm Nguyệt Loan về nhà, Tiêu Tinh Dã quay lại con đường về nhà cậu. Cha cậu – Tiêu Trùng đang ngồi ở phòng khách.

Tiêu Trùng làm công việc trong một cơ quan nhà nước, công việc không bận rộn, thu nhập cũng tạm tạm, nuôi hai miệng ăn cũng không thành vấn đề.

Lúc này ông đang ôm chai rượu ngồi

xem ti vi. Bộ quần áo trên người nhàu nhĩ, cà vạt lệch sang một bên, sắc mặt sầm sì, ánh mắt thì đại đại. Ai cũng đoán được người đàn ông này tinh thần rệu rã, về cơ bản đã từ bỏ cuộc sống.

“Bố, uống ít thôi”. Tiêu Tinh Dã bước tới giằng lấy chai rượu trong tay ông.

Tiêu Trùng nheo nheo mắt nhìn con: “Tiêu Tinh Dã, con về rồi à? Cơm bố hâm nóng để trong nồi kia”.

“Bố, con ăn rồi”. Tiêu Tinh Dã nhẹ nhàng đáp lại. Cho dù người cha có tỏ ra

thất vọng và chán nản với thế giới này như thế nào nhưng ông vẫn luôn quan tâm và chăm sóc cậu con trai của mình. Vì thế cậu càng yêu quý bố bao nhiêu thì càng hận người mẹ đã bỏ đi bấy nhiêu.

“Bố, uống ít thôi, đi ngủ đi”.

“Ừ”.

Nói xong ông đứng dậy chậm chậm bước, chẳng có điếm nào giống một người đàn ông khỏe mạnh cả. Đi được mấy bước lại dừng lại hỏi con: “Tiêu Tinh Dã, chú Đồng hỏi con sao hai hôm nay không đến nhà thi đấu tìm chú ấy?”.

Đổng Khoan là bạn của Tiêu Trùng, làm huấn luyện viên điền kinh trong nhà thi đấu. Từ nhỏ Tiêu Tinh Dã đã đi theo Đổng Khoan, từ nhỏ thành tích điền kinh xuất sắc của cậu cũng nhờ luyện tập với Đổng Khoan mà có được. Còn các môn như nhảy cao, nhảy xa hay bơi lội thì cũng học từ các huấn luyện viên khác trong nhà thi đấu.

“Vâng, đội bóng trường con gần đây phải luyện tập nên con không có nhiều thời gian đến nhà thi đấu. Hôm qua con đã gọi điện nói tình hình cho chú Đổng biết nhưng không gọi được, sau đó con

quên mất. Lát nữa con gọi lại”.

“Ừ cũng được, con nhớ nói rõ với chú ấy, đừng để người ta đợi. Bao năm nay may mà có chú ấy chăm sóc cho con”.

“Bố, con biết rồi ạ”.

Tiêu Trùng nói xong liền về phòng nghỉ ngơi. Tiêu Tinh Dã dọn dẹp lại căn phòng bừa bộn một lúc rồi tắm giặt, đi ngủ. Thực sự rất mệt, vất vả tập luyện cả ngày, tối lại đi cùng Lâm Nguyệt Loan tìm Minh Nhật Lăng, mệt rã rời. Nhưng mãi không ngủ được, trong đầu cứ nghĩ

lại khung cảnh quán vẫn thẫn Quảng Ký mới ăn ban nãy.

Quán vẫn thẫn Quảng Ký khá nổi tiếng. Viên vẫn thẫn tròn tròn xinh xinh, nhân được làm bằng thịt chân giò, đúng tiêu chuẩn hai mỡ tám nạc, kết hợp với nhân tôm tươi, nặn thành viên tròn, thêm lòng đỏ trứng gà, gia vị. Sau đó dùng lớp vỏ bánh mỏng như tờ giấy gọi lại và cho vào nồi nấu với nước canh cá, tôm, đường phèn, từng viên vẫn thẫn béo mập nổi lên trên, lớp vỏ trong suốt, lấp ló sau đó là nhân thịt màu đỏ. Mới chỉ nhìn màu sắc đã thấy thèm nhỏ dãi.

Lâm Nguyệt Loan chỉ ném một miếng
thôi mà đã nở nụ cười tươi tắn. Đôi mắt
phượng của cô trong trẻo, dịu dàng. Khi
cười đôi mắt ấy chớp chớp giống như
ánh sao vụt qua, lấp lánh, lấp lánh.

Lúc này Tiêu Tinh Dã đang nhắm mắt
nằm trong bóng tối, nhưng ánh mắt lấp
lánh ấy vẫn xẹt qua não cậu, lấp lánh, lấp
lánh...

* * *

Thứ hai, Minh Nhật Lăng xin nghỉ
học.

Tiêu Tinh Dã nghe được tin này liền thì thầm vào tai Lâm Nguyệt Loan: “Cậu nói xem, có phải tên đại thiếu gia đó hôm kia đi bộ nhiều quá nên ngã bệnh rồi không?”.

Lâm Nguyệt Loan nghĩ một chút rồi nói: “Không đâu, đều là chuyện từ hôm kia, cho dù hôm đó có mệt thế nào thì nghỉ ngơi một ngày chắc là khỏe rồi”.

“Việc này nếu là người bình thường thì không mệt, dù có mệt cũng chỉ nghỉ ngơi một ngày là khỏe. Nhưng cái tên công tử Minh Nhật Lăng được nuông

chiều từ bé quen rồi, nếu mà mệt thì làm sao mà khỏe ngay trong một ngày được chứ!”.

Cậu nói cũng không phải không có lý, Lâm Nguyệt Loan tuy ngoài miệng không nói gì nhưng trong lòng cũng cảm thấy đúng. Nhà họ Minh chăm con cái kỹ quá, mười mấy tuổi đầu rồi mà chưa để cho cậu đi đâu một mình bao giờ. Đêm hôm đó đi bộ như thế mà mệt thì cũng là chuyện thường.

Tối hôm đó khi Minh Nhật Lăng về nhà, cơ thịt thực sự rã rời. Cậu không ăn

cơm mà định đi tắm luôn, nhưng vì mệt quá nên đã ngủ quên ngay trong bồn tắm nước nóng.

Bà Minh đợi nửa tiếng không thấy con ra, gõ cửa cũng không thấy trả lời, vội gọi chồng vào xem thế nào, lúc đó mới phát hiện ra cậu ngủ say trong khi tắm. Cũng may là bồn tắm nhà cậu là bồn giữ ấm, nếu không đã bị cảm lạnh. Ông Minh vội vàng gọi con dậy, cậu mơ màng tắm cho xong rồi mặc đồ lên giường ngủ một mạch.

Vừa mới tắm xong nên hai má cậu đỏ

hồng, mái tóc đen lòa xòa xuống má, giống như một đũa trẻ đang ngủ ngon lành. Nhìn dáng vẻ của con trai, trong lòng bà Minh ngập tràn tình yêu thương. Bà cầm máy sấy tóc sấy cho con, rồi đắp chăn cẩn thận. Sau đó mới nhẹ nhàng ra ngoài.

Minh Nhật Lãng ngủ một mạch đến mười giờ hôm sau mới dậy. Sau khi dậy mới cảm thấy khắp người ê ẩm. Đặc biệt là hai chân, các cơ và các khớp nhức mỏi. Vận động quá sức sẽ dẫn đến các cơ mỏi mệt, đó là điều bình thường. Thế nhưng xương cũng đau... bà Minh vội

cho bác Hồng đi đón bác sĩ Thành tới.

“A Lãng, có phải là đã vận động quá mạnh?”. Bác sĩ Thành khám xong cho Minh Nhật Lãng và hỏi.

“Không ạ”. Minh Nhật Lãng phủ nhận, nhưng sau đó ngập ngừng nói: “Có điều... tôi qua cháu đi bộ rất xa”.

“Đi bao xa?”.

“Khoảng bốn, năm bến xe bus”.

Bến xe bus ở thành phố A cách nhau tầm ba trăm mét, đi bốn, năm bến cũng

phải hơn một kilomet. Bác sĩ Thành chau mày nói: “A Lãng, sao cháu lại đi bộ xa thế? Sao không ngồi xe của nhà?”.

“Cái thằng bé này, nó muốn thử đi bộ về nhà”. Bà Minh ngồi bên cạnh nói thêm vào, “Điện thoại thì tắt, đi đến chín giờ đêm chưa về, khiến chúng tôi lo chết đi được, suýt nữa thì báo cảnh sát”.

“ A Lãng, sau này không được bướng bỉnh như thế nhé! Xương cốt của cháu yếu hơn người bình thường, nếu vận động mạnh hoặc lâu quá sẽ khiến cháu không chịu được, có hại cho sức khỏe cháu

lắm! Đừng lặp lại chuyện này nữa”. Bác sĩ Thành cẩn thận dặn dò cậu như một người cha dạy dỗ con mình.

Minh Nhật Lãng cúi đầu, lát sau lí nhí: “Cháu biết rồi ạ!”.

“Thuốc có uống đều đặn hàng ngày không đấy?”.

“Có uống, ngày nào tôi cũng nhắc nhở nó uống thuốc đúng giờ”. Bà Minh trả lời.

“Thuốc nhất định phải uống đúng giờ thì mới có tác dụng tăng trưởng cho

xương. Mật độ xương tăng cao thì khả năng hoạt động của cháu mới nâng cao được”. Bác sĩ Thành vỗ vỗ vai Nhật Lãng. Bác sĩ Thành luôn luôn ấm áp và dịu dàng với cậu bệnh nhân mà bác chăm sóc từ bé đến giờ này.

“Bác sĩ yên tâm, không cần mẹ nhắc nhở thì cháu cũng chưa bao giờ quên uống thuốc”.

“Vậy là được. A Lãng, hai hôm nay cháu nghỉ ngơi ở nhà đi, không đến trường nữa, đợi khi nào cơ thể hết mệt mỏi thì sẽ bàn tiếp”.

Minh Nhật Lãng ngập ngừng một hồi rồi đáp: “Vâng”.

Love 5:

Lại một ngày chủ nhật nữa.

Mấy hôm trước Nguyệt Loan đã hẹn với Vũ Phi đi dạo phố, hôm nay trước khi đi lại gọi điện thoại đến bàn bạc với cô. Kết quả Vũ Phi nói: “Hôm nay không đi dạo phố được rồi, có điều cậu phải đi cùng với tớ đến một nơi khác”.

Lâm Nguyệt Loan chán nản đến nhà Giang Vũ Phi, mở cửa đón cô lại là một

thương binh, tay phải băng trắng đeo trước ngực.

“Phi Phi, cậu làm sao thế?”.

“Đừng hỏi nữa đi, sáng qua chơi đùa với mấy đứa bạn ngoài sân tập, có đứa con trai cầm ván trượt đến, mọi người giành nhau chơi. Người ta chơi không sao, tớ vừa trượt chưa được hai phút thì đã ngã một cái đau điếng, bây giờ thành thế này đây”.

“Cậu cũng thật là, không biết chơi thì đừng có chơi, chơi cái ấy dễ ngã lắm! Tớ chưa bao giờ dám chơi cả”. Lâm

Nguyệt Loan luôn lùi xa ba bước với những đồ chơi dễ khiến con người mất thăng bằng.

“Tớ cũng đâu có định chơi cái đó, nhưng hôm đó đông người, ai cũng chơi rồi tớ hứng lên thử một tí, ai biết được tớ lại đen đui mà ngã chứ! Haizz, không may mắn chút nào”. Giang Vũ Phi thở ngắn than dài.

Lâm Nguyệt Loan nhìn Vũ Phi rồi nói: “Nhìn cậu cứ như vừa từ Iraq trở về ấy”.

“Thôi đi, đừng cười tớ nữa. Đi cùng

tớ đến bác sĩ, hôm nay phải đi thay thuốc”.

“Bố mẹ cậu đâu, sao không có ai ở nhà?”. Lâm Nguyệt Loan lúc này mới nhớ mình chưa gặp bố mẹ Vũ Phi.

“Bố tớ đi công tác một tuần rồi, mẹ thì hôm nay phải làm thêm”. Bố mẹ Vũ Phi làm việc trong một công ty thương mại của nước ngoài bận tới tận mặt mũi. “Tớ có bố mẹ mà cứ như không”.

“Sao lại nói thế chứ, còn hơn tớ nhiều mà”.

Vũ Phi vốn chỉ định nói đùa, nhưng không muốn nói quá nhiều sợ ảnh hưởng đến Nguyệt Loan nên đã chuyển chủ đề: “Đi thôi, cùng tớ đến khoa chẩn đoán xương của bác sĩ Thành Bác Văn”.

Phòng chẩn đoán xương của bác sĩ Thành Bác Văn là một phòng khám rất hiện đại.

Nhân viên lễ tân vui vẻ chào đón các bệnh nhân. Cô cúi người tỏ ý xin lỗi và nói: “Bác Dư, thật ngại quá. Bác đợi thêm năm phút nữa”.

Vũ Phi đã hẹn giờ trước, hôm nay đến

sớm cả mấy phút. “Chị Vương”, cô gọi tên nhân viên lễ tân một cách thân quen. “Em cũng phải đợi năm phút à?”.

“Xin lỗi Phi Phi, đáng lẽ chỉ phải đợi năm phút nhưng thời gian hội chẩn của bác sĩ Thành mới thay đổi xong nên chắc em phải đợi nửa tiếng, không sao chứ?”.

“Không sao ạ, đằng nào em cũng không có việc gì”.

Vũ Phi quay sang giới thiệu với Nguyệt Loan: “Loan Loan, đây là chị Vương, hàng xóm nhà tớ, nghe nói tớ bị gãy tay nên giới thiệu tớ đến đây. Bác sĩ

Thành là bác sĩ khoa xương tốt nhất ở thành phố A, người bình thường muốn gặp cũng không gặp được ý”.

“Em chào chị Vương”. Lâm Nguyệt Loan chào chị Vương rồi quay sang nhìn phòng khám một lượt. “Phòng khám đẹp như thế này, nhìn là có thể tưởng tượng ra danh tiếng của bác sĩ Thành rồi”.

Phòng khám này có hai tầng. Tầng dưới là nơi đón khách, tiếp khách và phòng chờ, được trang trí đẹp và tinh tế như khách sạn. Ghế sofa với họa tiết vải nghệ thuật được đặt rất hợp lý, bốn phía

bằng những loại cây cảnh có sức sống mãnh liệt như cây trầu cảnh, phật châu, dừa cảnh... rất trang nhã và yên tĩnh. Sát tường đặt một bể cá, qua lớp kính trong suốt có thể nhìn thấy cá đang bơi, rong, đá và gỗ với hình thù kỳ dị... một thế giới nhỏ trong nước, là sự kết hợp hoàn mỹ giữa tự nhiên và nghệ thuật, khoa học.

Lâm Nguyệt Loan đi lên phía trước, Vũ Phi cũng tò mò đi theo, sau đó chỉ cho cô xem bằng tay trái: “Loan Loan, cậu nhìn hai con cá trong suốt này đặc biệt chưa”.

Lâm Nguyệt Loan nhìn theo hướng tay cô chỉ, quả nhiên trong làn nước xanh biếc có hai chú cá nhỏ, toàn thân trong suốt, giống như hai miếng thủy tinh đang đi chuyển. Hai người lại gần nhìn khiến hai chú cá bị kinh động nên vội vã lặn xuống. Hai cô gái cùng đuổi theo hai chú cá, còn quỳ hẳn xuống dưới đất để quan sát chúng ẩn nấp trong bụi cỏ.

Có tiếng bước chân vọng trên cầu thang, sau đó có tiếng nói: “Bác sĩ Thành, không cần tiễn nữa, hôm nay lại làm phiền bác sĩ rồi”. Tiếng phụ nữ âm áp vang lên.

“Bà nói gì thế, bình thường thì vẫn khám định kỳ mà, chẳng qua là sớm mấy ngày thôi”.

“Bác sĩ có nhiều lịch hẹn, chúng tôi lại đến sớm mấy ngày làm đảo lộn lịch trình của bác sĩ. Thực sự xin lỗi, nhưng không đến thì thực sự chúng tôi không yên tâm được”.

“Tôi hiểu nỗi lòng của bà Minh, đằng nào cũng sắp xếp được thời gian nên không có gì trở ngại. A Lãng, lần này khiến mẹ cháu lo lắng quá rồi, lần sau không được như thế nữa”.

“Con biết rồi”. Một giọng nói trong như nước vang lên, thật quen thuộc.

Lâm Nguyệt Loan bất chợt quay đầu lại nhìn, ngồi trong ghế sofa đằng sau cô, cách một chậu trà cảnh rậm rạp, là Minh Nhật Lãng.

Cậu ăn mặc rất giản dị, áo sơ mi và quần bò xanh, màu trắng tinh khiết kết hợp với màu xanh, tràn đầy sức sống như cánh buồm căng gió trên biển xanh. Trang phục đơn giản mà thời thượng này là kiểu mà cô thích nhất, mặc lên người Minh Nhật Lãng thì càng chẳng có gì

phải bàn cãi, là sự lựa chọn hợp lý nhất. Nhưng nghe hết đoạn đối thoại vừa rồi một lần nữa, Minh Nhật Lãng... cậu ấy cũng đến khám xương, cậu ấy bị ốm sao? Nhưng cậu ấy đâu có gãy tay hay gãy chân!

Giang Vũ Phi nhìn một cái là nhận ra Minh Nhật Lãng, cô liền vội vàng thì thầm với Nguyệt Loan: “Ê, Loan Loan, kia chẳng phải là hoàng tử mặt trời trường cậu sao? Sao lại ở đây?”.

“Sao tớ biết được, tớ đang tự hỏi đây”.

Hai người vừa hỏi vừa đáp cũng là lúc mẹ con Nhật Lãng chào tạm biệt bác sĩ Thành ra về. Bác sĩ Thành quay người lên lầu, nhân viên lễ tân liền gọi bệnh nhân tiếp theo: “Bác Dư số bốn, bác lên lầu được rồi”.

Mỗi ngày bác sĩ Thành chỉ khám cho mười bệnh nhân, sáng năm chiều năm. Số bốn bác Dư đã vào trong, phòng chờ chỉ còn Vũ Phi đang đợi. Cô chạy ra ngoài kéo Nguyệt Loan vào rồi đến hỏi chuyện chị Vương: “Chị ơi, cậu đẹp trai ban nãy ấy cũng đến khám bệnh hả chị?”.

Cô bé rất thông minh, cố ý giả vờ không quen Minh Nhật Lãng, như thế thì chị Vương mới không phòng bị gì mà tiết lộ thông tin.

“Đúng thế, cậu ấy là bệnh nhân mà bác sĩ Thành quan tâm nhất”.

“Cậu ấy bị bệnh á? Nhìn khỏe mạnh thế cơ mà”.

“Bệnh cậu ấy ở trong xương, làm sao các em nhìn thấy được chứ!”.

“Chị Vương, cậu ấy mắc bệnh gì ạ?”.
Lâm Nguyệt Loan hỏi.

“Cậu ấy mắc bệnh xương hiếm gặp lắm, bệnh xương thủy tinh”.

Hai cô bé đều chưa nghe đến bệnh này bao giờ nên tròn mắt ngạc nhiên. Chi Vương liền giải thích sơ qua cho hai người hiểu.

“Đây là một bệnh bẩm sinh, trẻ bị mắc bệnh có tỷ lệ xương giảm, có thể chia làm hai loại là bẩm sinh và loại phát triển chậm. Trong những trường hợp nặng, bệnh biểu hiện ngay khi chào đời khiến trẻ sơ sinh bị gãy nhiều xương. Phần lớn trẻ bị bệnh chết sau khi sinh

một thời gian ngắn. Bệnh có thể biểu hiện muộn ở những trường hợp nhẹ hơn, làm ảnh hưởng tới sự phát triển của khối cơ, làm giảm sức bền cơ. Tỷ lệ mắc bệnh ở trẻ sơ sinh nam và nữ là như nhau, theo thống kê khoảng hai mươi nghìn ca sinh nở thì có một em mắc bệnh. Dựa vào gen di truyền hoặc các đặc trưng về xương biểu hiện ra bên ngoài như hệ thống xương hoặc mức độ giòn xương. Chỉ cần tư thế hoặc động tác không phù hợp đều có thể dẫn đến gãy xương hoặc bị thương. Vì thế những người mắc bệnh này còn được gọi là búp bê thủy tinh”.

“A, xương toàn thân không cẩn thận là bị gãy, cậu ấy lại mắc căn bệnh này, thật đáng tiếc”. Giang Vũ Phi mới bị gãy tay mà cả người khắp các khớp xương chỗ nào cũng đau đớn. Đột nhiên nghe được chuyện kỳ lạ về bệnh xương, thật sự có chút đồng cảm.

Lâm Nguyệt Loan vô cùng sửng sò, không ngờ Minh Nhật Lãng lại mắc căn bệnh này. Hèn chi ở trường cậu ấy luôn cẩn thận và hạn chế tiếp xúc chân tay với người khác. Hèn chi cậu ấy không tham gia những trò chơi nô đùa với cả lớp. Hèn chi cậu ấy chỉ chọn những môn thể

dục nhẹ nhàng hoặc xin nghỉ. Hèn chi ba ngày hội thao ở trường mà cậu ấy cũng không đến hôm nào. Hèn chi cậu ấy lớn thế này rồi mà chưa từng đi đâu một mình. Không phải do bố mẹ cậu ấy chăm sóc quá kỹ càng, mà là cần phải chăm sóc cậu ấy như thế...

“Thực sự rất đáng tiếc”. Chị Vương cũng thở dài, “Một chàng trai xuất sắc như thế, nhân phẩm, gia thế đều tốt, người khác nhìn vào đều nghĩ đó như món quà của thượng đế, vậy mà lại mắc căn bệnh này, có tiền cũng không chữa được”.

“Bệnh này có tiền cũng không chữa được sao?”. Giang Vũ Phi ngạc nhiên hỏi.

“Căn bệnh này hiện nay vẫn chưa có cách chữa, chỉ dựa vào cách phòng bệnh là chính, vì thế bệnh nhân khi hoạt động phải tuyệt đối cẩn thận”.

“Thực sự đáng thương quá”. Giang Vũ Phi lại thở dài thườn thọt, “Cậu ấy hoản hảo như hoàng tử trong truyện cổ tích, ông trời sao lại nhẫn tâm bắt cậu ấy mắc căn bệnh này chứ?”.

Yên lặng một hồi lâu, Lâm Nguyệt

Loan đột nhiên lên tiếng: “Thượng đế không cho ai quá nhiều”.

Ba người nói chuyện ở quầy lễ tân số mà không để ý tới cánh cửa kính đã bị đẩy hé ra từ bao giờ. Minh Nhật Lãng đang đứng ở cửa, mím chặt môi nghe người khác nói về bệnh tình của mình. Đồng tình, đáng thương, đáng tiếc, tiếc nuối... những lời này cậu nghe quen lắm rồi, bao nhiêu người thương xót cậu... đôi môi Minh Nhật Lãng mím chặt đến nỗi nó sắp trắng bệch ra.

Lúc đó, cậu nghe thấy Lâm Nguyệt

Loan nói: “Thượng đế không cho ai quá nhiều”.

Cảm xúc dội lên trong lòng, cậu đẩy mạnh cửa rồi bước đi. Cậu đi nhẹ nhàng như lúc đến, chẳng có ai biết cậu đến cả.

Chiếc xe ô tô dừng ở bên đường, cậu hậm hực mở cửa lên xe mà không nói năng gì. Bà Minh ngồi trong xe ân cần hỏi: “A Lãng, không phải con nói muốn đi hỏi bác sĩ Thành điều gì đó sao? Tại sao lại đứng ở cửa mà không vào thế?”.

Minh Nhật Lãng trả lời cụt lủn: “Đột nhiên không muốn hỏi nữa”.

“Thằng bé này, dạo này sao tính khí thất thường thế?”. Bà Minh hỏi.

Minh Nhật Lãng không đáp lại, cậu không muốn nói gì nữa. Nhắm mắt ngả người ra hàng ghế sau, trong đầu cứ lờn vờn câu nói của Nguyệt Loan: “Thượng đế không cho ai quá nhiều”.

“A Lãng, con sao thế? Mệt à?”. Bà Minh thực sự rất lo lắng cho con.

“Mẹ”. Minh Nhật Lãng nhắm mắt nói: “Thượng đế không cho ai quá nhiều, là thế này sao?”.

Bà Minh giật mình, những lời này vỡ vụn trong lòng bà, vỡ thành trăm mảnh.

Viên đá tuy không đẹp nhưng có thể vĩnh viễn ngàn năm. Hoa tươi đẹp không gì bằng nhưng cũng chỉ ngát hương trong một mùa. Thượng đế không bao giờ tạo ra con người và vạn vật hoàn mỹ, không khiếm khuyết. Cuộc sống cũng chẳng dễ việc gì viên mãn một trăm phần trăm. Chẳng có ai có thể giành được tất cả hạnh phúc, trong cuộc sống luôn luôn có cảm giác khiếm khuyết như thế.

Con người luôn có lý hợp, vui buồn.

Giống như trăng có lúc tròn khuyết, mờ tỏ.

Im lặng một lúc lâu, bà Minh dịu dàng nói với con: “A Lãng, thượng đế không cho ai thập toàn thập mỹ cả, ông ấy luôn khiến cho người ta có được cái này và mất đi cái khác. Nhưng chúng ta có thể hài lòng với những gì chúng ta đạt được”.

Minh Nhật Lãng mở choàng mắt, nhìn mẹ và không nói gì. Bà Minh nhìn con trai cười rồi nhẹ nhàng nắm bàn tay con.

“Thượng đế cho mẹ có con, tuy không

cho con sức khỏe, nhưng mẹ rất miễn nguyện rồi. Mẹ rất yêu con, A Lăng à. Trước khi biết con bị bệnh, bố mẹ dự tính sinh một em bé nữa. Nhưng khi con bệnh, bố mẹ quyết không sinh nữa, bố mẹ chỉ cần con. Bố mẹ muốn dành hết thời gian và tâm huyết cũng như tình yêu cho con. Con là đứa con yêu thương duy nhất của mẹ. Bố mẹ yêu con như thế mà con còn buồn phiền về bệnh của mình sao? Những lời như thế thực sự khiến mẹ đau lòng lắm!”.

“Mẹ”. Nhật Lăng cúi đầu nói, giọng run run xúc động: “Cảm ơn mẹ, cảm ơn

bố”.

Cậu thiếu niên mười sáu tuổi ôm chầm lấy mẹ không chút ngại ngùng, giấu mặt vào trong lòng mẹ, giấu đi những giọt nước mắt của mình.

Bà Minh ôm con vào lòng, trong lòng cũng bộn bề cảm xúc.

Thể chất Minh Nhật Lăng yếu ớt ngay từ nhỏ, một tuổi mới bắt đầu mọc răng, hai tuổi mới tập đi. Ban đầu bà và ông Minh cứ nghĩ mọc răng và chậm đi là do thiếu canxi, thế là ông bà liên tục bổ sung canxi cho cậu.

Năm bốn tuổi, đi học mẫu giáo, Nhật Lãng và bạn chơi đuối nhau, không may bị ngã, chân phải sưng một cục to tướng. Cô giáo vội đưa cậu đến bệnh viện và được bác sĩ chẩn đoán là gãy xương. Năm đó do còn nhỏ tuổi nên vết gãy nhanh chóng lành lại sau một thời gian nẹp cố định. Ông bà Minh cũng không để xảy ra chuyện đó nữa và chỉ coi đó như một tai nạn ngoài ý muốn.

Thế nhưng chưa đến nửa năm sau A Lãng lại bị ngã ở mẫu giáo, lần này là gãy tay phải. Chưa đầy sáu tháng mà gãy xương hai lần, ông bà Minh đều cảm thấy

không ổn, nghĩ vậy cả hai liền đưa con đến gặp bác sĩ Thành Bác Văn – bác sĩ khoa xương nổi tiếng nhất trong thành phố để kiểm tra. Sau khi kiểm tra cẩn thận cả hai mới biết Nhật Lãng mắc bệnh Osteogenesis Imperfecta – OI bẩm sinh hay còn gọi là bệnh giòn xương.

Bác sĩ Thành tận tình giải thích cho bố mẹ Minh Nhật Lãng biết về căn bệnh này.

Bệnh Osteogenesis Imperfecta – OI bẩm sinh hay còn gọi là bệnh giòn xương. Đây là một nhóm bệnh lý bao

gồm nhiều thể lâm sàng và có đặc điểm di truyền. Đặc trưng của bệnh là sự tổn thương thành phần collagen e I của mô liên kết gây nên bệnh lâm sàng không những ở xương mà còn ở da, dây chằng, võng mạc mắt và răng như: Gãy xương tự phát, biến dạng xương, lùn, bất thường của răng (tạo răng bất toàn), giảm thính lực. Căn bệnh này chủ yếu là do di truyền bởi gene trội hoặc lặn từ phía bố hoặc mẹ.

Đây là một bệnh bẩm sinh, trẻ bị mắc bệnh có tỷ lệ xương thấp. Trong những trường hợp nặng, biểu hiện của bệnh

ngay khi chào đời khiến trẻ sơ sinh bị gãy nhiều xương. Phần lớn trẻ mắc bệnh chết sau khi sinh một thời gian ngắn. Bệnh có thể biểu hiện muộn ở những trường hợp nhẹ hơn làm ảnh hưởng tới sự phát triển của khối cơ làm giảm sức bền cơ. Tỷ lệ mắc bệnh ở trẻ sơ sinh nam và nữ là như nhau, theo thống kê khoảng hai mươi nghìn ca sinh nở thì có một em mắc bệnh. Dựa vào gene di truyền hoặc các đặc trưng về xương biểu hiện ra bên ngoài như hệ thống xương hoặc mức độ giòn xương, thông thường có bốn loại.

“Hai người đã may mắn nhất trong

vạn điều không may rồi, đứa bé này mắc bệnh giòn xương loại I. Ngoài các triệu chứng dễ gãy xương, mắt xanh ra thì không có triệu chứng khác. Nên biết rằng, những đứa trẻ mắc bệnh này nặng, xương không chỉ giòn như thủy tinh, dễ vỡ, mà ngay cả tư thế ôm ấp không đúng cũng có thể khiến đứa trẻ gãy xương. Hơn nữa, còn có thể dẫn tới việc mất thị lực, què chân, xương dị tật, thậm chí còn ảnh hưởng đến tính mạng”.

“Bác sĩ, bệnh này chữa như thế nào?”. Ông Minh Hạo Thiên lo lắng hỏi.

Bác sĩ Thành buồn bã nói: “Về căn bệnh giòn xương này, hiện nay y học vẫn chưa có cách điều trị đặc biệt. Có thể uống thuốc để tăng mật độ xương, nhưng chủ yếu vẫn là ngăn chặn việc gãy xương. Phải bảo vệ nghiêm ngặt cho người bệnh, không để cho họ nhảy hoặc chạy, không được tham gia các hoạt động mạnh, không thể va chạm với ngoại lực tác động. Cho đến khi tỉ lệ gãy xương giảm đi, tỉ lệ gãy xương của bệnh loại I thông thường sẽ được cải thiện dần dần sau thời kỳ trưởng thành”.

“Bác sĩ, ngoài những điều trên ra,

thực sự không còn biện pháp khác sao?”.

Nghĩ tới những lời bác sĩ vừa nói, bà Minh cảm thấy trong lòng vô cùng lạnh lẽo. Bảo vệ con nghiêm ngặt khác nào cách ly con với chúng bạn, nếu không chuyện ngoài ý muốn ở trường mẫu giáo sẽ tiếp tục lặp lại. A Lãng là đứa trẻ hoạt bát như thế, làm sao nó chịu nhốt mình trong nhà? Lại còn không thể chạy nhảy nữa!

“Tôi rất lấy làm tiếc, bà Minh, ngoài những phương pháp trên thực sự không còn cách nào khác. Bà nên chăm sóc cậu

ấy cẩn thận. Xương ở độ tuổi này dễ gãy nhất, nếu liên tục dễ gãy xương như thế sẽ khiến xương dị hình. Điều này không chỉ ảnh hưởng đến chiều cao của trẻ mà sẽ khiến cơ thể của trẻ phát triển dị dạng”.

Chẩn đoán và khuyến cáo của bác sĩ Thành khiến vợ chồng bà Minh mất ngủ cả đêm. Ông Minh lặng lẽ hút thuốc trong thư phòng, bà Minh ngồi nhìn đũa con ngủ say mà lặng lẽ rơi nước mắt suốt đêm.

Minh Nhật Lãng còn nhỏ nên không

hiếu tại sao cuộc sống của mình lại thay đổi như thế. Ban đầu cậu vẫn nghĩ do vết thương của mình chưa khỏi nên bố mẹ không cho phép cậu ra ngoài chơi với bạn bè. Nhưng sau khi tháo nẹp xương, cậu vẫn bị mẹ giữ ở nhà. Đã thế còn bị cấm dận không được chạy, không được nhảy, chỉ được xem phim hoạt hình, đọc sách thiếu nhi. Ngay cả phòng giải trí bố cậu chuẩn bị cho cũng không được vào chơi một mình, nhất định phải có mẹ chơi cùng thì mới được chơi cầu trượt. Ngay cả nhảy giường bật, đá bóng, trò cầu thang... đều không được chơi. Ngay cả việc đi xe đạp ba bánh cậu thích nhất

bây giờ mẹ cũng không cho chơi nữa, cho dù cậu khóc lóc, kêu gào thế nào đi chăng nữa.

Nhưng vẫn chẳng thể tránh được tổn thương. Cánh tay A Lăng chưa khỏi được hai tháng thì một lần đi cầu thang lại bị ngã, cổ tay trái lại bị gãy. Sau khi xử lý vết thương xong bác sĩ Thành nói với vẻ nghiêm trọng: “Phải cẩn thận, nếu cứ gãy xương nữa thì cánh tay sẽ bị dị dạng đó”.

Minh Hạo Thiên vì muốn bảo vệ con nên đã trải trên nền nhà thêm hai tầng đệm. Những vật dụng có cạnh nhọn trong

gia đình cũng được thay hết. Như thế này nếu nhớ có va phải cũng giảm tổn thương xuống mức thấp nhất. Bà Minh càng quan tâm, chăm sóc con hơn, chỉ cần sơ sẩy cái là có chuyện. Nhưng cẩn thận mấy cũng chỉ được vài tháng, sự cố lại xảy ra. A Lăng đã bị ngã trong nhà vệ sinh. Khi phát hiện mình không thể đứng dậy được, cậu mới sợ hãi khóc thét lên: “Mẹ ơi, mẹ ơi...”.

Lần này là gãy hai chân, sau khi bó bột phải mất đúng ba tháng mới hoàn toàn phục hồi. Hơn nữa việc gãy xương đã trở thành nỗi ám ảnh của cậu, cậu bắt

đầu ý thức được bản thân mình khác với người khác. Từ đó cậu sợ bị ngã, nếu như trước đây luôn chạy nhảy thì bây giờ đi chậm chậm từng bước một, còn chậm hơn ốc sên. Tuy thế điều này lại có lợi cho bệnh tình của cậu. Nhưng nhìn một đứa trẻ đang tuổi ăn chơi đi chậm như ông già, thực sự là việc khiến người ta đau lòng.

Bà Minh khẩn cầu bác sĩ Thành: “Tôi không thể A Lãng cứ chết dần chết mòn về tinh thần thế này được, có môn thể thao nào phù hợp với con không?”.

Bác sĩ Thành nghĩ một hồi rồi nói:
“Hãy dẫn A Lãng đi bơi đi, tôi nghĩ đây
là môn thể thao phù hợp nhất với cậu
bé”.

Lúc đó là vào đầu đông nên bể bơi
nhà họ Minh không dùng được. Thế là bà
dẫn con đến một hồ bơi nước nóng trong
nhà ở một câu lạc bộ cao cấp. Minh Nhật
Lãng tập bơi ở một hồ bơi nhỏ dành cho
nhi đồng. Bà từ từ dẫn con xuống nước,
để cậu thả lỏng cơ thể. Ban đầu cậu chỉ
dám khua khua tay, sau đó mở rộng hơn,
cuối cùng sung sướng lặn ngụp trong
nước. Cậu bé chơi vui quá nên cười

vang. Lâu lắm rồi mới được nghe tiếng cười vui như thế, bà Minh đứng đó mà nước mắt lã lức nào không hay.

Ông Minh mau chóng xây một hồ bơi nước nóng trong nhà cho con. Ngoài giờ ngủ ra, phần lớn thời gian Minh Nhật Lãng đều ở dưới hồ bơi. Cậu học bơi rất nhanh những kỹ thuật cũng chỉ bình thường. Do vấn đề thể chất nên cậu không bơi nhanh hay thực hiện được những động tác khó. Còn môn bơi đối với cậu mà nói cũng không phải là một môn rèn luyện mà đó là một cái ôm dịu dàng, một sự an ủi ấm áp.

So với việc đối mặt với bao nhiêu nguy hiểm trên mặt đất thì làn nước mềm mại chính là vị cứu tinh duy nhất của Minh Nhật Lãng. Ở dưới nước giống như ở trong tử cung của người mẹ, đó là nơi an toàn không cần bất kỳ sự bảo vệ nào.

Từ ngày thân quen với nước, Minh Nhật Lãng không xảy ra tai nạn nào nữa. Cơ ác mộng gãy xương dần dần rời xa cậu. Cậu không giống như những bệnh nhân mắc bệnh giòn xương khác là không cao được, thậm chí bị gù lưng, mà ngược lại cậu phát triển bình thường, thân hình cân đối. Chỉ là hơi mỏng manh so với

các bạn cùng lứa, khi kiểm tra sức khỏe cho cậu, bác sĩ Thành vô cùng mãn nguyện. Nhưng luôn nhắc nhở bà Minh không được coi thường, lơ là cảnh giác, vẫn phải cẩn thận tránh những điều đáng tiếc xảy ra.

Sáng thứ hai, tại trường trung học phổ thông Thần Quang, dãy phòng học.

Minh Nhật Lãng vừa bước vào lớp 10 (3) thì cả lớp đồng loạt đứng dậy vỗ tay chào đón cậu. Các bạn nữ vô cùng nhiệt tình, cậu cậu tứ tứ luôn miệng.

“Minh Nhật Lãng, cuối cùng cậu cũng

đi học rồi”.

“Minh Nhật Lãng, sao cậu lại ốm thế?
Ốm hẳn một tuần”.

“Minh Nhật Lãng, bọn tớ định đến
thăm cậu, nhưng không biết nhà cậu ở
đâu”.

...

Minh Nhật Lãng không biết phải trả
lời thế nào, cậu chỉ cười và đi vào lớp.
Cúi người cảm ơn các bạn sau đó về chỗ
ngồi. Bất giác, cậu ngược lên nhìn Lâm
Nguyệt Loan. Bốn mắt nhìn nhau, cô bé

chỉ cười chứ không nói gì.

Lâm Nguyệt Loan biết bệnh của cậu rồi, liệu có nói cho ai biết không? Nhìn cô ấy đâu có giống những người hay buôn chuyện đâu. Nhưng, liệu cô ấy có nói với bạn bè thân cận không? Ví dụ như... bất chợt Nhật Lãng nhìn sang Tiêu Tinh Dã.

Cảm giác của Tiêu Tinh Dã rất nhạy bén, tuy Nhật Lãng chỉ lướt qua thôi nhưng cậu đã có thể cảm nhận được. Cậu quay lại và nhìn thấy ánh mắt Minh Nhật Lãng. Cậu đến bên Nhật Lãng và thì

thầm: “Minh đại thiếu gia, cậu yên tâm đi, chuyện xấu hổ đó của cậu tớ không nói ra đâu”.

Chuyện xấu hổ! Chuyện xấu gì chứ? Minh Nhật Lăng coi như không hiểu.

“Mới đi bộ có mấy trạm xe mà đã ốm cả tuần, Minh Nhật Lăng à, cậu thật là vô dụng”. Tiêu Tinh Dã kết luận.

Minh Nhật Lăng thở phào một cái, Tiêu Tinh Dã không biết chuyện gì cả, sau đó lại sầm mặt lại vì cái câu “vô dụng” của Minh Nhật Lăng, câu nói ấy sắc như gai ấy đâm sâu vào tim cậu.

“Tiêu Tinh Dã, cậu nói vợ vẫn gì thế, cậu xem thành tích học tập của mình xem, ngữ văn thi không tốt, làm toán thì làm bừa, còn tiếp tục như thế nữa cậu vô dụng thì có”. Lâm Nguyệt Loan quay đầu lại mắng cho cậu ta một trận.

Tiêu Tinh Dã cứng họng không nói gì nữa. Bài thi văn lần trước, câu cuối cùng có hai đáp án, chọn câu chính xác nhất. Cậu nghĩ chán chê mà không ra cuối cùng viết một câu: Chồng nói chồng có lý, vợ nói vợ có lý, xem ra chẳng ai có lý, ngẫm nghĩ thấy đều có lý.

Câu này khiến thầy giáo giận sôi người và đọc đáp án của cậu cho cả lớp nghe, cả lớp cười nghiêng cười ngả.

Minh Nhật Lãng không hiểu chuyện gì nên quay sang nhìn Nguyệt Loan khó hiểu. Cô không giải thích gì mà chỉ cười: “Minh Nhật Lãng, Tiêu Tinh Dã thích nói linh tinh, cậu cứ kệ đi”.

Chuông vào lớp vang lên, các bạn cũng không nói gì nữa, chuẩn bị sách vở học bài.

TÌNH YÊU PHA LÊ (ALL ABOUT THE TRUE LOVE)

Tuyết Ảnh Sương Hồn
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Trân Trọng Quãng Thời Gian Niên Thiếu

Vào những ngày đặc biệt nắng đẹp của mùa thu, bầu trời là viên đá xanh, làn nước màu xanh ngọc, mặt trời như những

hạt cát màu vàng, khắp nơi đều là những ánh vàng chói mắt.

Nước dịu dàng như một môi tình quân quýt, quân chặt bước chân chàng trai, cô gái, không chịu rời đi. Đôi mắt của họ, nụ cười của họ đều lấp lánh như những viên kim cương.

Love 1:

Trận bóng giao hữu giữa trường Thần Quang và Thanh Hà bắt đầu rồi. Hai hiệp đấu, Thanh Hà là đội chủ nhà, Thần Quang thì lao lên tấn công.

Những người thích bóng đá đều biết rằng, trong những trận thi đấu thực tế, sự khác nhau về sân nhà, sân khách cũng gây lên ảnh hưởng đối với cầu thủ. Thông thường trọng tài sẽ khắt khe với đội khách hơn, chấp pháp rất nghiêm khắc. Hơn nữa trên sân nhà của đội chủ nhà, người hâm mộ đến đông hơn, nhiệt tình hơn sẽ gây lên áp lực tâm lý cho đội khách. Vì thế thi đấu bóng đá thông thường sẽ đá hai trận, hai đội tham gia lần lượt sẽ đá trên sân nhà và sân khách. Dựa vào số bàn thắng vào lưới để quyết định thắng thua. Nếu như số bàn thắng hai bên bằng nhau thì sẽ dựa vào số bàn

thắng bên nào ghi được bên sân khách
nhiều hơn để phân cao thấp.

Thanh Hà là đội chủ nhà có tiếng ở
thành phố A, đội nào làm khách trên sân
của Thanh Hà đều không thắng được. Ba
năm liền đội Thanh Hà làm chủ nhà bất
bại, hơn nữa không bị thua một quả nào.
Thành tích đội chủ nhà rất huy hoàng.

Đội Thanh Hà với thành tích huy
hoàng là thế cuối cùng đã bị Thần Quang
hạ gục. Thanh Hà với uy lực sân nhà,
chiếm ưu thế, nhưng lại bị một sự cố
ngoài ý muốn của Tiêu Tinh Dã hạ gục.

Thành tích bất bại tuyên bố bị phá vỡ.

Tiêu Tinh Dã thực sự là một điểm sáng lớn nhất trong suốt trận đấu. Cậu có thể sút xa, chuyền bóng, cướp bóng và dẫn bóng. Những đường chuyền chuẩn xác, những đường sút xa uy lực, khả năng dẫn bóng như tên bay, khả năng vượt qua sự kèm cặp của đối phương hoàn toàn được thể hiện vô cùng xuất sắc.

Chiến thắng 1:0 trên sân khách đã đập tan danh dự đội chủ nhà mấy năm nay, có thể nói trường Thần Quang đã lập được thành tích cao trong liên minh các

đội bóng của thành phố A, đặc biệt là cầu thủ một trận thành danh – Tiêu Tinh Dã, “nhát kiếm phong tình” của cậu khiến bao người vui vẻ, hứng khởi.

Đội khách Thần Quang chiến thắng đã khiến đội Thanh Hà thua mặt không còn chút thần sắc, sau đó một tuần khi giữ vị trí chủ nhà càng khiến cho Thanh Hà thua không ngẩng đầu lên được.

Thanh Hà đã từng bị thua nên ở trận thứ hai này kèm cặp Tiêu Tinh Dã vô cùng chặt, chỉ cần Tiêu Tinh Dã chạm vào bóng thì chỉ cần cậu tiến một bước

là rơi vào vòng bao vây “sói dữ” của Thanh Hà. Thế nhưng dù có như vậy thì vẫn chẳng thay đổi được vai diễn “khắc tinh Thanh Hà” của Tiêu Tinh Dã. Khả năng xoay chuyển linh hoạt của cậu, khả năng chuyển bóng xuất quỷ nhập thần, khả năng sút bóng thần sầu một lần nữa lại khiến cậu trở thành người hủy diệt của Thanh Hà.

Mới bắt đầu được 15 phút, Tiêu Tinh Dã đã sút tung lưới Thanh Hà.

1: 0, thắng sát nút.

Bị thua một quả, hàng phòng ngự của

Thanh Hà thủng như tổ kiến. Tuy vẫn dốc sức để không chế cục diện thế nhưng lại liên tiếp thua hai quả, ba quả. Càng mất bóng thì chí khí càng giảm sút, hàng phòng ngự ngay lập tức sụp đổ như thị trường cổ phiếu.

Các thành viên khác trong đội thừa thắng xông lên, Tần Quảng Phong ghi hai bàn, Tiêu Tinh Dã lập hat trick. Chín mươi phút thi đấu kết thúc, tỉ số 6:0, Thần Quang tẩm máu Thanh Hà.

Trong trận bóng, ghi bàn không phải là một việc dễ dàng. Một trận bóng đá 90

phút, có thể hai bên đều không ghi được bàn nào, kết quả chung cuộc 0:0 là điều bình thường. Vì thế ghi bàn mà ghi được hơn ba bàn trở lên là thành tích vô cùng xuất sắc. Thông thường thì người mộ điệu bóng đá sẽ đánh giá thế này.

1:0 thắng sút nút.

2:0 thắng tuyệt đối

3: 0 thắng đậm

4: 0 cháy lưới

5: 0 đồ sát

6: 0 tấm máu

Thông qua mức độ tăng cao dần dần có thể thấy tung lưới 6 bàn thắng thì thành tích trên sân khách của Thanh Hà thực sự là một nỗi nhục to lớn. Thua đến mức không còn mặt mũi nào về gặp các phụ lão. Ngược lại, thành tích chói lọi của Thần Quang còn sáng hơn mặt trăng, mặt trời, nghe tiếng hoan hô hào thét trên khán đài có thể vang vọng chín đêm. Các thành viên trong đội bóng cũng vô cùng phấn khích, họ tung hô người lập hatrick lên không trung, bọn họ chính là những công thần.

Minh Nhật Lãng không xem bóng trên khán đài, cậu đứng ở hành lang của dãy phòng học quan sát không khí hừng hực đang sôi sùng sục trên sân bóng. Thực sự cậu rất thích đá bóng, do sự ảnh hưởng của bố. Minh Hạo Thiên khi còn trẻ là một người vô cùng say mê bóng đá. Ông luôn nói bóng đá là môn thể thao thể hiện đầy đủ nhất sự hấp dẫn của nam giới. Cần phải có tinh lực mạnh mẽ, tinh thần đồng đội, cá tính nổi bật, mưu lược và nhanh nhạy, thể hiện triệt để mọi ưu thế của nam giới, toàn diện và hoàn mỹ. Trên sân bóng thì xông pha, rượt đuổi, ngoài sân bóng phải hoan hô, cổ vũ, trong

ngoài sân bóng đều phải khiến con người ta kích động khiến người ta si mê, điên cuồng vì nó.

Khi Minh Nhật Lăng còn nhỏ Minh Hạo Thiên đã nói sau này lớn lên nhất định sẽ dạy con đá bóng. Ngay từ nhỏ Minh Nhật Lăng đã bị “nhiễm” tình yêu bóng đá của bố, ngày nào cũng mong muốn bản thân mình lớn nhanh thêm một chút. Thế nhưng... bây giờ cậu lớn rồi lại mãi mãi không bao giờ được ném trái cảm giác hòa mình cùng trái bóng trên sân cỏ.

Đội trường Thần Quang thẳng lớn, cả sân bóng như sôi lên, tiếng hò reo của các thầy cô và các bạn, Tiêu Tinh Dã, Tần Quảng Phong, Lô Siêu... những cái tên nổi bật trên sân cỏ lúc này được tung hô như những ông hoàng.

Khẽ thở dài một tiếng, Minh Nhật Lăng đi xuống dưới. Ánh nắng chiều nghiêng nghiêng kéo dài bóng cậu, chiếc bóng dài ấy vô cùng cô đơn và mỏng manh.

Tiêu Tinh Dã ngày càng nổi tiếng ở Thần Quang, cậu lại có thêm biệt danh

mới là “David Beckham của Thần Quang”. Còn có nhiều đội bóng chuyên nghiệp nghe tin liền đến Thần Quang để sẵn đón mầm non này. Thế nhưng Tiêu Tinh Dã không đi đâu cả: “Em còn là học sinh, đá bóng chỉ là nghề phụ, học tập mới là công việc chính”.

Tần Quảng Phong cười sau lưng cậu: “Cậu học tập ra cái gì cơ chứ thế mà cũng nói ra được cái câu học tập là việc quan trọng. Căn bản là cậu vì mảnh trăng khuyết kia nên mới không muốn rời khỏi Thần Quang, đúng không hả?”.

Gương mặt Tiêu Tinh Dã ngay lập tức mất đi vẻ tự nhiên, cậu giơ chân sút một phát: “Tần Quảng Phong, cậu mau biến đi”.

Tần Quảng Phong nghe lời “biến” thế nhưng vừa “biến” vừa hát: “Trên bầu trời đêm xa xa, có một mảnh trăng khuyết...”.

Tiêu Tinh Dã ngay lập tức đuổi theo khiến Tần Quảng Phong co cẳng chạy. Hai người một trước một sau đuổi nhau trên sân trường. Quảng Phong chạy ra sau thư viện. Nơi đó có một mảng rừng

trúc, không phải là rừng cây rậm rạp mà chỉ là có mấy chục cây trúc mảnh trồng với nhau, giống như một bó đũa cắm trong ống. Những cây trúc trưởng thành đều phát triển thò ra ngoài, lá rậm rạp, giống như một cái ô đang bật, xòe bóng xanh xuống bên dưới. Rừng trúc này do mấy cái ô như thế tạo thành, vô cùng mát mẻ và yên tĩnh. Vào những ngày hè, học sinh rất thích đến đây. Những chiếc bàn đá dưới tán cây thường không có chỗ trống. Thế nhưng có một đợt có một học sinh nữ phát hiện có rắn, từ đó về sau chẳng có mấy người đến nơi này nữa.

Khi hai người chạy vào đến nơi, bàn đá ghé đá chẳng có ai ngồi. Thế nhưng ở nơi xa nhất của khu rừng có hai người đang quay đầu lại, hình như họ bị tiếng la hét của Tiêu Tinh Dã và Quảng Phong kinh động. Nhìn kỹ thì đó là Minh Nhật Lãng và Lâm Nguyệt Loan.

Sắc mặt Tiêu Tinh Dã trở nên vô cùng khó coi, Tần Quảng Phong cũng khựng người lại. Sao Lâm Nguyệt Loan và Minh Nhật Lãng lại ở cạnh nhau chứ, hai người họ ở đây làm cái gì?

Nhìn thấy hai người họ, Lâm Nguyệt

Loan liền đứng dậy nói: “Hai cái cậu này, có mấy chú chim mới đến ăn táo bị các cậu làm cho giật mình bay mất rồi”.

“Cái gì mà chim ăn táo?”.

Tiêu Tinh Dã xì mặt bước tới xem, trong đám cỏ dưới rừng không biết ai ném một quả táo ăn dở xuống đó. Lâm Nguyệt Loan chỉ quả táo dở và nói: “Ban nãy có mấy chú chim đang ăn táo, mới ăn được mấy miếng thì bị cậu và Quảng Phong dọa cho bay mất”.

“Lâm Nguyệt Loan... cậu với Minh Nhật Lăng ở đây xem chim ăn táo?”.

Quảng Phong cũng ngạc nhiên bước đến hỏi Lâm Nguyệt Loan và Minh Nhật Lăng.

“Ừ”. Lâm Nguyệt Loan trả lời.

Công tác xanh hóa của trường Thần Quang tương đối tốt, sân trường như công viên, hoa cỏ xanh mướt, rừng cây rậm rạp, trong rừng có vô số chim ca hát suốt ngày. Lâm Nguyệt Loan sớm đã để ý đến điều đó. Khu rừng sau thư viện là nơi tập trung nhiều nhất. Có lẽ là do ít người qua lại nên không bị ảnh hưởng. Thường có từng đàn từng đàn chim trôn

trong kẽ lá ca hát, âm nhạc của tự nhiên vô cùng tươi đẹp và kì diệu.

Lâm Nguyệt Loan rất thích khu rừng yên tĩnh này, tiếp theo là thích tiếng chim ca ở đây, bình thường không có việc gì cô đều mang sách đến đây ngồi nghe những điệu nhạc của thiên nhiên. Hôm nay cô định đi một mình, đang đi xuống cầu thang thì gặp Minh Nhật Lăng đang dạo bước đằng trước.

Lâm Nguyệt Loan ngập ngừng một hồi rồi chạy theo bắt chuyện: “Minh Nhật Lăng, cậu đi đâu đấy?”.

Nhật Lãng đáp: “Chẳng đi đâu cả, tớ đi loanh quanh thôi”.

Trận bóng giao hữu đã kết thúc được hai ngày rồi nhưng trong lớp vẫn bàn tán sôi nổi chủ đề này. Minh Nhật Lãng không chịu được âm thanh ồn ào ấy.

“Vậy đi cùng tớ đi, tớ dẫn cậu đến chỗ này”.

Minh Nhật Lãng nhìn vào đôi mắt cười giống như mảnh trăng khuyết của Nguyệt Loan, chẳng hề do dự, cậu liền đi theo cô luôn.

Cả hai đi xa rồi, chẳng ai chú ý đến trên phòng học phía sau lưng ánh mắt Bạch Vân Tịnh nhìn theo hai người một hồi lâu.

Ban nãy ở trên lớp, khi Nhật Lãng gấp sách vào chuẩn bị ra ngoài thì Bạch Vân Tịnh chợt hỏi: “Trong phòng ồn quá, Minh Nhật Lãng này, chúng ta tìm chỗ nào đó ngồi ôn bài đi:”.

Minh Nhật Lãng nghĩ một hồi rồi lịch sự từ chối: “Cậu đi một mình đi, bây giờ tớ không muốn ôn bài, tớ muốn đi loanh quanh chút”.

Nếu như là bạn nữ khác thì sẽ nói ngay “Tớ đi cùng cậu nhé!”. Thế nhưng Bạch Vân Tịnh vô cùng thông Minh, chỉ cần nghe qua tiếng đàn là biết được ngụ ý. Nghe Minh Nhật Lãng nói thế là cô biết Nhật Lãng chỉ muốn ở một mình, không cần người khác bên cạnh. Nếu muốn cậu đã nói thẳng: “Tớ không muốn ôn bài, hay là chúng ta cùng ra ngoài đi dạo”.

Thế nên cô nói: “Uh”. Cô có lòng tự tôn của một hoa khôi, tuyệt đối không ngu gì mà bám theo Minh Nhật Lãng cả.

Thế nhưng Minh Nhật Lãng vừa đi một cái, cô không nén được liền ra ngoài ban công đứng nhìn theo bóng cậu, vậy mà lại nhìn thấy cảnh cậu chẳng hề do dự trước lời đề nghị của Lâm Nguyệt Loan. Trong lòng cảm giác vô cùng khó chịu, dường như có thứ gì đó nắm chặt trong tay đã tuột đi từ lúc nào.

Lâm Nguyệt Loan dẫn Minh Nhật Lãng đến trước khu rừng, thấy bên trong không có người cô liền dặn dò cậu: “Cậu đi nhẹ chân thôi nhé, phải thật nhẹ đấy”.

Giọng nói của cô cũng rất nhỏ, ra bộ

vô cùng bí mật. Minh Nhật Lãng phì cười và hỏi: “Tại sao?”.

“Đừng hỏi vội, nói chung là phải đi rất nhẹ nhàng, biết chưa?”.

“Biết rồi”. Minh Nhật Lãng gật đầu. Muốn cậu chạy như bay đến đó thì cậu chịu chứ đi nhẹ nhàng thì chuyện quá đơn giản đối với cậu.

Hai người nhẹ nhàng bước sâu vào trong rừng trúc. Minh Nhật Lãng kinh ngạc khi nhìn thấy trong rừng trúc lại có nhiều chim đến thế. Những chú chim chuyền qua chuyền lại cất tiếng hót líu

lo, còn có những chú chim nhảy nhót không ngừng trên các ghề đá, rừng trúc quả là thiên đường của những chú chim nhỏ.

“Âm nhạc của thiên nhiên thật là hay”. Vừa nghe những chú chim riu rít hót trong rừng, cô vừa thì thầm bên tai Nhật Lăng như thế.

Tiếng thì thầm nhẹ như gió vang lên bên tai khiến Minh Nhật Lăng giật mình cái thót. Chẳng nói được là cảm giác như thế nào, chỉ là vội vàng gật đầu một cái.

“Chúng ta nhẹ nhàng thế này bước

vào trong, các chú chim sẽ vội bay lên ngọn cây. Thế nhưng chúng ta không làm hại chúng cho nên chúng sẽ không bay đi mất. Thế là chúng ta có thể ngồi trên ghế nghe chúng ca hát rồi”.

Một tiếng “chúng ta” hai tiếng “chúng ta” khiến Nhật Lăng nghe cảm thấy rất vui, đầu cũng liên tục gật theo. Hai người nhẹ nhàng bước vào rừng trúc. Tuy những chú chim trên ghế đá giật mình bay lên ngọn cây nhưng phần lớn những chú chim trong rừng không hề sợ hãi mà vẫn ca hát như thường.

Từng bầy chim trong rừng không ngừng hót líu lo tạo thành những bản hòa thanh diệu kỳ. Bọn chúng có thể đuổi nhau, có thể nghỉ ngơi, có thể tâm sự, có thể tâm tình...thế giới vui vẻ của bầy chim chứa biết bao điều kỳ diệu. Nhất cử nhất động của chúng đều vô cùng đáng yêu: cả bầy chim nhất loạt kêu lên vô cùng hay. Khắp rừng đều là chim, đều là những tinh linh tự do.

Càng nhìn, càng nghe, Minh Nhật Lãng cảm thấy trái tim cũng đang bay lên, như những chú chim nhỏ.

Có lẽ do hai người sau khi vào trong rừng đều yên lặng nên các chú chim bay đi rồi lại bay về. Chúng hạ cánh trên những đám cỏ và nhảy nhót ở đó. Có hai chú chim nghịch ngợm đang mớm cho nhau, đó là cách chào hỏi nhau vô cùng thân mật. Các chú nhảy nhót xung quanh và phát hiện ra quả táo, chúng liền ngừng lại và bắt đầu ăn. Dường như chúng đều bàn bạc kỹ với nhau rồi, con này một miếng con kia một miếng, chẳng hề có chuyện tranh giành nhau. Lâm Nguyệt Loan chỉ cho Nhật Lăng thấy cảnh ấy, cả hai không nhịn được cười, trên gương mặt nụ cười vô thanh vô cùng tươi tắn.

Đúng lúc đó thì Tần Quảng Phong và Tiêu Tinh Dã đuổi nhau đến đó, những chú chim trên mặt đất vội vỗ cánh bay đi, còn những chú chim trong rừng bỗng im bật tiếng. Giống như một bộ phim điện ảnh có thanh có sắc đột nhiên bị ngừng chiếu, điều này vô cùng mất hứng, đặc biệt với Minh Nhật Lăng.

Tiêu Tinh Dã nhìn hạt táo rồi nhìn Lâm Nguyệt Loan, sau đó quay sang nhìn Minh Nhật Lăng, rồi nói với thái độ chẳng có gì thích thú: “Chim ăn táo cũng khiến hai người đứng đực ở đây sao, chẳng ra làm sao!”.

“Cậu đương nhiên là thấy không ra làm sao, cuộc sống của cậu chỉ biết có bóng đá, thực ra nhiều lúc cuộc sống cũng tĩnh lặng lắm!”. Lâm Nguyệt Loan cười và nói.

Cuộc sống tĩnh lặng, cách nói này thật mới mẻ, Nhật Lăng nghe và cảm thấy rất thuận tai. Cậu liền quay sang nhìn Lâm Nguyệt Loan một cái, ánh mắt như gió xuân.

Ánh mắt ấy bị Tiêu Tinh Dã bắt gặp, trong lòng cảm thấy không vui chút nào. “Minh đại thiếu gia, rùng rúc âm u thế

này mà cũng dám vào sao? Có rắn đó, cẩn thận không rắn độc nó nhảy ra nó cắn cho thì có mà chạy”.

Giọng điệu châm chọc lúc nóng lúc lạnh của cậu ta lại phun ra. Minh Nhật Lăng chau mày lại và như mọi lần chẳng mất thời gian tranh cãi với cậu ta làm gì cho mệt. Lâm Nguyệt Loan thấy thế liền giải vây: “Tiêu Tinh Dã, cậu đừng có dọa bợn tở, mùa này làm gì có rắn chứ!”.

Lâm Nguyệt Loan không nói không sao, vừa dứt lời càng khiến Tiêu Tinh Dã bực thêm: “Cho dù không có rắn thì gió

trong rừng cũng lạnh lắm, nhờ may thôi mạnh khiến Minh đại thiếu gia ngã bệnh thì lại phải nghỉ dưỡng bệnh rồi”.

Tiêu Tinh Dã mà nhắm vào Minh Nhật Lãng thì luôn tỏ ra bộ dạng không biết mệt mỏi, Lâm Nguyệt Loan chau mày nói: “Sao cậu ăn nói cứ như có đạn dược trong đó vậy”.

“Không chịu được, bản tính tớ có gì nói lấy, chả nói được những lời dễ nghe đâu”. Tiêu Tinh Dã còn cứng miệng nói, dáng vẻ cứ như sắp đánh nhau đến nơi.

Tần Quang Phong đứng bên thấy

chuyện có chiều hướng xấu đi liền nói:
“Sắp vào lớp rồi, chúng ta về phòng học
đi”.

Lâm Nguyệt Loan mặc kệ Tiêu Tinh
Dã, cô đi khỏi rừng trúc trước, Minh
Nhật Lãng do dự một hồi rồi cũng đi theo
cô. Tiêu Tinh Dã bực mình đứng sững
ngay ở đó, Quảng Phong phải lên tiếng
khuyên giải: “Đi mau, còn đứng đây làm
gì? Tiết này là tiết ngữ văn của thầy chủ
nhiệm, cậu muốn bị thầy giáo ca à?”.

Cho dù cậu ấy nói thế nào Tiêu Tinh
Dã cũng không đi. Cậu uất ức sút một

phát đá bay cái hạt táo. Tần Quảng Phong nhìn cú sút của cậu còn lợi hại hơn cả khi phá lưới Thanh Hà, cảm nín ngay lúc đó.

Hai người cứ thế mà đứng yên trong rừng trúc, đột nhiên có tiếng bước chân nhẹ nhàng đi tới. “Tiêu Tinh Dã, cậu còn không mau đi, giờ ngữ văn mà cậu dám vào muộn thì tớ sẽ phạt cậu phạt cậu học “Khổng tước Đông Nam Phi” đấy!”.

Tần Quảng Phong thấy Lâm Nguyệt Loan đã đi rồi còn quay lại, trong lòng vui lắm. Cậu vội khuyên tiếp: “Nghe thấy

chưa, sẽ phạt cậu đấy, còn không nhanh lên”.

Tiêu Tinh Dã vẫn bực, chân không thềm động bước. Lâm Nguyệt Loan thấy thế liền bước nhanh lại kéo tay cậu: “Nhanh lên, nghĩ cái gì mà nghĩ”.

Kéo một cái là động đậy ngay, được bàn tay mềm mại ấy kéo đi, gương mặt đầy mây đen của Tiêu Tinh Dã bỗng chốc tan đi một nửa, cậu ngoan ngoãn bước theo cô. Tần Quảng Phong đi theo sau không nín được cười.

Minh Nhật Lăng đã lên đến đây

phòng học, ở tầng hai qua hàng lang cậu ngoái lại nhìn ra phía rừng trúc xa xa, thấy hai người đang cầm tay nhau. Đôi mắt cậu xuống như mặt trời bị mây che.

“Tiêu Tinh Dã này, cậu cái gì cũng tốt, chỉ phải mỗi cái hay đồ kị”. trên đường về nhà, Lâm Nguyệt Loan nói như thế với Tiêu Tinh Dã.

Tiêu Tinh Dã đột ngột bóp phanh mạnh một cái, chân chạm đất, mặt đỏ ửng gất gỏng nói: “Tớ đồ kị chỗ nào chứ?”.

“Cậu không đồ kị sao lại cứ thích đối đầu với Minh Nhật Lăng thế?”/ Lâm

Nguyệt Loan nhảy xuống xe và đứng ngay trước mặt cậu nói.

“Cậu thừa biết là tớ không thích cái tên đại thiếu gia ẻo lả đó còn gì”.

“Minh Nhật Lãng, cậu ấy... môi trường sống của cậu ấy khiến cậu ấy hơi công tử một tí, nhưng mà cũng không trách cậu ấy được, môi trường sống khác nhau sẽ tạo ra những người khác nhau, vì thế nên mới có chuyện công chúa bị một hạt đậu nhét dưới 49 lớp đệm vẫn không ngủ được chứ!”.

“Sao cậu cứ bênh cậu ta thế?”.

“Tớ chẳng bênh ai cả, tớ chỉ nói đúng sự thật thôi. Xuất thân của Minh Nhật Lãng thế nào có phải cậu ấy muốn chọn là được đâu, dựa vào đó mà coi thường cậu ấy thật vô lý”.

Tiêu Tinh Dã im lặng không nói thêm câu nào nữa. Ở góc độ nào đó đúng là cậu có chút thiên lệch, thế nhưng không phải là cậu không biết gì. Mãi lâu sau mới lên tiếng: “Biết rồi, sau này tớ thay đổi là được chứ gì!”.

Lâm Nguyệt Loan cười dịu dàng rồi vỗ lưng cậu: “Cũng có tố chất đấy!”.

Tiêu Tinh Dã chu môi đáp lại: “Đa tạ cô giáo Lâm chỉ giáo”.

Trên đường học về, qua cửa sổ xe bus Tiêu Trùng nhìn thấy con đạp xe đèo một cô bé tết tóc hai bên. Chiếc xe đạp len lách qua biển người dẻo như một chú cá. Chàng trai, cô gái trên xe vui vẻ cười, nụ cười tươi như những đóa hướng dương.

Tiêu Trùng định cất tiếng gọi con nhưng lại thôi, ông cứ thế nhìn hai người lướt qua cửa xe bus mà đi.

“Tiêu Tinh Dã, lúc làm về bố thấy

con đèo một bạn gái đó!”. Bữa cơm tối, ông cất tiếng hỏi con.

Tiêu Tinh Dã sững lại, cơm lúng búng đầy trong miệng. Lát sau nuốt vội xuống rồi làm ra bộ thoải mái nói với bố: “Vâng, là bạn học của con, tiện đường con đèo về thôi”.

“Tiện đường à? Đường đó đâu có đi thẳng, phải đi ngược lại và rẽ mà”. Ông bố đâu có dễ dàng bị lừa như thế.

Tiêu Tinh Dã biết mình bị lộ rồi nên mặt đỏ bừng. Nhà Lâm Nguyệt Loan với nhà cậu cách nhau một con phố, ngày nào

cậu cũng phải đi vòng một đoạn mới đưa cô về nhà được.

“Tiêu Tinh Dã, không phải con nói các bạn nữ lớp con đều là đám si tình, vô vị sao? Sao cô bạn này lại khiến con có cái nhìn khác thế?”. Ông hiểu rõ tâm tính của cậu con trai mình.

Tiêu Tinh Dã cúi đầu, đôi đũa chọc đi chọc lại trong bát cơm, sau đó trả lời: “Bạn ấy giống con, từ nhỏ đều thiếu vắng bàn tay chăm sóc của mẹ”.

Câu trả lời khiến ông Tiêu Trùng sững sờ, hai đứa này lại đồng bệnh tương

liên. Vốn định phê bình con mấy câu, đi học không lo học hành mà cứ học đòi cura gái, thế nhưng không ngờ con ông lại nói ra câu này. Ông thấp giọng nói: “Ăn cơm đi, thức ăn nguội hết cả rồi”.

Hai bố con cũng không ai nói gì nữa, trong phòng vang lên tiếng đĩa va nhau nhè nhẹ.

Sau bữa tối, Minh Nhật Lãng ngoan ngoãn ngồi trước bàn học. Đang chuẩn bị lấy sách ra làm bài tập thì đột nhiên cầm bút nghĩ gì đó. Cậu mở ngăn kéo lấy từ trong góc sâu ra một sợi dây màu xanh.

Đó là sợi thun dài màu xanh, hai đầu có hai quả cầu thủy tinh.

Cậu quán hai đầu dây vào ngón trỏ của mình trong đầu lại hiện lên cảnh Lâm Nguyệt Loan quán dây băng bó cho cây hòe non ở trường. Minh Nhật Lăng mãi mãi không bao giờ quên được ngày hôm đó, cây hòe non bị thương, ngoài cậu ra chỉ có cô chú ý đến nó. Cô đã dịu dàng và tỉ mỉ băng bó, cứu chữa cho cành hoe non bị gãy ấy. Bắt đầu từ giây phút ấy, hình ảnh của cô đã khắc sâu trong trái tim cậu, giống như những hình xăm chẳng bao giờ mờ được.

Minh Nhật Lãng đang thừ người ra suy nghĩ thì có tiếng gõ cửa. Cậu vội vàng tháo dây ở ngón tay ra, thế nhưng quần bao vòng như thế làm sao mà gỡ ngay ra được chứ. Cửa phòng gõ một lúc rồi tự dưng đẩy cửa vào, bà Minh bước vào, cậu vội vã giấu tay xuống gầm bàn.

“A Lãng, hôm nay thầy Châu gọi điện đến nhà mình”.

“Thế ạ, thầy nói gì ạ?”.

“Thầy nói con cái gì cũng tốt, chỉ có điều con học lệch môn, luôn xin phép nghỉ môn thể dục. Thầy đã nhẹ nhàng phê

bình con mấy lần nhưng không có tác dụng nên chỉ còn cách gọi điện đến nhà, nhờ bố mẹ cùng góp ý với con”.

“Mẹ, vậy mẹ đã nói gì với thầy?”.

Minh Nhật Lãng lo lắng hỏi.

“Con không dám nói thì sao sao mẹ dám chứ!”.

“Vậy là được rồi” Nhật Lãng thở phào, “Con muốn đi học, một là không muốn ở nhà, hai là con không muốn đi đến đâu người ta cũng nhìn con bằng ánh mắt cân trọng, giống như không cần thận sẽ làm vỡ con. Mẹ, con nghĩ... con muốn

sống một cuộc sống như người bình thường, khỏe mạnh”.

“ A Lãng, mẹ hiểu. Cho dù có 120 điều không yên tâm về chuyện để con giấu bệnh đi học thế này, thế nhưng cũng không thể không nghe theo ý con. Bởi vì thực sự mẹ chỉ muốn con vui vẻ, con học ở Thần Quang có vui không?”.

“Dạ”. Minh Nhật Lãng ra sức gật đầu: “Tốt lắm ah, các bạn đối với con rất tốt”.

“Đặc biệt là các bạn nữ phải không?”. Bà Minh hứng khởi nói.

Minh Nhật Lãng ngại ngùng nói: “Mẹ, mẹ nói cái gì thế?”.

“Không phải sao? Nghe nói con trai mẹ là hoàng tử mặt trời cơ mà”.

“Mẹ”. Nhật Lãng có chút xấu hổ rồi.

“Được rồi, được rồi mẹ không nói nữa. Con đang làm bài tập à, mẹ ra ngoài đây”.

Bà Minh thấy con bày đầy sách vở lên bàn nên định quay lưng về phòng, bỗng nhiên bà phát hiện thấy tay cậu luôn giấu dưới gầm bàn mà không hề đưa lên

lần nào.

“ A Lãng, tay con sao thế?”.

“Không... không có gì”. Nhật Lãng vội đáp, có chút hoảng loạn.

Bà Minh thấy có sự lạ nên chú ý nhìn con. Minh Nhật Lãng cúi mặt xuống, gương mặt đỏ bừng lên từ khi nào không hay. Tuổi xuân tươi trẻ, trái tim còn rất đơn giản, chút cảm xúc ban đầu vô cùng trong sáng, sạch sẽ không tạp chất, tinh khiết giống như tuyết, chẳng có gì che đậy. Không chịu được ánh mắt nhìn của người bên cạnh nên gương mặt đã từ từ

ngẩng lên.

Bà Minh chờ đợi ánh mắt đó nên tự nhiên đã đoán được nguyên nhân của nó. Và bà cũng hiểu sự khác lạ gần đây của Minh Nhật Lãng do đâu mà có. Ban đầu bà còn giật mình, sau đó có chút ngạc nhiên rồi sau đó cũng không biết cảm xúc trong lòng thế nào nữa. Con trai lớn rồi, mầm tình đã nở, trong lòng người làm mẹ bỗng dưng có chút buồn lòng.

Vừa ăn trưa ở nhà ăn của trường xong, Lâm Nguyệt Loan cầm sách đi về phía rừng trúc. Dưới bóng cây rậm rạp

không thấy ánh mặt trời, thỉnh thoảng có lá trúc rụng xuống khi gió khẽ thổi qua. Buông mình xuống trang sách, Lâm Nguyệt Loan không vút đi mà kẹp luôn nó vào đó. Do vào buổi trưa nên tiếng chim cũng ít và hót ngắn hơn, lúc có lúc không. Đặt cuốn sách lên ghế đá, cô vừa chống cằm vừa xem, xem được một lúc là thấy mắt cay cay, liền ngã xuống nghỉ ngơi một lát rồi ngủ lúc nào chẳng hay.

Trong cơn mơ hồ, hình như có ai đó đập lên người cô. Là một thứ mềm mại đập lên người, vẫn còn hơi ấm, dễ chịu quá. Ngày còn nhỏ, cô có tật hay đá tung

chấn khi ngủ, đều là bố cô đắp lại cho. Theo thói quen, cô túm lấy tay người vừa đắp cho mình và nói: “Bố”. Giống như ngày thơ ấu.

Dù là trong mơ nhưng cô vẫn cảm nhận được sự khác biệt của hai bàn tay, bàn tay này nhất định không phải là bàn tay thô ráp của bố. Cô vội vùng dậy, nhìn quanh và thấy ánh mắt kinh ngạc của Minh Nhật Lãng.

“Minh Nhật Lãng, là cậu à?”. Cô vừa nói vừa vội rút tay về. “Sao cậu lại ở đây?”.

“Tớ ăn cơm trưa xong, ở nhà cũng không biết làm gì nên đến đây. Tớ muốn đến đây nghe các chú chim ca hát, không ngờ lại phát hiện cậu đang ngủ. Sao cậu lại ngủ ở đây thế?”. Bình thường Nhật Lãng rất ít nói, không hiểu sao trước mặt Nguyệt Loan lại nói nhiều thế không biết.

“Tớ vốn định ngồi đây đọc sách, chẳng hiểu thế nào lại ngủ mất”. Nguyệt Loan vừa nói vừa đứng dậy, chiếc áo đắp trên người rơi tuột xuống. Vội đưa tay tóm lấy, nhìn ra mới biết đó là áo đồng phục của Nhật Lãng. Ra là cậu thấy cô ngủ ở đây, sợ cô bị lạnh nên mới đắp áo cho

cô, hèn chi khi mới đắp lên người thật là ấm, bởi vì nó mang cả hơi ấm của cậu.

“Cảm ơn cậu nhé Minh Nhật Lãng”.

Nguyệt Loan cảm động đưa trả áo cho Nhật Lãng.

“Không có gì mà”. Minh Nhật Lãng cầm áo nhưng không mặc vào ngay mà vắt nó lên thành ghế đá rồi ngồi xuống, đôi chân dài và thẳng bắt chéo lên nhau. Ngẩng đầu lên nhìn cô và nói: “Buổi trưa các chú chim đều ngủ rồi, chẳng ca hát gì nữa”.

Lâm Nguyệt Loan quan sát Nhật Lãng

một hồi, cởi bỏ lớp áo khoác ngoài màu xanh da trời, bên trong là chiếc áo sơ mi màu trắng kết hợp với quần xanh. Đột nhiên cô nhớ lại hôm nhìn thấy cậu ở phòng khám xương, cũng mặc quần xanh áo trắng thế này. Chỉ là bộ quần áo đơn giản thế nhưng vẫn toát lên vẻ tao nhã như cây ngọc trước gió, hoàn toàn khác biệt. Thế nhưng sao lại....

Cô nhìn vào đôi mắt Minh Nhật Lãng. Đôi mắt ấy, nhãn đồng màu đen nhưng mắt lại có màu xanh. Bây giờ thì cô đã hiểu, màng mắt màu xanh là một trong những đặc trưng của việc hình thành

xương không đầy đủ. Hèn chi, khi Tiêu Tinh Dã hỏi cậu lại im lặng và buồn bã không trả lời. Một hoàng tử mặt trời mười phân vẹn mười trong mắt người khác thế này, chẳng ai biết được nỗi đau ẩn chứa trong tim cậu ấy cả.

Minh Nhật Lãng giống như một vết đen trên bức tường trắng. Đó là một khiếm khuyết đặc biệt không thể bù đắp, tự nhiên khiến người ta tiếc nuối.

Trong khoảnh khắc này, lòng cô tràn ngập cảm giác tiếc nuối, nhìn bản chất thông qua hiện tượng, cô hiểu rất rõ bên

ngoài vẻ lấp lánh như cầu vồng của Minh Nhật Lãng thì thực sự cậu ấy lại là một cậu thanh niên yếu đuối và cô đơn. Trong một quãng thời gian dài đằng đẵng, thế giới của cậu ấy chỉ nhỏ bằng một căn nhà.

Con gái luôn có thiên chức dịu dàng bẩm sinh, cô rất muốn làm điều gì đó cho cậu, điều này càng khiến trong lòng thêm buồn bã.

“Minh Nhật Lãng này, nếu cậu thích nghe các chú chim ca hát đến thế, tớ biết một chỗ này có nhiều chim lắm, hát cực

hay luôn”. Cô bắt đầu lên tiếng.

“Thế à? Ở đâu đấy?”.

“Bên hồ Phương Trạch ở ngoại thành Tây có một thảm cỏ xanh vô cùng rộng, ở đó có rừng cây rậm rạp. Cây, hồ và thảm cỏ xanh ở đó đẹp lắm, không khí còn trong lành và ấm áp nữa, đó là nơi nghỉ ngơi tốt nhất của các chú chim đấy. Thế nên có nhiều bầy chim tụ tập ở đó lắm, có thể nói là “Khu vườn vui vẻ của muôn loài chim”.

“Ồ, cậu đi rồi à?”.

“Tớ chưa đi nhưng nghe người ta nói thế”.

“VẬY... hay là... chủ nhật mình cùng đi đi”. Ngập ngừng một hồi, cuối cùng Minh Nhật Lãng vẫn lên tiếng mời. Ánh mắt cậu vẫn nhìn về phía rừng cây, trái tim cũng như treo trên cành cây vậy, cứ rung rinh bất định. Cứ như nín thở để chờ đợi câu trả lời của Nguyệt Loan vậy.

Lâm Nguyệt Loan vui vẻ đáp lại:

“Chủ nhật à, được đấy, đúng lúc Tiêu Tinh Dã nói chủ nhật này đi chơi, mọi người cùng đi dã ngoại đi, gọi thêm cả

đám Quảng Phong nữa, cùng đạp xe ra ngoài ô chơi...”.

Đang nói hưng phấn như thế đột nhiên Lâm Nguyệt Loan ngừng lại còn Minh Nhật Lãng thì cúi gằm mặt xuống.

Lâm Nguyệt Loan biết mình đã nói sai, Minh Nhật Lãng không biết đi xe đạp, cho dù cậu ấy có biết đi xe thì nhờ may xảy ra chuyện gì thì sao. Cô vội chữa lời: “Ah, nhưng mà đi xe đạp đi xa mệt lắm, hay là đi ô tô khách nhỉ”.

Minh Nhật Lãng vẫn cúi mặt không nói gì, chân cậu vẫn vô cớ đá mấy ngọn

cỏ bên dưới. Lâm Nguyệt Loan lại nói tiếp: “Minh Nhật Lãng này, thực ra đi xe ô tô khách cũng chẳng thoải mái. Hay là ... cậu chuẩn bị hai chiếc xe đi, bọn tớ đi ké xe cậu, thế nào?”.

Cô nói cứ như là đang có ý muốn “lợi dụng” người ta vậy. Minh Nhật Lãng thừa hiểu cô đang lo cho cậu. Nói thẳng ra là lo cho sức khỏe của cậu. Ngay từ nhỏ cậu đã được mọi người chăm sóc kỹ quá rồi, vật cực tất phản, bây giờ cậu rất ác cảm với những ai đối xử với mình như thế. Thế nhưng Lâm Nguyệt Loan làm vậy cậu cảm thấy vô cùng dễ chịu.

“Tiêu Tinh Dã liệu có đồng ý đi với tụi mình không? Cậu ấy có muốn ngồi xe nhà tớ không?”. Minh Nhật Lãng im lặng đồng ý ý kiến của Lâm Nguyệt Loan, thế nhưng vẫn có điều không an tâm.

“Có chứ, có chứ. Tiêu Tinh Dã không phải là người khó gần đâu, hai cậu tiếp xúc với nhau nhiều một chút, không biết chừng lại thành bạn thân ấy chứ”.

Minh Nhật Lãng không chắc về điều này lắm nhưng vẫn nở nụ cười và chẳng nói thêm gì nữa.

“Tại sao phải đi chơi với Minh Nhật

Lãng?” không ngoài khả năng dự đoán của Minh Nhật Lãng, Tiêu Tinh Dã không đồng ý.

“Tại sao lại không chứ, mọi người đều là bạn học với nhau”.

“Dẫn cậu ta đi chơi..., Lâm Nguyệt Loan này, không phải tớ muốn nhắm vào cậu ta, thế nhưng nói thực là, cái tên đại thiếu gia ấy mà đi với chúng ta phiền phức lắm! Nghe nói cậu ta là con một, hàng ngày được cung phụng như phượng hoàng, lớn như thế rồi mà chưa đi đâu một mình, ngay cả đi bộ cũng không

xong. Chúng ta rủ cậu ta đi cùng nhờ may có chuyện gì xảy ra, nhà cậu ta ăn thịt tó mát”.

“Ê ê ê, Tiêu Tinh Dã, chúng ta đi dã ngoại chứ có phải đi đánh nhau đâu, xảy ra chuyện gì được chứ!”. Lâm Nguyệt Loan tuy miệng nói thế nhưng trong lòng cũng khẽ chột dạ.

“Cho dù không xảy ra chuyện gì đi nữa thì để cậu ta bị ốm chúng ta cũng có trách nhiệm đấy! Cậu không nhớ lần trước đi có vài bến xe bus mà nghỉ cả tuần đấy à? Cậu rủ cậu ta đi ra rừng nghe

chim hót, đi một vòng quanh rừng có khi
tớ phải công cậu ta mất”.

Tiêu Tinh Dã nói thế cũng khiến
Nguyệt Loan do dự cân nhắc. Có lẽ do
bản thân mình suy nghĩ chưa được chu
toàn, đi hồ Phương Trạch cũng mất gần
hai tiếng xe ô tô, đi vào rừng cũng sợ
đường xá không bằng phẳng. bệnh của
cậu ấy lại là loại bệnh không được va
chạm, “đặt để nhẹ nhàng”, nếu cậu ấy va
vào đâu đó mà bị gãy xương thì không
phải chuyện đùa.

“VẬY...”.

Thấy Lâm Nguyệt Loan do dự, Tiêu Tinh Dã vội nói ngay: “Còn cái gì nữa, mau đi từ chối cậu ta đi. Nói với tên hoàng tử mặt trời đó là, những người bình dân chúng ta đi du lịch thôi, còn cậu ta thì cứ ở trong biệt thự mà uống trà kiểu anh nghe nhạc cổ điển mà tiêu khiển”.

Chuông tan học vang lên, các lớp học lục tục kéo nhau về. Như thường ngày, khi mọi người về gần hết rồi Minh Nhật Lăng mới xuống tầng. Cậu đi về phía chiếc xe đen đợi sẵn, bác Hồng đã xuống xe mở cửa sẵn cho cậu.

“Cậu còn không mau đi nói với cậu ta đi”. Tiêu Tinh Dã và Lâm Nguyệt Loan đi ngay sau lưng cậu, thấy Nhật Lăng sắp lên xe nên cậu vội giục Lâm Nguyệt Loan đi nói.

“Hay là... mai nói đi, đằng nào đó cũng là việc của chủ nhật”. Lâm Nguyệt Loan chần chừ.

“Không được, nói sớm biết sớm. Đừng để cậu ấy vui vẻ chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ mới nói cậu ấy không được tham gia, như thế càng không hay”.

Tiêu Tinh Dã nói cũng có lý, thế

nhưng Nguyệt Loan không cất lời gọi cậu được. Cô phải nói thế nào được chứ!

“Minh Nhật Lăng, đợi chút đã”. Cô do dự một hồi, cuối cùng Tiêu Tinh Dã đành cất tiếng.

Minh Nhật Lăng đã ngồi sẵn trong xe, chỉ là xe chưa đóng cửa, nên nghe thấy Tiêu Tinh Dã gọi cậu vội thò đầu ra.

Nếu để Tiêu Tinh Dã đi nói chuyện thì không thể được, cậu này làm gì nói được câu nào dễ nghe đâu chứ. Lâm Nguyệt Loan có suy nghĩ thế nào đi nữa thì cũng chỉ thấy có bản thân mình là giải

quyết được, cô vội ngăn lại: “Đề tớ đi nói với cậu ấy, cậu đi lấy xe đi”.

“Được, cậu mau giải quyết đi, tớ đi lấy xe đây”.

Tiêu Tinh Dã chạy đi lấy xe, Nguyệt Loan hít sâu một cái rồi tiến về phía Minh Nhật Lãng.

Thấy Lâm Nguyệt Loan đi đến Minh Nhật Lãng liền vội vã xuống xe.

“Có chuyện gì à?”. Đôi mắt trong veo không biết chuyện gì của cậu giống như bầu trời xanh trên đầu quăng đang không

gợn chút mây, tuần khiết đến mức chẳng hề có tạp chất.

Lâm Nguyệt Loan không biết bắt đầu phải nói từ đâu, bản thân mình đã đồng ý với cậu ấy, bây giờ lại hối hận. Do dự một hồi, cuối cùng vẫn phải khó khăn mà nói ra: “Minh Nhật Lãng... chuyện... chuyện đi dã ngoại.. hay là thôi đi... đường xa quá, rừng vừa rậm vừa sâu... chắc là mệt lắm... tớ chẳng muốn đi nữa....”.

Minh Nhật Lãng chú ý nghe từng câu nói ngắt quãng của cô, sau đó tổng kết lại

trong đầu một lượt, gương mặt cậu đột nhiên trắng bệch ra. Những lời Lâm Nguyệt Loan nói như những mũi tên bắn ra đâm thẳng vào trái tim cậu. Cậu mím chặt môi lại.

Lâm Nguyệt Loan nói xong mà không dám ngẩng đầu lên nhìn. Không nghe thấy câu trả lời của cậu ấy, nhưng bên tai cứ vang lên tiếng thở gấp gấp của cậu. Giống như tiếng gió trước mỗi trận mưa bão. Trong lòng còn đang hoang mang thì bỗng nhiên cô bị cậu kéo tay và đẩy lên xe.

“Ê, Minh Nhật Lãng, cậu làm cái gì vậy?”. Lâm Nguyệt Loan không kịp phòng bị gì đã bị đẩy lên xe, cô phản kháng theo bản năng. Hai tay đẩy người Minh Nhật Lãng, vừa đưa tay ra định đẩy thì lại vội vàng thu lại. Cô không dám đẩy cậu, sợ mình bất cẩn khiến cậu bị thương. Chị Vương đã từng nói bất cứ động tác hoặc tư thế không đúng cũng đều có thể gây tổn thương cho cậu ấy, không thể thì sao lại gọi là búp bê thủy tinh chứ.

Minh Nhật Lãng mặc kệ cô, cậu đóng sầm cửa lại rồi nói với bác Hồng bằng

giọng nặng trịch trịch: “Bác Hồng lái xe”.

Bác Hồng thấy cậu chủ nhỏ hàng ngày ôn hòa của mình đột nhiên nổi cáu như vậy chẳng dám nói câu nào nữa mà lẳng lẳng lái xe.

Lâm Nguyệt Loan hoàn toàn không ngờ Minh Nhật Lãng lại có phản ứng mạnh mẽ đến vậy, đột ngột túm tay cô ấn lên xe rồi đi luôn. Cô quay sang cậu bức xúc: “Minh Nhật Lãng, cậu muốn dẫn tớ đi đâu hả? Mau cho tớ xuống xe, mau lên!”.

Minh Nhật Lãng không nói gì cả mà chỉ quay sang nhìn cô. Gương mặt cậu như tuyết tháng 12, trắng bệch ra. Lâm Nguyệt Loan vội im bặt, trong giây phút ngắn ngủi ấy cô đã hiểu ra một điều, cô đã làm tổn thương cậu.

Lúc này cô không dám nhìn thẳng vào mắt Minh Nhật Lãng. Đôi mắt màu xanh của cậu xanh màu xanh của trời cao, màu xanh trên đỉnh đầu vừa thuần khiết vừa vô tội.

Trong xe không có tiếng người, im lặng như những ngọn núi, cảm giác bị đè

nén khiến Lâm Nguyệt Loan cảm thấy sắp không thở được.

Cuối cùng bác Hồng thận trọng lên tiếng: “Cậu chủ, mình đi đâu?”. Nói chung là không thể mang cô gái này về nhà họ Minh được.

Minh Nhật Lăng trả lời dứt khoát: “Đến phòng khám của bác sĩ Thành”.

“Vâng”. Bác Hồng gạt tay lái rồi rẽ vào một con đường khác.

Lâm Nguyệt Loan nghe thấy thế liền sững lại, nửa câu cũng không dám nói.

Cô biết những lời ban nãy của mình đã làm tổn thương nặng nề tới Minh Nhật Lãng, bây giờ cậu ấy bảo đi đâu thì đi đấy, cô chẳng có cách nào từ chối nữa.

Tại phòng khám bác sĩ Thành.

Hôm nay đón bệnh nhân là một nhân viên khác, vừa thấy Minh Nhật Lãng vào cô liền nhiệt tình đón tiếp: “Cậu Minh à, hôm nay có phải lịch khám của cậu đâu, sao cậu đến đây?”.

“Bác sĩ Thành có đây không ạ? Em có việc cần tìm bác ấy”.

“Đến đúng lúc đấy, chậm mấy phút nữa là bác ấy đi về rồi”.

Trong lúc nói chuyện thì bác sĩ Thành đã thay thường phục đi xuống. “Ồ, A Lãng, sao cháu lại đến đây thế này?”.

“Bác sĩ Thành, cháu có thể phiền bác chút thời gian được không?”.

“Đương nhiên là được, cháu lên đây đi”. Bác sĩ Thành từ trước đến giờ luôn quý mến Minh Nhật Lãng.

Minh Nhật Lãng kéo tay Nguyệt Loan cùng đi lên gác, lúc này bác sĩ Thành

mới chú ý đến cô gái đi cùng cậu. Bất giác ông nhìn cô gái đang mặc đồng phục trường Thần Quang một lượt. Đôi mắt nhỏ, dài, dáng người cân đối, hai bím tóc dài khiến người khác có ấn tượng rất sâu sắc.

“Cậu đừng kéo tớ nữa, Minh Nhật Lãng, tớ tự đi là được chứ gì”. Lâm Nguyệt Loan bị cậu kéo đi như thế cũng không thoải mái gì, muốn đẩy ra nhưng không dám dùng lực quá mạnh.

Minh Nhật Lãng coi như không nghe thấy gì, cậu vẫn kéo cô đến tận phòng

làm việc của bác sĩ Thành, đến trước bàn làm việc cậu mới buông tay cô ra. Bác sĩ Thành nhìn hai người và không nói gì cả.

“Bác sĩ, cháu có việc này muốn nghe ý kiến mang tính chuyên ngành của bác”.

“Cháu nói đi”.

“Tình hình sức khỏe của cháu bây giờ có thể ra ngoài đi du lịch, dã ngoại được không ạ?”.

Lâm Nguyệt Loan hít một hơi dài mà không dám thở ra nữa. Cô không ngờ

Minh Nhật Lãng kéo cô đến đây lại vì chuyện muốn cô nghe thấy ý kiến của bác sĩ về việc đi dã ngoại. Cậu không hề dấu giếm gì về bệnh tình của mình mà còn muốn nói nó trước mặt cô nữa. Tại sao lại thế? Chẳng phải ở trường cậu ấy phải che dấu rất vất vả hay sao! Sao lại không muốn giấu cô ấy? Quan hệ giữa hai người đâu phải là bạn bè thân thiết lắm đâu! Lẽ nào...

Cô như hiểu ra điều gì đó rồi bật dậy như lò xo: “Minh Nhật Lãng, sao cậu lại biêt là tớ biêt rồi?”/

Một câu không đầu không cuối, người ngoài nghe chắc không hiểu gì. Thế nhưng Minh Nhật Lăng lại hiểu rất rõ. “Hôm đó tớ thấy cậu ở đây rồi, cũng nghe được chuyện cậu hỏi chị Vương về bệnh tình của tớ”.

Lâm Nguyệt Loan đỏ mặt nhìn cậu: “Không phải là tớ hỏi, là bạn của tớ chứ... ah, hôm đó chẳng phải cậu không nhìn thấy tớ và đi về rồi sao?”.

Minh Nhật Lăng chẳng có bụng dạ nào mà suy nghĩ câu hỏi của cô, cậu quay lại hỏi bác sĩ Thành: “Bác sĩ, có đi được

không ạ?”.

Bác sĩ Thành im lặng quan sát này giờ, bác cũng đoán được mọi chuyện qua cuộc đối thoại của hai cô cậu này. Và cũng đoán ra tại sao Minh Nhật Lãng lại dẫn theo cô gái này đến đây hỏi chuyện với vẻ quan trọng như thế. Bác cười và nói: “Chuyện này à, đầu tiên bác cần biết rõ là các cháu đi du lịch ở đâu, cụ thể là hoạt động thế nào, phải biết rõ thì mới đưa ý kiến được”.

“Đi hồ Phương Trạch, chỉ đến đó ngắm chim thôi ạ”.

“Nếu chỉ đi ngắm chim thì hoàn toàn không vấn đề gì”. Bác Thành vừa nói vừa mở rộng hai tay, điệu bộ tỏ ý “điều này có gì khó chứ”.

“Thế nhưng đường rất xa, trong rừng cũng không dễ đi nữa, cậu ấy lại không được ngã không được chạm vào mà”.

Lâm Nguyệt Loan nói lại những câu này không phải muốn tìm lý do từ chối mà thực sự cô muốn nghe ý kiến của bác sĩ xem thế nào.

Bác sĩ Thành ngồi xuống trước mặt cô rồi nói: “Ai nói Minh Nhật Lãng

không được ngã, không được chạm vào?”.

“Không phải cậu ấy... bệnh ấy như thủy tinh... không cẩn thận là sẽ vỡ sao ạ?”.

Lâm Nguyệt Loan đưa mắt nhìn Minh Nhật Lãng, từng câu từng chữ nói ra áp úng. Cậu lại ngoảnh đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bác sĩ Thành cười rồi giảng giải tỉ mỉ cho Nguyệt Loan nghe về bệnh tình của cậu ấy.

“Cháu gái à, chắc là cháu chưa hiểu hết về bệnh của Nhật Lãng rồi. Người mắc bệnh giòn xương do chất xương giòn và mỏng nên mới dễ gãy. Người mắc bệnh nặng thậm chí có thể tự gãy xương. Vì thế nên mới gọi là người thủy tinh. Thế nhưng bệnh tình của A Lãng không nghiêm trọng như thế, chất xương của cậu ấy đúng thực cũng giòn và yếu, mật độ xương kém hơn so với người bình thường thế nhưng không đến mức độ như người thủy tinh. Thêm nữa, cậu ấy đã điều trị nghiêm ngặt trong một thời gian dài cho nên đến bây giờ mật độ xương đã bằng 80% người bình thường, không dễ

bị gãy xương nữa. Vì vậy một số hoạt động nhẹ nhàng, không quá kích động cậu ấy hoàn toàn có thể tham gia được, chỉ cần chú ý một chút là ok rồi. Nếu giống như thủy tinh thật thì hàng ngày phải chú ý kỹ càng mọi thứ lắm, làm sao một bác sĩ chủ trị như bác dám cho cậu ấy đi học chứ”.

“Như thế ah, vậy là cháu hiểu nhầm rồi”.

Lâm Nguyệt Loan đến lúc này mới thực sự hiểu rõ mọi chuyện, suýt chút nữa là hại Minh Nhật Lãng rồi. Giá mà

biết sớm thì tốt, biết sớm đã không khiến Nhật Lãng vừa giận vừa tổn thương như thế này. Cô len lén liếc mắt nhìn người đang đứng cạnh mình, cậu vẫn ngoảnh đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, chẳng biết sắc mặt bây giờ thế nào nữa.

“Được rồi, bây giờ cháu đã hiểu rõ mọi chuyện rồi nhé, chuyện đã ngoại... có thể cho A Lãng của chúng ta đi cùng rồi nhé!”. Bác sĩ Thành cười và nói.

“Đương nhiên ạ!”. Nguyệt Loan gật đầu lia lịa, cô đứng dậy kéo tay Minh Nhật Lãng, “Sáng chủ nhật này nhé,

không gặp không về!”.

Cùng lúc Lâm Nguyệt Loan đến nói chuyện từ chối với Minh Nhật Lăng thì Tiêu Tinh Dã đi lấy xe. Không ngờ lấy xe ra đến nơi thì chẳng thấy bóng Lâm Nguyệt Loan đâu nữa. Người đâu nhỉ? Cậu đạp xe đi một vòng quanh sân tìm thử mà không thấy đâu cả. Nghĩ chán chê cậu đành rời khỏi trường, nhưng không yên tâm nên lại vòng qua nhà cô xem thế nào, cửa vẫn khóa, vậy cô đi đâu được nhỉ?

Tiêu Tinh Dã cũng không về nhà mà

đợi ngay dưới tầng nhà Nguyệt Loan. Kết quả là đợi đến tối mịt mới thấy xe nhà Minh Nhật Lãng đưa cô về. Trong lòng ngực bất chợt có ngọn lửa bùng cháy và lan rộng.

“Tiêu Tinh Dã, sao cậu lại ở đây thế?”. Vừa xuống xe một cái Lâm Nguyệt Loan đã nhận ngay ra bóng Tiêu Tinh Dã ở đó.

Tiêu Tinh Dã không nói gì cả, đôi mắt cậu sáng rực lên trong đêm tối và đang trừng trừng nhìn Minh Nhật Lãng trong xe.

“Tớ đi lấy xe, còn cậu thì cứ im hơi lặng tiếng mà đi thế sao? Chứ ít cậu cũng phải nói với tớ một tiếng chứ, hại tớ tìm khắp nơi như một thằng điên, rồi lại đứng đợi ở đây như một thằng ngốc!”.

“Xin lỗi mà, Tiêu Tinh Dã, lúc đó tớ không kịp...”.

Tiêu Tinh Dã chặn ngay lời cô mà hỏi: “Có chuyện gì mà gấp gáp thế?”.

“Không liên quan đến cậu ấy, là tớ đột nhiên kéo cậu ấy lên xe thôi”. Minh Nhật Lăng bước đến hỏi.

Cậu không lên tiếng còn không sao, cậu đã lên tiếng càng khiến Tiêu Tinh Dã giận sôi thêm: “Cậu nói cái gì, cậu kéo cô ấy lên xe, cậu dựa vào cái gì mà kéo cô ấy lên xe?”.

Lâm Nguyệt Loan thấy chuyện không ổn liền vội ngăn lại: “Tiêu Tinh Dã, cậu làm cái gì thế hả?”.

“Cậu ta tự nhiên kéo cậu lên xe, tớ phải thay cậu xả giận mới được”. nồ rồi Tiêu Tinh Dã chuẩn bị nắm đấm bước đến, cậu ta chắc chắn đến 200% sẽ đấm vào mặt Minh đại thiếu gia ẻo lả kia.

Lâm Nguyệt Loan thét lên: “Tiêu Tinh Dã, cậu đừng có làm bừa, Minh Nhật Lãng cậu mau về đi, cậu về trước đi”.

Nói chuyện đùa gì ở đây, Minh Nhật Lãng sao đỡ được cú đấm của Tiêu Tinh Dã chứ. Cho dù là người xương cốt bình thường, thì cũng không đỡ được mấy cú đấm của Tiêu Tinh Dã. Bác Hồng ngồi trong xe quan sát động tĩnh này giờ cũng vội vàng bước ra ngoài. Cậu thanh niên cao to này hình như muốn động chân tay với cậu chủ, sao được chứ? Cho dù bằng giá nào bác cũng phải bảo vệ bằng được cậu chủ nhỏ của mình.

“Ê, cậu học sinh kia, đừng làm bừa. Cậu chủ, mau lên xe”.

Minh Nhật Lãng chỉ còn cách lùi lại phía sau, thế nhưng cậu vẫn chưa muốn lên xe: “Bác Hồng, bác vào xe đi”.

Bác Hồng giật mình khựng lại nhưng bị ánh mắt cậu chủ nhìn qua một cái, chẳng còn cách nào khác bác đành vào xe. Đợi bác Hồng vào xe rồi Minh Nhật Lãng mới tiếp tục nói: “Tiêu Tinh Dã, cậu dựa vào cái gì mà nổi nóng với tớ? Tớ kéo bạn ấy lên xe là chuyện giữa tớ và bạn ấy, có liên quan gì đến cậu chứ?”.

Một người từ trước đến giờ luôn nhẫn nại như Minh Nhật Lăng đột nhiên hôm nay lại nổi dậy. Cậu không thể tiếp tục nhẫn nại được nữa. Ban chiều ở dãy phòng học là Tiêu Tinh Dã gọi cậu lại, sau đó đến lượt Nguyệt Loan nói chuyện từ chối đi chơi ngày chủ nhật. Không cần nói cũng biết đó là chủ ý của Tiêu Tinh Dã.

“Đương nhiên là có liên quan đế tớ rồi, cô ấy... là bạn tốt nhất của tớ, cô ấy bị người khác bắt nạt thì tớ sẽ ra mặt thay cô ấy”.

“Tớ không bắt nạt cô ấy”.

“Đúng đúng đúng, Minh Nhật Lãng đâu có bắt nạt tớ”. Lâm Nguyệt Loan nói thêm.

“Vậy cậu ta lôi cậu lên xe làm cái gì chứ!”.

“Cậu ấy... chỉ là muốn đưa tớ về nhà”.

Không thể nói chuyện đến phòng khám với cậu ấy được, Minh Nhật Lãng đã dặn rõ ràng là: Những chuyện liên quan đến bệnh tình của tớ, hi vọng cậu

không nói với ai cả.

Cô đã trịnh trọng tuyên bố: Tuyệt đối giữ lời hứa.

“Đưa cậu về nhà? Cái xe này chẳng phải tốc độ nhanh lắm sao, sao đi gì mà lâu thế?”.

Lâm Nguyệt Loan bị hỏi bất ngờ không biết phải trả lời thế nào. Minh Nhật Lãng thấy thế liền đáp: “Trên đường bọn tớ có đi uống nước”.

“Đúng đúng đúng, bọn tớ đi uống nước”.

Lâm Nguyệt Loan nói xong mới cảm thấy câu trả lời này không thể khiến Tiêu Tinh Dã vừa ý được. Từ trước đến giờ cậu ấy và Minh Nhật Lãng không hòa hợp với nhau, quan hệ như nước với lửa không thể dung hòa. Lần này cô bỏ mặc Tiêu Tinh Dã ở lại và “đi uống nước” với Nhật Lãng, đảm bảo Tiêu Tinh Dã sẽ tức điên lên.

Quả nhiên, sắc mặt Tiêu Tinh Dã trầm lại và cười nhạt: “Hóa ra là thế, cậu ngồi xe ô tô đi uống nước. Lâm Nguyệt Loan, cậu chỉ nghĩ đến việc hưởng thụ hèn chi quên mất là tớ đang đứng đợi cậu”.

Lâm Nguyệt Loan vội vàng nói: “Tiêu Tinh Dã, không phải thế đâu...”.

Tiêu Tinh Dã mặc kệ cô, cậu quay xe lại, chốc sau đã không thấy bóng người.

Nhìn theo bóng Tiêu Tinh Dã mất hút trong màn đêm, cả Lâm Nguyệt Loan và Minh Nhật Lãng đều im lặng không nói gì. Hồi lâu sau Lâm Nguyệt Loan mới lên tiếng: “Cậu về đi Minh Nhật Lãng, cũng không còn sớm đâu”.

“Cậu lên gác trước đi”.

“oh, tạm biệt”.

“Tạm biệt”.

Lâm Nguyệt Loan buồn bã lên gác, Nhật Lãng đứng đó một lát rồi quay về xe.

Bác Hồng len lén nhìn cậu qua gương chiếu hậu, không nói một lời nào mà cứ thế lái xe thẳng về biệt thự nhà họ Minh. Theo thói quen, gần đến cổng Minh Nhật Lãng im lặng suốt buổi lúc này mới lên tiếng: “Bác Hồng, chuyện hôm nay không được nói với mẹ cháu”.

Bác Hồng tuy đồng ý nhưng trong lòng cảm thấy rất bất an. Chuyện của cậu

chủ với cô cậu học sinh kia xem ra không “thái bình” cho lắm. Nhờ may có chuyện gì xảy ra thì bà chủ không để yên. Bữa cơm tối, bà Minh hỏi con sao hôm nay về muộn. Nhật Lăng đáp: “Con đến chỗ bác sĩ Thành”.

“Sao thế, con không khỏe à?”, bà Minh buông đĩa vội vàng hỏi, ông Minh đang gấp thức ăn cũng khựng ngay tay lại.

“Không sao ạ”. Minh Nhật Lăng hỏi hộp nói: “Mấy bạn lớp con định cuối tuần đi dã ngoại. Con muốn đi hỏi bác sĩ

Thành xem con có tham gia được hoạt động này không thôi ạ”.

Hai vợ chồng ông Minh nghe thấy thế mới thở phào, gương mặt giãn ra.

Thế nhưng bà Minh lại không yên tâm: “Đi dã ngoại à? Có leo núi không? Leo núi thì phải cẩn thận”.

“Không leo núi đâu ạ, là đến hồ Phương Trạch ngắm chim. Con nghe nói đó là thiên đường của chim đấy ạ”.

“Vậy thì đi được, có điều đường cũng xa đấy. Lớp con đi mấy người để bố bố

trí xe cho con”. Ông Minh nói.

“Con cảm ơn bố, chắc là 7, 8 bạn ạ!”.

“Ừ, để bác Hồng đưa con đi, bố sẽ bố trí hai chiếc xe của công ty nữa, mấy đứa chơi cho vui”. Ông Minh vui vẻ vỗ vỗ vai con.

Bà Minh cũng mỉm cười gật đầu. nụ cười của bà sáng và tươi tắn như ánh đèn pha lê.

Love 4:

Tần Quảng Phong thấy Tiêu Tinh Dã

lại đóng băng rồi. Sáng sớm đến lớp đã thấy cậu ta đá ngang đá dọc, ngồi xuống ghế thì đá ghế, cậu ta mà không vui, không thoải mái, thì trong vòng bán kính 15 mét cũng cảm nhận được.

“Lại chuyện gì nữa thế này? Kỷ băng hà thứ 5 à? Sao không nghe dự báo thời tiết nói gì nhỉ!”. Tần Quảng Phong hờ hờ nói đùa với Tiêu Tinh Dã, thế nhưng đôi lại là ánh mắt sắc lạnh như sắp giết chết người, Quảng Phong im bật.

Giờ nghỉ, nhân lúc Tiêu Tinh Dã ra ngoài, Quảng Phong mon men sang hỏi

Lâm Nguyệt Loan: “Sao thế? Hai cậu lại cãi nhau à?”.

“Không sao đâu, lát nữa là cậu ấy lại ok ngay ấy mà”. Lâm Nguyệt Loan không muốn nói nhiều, cô quay đầu cầm tập vở của Tiêu Tinh Dã lên xem, nhìn một chốc rồi lắc đầu: “Nghe hết một tiết rồi mà chẳng ghi được chữ nào”.

“Cậu không đôn đốc cậu ấy thì cậu ấy ghi được cái gì chứ, cậu ấy cần một đôn đốc viên đây!”.

Lâm Nguyệt Loan thở dài không nói gì nữa, cô cầm cuốn vở và đi ra ngoài.

Tiêu Tinh Dã đang mua lon coca ở máy bán hàng tự động, sau đó ngồi ở bậc cầu thang, trong lòng nóng nực, uống cạn lon coca mà vẫn như bốc hỏa. Uống xong lon nước cậu đi về phía phòng học lớp 10 (3). Nặng nề đặt người xuống ghế, cậu ngạc nhiên khi thấy sách vở của mình sao lại gọn gàng thế này chứ, ai thu dọn giúp mình? Cậu ngược mắt nhìn lên bàn trên một cái, hai bím tóc lúc lắc phía trước mặt.

Cậu khẽ hừ lên một tiếng rồi lại hát tung đồng vờ lộn xộn ra đầy bàn. Quyển vở ngữ văn đột nhiên rơi xuống đất, khi

cúi xuống nhặt nó cậu mới phát hiện ra đã có người ghi thêm bài cho cậu. Cậu lật tiếp mấy trang trước nữa, nhưng bài ghi thiếu lần trước đã được làm đầy đủ, trong quyển vở còn kẹp mẫu giấy: Sau khi tan học có thể ngồi xe cậu về nhà không?

Cậu không trả lời câu hỏi của cô.

Tiếng chuông tan học vang lên, Tiêu Tinh Dã thu dọn sách vở rồi ra ngoài, Lâm Nguyệt Loan đi sát theo sau, Minh Nhật Lăng thấy cảnh một trước một sau như thế đôi mắt bất giác lại sụp xuống.

Tiêu Tinh Dã lấy được xe ra ngoài đã thấy Lâm Nguyệt Loan đứng đợi ở cổng. Cậu coi như không nhìn thấy mà cứ thế dắt xe đi qua. Cậu không lên xe đi mà cứ thế dong bộ, Lâm Nguyệt Loan cười rồi đi theo sau cậu.

“Được rồi mà, đừng giận tớ nữa.

Hôm qua đúng là đi vội quá nên mới không kịp nói với cậu. Cậu bỏ qua cho tớ lần này đi, sau này tớ không thể nữa”.

Lâm Nguyệt Loan làm bộ dạng như học sinh tiểu học thành tâm nhận lỗi sai.

“Cậu còn đi theo tớ làm cái gì, chả

nhẽ xe ô tô nhà người ta không bằng xe đạp nhà tớ sao?”. Tiêu Tinh Dã lạnh lùng nói.

“Nói thật nhé, tớ cảm thấy ngồi ô tô khó chịu lắm, ngồi xe đạp vẫn thích hơn. Đặc biệt là ngồi xe của bạn Tiêu Tinh Dã, tâm trí, hành động, động tĩnh hợp nhất”. Cô bắt đầu ba hoa về xe đạp bằng những lời quảng cáo ô tô.

Gương mặt của Tiêu Tinh Dã sắp không lạnh lùng được nữa rồi: “Tớ... nhưng tớ không mời cậu uống nước đâu”.

“Cậu đèo tớ về nhà, tớ mời cậu uống.

Tớ bỏ tiền cậu bỏ sức, được chưa?”.
Lâm Nguyệt Loan nói bằng giọng điệu chẳng khác gì nịnh trẻ con cả. Cô thừa hiểu tính Tiêu Tinh Dã chỉ ưa mềm mỏng chứ không chịu được sự lạnh lùng.

Tiêu Tinh Dã lên xe rồi quay lại nói, tuy không nhìn cô nhưng giọng nói đã vui vẻ trở lại: “Lên xe đi, đồng ý!”.

Cả hai dừng xe ở một quán nước bên đường, và vào uống nước.

Lâm Nguyệt Loan uống một cốc ược cam, còn Tiêu Tinh Dã uống một cốc nước chanh. Cả hai ngồi đối diện nhau,

vừa uống vừa nói chuyện.

“Tiêu Tinh Dã này, chủ nhật đi hồ Phương Trạch dã ngoại nhé!”.

“Minh Nhật Lãng... vẫn đi cùng chúng ta à?”. Hôm qua cậu bảo cô đi từ chối người ta, cuối cùng chẳng thấy người đâu. Đã thế lại còn đi cùng Minh Nhật Lãng. Dùng móng chân mà nghĩ cũng biết là nhiệm vụ không hoàn thành.

“Uh, đi chứ, cho dù Minh Nhật Lãng có công tử ẻo lả thì đi chơi cũng chẳng sao đâu”.

“Nói thật nhé, tớ có một trăm một vạn một nghìn ý nghĩ không muốn đi chơi cùng cậu ta. Cậu ta cũng thế, sao cứ phải đi cùng với chúng ta làm cái gì cơ chứ? Cậu ta thiếu gì chỗ đi chơi chứ!”.

“Đừng nói thế Tiêu Tinh Dã, Minh Nhật Lãng... những chỗ khác cậu ấy đi chán rồi, nói chung là muốn ra ngoài ô cho vui”. Nguyệt Loan bắt đầu nói bừa lý do.

“Nếu cậu ta muốn đi sao không đi một mình đi”.

“Mộ mình đi thì có ý nghĩa gì chứ,

đông người mới vui mà. Mọi người đều là bạn học với nhau, cậu đừng tẩy chay cậu ấy chứ!”. Lâm Nguyệt Loan ra sức thuyết phục cậu.

Tiêu Tinh Dã nói với giọng không vui vẻ gì: “Sao cậu cứ bênh cậu ta thế, Lâm Nguyệt Loan?”.

“Cậu không thấy là tớ bênh cậu hơn sao? Cậu không vui một cái là tớ lại lẻo đẻo theo sau cậu đỡ dành, chả khác gì người hầu cả”.

Câu này không sai, Tiêu Tinh Dã tính cách nóng nảy, động tí là bốc hỏa, như

viên đạn chỉ chực bay khỏi nòng súng. Mỗi lần có chuyện không vui vẻ là Lâm Nguyệt Loan lại cầu hòa trước, hóa giải mọi cuộc “can qua”.

“Cậu... sao lại bênh tớ thế?”. Tiêu Tinh Dã cúi mặt hút nước chanh nhưng đôi tai đang vểnh lên để nghe câu trả lời của Lâm Nguyệt Loan.

“Bởi vì cậu và tớ cùng là những người lưu lạc nơi chân trời. Tớ không bênh cậu thì ai bênh cậu chứ? Tính cậu vừa nóng lại vừa vội, tớ phải chú ý cậu hơn nữa không lại sinh chuyện”. Khẩu

khí của Lâm Nguyệt Loan giống như như bà mẹ trẻ khiến Tiêu Tinh Dã nghe mà dựng cả người. Tuy thế nhưng trong lòng cảm giác vui sướng đang âm ỉ. Hóa ra, cô ấy cũng đối xử với cậu thân thiết như thế.

“Vậy được rồi, dẫn cả cậu ta đi theo, còn gọi ai nữa không?”. Tiêu Tinh Dã vui vẻ một cái là ăn nói dễ nghe ngay.

“Tớ sao cũng được, cậu muốn gọi ai cũng ok”. Lâm Nguyệt Loan để cậu lựa chọn.

Ánh chiều tà chiếu qua ô cửa kính và

buông đầy những sợi màu vàng cam lên mái tóc hai người. Hai gương mặt trẻ tràn ngập những nụ cười như những đóa hoa nở không bao giờ tàn.

Chủ nhật trời đẹp và có gió, nắng và trong xanh, thời tiết quá tuyệt vời cho một buổi đi dã ngoại. Hai chiếc ô tô một đen một trắng bắt đầu lăn trên đường.

Minh Nhật Lãng vẫn ngồi trong chiếc xe Benz đen do bác Hồng lái, bên cạnh cậu là Bạch Vân Tĩnh, bên cạnh Vân Tĩnh là Lâm Nguyệt Loan, ngồi ghế trước là Giang Vũ Phi.

Rủ Bạch Vân Tịnh đi cùng là chủ ý của Lâm Nguyệt Loan, bình thường Bạch Vân Tịnh và Minh Nhật Lăng người ngồi trước người ngồi sau nói chuyện rất vui vẻ, rủ cô ấy đi cùng để làm bạn với cậu, chứ đám bạn Tiêu Tinh Dã cũng không có gì để nói với cậu cả, không có bạn bè buồn lắm!

Còn về Giang Vũ Phi, hôm thứ 7 gọi điện nói chuyện với Nguyệt Loan, nghe nói đi dã ngoại thế là cứ nằng nặc đòi đi theo. Cánh tay cô ấy liền rất nhanh, đã không phải bó bột buộc ở trước ngực nữa rồi, đi ra ngoài chơi không thành vấn

đề. Rủ cô ấy đi nữa, Lâm Nguyệt Loan cũng có bạn rồi.

Tiêu Tinh Dã, Tần Quảng Phong, Lý Thiêm, Vệ Lô, và Trác Diệc Phàm ngồi trên xe ô to màu trắng. Tiêu Tinh Dã ngồi ghế trước, bốn cậu bạn ngồi ghế sau. Lái xe là bác Vương, cũng chắc tuổi bác Hồng. Lái xe vừa nhanh vừa ổn định, cũng không nói chuyện nhiều, hầu như không nói gì với các cậu cả mà chỉ chuyên tâm lái xe.

Chiếc xe màu trắng bám theo sau chiếc màu đen, bác Vương lái xe đường

như nghe theo lời bác Hồng, tuyệt đối không vượt lên trên xe màu đen. Tiêu Tinh Dã ngồi sau cũng có thể quan sát được động tĩnh xe phía trước, và cậu rất hài lòng về điều đó.

“Tiêu Tinh Dã, mắt cậu không mệt à, đừng nhìn nữa, để nó nghỉ tí đi”. Tần Quảng Phong không nhịn được cười liên nói.

“Không ngắm cảnh thì ngồi trong xe làm cái gì chứ!”. Tiêu Tiêu Tinh Dã giả vờ như đang ngắm cảnh.

Nếu như có thể, cậu rất hi vọng mình

có thể ngồi cùng xe với Lâm Nguyệt Loan. Thế nhưng xe chia theo nam và nữ nên ba cô gái được ngồi xe cùng Minh Nhật Lãng, xe ít người nên sẽ thoải mái hơn chút, năm cậu con trai còn lại đương nhiên phải ngồi một xe.

“Ê, tiếc là xe này không phải của nhà họ Tiêu, nếu không thì cậu sẽ được ngồi giữa ngàn hoa chứ đâu cần phải nhìn xa xôi qua cửa sổ thế!”. Lý Thiêm lại đùa thêm câu nữa.

Tiêu Tinh Dã thay đổi sắc mặt và nói: “Chúng ta làm gì có cái phúc phận đó

chứ, không đâu thai được vào bụng mẹ nhiều tiền”.

Nhìn gương mặt lạnh lùng của cậu, bốn cậu bạn không ai dám lên tiếng nữa.

Trong chiếc xe Benz màu đen, Minh Nhật Lãng cũng chỉ ngồi im. Bạch Vân Tịnh thỉnh thoảng nói một hai câu, cậu đáp lại hoặc không. Lâm Nguyệt Loan và Giang Vũ Phi thì nói chuyện rất vui vẻ.

Khi mới lên xe Minh Nhật Lãng không nhận ra Giang Vũ Phi, thế nhưng nói chuyện một cái là cậu nhớ ngay. Đó chính là cô gái đã hỏi về bệnh của cậu

với chị Vương hôm ở phòng khám của bác sĩ Thành.

“Chào cậu Minh Nhật Lãng, tớ là Giang Vũ Phi, bạn của Loan Loan. Lần này được đi chơi cùng các cậu, tớ vui lắm!”. Giang Vũ Phi cười rất ngọt ngào, đôi mắt long lanh như thủy tinh. Đuôi tóc được buộc cao ở phía sau cứ lắc qua lắc lại, tràn đầy sức sống.

“Rất hoan nghênh”. Minh Nhật Lãng cười, thế nhưng nụ cười có rất nhiều điều phức tạp. Cậu nhìn thấy sự đáng thương ẩn chứa trong đôi mắt cô bạn này.

Giang Vũ Phi nói với cậu vài câu, thế nhưng cậu không có tâm trạng nói gì với cô cả, thỉnh thoảng đáp lại một hai câu. Lát sau đó Vũ Phi liền nói chuyện với Nguyệt Loan. Từ chuyện xa xưa của hai người cho đến chuyện trường chuyện lớp. Giọng nói của cả hai cô bạn đều rất hay, trong vắt và vang như tiếng ngọc va vào nhau. Minh Nhật Lăng cứ ngồi im lặng nghe, cho đến khi tới nơi.

Bạch Vân Tịnh cũng không nói gì nữa, cô lấy tai nghe đeo lên tai và nhắm mắt thưởng thức âm nhạc. Thế nhưng trong đầu vẫn hiện lên khung cảnh Minh

Nhật Lăng bước đi theo Lâm Nguyệt Loan mà không hề do dự.

Cách hồ Phương Trạch chỉ còn 1km thế nhưng xe không vào được. Đường cao tốc không sửa tiếp vào trong mà giữ nguyên hiện trạng của môi trường sinh thái. Cả nhóm 8 người xuống xe và đi vào trong.

Bên hồ Phương Trạch cây cối rậm um tùm, có thảm cỏ xanh, và các loài chim về đây tụ hội, như chim sẻ, chim yến, đỗ quyên, cát âu, hoàng anh, họa my, cò trắng... các loại chim đủ màu sắc, đủ

hình dạng, đủ tiếng hót đang giỡn hoa
chuyên cảnh, con bay thấp bay cao, chim
của tự nhiên thật tự do tự tại biết bao.
Chúng luôn qua những làn nước trong
rừng, làm bạn với trời xanh non cao.
Cảnh động cảnh tĩnh kết hợp với nhau tạo
nên cảnh đẹp khiến người ta xúc động.

Khắp nơi đều là bóng chim, khắp nơi
đều vang tiếng chim hót, những tiếng ca
cao vút, trong veo như một dàn hợp
xướng không lồ, là âm thanh tự nhiên
tuyệt vời. Những chú chim muôn hình
vạn trạng đậu khắp nơi nhìn giống như
những bộ trang sức tự nhiên. Cả nhóm

nam nữ đứng ngậy người ra nhìn khung cảnh đó, hoàn toàn bị các tinh linh nhỏ của thiên nhiên khiến cho mê muội.

Cả nhóm đi sâu vào trong rừng, càng vào sâu chim chóc càng nhiều. Phần lớn các loài chim ở đây mọi người đều không gọi được tên, Lâm Nguyệt Loan có hiểu biết về lĩnh vực này nhiều hơn mọi người một chút. Cô giới thiệu cho mọi người biết: “Kia là chim vàng anh, các cậu thấy không, nó thật xinh đẹp, đầu đội mũ vàng xanh, lông màu vàng tươi, miệng là màu hồng, chân lại màu xanh đen, bộ lông vũ thật đẹp, thật quý phái.

Con bên trên là chim họa my, nó rất dễ nhận biết vì có bộ lông màu nâu vàng, bốn phía viền mắt có một đường màu trắng, cái tên họa my có ý nghĩa như thế đó. Mau nhìn con kia kia, con mới bay qua là chim bói cá, lông nó có màu xanh như ngọc phỉ thúy, lại có thêm mấy cái lông màu xanh và vàng nữa chứ, đẹp thế....”.

Tiêu Tinh Dã nhìn cô bằng con mắt hoàn toàn khác: “Lâm Nguyệt Loan à, cậu có thể đi làm chuyên gia các loại chim được đấy!”.

“Làm sao mà được, tớ chỉ nhận được mấy loại chim bình thường thôi”.

“Những con này là chim bình thường sao, tớ chẳng nhận ra con nào cả”. Tần Quảng Phong nói.

Trác Diệc Phàm cũng nói thêm: “Xấu hổ quá, tớ chỉ biết mỗi chim sẻ”.

“Tớ biết nhiều hơn cậu một chút, tớ biết con pica nữa”. Vệ Lô cười xấu hổ.

Bạch Vân Tịnh nhìn các loài chim trong rừng kêu không ngớt nhưng chẳng biết được tên con nào cả. Không đúng,

cô gọi được tên nó. Pica, họa my, chim yến, đây là những tên chim thường xuyên xuất hiện trong sách, thế nhưng cô không thể nào liên hệ được tên chim với con chim thật ngoài đời cả.

“Wa, con này là chim gì thế, đáng yêu quá!”. Giang Vũ Phi chỉ chú chim có bộ lông óng ả đang nghỉ ngơi trên cành cây và hỏi.

Lâm Nguyệt Loan nhìn theo và nói: “Con này tớ cũng không biết”.

“Đó là chim trăn châu, các cậu nhìn kĩ những đốm nhỏ trên lông của nó đi,

giống như trên châu nên có tên như thế”. Minh Nhật Lãng lên tiếng khiến tất cả quay đầu lại nhìn cậu.

“Cậu cũng biết về chim sao, Minh Nhật Lãng?”. Bạch vân tinh ngạc nhiên hỏi.

“Nhà tớ có một cuốn sách ảnh bách khoa toàn thư về các loại chim, hồi trước có lúc tớ hay xem”.

Ngày đó cậu ngưỡng mộ những chú chim biết bao. Chúng có thể tung bay đôi cánh lượn trên bầu trời, sống cuộc sống tự do tự tại. Còn cậu, ngày này qua ngày

khác ở trong phòng, đi lại cũng phải cẩn thận.

“Con chim có bộ lông đơn giản kia là chim bạch linh, giữa lông của nó có xen kẽ hai màu đen trắng. Con có bộ lông bóng xanh đậm bên cạnh là chim đỗ quyên. Con có cánh và đuôi ba màu trắng, đen, vàng là chim hoàng oanh. Con có lông đen trắng, đuôi dài là bạch tích linh (tên khoa học: *Motacilla alba*), còn con có lông đầu màu trắng, thân màu vàng nâu, cổ màu trắng là chim *Streptopelia chinensis*...”.

Minh Nhật Lãng tiếp tục giới thiệu cho mọi người những loài chim mà cậu biết, có đầu có cuối như chuyên gia thực thụ.

“Wow, Minh Nhật Lãng, cậu lợi hai thật đấy, đúng là học rộng tài cao”. Tần Quảng Phong nói với giọng đầy ngưỡng mộ.

“Làm gì có, chỉ là tình cờ đọc sách về lĩnh vực này thôi”. Minh Nhật Lãng khiêm tốn đáp.

Vệ Lô nói thêm: “Đọc rồi mà có thể nhớ không quên như thế này, cậu pro thật

đây. Tớ cứ đọc trước quên sau thôi”.

Đọc và nhớ cũng không phải sở trường của Tiêu Tinh Dã nên cậu im lặng không xen vào câu nào. Đột nhiên lại lên tiếng: “Đúng rồi, chúng ta còn phải nướng thịt nữa cơ mà, không mau đi kiếm củi và nhóm lửa đi”.

Cả nhóm đi từ xa đến đây đương nhiên không thể đứng mà nhìn chim rồi đi về được. Cả nhóm còn mang theo một đồng đồ ăn, chuẩn bị đồ nướng dã ngoại.

Mọi người bắt đầu hô lớn: “Được rồi được rồi, chúng ta đi nhặt củi thôi”.

Love 5:

Một nhóm nam thanh nữ tú rời khỏi rừng và chuẩn bị nướng thịt ở bên hồ. Sau đó chia nhóm đi kiếm củi. Tiêu Tinh Dã và Lâm Nguyệt Loan đi chung với nhau, Bạch Vân Tịnh tự động ở lại bên Minh Nhật Lăng, Tần Quảng Phong đi cùng Giang Vũ Phi, lần đầu tiên nhìn thấy Vũ Phi là đã có cảm tình rồi. Còn Vệ Lô và Diệc Phàm lẻ đôi nên hai cậu đành đi với nhau.

“Rừng sâu lắm, chúng ta không nên đi quá xa, nhất quanh quanh đây là được

rồi”. Lâm Nguyệt Loan dẫn dò mọi người. Cô quay lại nhìn Minh Nhật Lãng và Bạch Vân Tịnh và nói: “Hai cậu làm việc nhẹ nhàng thôi, cứ ở đây trông coi đồ ăn đi”.

Hai túi lớn chứa đầy chân gà, cánh gà, sườn dê, sườn bò, xúc xích đã được chế biến sẵn, một túi đầy hoa quả và nước ngọt, bánh kẹo, còn một số dụng cụ nướng nữa. Sau khi xuống xe đều là năm cậu thanh niên kia mang vác. Lần này đến lượt Nhật Lãng và Bạch Vân Tịnh trông coi.

Tiêu Tinh Dã lên giọng chỉ huy: “Các cậu có thể lấy đồ dùng để nướng ra trước, sau đó nhặt mấy viên đá để xếp thành cái lò nướng đơn giản, bọn tớ đi nhặt củi về cái là có thể nôi lửa được ngay”.

Bạch Vân Tịnh nghe mà giật mình, cô là con nhà giàu, lại là con út trong gia đình. Từ nhỏ lớn lên như công chúa, đôi tay vừa trắng vừa mềm này chưa bao giờ phải đi nhặt đá nói gì đến việc dựng bếp. Kinh nghiệm ăn đồ nướng của cô đều là ăn đồ nướng của Thái, của Hàn ở những nhà hàng sang trọng, sạch sẽ... ăn đồ

nướng đã ngoài là lần đầu tiên.

Minh Nhật Lăng nghe xong cũng sửng người lại, cậu cũng không biết. Tiêu Tinh Dã quay lại nhìn biểu cảm trên gương mặt hai người là đoán ngay, cậu bất lực nói: “Được rồi, hai cậu không cần làm gì nữa. Hoàng tử điện hạ, công chúa điện hạ, mời hai người cứ ở đây đợi chúng tôi về là được rồi”.

Lâm Nguyệt Loan kéo áo cậu và nói: “Mau đi nào, nói nhiều thế, mau đi nhặt củi”.

Tiêu Tinh Dã đi theo cô, đi được vài

bước liền hậm hực: “Tớ đã bảo không muốn đi cùng hai người họ đến, cậu thì cứ muốn rủ hai cái người công chúa với chả hoàng tử ấy. Cậu nhìn đi, chỉ biết nói, động làm cái là không biết gì. Chúng ta cứ như người hầu phụ vụ họ vậy”.

“Cậu nói cái gì thế, xuất thân của bọn họ đã định bọn họ được người khác chăm sóc. Đồi là chúng ta được sinh ra trong gia đình như thế thì chúng ta cũng chẳng biết làm gì đâu, hoàn cảnh tạo nên con người. không thể trách họ được. Cậu không thể chê cười một hoàng tử không biết trồng lúa, không thể cười một ông

nông dân không biết chơi golf, bởi vì những điều đó không liên quan đến cuộc sống của họ thì họ hiểu làm sao được!”.

Tiêu Tinh Dã như được khai thông đầu óc, cậu nói: “Lâm Nguyệt Loan này, có lúc cậu cũng biết nói đạo lý đấy, cậu học ai thế, nói cứ như thầy giáo ấy”.

Lâm Nguyệt Loan ngược lên nhìn trời rồi nói: “Là bố tớ... bố tớ là thầy giáo. Ông tớ cũng là thầy giáo, nghe nói cụ tớ cũng là thầy giáo”.

Nhắc đến người cha đã mất, trong lòng cô lại đượm buồn. Tiêu Tinh Dã

sững lại rồi nói: “Hóa ra là nhà cậu có dòng dõi thư hương, thất kính, thất kính”.

“Ai cần cậu kính chứ, được rồi, chúng ta mau đi nhặt củi đi”.

“Ok”.

Cả hai quay người đi vào phía rừng sâu.

Minh Nhật Lãng vẫn đi nhặt đá. Cậu không biết to nhỏ thế nào cho vừa nên nhặt hết về. Thế nhưng nhặt về rồi không biết tiếp theo làm cái gì nữa.

Bạch Vân Tịnh lấy vỉ nướng thịt ra rồi lật đi lật lại. Đó là cái vỉ nướng bằng sợi thép to bằng miệng nồi, cô nhìn một lúc rồi nói: “Minh Nhật Lãng, tớ biết rồi, chúng ta phải đắp một cái bếp thì mới đặt cái này lên được”. Khi ở nhà cô cũng có xuống bếp đôi ba lần, tuy không phải nấu nướng nhưng có nhìn thấy người nhà làm bếp rồi. Biết cái xong phải đặt lên trên bếp lửa mới chín thức ăn được.

Minh Nhật Lãng thì hoàn toàn không biết gì, bà Minh sao để cho cậu xuống bếp được chứ. Đúng là chưa bao giờ ăn thịt lợn và chưa bao giờ nhìn thấy lợn đi

đường. “Thế cái lò như thế nào và phải thế nào thì mới đặt được đồ lên?”.

Bạch Vân Tịnh nghĩ một lúc, cái giá đỡ bếp ga có hình vuông. Lửa phun lên từ giữa. “Chúng ta xếp đá thành hình vuông đi, chỗ giữa là nơi để củi vào và đốt cháy. Sau đó đặt cái vỉ này lên là nướng được rồi”.

Minh Nhật Lãng cũng thấy có lý nên làm theo lời cô nói và xếp đá theo hình vuông. “Là thế này à?”.

“Chắc là thế đấy!”. Bạch Vân Tịnh đặt cái vỉ lên giá và nói: “Cậu nhìn xem,

thế này mới vừa này”.

Minh Nhật Lăng nhìn mấy viên đá chỉ đủ xung quanh cái đáy nồi, nghĩ một lúc rồi kết luận: “Hình như hơi nhỏ, thế này thì chỉ phần đáy mới có lửa, nếu mà nướng thì không đủ chỗ. Để tớ làm to tí nữa”.

Cậu nói rộng diện tích ra một chút, sau khi làm xong và nhìn lại, cậu cảm thấy rất vừa ý. “Như thế này chắc là được rồi”.

“Được lắm, được quá ấy chứ!”, Bạch Vân Tịnh cười rồi đưa cho cậu một chai

nước khoáng: “Công trình đầu tiên của kỹ sư Minh Nhật Lãng đã thành công, đây là phần thưởng đặc biệt”.

Minh Nhật Lãng đón lấy chai nước và cười: “Làm gì có chứ, cậu mới là tổng thiết kế chứ, muốn ban thưởng thì cậu cũng được ban thưởng”.

Cả hai ngồi bên cái bếp mới đắp và nói cười rôm rả, Bạch Vân Tịnh đột nhiên nhìn thấy một con vật kỳ lạ dài tầm 20cm bò trong đám cỏ, dài giống như một con rắn, nhưng lại có bốn chân, bò rất linh hoạt. Nhìn thấy nó đang bò về

phía này cô sợ hãi hét lên:

AAAAAAAAAAAA.

Cô hét lên và lao về phía Minh Nhật Lãng tìm sự che chở, bảo vệ theo bản năng. Minh Nhật Lãng chưa hiểu chuyện gì xảy ra và không kịp phòng bị gì thì đã ngã lăn ra nền cỏ. Bạch Vân Tịnh đè lên ngực cậu và run rẩy.

Cũng may Minh Nhật Lãng ngã ngồi, chứ nếu mà đứng thì dù có ngã lên cỏ hậu quả cũng không lạc quan.

Rừng sâu yên tĩnh nên tiếng kêu của Bạch Vân Tịnh vọng đi rất xa. Ba nhóm

người vội quay lại xem có chuyện gì xảy ra. Khi về đến nơi Bạch Vân Tịnh vẫn dựa sát vào ngực Minh Nhật Lăng và run lấy bầy. Minh Nhật Lăng một tay chống lên và đẩy cô ra: “Cậu sao thế? Mau ... mau dậy đi”.

Lâm Nguyệt Loan thấy tình hình như thế liền đoán là Bạch Vân Tịnh đẩy ngã Minh Nhật Lăng, cô vô cùng hoảng hốt. Cô vội lao lên trên kéo Bạch Vân Tịnh ra, cũng chẳng buồn hỏi xem tại sao lại kêu to thế mà sốt sắng kiểm tra đùi và cánh tay của Minh Nhật Lăng, miệng hỏi liên hồi: “Cậu không sao chứ? Cậu

không sao chứ?”.

Bàn tay mềm mại và ấm áp của Lâm Nguyệt Loan chạm vào người mình khiến Minh Nhật Lăng đỏ mặt trả lời: “Tớ không sao”.

Lâm Nguyệt Loan nghe xong mới thở phào, Tiêu Tinh Dã thấy thế kéo cô dậy và nói với giọng chẳng lấy gì làm vui vẻ: “Cậu sờ mó lung tung cái gì thế? Không biết nam nữ thụ thụ bất thân sao?”.

“Thôi đi cậu, giờ là thời đại nào rồi...”. Lâm Nguyệt Loan nói xong mới thấy ban nãy mình có hơi hành động thái

quá, cô là con gái cơ mà, lại sờ mó lung tung con trai. Ngoài Giang Vũ Phi ra, những người khác đều nhìn cô với ánh mắt kỳ quặc. Đặc biệt là Bạch Vân Tịnh, cô không hiểu tại sao Lâm Nguyệt Loan lại quan tâm Minh Nhật Lăng chứ không phải là người hét lên là mình.

“Lâm Nguyệt Loan, người kêu lên là Bạch Vân Tịnh cơ mà, sao cậu lại hỏi thăm Minh Nhật Lăng có sao không?”. Tần Quảng Phong cũng không hiểu.

Đúng thế thật, người kêu lên là Bạch Vân Tịnh, theo lý mà nói phải hỏi thăm

cô ấy có sao không mới đúng, sao cô lại hỏi Minh Nhật Lãng chứ, Lâm Nguyệt Loan không biết trả lời thế nào.

Giờ phút quan trọng này may mà có Giang Vũ Phi đứng ra giải vây cho cô. Vũ Phi làm bộ ngạc nhiên và nói: “Lẽ nào không phải Minh Nhật Lãng không cẩn thận nên bị ngã vì thế Bạch Vân Tĩnh mới hét lên sao?”.

“Đúng thế, không phải vậy à?”. Lâm Nguyệt Loan không biết phải sung sướng thế nào khi có Giang Vũ Phi làm đồng minh, Minh Nhật Lãng cũng nhìn người

giải vây bằng ánh mắt đầy cảm kích.

“Là thế à?”. Tiêu Tinh Dã hỏi Bạch Vân Tịnh.

“Không phải, là tớ nhìn thấy rắn, có rắn nên...”. Ban nãy Bạch Vân Tịnh sợ hãi quá chút nữa thì khóc rồi.

“Có rắn á? Không thể nào, mùa này rắn không ra đâu”. Vệ Lô và Diệc Phàm nhìn xung quanh và kết luận.

“Cũng không phải là rắn, nó dài giống rắn, thế nhưng nó có bốn chân và trèo nhanh lắm”. Bạch Vân Tịnh nhớ lại.

Tiêu Tinh Dã hỏi lại: “Có phải nó dài bằng này, đầu nhọn và đuôi dài không?”.

“Đúng, đúng thế đó”.

“Haizz, hóa ra là rắn bốn chân, con này không cắn người đâu, nó chỉ ăn côn trùng thôi, cậu sợ cái gì chứ, kêu cứ như bị mưu sát không bằng”.

Bạch Vân Tịnh mắt đỏ hoe: “Sao tớ biết nó không cắn người chứ, tớ sợ chết đi được cậu lại còn nói tớ”.

Tiêu Tinh Dã thấy mắt cô đã ầng ậc nước liền vội nói: “Tớ không nói nữa,

không nói nữa, cậu sợ là đúng rồi, chắc là chưa thấy nó bao giờ hả”.

Lâm Nguyệt Loan đẩy Tiêu Tinh Dã sang một bên rồi an ủi Vân Tịch: “Không sao đâu Vân Tịch, con bốn chân đó đi rồi, bây giờ chúng ta có nhiều người ở đây cơ mà, nó không dám thò mặt ra nữa đâu, đừng sợ”.

“Đúng thế, không sao đâu”. Giang Vũ Phi đưa cho cô một tấm khăn giấy.

Bạch Vân Tịch đón lấy rồi lau mắt, sau đó cười và nói: “Cảm ơn mọi người”.

Cô quay đầu lại nhìn Minh Nhật Lãng và nói: “Ban nãy không phải, xin lỗi nhé Minh Nhật Lãng”.

Minh Nhật Lãng vẫn giữ nguyên nét mặt và nói: “Không có gì”.

“Được rồi, không sao nữa rồi. Chúng ta bắt đầu nướng thịt đi”. Tần Quảng Phong đề nghị.

“Được rồi, tớ với Minh Nhật Lãng làm xong bếp rồi đây!”. Bạch Vân Tịnh chỉ cho mọi người thấy “công trình” của mình.

Tiêu Tinh Dã nhìn “công trình” đó một lượt và nói với vẻ khâm phục: “Được đấy, xem ra hai cậu cũng không phải đi theo ăn hại đâu”.

Lâm Nguyệt Loan lại giật giật áo cậu, Tiêu Tinh Dã quay lại nhìn cô và không nói thêm gì nữa.

Tần Quảng Phong và mấy bạn nam còn lại đã chuẩn bị nhóm lửa, Tiêu Tinh Dã thấy vậy liền qua giúp đỡ. Lâm Nguyệt Loan, Giang Vũ Phi và Bạch Vân Tịnh ra bờ hồ rửa chân tay rồi chuẩn bị bỏ thịt vào xiên nướng. Minh Nhật Lãng

không giúp được gì nên đứng bên nhìn. Lâm Nguyệt Loan đọc được sự chán nản trong mắt cậu nên để mọi thứ lại cho Vũ Phi và Vân Tịnh làm rồi đứng dậy cầm cái xong lưới và lấy thêm cái túi nilon nữa, sau đó gọi Minh Nhật Lãng: “Minh Nhật Lãng lại đây tớ bảo, có việc cho cậu làm đây”.

“Ok”. Minh nhật lãnh vui vẻ đáp lại, bắt cậu ngồi đợi ăn trong lòng vô cùng chán nản.

Lâm Nguyệt Loan tháo giày ra rồi xắn cao quần, hai bàn chân nhỏ trắng như

tuyệt. Cô ra hiệu cho Minh Nhật Lăng làm theo rồi cùng cô bước xuống hồ.

Hai cô gái ngồi bên hồ thấy thế liền lên tiếng.

Bạch Vân Tịnh lo lắng nói: “Các cậu xuống nước làm gì thế? Cẩn thận chết đuối đấy!”.

Giang Vũ Phi nhìn bạn mình cười và nói: “Cậu lại muốn bắt tôm à? Cẩn thận đừng đi ra chỗ nước sâu đấy!”. Khi còn nhỏ, cô và Nguyệt Loan thường theo bố Nguyệt Loan đi bắt tôm ở sông.

Lâm Nguyệt Loan cũng cười và nói:
“Tớ ra chỗ nước sâu làm gì chứ, tôm chỉ
bơi ở chỗ nước nông thôi”.

“Chúng ta bắt tôm à? Bắt thế nào?”.
Minh Nhật Lãng tò mò hỏi.

“Tớ sẽ dạy cậu bắt”.

Lâm Nguyệt Loan dẫn Minh Nhật
Lãng đến khu vực nước sâu đến đầu gối,
sau đó khẽ cúi người đưa cái vợt xuống
hồ. Làn nước trong mát len lỏi qua vợt.
Thế nhưng những chú tôm nhỏ tỏ bằng
đầu ngón tay lại không lọt qua được, cô
nhanh chóng nhấc lên khỏi mặt nước,

mấy chú tôm đã sa lưới.

“Nhìn này, tớ bắt được 5 con rồi”.

Lâm Nguyệt Loan sung sướng khoe chiến lợi phẩm với Minh Nhật Lãng.

“Như thế là được à, để tớ thử xem”.

Minh Nhật Lãng xem ra vô cùng háo hức.

Lâm Nguyệt Loan đưa vợt cho Minh Nhật Lãng rồi đứng bên chỉ đạo. Dạy cậu đưa vợt xuống nước như thế nào, nín thở chờ đợi thế nào, làm thế nào để nhấc lên thật nhanh khi có tôm bơi qua... Minh Nhật Lãng cũng đã bắt được ba chú tôm rồi.

Lâm Nguyệt Loan đứng thẳng rồi nói với giọng của thầy giáo: “Bạn Minh Nhật Lãng, chuyên ngành bắt tôm của bạn có thể tốt nghiệp được rồi”.

Thế là Minh Nhật Lãng cứ cầm vợt đi bắt tôm còn Nguyệt Loan thì theo sau. Bắt được con tôm nào là cô cho vào túi ngay. Tôm ở hồ này quả thực không ít, bơi lội tung tăng và sa vào vợt. Vợt không lần nào bị trống cả, có lần nhiều nhất còn được 9 con. Trong đó có một con to bằng đầu ngón tay, gần bằng con tôm rảo. Cả hai sung sướng hét lên, sau đó vội bịt chặt miệng lại không sợ các

chú tôm giật mình bơi đi mất.

Vào những ngày đặc biệt nắng đẹp của mùa thu, bầu trời là viên đá xanh, làn nước màu xanh ngọc, mặt trời như những hạt cát màu vàng, khắp nơi đều là những ánh vàng chói mắt.

Nước dịu dàng như một môi tình quân quýt, quân chặt bước chân chàng trai, cô gái, không chịu rời đi. Đôi mắt của họ, nụ cười của họ đều lấp lánh như những viên kim cương.

Xa xa, đám bạn đang ngồi quanh đồng lửa cháy bùng bị tiếng cười của hai

người làm cho giật mình. Tiêu Tinh Dã nhìn ra ngoài đó thấy Lâm Nguyệt Loan và Minh Nhật Lăng có đôi có bạn, ngay lập tức dừng tay và đi ra ngoài đó.

“Hai cậu xuống nước làm gì thế?”.

“Bọn tớ đang bắt tôm, cậu nhìn này, bọn tớ bắt được bao nhiêu là tôm”. Lâm Nguyệt Loan cười khoái trí và giơ túi tôm đã được phân nửa cái túi cho Tiêu Tinh Dã xem.

“Mau lên đi, đi ra chỗ nước sâu sẽ dìm chết hai cậu đấy!”. Tiêu Tinh Dã nói với thái độ chẳng vui vẻ gì.

“Chúng tớ không ra chỗ nước sâu đâu, hơn nữa có cậu ở đây, tớ chẳng sợ chết đuối”. Lâm Nguyệt Loan nhìn cậu cười, có cao thủ bơi lội ở đây cơ mà, chết đuối á, làm gì có chuyện đấy?.

“Thế nhưng mà bọn tớ nhóm lửa xong rồi, cậu lấy cái vỉ nướng làm vọt rồi bọn tớ lấy cái gì mà nướng chứ?”. Tiêu Tinh Dã lấy lý do khác.

Cũng đúng, Lâm Nguyệt Loan thấy cả hai thu hoạch cũng khá khá rồi nên quay sang nói với Minh Nhật Lăng: “Chúng ta dừng tay đi, đằng nào cũng bắt được

nhiều lắm rồi”.

Minh Nhật Lãng còn đang hứng thế nhưng đã đến nước này rồi đành phải lên bờ, thế nên cũng gặt đầu.

Cả hai lên bờ và đổ tôm ra bãi cỏ đếm, tổng cộng được 87 con. Lâm Nguyệt Loan sung sướng nói: “Hôm nay tớ mời các cậu ăn tôm nướng”.

Nói xong cô lại nói lại: “Tớ và Minh Nhật Lãng mời các cậu ăn tôm nướng”.

Nghe được câu này Minh Nhật Lãng phần chán hẳn, còn Tiêu Tinh Dã lại ra

giọng châm chọc: “Có tí tôm chả đủ xĩa rãng”.

“Không đủ thì còn sườn bò, còn chân gà cánh gà. Đi đi, chúng ta đi nướng thôi”. Giang Vũ Phi nói.

Cả nhóm quây quần bên bếp nướng. Trên vỉ nướng nào chân gà, cánh gà, xúc xích, sườn bò.. đang dậy mùi thơm nức mũi. Những chú tôm mới bắt được cũng được nướng trực tiếp trên vỉ, thân đang chuyển sang màu hồng. Không cần thêm gia vị gì cả mà cho trực tiếp vào miệng, vừa thơm, vừa giòn, vừa ngon, giành

nhau một lúc là hết. Ai cũng công nhận đây là món ngon nhất của lần đi dã ngoại này.

Đương nhiên, trừ Tiêu Tinh Dã. Nghĩ đến dáng vẻ vui thích của Lâm Nguyệt Loan và Minh Nhật Lăng khi vai kề vai bắt tôm dưới sông là miếng tôm trong miệng lại chẳng có chút hương vị gì cả.

TÌNH YÊU PHA LÊ (ALL ABOUT THE TRUE LOVE)

Tuyết Ảnh Sương Hồn
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Điều Đáng Quý Nhất

Sức khỏe mới là thứ đáng quý nhất trên đời này, nếu như so sánh thì tiền bạc chẳng đáng để nhắc đến.

Cho bạn một nghìn vạn đô la, bảo bạn cắt đôi chân của mình đi và cả đời mãi mãi không đi được nữa, bạn có làm không? Chẳng ai dám đâu nhỉ?

Love 1:

Sau chuyến dã ngoại về Minh Nhật Lăng vui mừng ra mặt.

Gương mặt cậu đỏ bừng, quần áo lấm lem vết bùn, vết nước rồi dính cả cỏ, trên tay thì sưng một đám do không cẩn thận nên bị bỏng, thế nhưng nhìn cậu lại vô cùng vui vẻ và phấn khởi.

Cậu hơn hờ kể lại cho bố mẹ nghe chuyện bắt tôm. Nói đến cuối, cậu nhấn mạnh: “Bố mẹ biết tui con bắt được tất cả bao nhiêu con không? 87 con đấy, tôm nướng ăn ngon quá đi mất. Con định mang về cho bố mẹ ném thử thế nhưng lúc đó lại ăn hết mất rồi. Chẳng có cách nào khác, lần sau nhé, lần sau con nhất định sẽ bắt nhiều nhiều, và mang về mời bố mẹ ăn”.

“Không được ăn tôm không sao đâu con, con có tấm lòng là được rồi”. Ông Hạo Thiên nhìn con cười và nói tiếp: “A Lãng, hôm nay con chơi vui lắm hà?”.

Minh Nhật Lãng cao giọng nói: “Con chưa bao giờ chơi vui như thế?”.

“Nói cái gì thế hả, con sống với bố mẹ không vui sao?”. Bà Minh phật ý.

Minh Nhật Lãng giật mình, sau đó đỏ mặt nói: “Mẹ, không phải như thế, không thể so sánh như thế được”.

Bà Minh nhìn điệu bộ con hốt hoảng tưởng thật, liền cười và nói: “Mẹ biết, mẹ không nói đùa với con nữa. Được chưa nào, con mau đi tắm đi, cả người bẩn hết rồi kia kìa”.

Minh Nhật Lãng về phòng tắm. Thả mình trong bồn nước ấm, cậu cảm thấy vô cùng dễ chịu. Nhớ lại cảnh chiều nay cùng Lâm Nguyệt Loan bắt tôm dưới hồ, khóe miệng bất chợt nở một nụ cười thật tươi...

Đêm hôm đó Minh Nhật Lãng đã nằm mơ. Cậu mơ thấy mình và Nguyệt Loan trở lại hồ Phương Trạch, chỉ có hai người mà thôi, cả hai vai kề vai bắt tôm dưới hồ. Nụ cười của cô ấy vang bên tai cậu như tiếng chuông gió, chỉ cần quay đầu lại nhìn sẽ nhìn thấy nụ cười ấy, tươi rói, không phải hoa mà còn hơn cả hoa.

Tỉnh giấc mơ, gương mặt Minh Nhật Lãng hồng hào như say. Say nhưng chẳng liên quan đến rượu, vậy liên quan đến cái gì nhỉ?

Tiêu Tinh Dã lại quay về bộ dạng ngày xưa, khiến ông Tiêu Trùng cảm thấy con mình không phải đi chơi về mà là mới đi đánh nhau về, mà đánh đâu có thắng.

“Tiêu Tinh Dã, chơi không vui à?”.

“Không phải, chỉ là con hơi mệt”. Cậu lên tiếng phủ nhận.

Tiêu Trùng thừa hiểu con trai mình như thế nào, nếu mà cậu đã chơi như điên thì một ngày một đêm cũng không hề mệt mỏi. Chỉ là cậu ấy không nói sự thật, ông cũng không truy hỏi. Con trai lớn rồi, có bí mật rồi. Bất giác, ông nhớ lại cô gái ngồi sau xe cậu.

Nghĩ đến thế ông liền buột miệng: “Trước đây mẹ con cũng thích tết tóc hai bên”.

“Thế ạ? Tiêu Tinh Dã quay lại nhìn bố. Ông vẫn ngồi y trên ghế, bộ quần áo nhàu nhàu, tóc tai rối bù, tay vẫn cầm

chai rượu. Cũng say đến năm sáu phần rồi, mắt đã bắt đầu nhìn không chuẩn.

“Bố với mẹ con lớn lên cùng nhau, là thanh mai trúc mã đây! Sau đó thì kết hôn, bố cảm thấy hạnh phúc lắm. Thế nhưng có một ngày mẹ con nói với bố, từ trước đến giờ mẹ con chưa bao giờ yêu bố cả, chỉ là đã quen việc ở bên nhau. Mẹ con nghĩ đó là tình yêu, thế nhưng mẹ con đã tìm thấy và hiểu được tình yêu thế nào ở một người đàn ông khác. Vì thế mẹ con mới đòi ly hôn”. Rượu say khiến ông đột nhiên kể lại những chuyện ngày xưa, vừa nói vừa cười đau khổ.

“Bố, chuyện xưa qua rồi đừng nhắc lại nữa”. Tiêu Tinh Dã giằng lấy chai rượu từ tay bố thế nhưng ông nhất định không buông.

“Người đàn ông đó mang lại cho cô ta thứ tình yêu gì, con có biết không? Hẳn ta biết cô ta thích hoa tulip, thế là hẳn ta mua hơn một trăm loại hoa tulip chuyên bằng hàng không từ Hà Lan về tặng cho cô ta. Thứ tình yêu này dựa vào vật chất mà sống thế mà mẹ con lại mê muội. Cô ta không cần chúng ta nữa rồi, cứ thế mà ra đi theo hẳn ta...”. Tiêu Trùng nói đến câu cuối cùng thì nấc ghen

một cái.

“Bố, bố đừng nói nữa, bố đi ngủ một lát đi”. Tiêu Tinh Dã ra sức giằng lấy chai rượu từ tay bố và dìu ông vào giường.

Ông Tiêu Trùng nằm trên giường nhưng cứ dần vật lăn qua lăn lại, miệng vẫn lảm bảm không rõ nói cái gì. Một lát sau mới chịu im lặng ngủ. Tiêu Tinh Dã dựa người ra ghế, trái tim vốn đã hỗn loạn bây giờ càng hỗn loạn hơn.

Thứ 2, trường cấp ba Thần Quang.

Giờ học buổi sáng, Tần Quảng Phong và các bạn đang kể lại chuyện đi dã ngoại hôm qua cho mọi người nghe. Nào là chuyện trong rừng có đầy đủ các loại chim đủ hình đủ dáng. Nào là chuyện Bạch Vân Tịnh bị rắn bốn chân dọa cho phát khóc. Nào là chuyện Lâm Nguyệt Loan và Minh Nhật Lăng bắt được tôm và món đó ngon miệng thế nào....nghe xong mọi người rần rần nói: “Sao chẳng rủ tớ đi với?”.

“Ê này, tụi tớ tự lập nhóm đi đó chứ, có phải là hoạt động của lớp đâu, không thể mang cả lớp đi được”.

Cả lớp mồm năm miệng mười bày tỏ sự bất mãn:

“Tần Quảng Phong các cậu chơi lè, như thế là không tốt”.

“Minh Nhật Lãng này nhà cậu chắc có vài cái xe nữa nhỉ? Sao không rủ cả lớp cùng đi với chứ?”.

Người bị tấn công nhiều nhất là Lâm Nguyệt Loan: “Lâm Nguyệt Loan à chán cậu quá, đi chơi mà chả rủ mọi người một tiếng, chẳng có nghĩa khí gì cả”.

Cả lớp đang tranh luận ồn ào thế thì

thầy Châu bước vào, thầy không hiểu chuyện gì đang xảy ra nên hỏi: “Ở đây làm cái gì thế này? Mở hội thi à?”.

Thế là ngay lập tức có bạn trong lớp đứng lên “tố cáo”, nói Tiêu Tinh Dã, Lâm Nguyệt Loan, Minh Nhật Lãng và vài bạn nữa “thoát ly” tập thể, tự mình đi chơi riêng. Thầy Châu nghe xong liền nghiêm mặt nói: “Mấy người các em, thật là vô tổ chức, vô kỷ luật, dám bỏ rơi cả lớp mà đi chơi với nhau. Nói đi, biết tội chưa hả?”.

Cả lớp đều vỗ tay hoan hô: “Thầy

Châu anh minh!”

Lâm Nguyệt Loan cười và nói: “Nhận đánh thì thế nào mà nhận phạt thì thế nào ạ?”.

“Đánh thì mỗi người năm trăm roi uy sát, phạt thì mỗi người mười tí dollar”.
Thầy Châu nghiêm mặt nói.

Cả lớp cười nghiêng ngả, Minh Nhật Lăng lắc đầu và nói: “Thầy ơi, hình phạt tiền này cả nhà em có khuy nh gia bại sản cũng không đủ mà nộp đâu thầy ạ!”.

“Minh Nhật Lăng mà nộp còn không

đủ thì chúng ta còn nói làm gì chứ!”. Tần Quảng Phong nói.

Lâm Nguyệt Loan thông Minh nói:

“Thầy Châu, tiền phạt không có để nộp, cũng không muốn chịu năm trăm gậy. Đồi phương án khác được không thầy?”

“Được, niệm tình các em lần đầu phạm tội nên thầy sẽ cho các em một con đường sống. Để các em lấy công chuộc tội”.

“Lấy công chuộc tội thế nào ạ?”. Vệ Lôi hỏi.

“Hồi đầu năm học các em có đóng quỹ lớp nhưng chúng ta chưa dùng, thầy cũng đang muốn tổ chức hoạt động gì đó cho lớp, nếu các em muốn đi ngắm chim và nướng thịt như thế, vậy thì chủ nhật này chúng ta đi hồ Phương Trạch đi, Minh Nhật Lãng, em lo vụ xe nhé, Nguyệt Loan và các bạn khác lo phần hướng dẫn viên”.

“Yeah, thầy Châu muôn năm”. Cả lớp hoan hô vang như sấm dậy.

“Minh Nhật Lãng này, cả lớp thế này cậu chuẩn bị xe ngon ngon vào nhé”. Tần

Quảng Phong nói rồi quàng tay khoác vai Nhật Lãng.

Minh Nhật Lãng không né tránh mà còn cười và gật đầu: “Đề em nói với bố em một tiếng, không vấn đề gì đâu”.

Lần trước đi cộ còn hứng lắm, đầu còn đang định đi chuyến nữa đây, thế nhưng lại ngại rủ Lâm Nguyệt Loan đi, thầy Châu đưa ra ý kiến như thế quả đúng là đang buồn ngủ mà có người tặng gối.

Tâm trạng đang vô cùng vui vẻ nên Minh Nhật Lãng nói với thầy Châu:

“Thầy ơi, lần đi hồ Phương Trạch này em mời, mọi khoản phí em bao hết, không cần dùng quỹ lớp đâu ạ!”.

Thầy Châu cũng không từ chối, thầy đâu có phải là mấy người theo quan niệm cũ cơ chứ. Minh Nhật Lãng có ý mời cả lớp, nhà cậu ấy cũng đâu có thiếu số tiền này, tiền quỹ lớp thì để dùng vụ khác vậy. “Được, bạn Minh Nhật Lãng sẽ tài trợ toàn bộ kinh phí đi hồ lần này của chúng ta. Cả lớp vỗ tay cảm ơn nào”.

“Minh Nhật Lãng vạn tuế”. Cả lớp lại vỗ tay âm âm như sấm dậy.

Tiêu Tinh Dã đi học muộn lúc này mới đến, vào lớp đúng lúc mọi người đang hô “Minh Nhật Lãng vạn tuế”. Gương mặt cậu ngơ ngác không hiểu chuyện gì cả.

Chỉ có Lâm Nguyệt Loan chú ý đến cậu ấy, nhân lúc hỗn loạn và thầy Châu không chú ý đến cậu đi học muộn, cô vội kéo cậu ngồi xuống ghế.

“Minh Nhật Lãng làm cái gì mà mọi người tung hô vạn tuế thế?”. Tiêu Tinh Dã vừa đặt sách xuống và hỏi.

Lâm Nguyệt Loan kể lại chuyện ban

nãy cho cậu nghe, cậu nghe xong sẽ lại một hồi rồi cười nhạt: “Rốt cuộc cũng là người có tiền mà, tiền nhiều thì đi ném người khác, người bị ném còn khen cậu ta tốt bụng nữa”.

“Cậu đừng nói thế Tiêu Tinh Dã, Minh Nhật Lăng cũng là có ý tốt, cậu ấy không phải là người thích khoe khoang”.

“Cậu ta có ý tốt nhưng tớ không muốn nhận”.

“Cậu nói thế là có ý gì?”.

Tiêu Tinh Dã nói rõ ràng từng chữ:

“Chủ nhật tớ không đi”.

Chuông nghỉ tiết vang lên rồi nhưng chẳng ai ra khỏi lớp cả, mọi người đang vây quanh Minh Nhật Lăng để bàn chuyện đi chơi chủ nhật này.

Tiêu Tinh Dã ngồi ở lớp không chịu được nữa bèn vơ sách vở nhét vào cặp rồi đi khỏi lớp. Lâm Nguyệt Loan nghĩ rồi cũng đi theo. Minh Nhật Lăng tuy người ở lớp nhưng đôi mắt vẫn dõi theo hai người đi ra xa.

Tiêu Tinh Dã, sao cậu không đi chứ? Đây là hoạt động của lớp, cậu không thể

tách khỏi tập thể thể được”. Lâm Nguyệt Loan cố gắng thuyết phục cậu.

“Minh Nhật Lãng bỏ tiền ra, tớ quyết không đi”. Tiêu Tinh Dã vẫn cứng đầu nói.

“Cậu... sao cậu cứ đối đầu với cậu ấy thế? Người ta đâu có chọc giận cậu cơ chứ!”.

“Có tiền thì giỏi lắm sao? Tớ ghét cậu ta cứ làm ra vẻ đại thiếu gia có tiền ở đây!”

“Cậu ấy có ý vung tiền là việc của cậu ấy, sao cậu cứ phải tỏ ra bất bình thế? Bởi vì cậu không có tiền như cậu ấy sao?”. Lâm Nguyệt Loan cảm thấy nói đạo lý với cậu ta chỉ vô ích, tốn công, có lúc cứ nói thẳng cho nhanh.

“Không phải như thế”. Tiêu Tinh Dã bức xúc hét to lên khiến các học sinh đi qua đều ngoái lại nhìn.

“Cậu đúng như thế, cậu đang tự ti, đang đố kỵ. Đúng, Minh Nhật Lăng có xuất thân quá tốt, gia đình giàu có, muốn gì được nấy. Thế nhưng cậu ấy không vì

được nuông chiều mà coi thường người khác, cũng không hề khoe khoang, cậu không thích cậu ấy như thế thật chẳng ra làm sao cả”. Giọng Lâm Nguyệt Loan không lớn nhưng từng câu từng chữ nặng ngàn cân.

Ngừng lại một chút rồi cô nói tiếp với cậu bằng giọng nhẹ nhàng hơn: “Tớ cũng là con của gia đình bình thường, tớ cũng không có điều kiện vật chất đặc biệt gì, thậm chí tớ còn không có một gia đình hoàn chỉnh. So với Bạch Vân Tịnh thì cô ấy may mắn gấp trăm lần tớ, cô ấy có tất cả mọi thứ tớ không có. Vì thế trước đây

tớ cũng đã từng đồ kỵ với cô ấy. Thế nhưng sau này nghĩ lại mới thấy, nhà người ta là nhà người ta, họ đâu có cướp gì từ trong tay mình chứ, dựa vào cái gì mà đồ kỵ với họ?”.

Lâm Nguyệt Loan nói hết những suy nghĩ trong lòng ra khiến Tiêu Tinh Dã nghe xong cúi mặt không biết nên nói gì. Hai người cùng im lặng cho đến khi trống vào lớp vang lên.

“Đi thôi, về lớp học đã”.

Tiêu Tinh Dã đi theo sau Lâm Nguyệt Loan vào lớp, đi vào dãy phòng học và

lên tầng ba, còn vài bước nữa là vào lớp 10 (3), đột nhiên Tiêu Tinh Dã lên tiếng: “Lâm Nguyệt Loan, cậu hiểu sai rồi, tớ đố kỵ Minh Nhật Lăng ban đầu đúng là ghét kiểu công tử của cậu ta, sau này thì... vì cậu”.

“Vì tớ?”. Lâm Nguyệt Loan dừng bước.

“Đúng, là vì cậu. Bởi vì tớ... tớ thích cậu, vì thế tớ ghét cậu ta tiếp cận cậu, ghét cái kiểu thiếu gia lắm tiền thích thể hiện trước mặt cậu”. nói xong câu đó Tiêu Tinh Dã đi thẳng vào lớp mà không

quay đầu lại.

Lâm Nguyệt Loan đứng đơ luôn tại đó, lâu lâu cũng không động đậy. Một người bạn thân, một tình bạn trong sáng, cô luôn coi Tiêu Tinh Dã là bạn bè thân thiết, cứ nghĩ Tiêu Tinh Dã cũng thế, không ngờ...

Cho đến khi giáo viên tiếng anh đi đến hành lang thấy cô đứng sững đó mới gọi: “Lâm Nguyệt Loan, vào lớp rồi còn đứng đây làm gì chứ?”.

Lúc này cô mới như tỉnh mộng và chạy ngay vào lớp, bước chân thoăn

thoát nhưng trong tim nặng trĩu.

Lâm Nguyệt Loan chẳng có chút khẩu vị nào để ăn bữa trưa, cô ngồi hồi lâu trong nhà ăn của trường mà chẳng ăn được mấy miếng, cuối cùng quyết định không ăn nữa.

Ra khỏi nhà ăn, cô do dự một lúc rồi đến bộ điện thoại gọi điện.

Đầu dây bên kia chuông reo một hồi mới có người bắt máy, một giọng phụ nữ đang thì thầm ở mức nhỏ nhất: “Loan Loan, là con à?”.

Nghe thấy tiếng thì thầm như vậy cô đoán ngay mẹ không tiện nghe điện thoại. Lâm Nguyệt Loan muốn nói bao nhiêu điều mà lại chẳng nói được lời nào. Mãi sau mới cất giọng: “Mẹ ơi, là con”.

“Có việc gì không?”.

“Không ạ, chỉ là lâu không gọi điện, nhớ mẹ, nên gọi thôi”.

“Ồ, mẹ không tiện nói chuyện, buổi tối mẹ gọi cho con nhé, mẹ gác máy đây”.

Đầu dây bên kia đã gác máy mà Lâm

Nguyệt Loan vẫn đứng sững nơi đó. Mẹ có gia đình mới, không có nhiều thời gian để lo cho cô nữa. Bố... giá mà có bố ở bên thì tốt biết mấy. Sẽ có người lắng nghe tâm sự của cô, có chuyện gì cô cũng sẽ kể hết cho bố. Bố cô là một người cha tốt, ấm áp và có lòng kiên nhẫn. Luôn tràn đầy tình yêu với đứa con gái duy nhất này, không chiều chuộng cô mà ngược lại còn dạy cô cách sống độc lập và lạc quan. Thế nhưng cha cô đi sớm quá, trong một lần đi kiểm tra sức khỏe và phát hiện ra bản thân mình đã bị ung thư gan giai đoạn cuối, từ lúc phát bệnh đến lúc mất chỉ vắn vện có hai

tháng.

Lâm Nguyệt Loan đang thừ người ra nhớ lại chuyện xưa thì đột nhiên có người giật mạnh cái ống nghe, cô hốt hoảng quay lại nhìn.

“Em gái, nếu không gọi điện thoại thì đứng đực đây làm gì chứ? Gây cản trở người khác gọi điện thoại”.

Một nam sinh dáng người cao gầy, đẹp trai đang đứng trước mặt cô. Người đó có mái tóc hơi dài, nhuộm màu hạt dẻ đậm, làn da màu đồng khỏe khoắn, đôi môi cong đang nở một nụ cười châm

chọc.

“Xin lỗi”. Nguyệt Loan vội nói.

“Không sao”. Người đó nhìn cô một lượt rồi lên tiếng: “Hình như cô em có chuyện gì đó à, có cần đàn anh đây chia sẻ giúp em không?”.

Cậu chỉ là người qua đường, vô tình nhìn thấy cô bé đứng ngây người trong bất diện thoại. Hai bím tóc đen dài bao quanh gương mặt trắng như tuyết, khiến cô có một vẻ nho nhã khác hẳn với các bạn cùng trang lứa khác.

“Không cần đâu, cảm ơn anh”.

Lâm Nguyệt Loan cảm thấy người này nhiệt tình thái quá nên cô vội từ chối rồi gác lại ông nghe. Cậu nam sinh đó liền chặn cô lại, gương mặt tỏ vẻ đau khổ: “Không phải chứ, cô em, em dám từ chối anh sao? Em có biết anh là ai không?”.

Nghe khẩu khí của người này thì hình như cậu chưa bao giờ bị ai từ chối. Ai bắt cái thời đại này là thời đại nam sắc chứ, các bạn nữ đều điên cuồng theo đuổi trai đẹp, phần lớn đều hư hỏng mà thôi.

“Sao tôi phải biết anh là ai? Phiên anh tránh ra”. Tâm trạng Lâm Nguyệt Loan lúc này vốn đã không tốt, lúc này càng không muốn kết bạn với những người coi bản thân mình quá tốt đẹp.

“Anh là Nguyễn Thần Dạ”. Cậu học sinh nói với giọng như là “cả thế giới đều biết anh là ai”.

Nguyễn Thần Dạ! Hóa ra anh ta là người đẹp trai số 1 Thần Quang trước khi Minh Nhật Lăng xuất hiện. Đúng thực là, nghe danh đã lâu. Con người anh ta có hai đặc điểm nổi bật ai cũng biết.

Thứ nhất là giỏi vũ đạo: Năm ngoái khi cậu ta mới vào trường đã tham gia cuộc thi dance của các trường trung học trong thành phố A, những học sinh xuất sắc của mười mấy trường trong thành phố đều đăng ký tham gia. Kết quả, chỉ cần một khúc Samba mà cậu ấy đã trấn áp được quần hùng, sau đó ôm cúp trở về. Danh tiếng vang đến tất cả các trường trong thành phố, và nhận được danh hiệu “vũ lâm minh chủ” của đường phố. Sau một khúc nhạc thành danh, nhóm vũ đạo trong trường đã mời cậu làm nhóm trưởng. Các bạn nữ trong nhóm vũ đạo đều xinh xắn, đáng yêu, cả

ngày chìm đắm trong nhan sắc như thế đã bộc lộ đặc điểm thứ hai của cậu –giỏi tán gái. Cậu cũng là một công tử nhà giàu, vừa có tiền lại có thời gian, tướng mạo lại đẹp trai, có những lợi thế như vậy nên việc tán gái với cậu quá đơn giản, đánh trận nào thắng trận ấy, chưa bao giờ gặp thất bại.

Chuyện yêu sớm trong nhà trường vốn đã không còn là chuyện hiếm gặp nữa. Thời đại văn minh rồi nên các thầy cô trong trường nếu có biết học sinh yêu sớm thì cũng không tỏ thái độ cổ vũ hay phản đối gì cả. Phản đối vô hiệu ấy chứ!

Các cô cậu học trò mười năm mười sáu tuổi là lúc mầm tình hé nở, giống như ngàn hoa nở rộ vào mùa xuân, không để nó nở cũng không được. Chỉ biết mắt nhắm mắt mở mà cho qua thôi. Thế nhưng phần lớn các đôi trẻ yêu nhau cũng biết tự giác, không để các thầy cô nói ra nói vào. Chỉ riêng Nguyên Thần Dạ, khi yêu đương quá nồng nhiệt thì dẫn bạn gái đi đến đâu là ôm eo đi đến đó. Động một tí là hôn nhau cuồng nhiệt giữa bàn dân thiên hạ, hoàn toàn không thèm để ý xem đang ở đâu nữa.””

Với hai đặc điểm nổi bật này, mọi

người đặt cho Nguyên Thần Dạ biệt hiệu “hôn vũ song toàn”. (Ý nói cả hôn và múa đều giỏi, tiếng Hán khi đọc lên đồng âm với “văn võ song toàn”). Sự tinh tế của hiện tượng đồng âm khác chữ cũng phải khiến người ta khâm phục.

Với biệt danh gắn trên lưng như thế thì không cần nghĩ cũng biết cậu ta phong lưu thế nào rồi. Cậu thay người yêu như thay quần áo theo mốt. Mới nhập học từ năm ngoái thế nhưng những bạn xinh đẹp có tí nhan sắc ở trường đều qua tay cậu ấy rồi. Năm nay không có cỏ ngon để ăn nữa nên cậu đã “phát triển” ra ngoài

trường. Cậu coi việc tán gái là việc chính, học hành chỉ là việc thứ. Giờ học trên lớp thì như đánh cá ba ngày phơi lưới hai ngày, bữa đực bữa cái, trong trường khó mà thấy bóng cậu. Vì thế cái tên Nguyễn Thần Dạ, Nguyệt Loan nghe đã lâu thế nhưng hôm nay mới gặp lần đầu.

“Hóa ra là Nguyễn Thần Dạ, có biết, có biết”.

“Biết rồi chứ, đã nói rồi mà, trong trường Thần Quang này làm gì có cô gái nào chưa nghe tên anh chứ!”.

“Đúng thế, ai mà chưa nghe tên anh thì người đó chưa từng ăn thịt lợn”.

Nguyên Thần Dạ nghe có vẻ không thoải mái: “Ý gì cô em, anh là lợn sao?”.

“Thưa anh, nể tình chúng ta học cùng một trường nên tôi có câu này nhắc nhở anh, người sợ nổi tiếng lợn sợ béo, có nhiều cái danh không nên vang quá thì tốt hơn”.

Nói xong cô quay người bước đi. Nguyên Thần Dạ vẫn chưa chịu buông tha, cậu tiến một bước dài lên trước chặn cô lại. Lời thoại y như trong vở kịch:

“Những lời cô em nói chí phải, đa tạ đã chỉ giáo”.

Cậu nói xong vừa làm động tác hỏi tiếp: “Làm quen đi, em học lớp nào thế? Tên là gì?”.

“Xin lỗi anh, tôi có việc tôi đi trước”. Cô không thích kết bạn với kiểu người công tử lãng nhãng như cậu ta nên đã vụt qua người cậu.

“Cô em, chẳng nề mặt gì cả. Được rồi, không thích thì thôi”. Nói xong Nguyễn Thần Dạ không chặn cô lại nữa nhưng lại đi theo cô. Cô phải vào lớp

rồi.

“Ê, sao anh cứ theo tôi thế?”.

Nguyên Thần Dạ cười vô tội: “Cô em, đây là đường của trường, em đi kệ em, anh đi kệ anh”.

“Được, vậy anh đi trước đi”. Lâm Nguyệt Loan đứng lại.

“Bây giờ anh lại không muốn đi nữa rồi”. Nguyên Thần Dạ cũng đứng lại.

Bất lực, Lâm Nguyệt Loan điên lắm rồi. đột nhiên cô đưa chân đá cậu ta một

phát, Nguyên Thần Dạ không nghĩ một cô gái yếu ớt lại nghĩ ra chiêu này nên bất ngờ bị đá mà á lên một tiếng sau đó khụy gối xuống, nhân cơ hội đó Lâm Nguyệt Loan co cẳng chạy ngay vào lối rẽ cạnh nhà ăn và mất hút.

Nguyên Thần Dạ có mấy khi bị thế này đâu, cậu xoa khuỷu chân một hồi mới đứng lên được. Nhìn quanh không thấy bóng cô đâu, cậu làu bàu: “Không biết là đùa nghịch ngợm ở lớp nào? Đợi đấy, anh nhất định phải tìm được em”.

Love 2:

Lâm Nguyệt Loan chạy vòng qua sân vận động rồi qua thư viện sau đó chạy thẳng vào dãy phòng học. Là giờ nghỉ trưa nên các học sinh đều đi ăn cơm, chỉ có vài bạn ở lại trường ăn cơm. Phòng học thênh thang chẳng có bóng người. Lâm Nguyệt Loan về chỗ ngồi rồi nhìn xa xăm ra khoảng trời xanh ngoài cửa sổ.

Không lâu sau có người đẩy cửa vào. Tiếng bước chân nhẹ nhẹ tiến lại gần, cô quay lại nhìn, thì ra là Minh Nhật Lãng.

“Minh Nhật Lãng, cậu đến rồi à?”.
Gần đây trưa nào cậu ấy cũng đến thật

sớm.

“Đằng nào ở nhà cũng chẳng có gì làm”. Lần nào cũng là câu trả lời thế này.

Minh Nhật Lãng đi tới bàn Lâm Nguyệt Loan, do dự, rồi cậu vẫn hỏi: “Chuyến đi ngày chủ nhật... Tiêu Tinh Dã có phải sẽ không đi không?”.

Câu hỏi của cậu khiến Lâm Nguyệt Loan vô cùng ngạc nhiên, không ngờ cảm giác của cậu ấy lại nhạy bén đến thế. Cô không biết nên trả lời thế nào, sự ngập ngừng của cô khiến cậu càng chắc chắn sự suy đoán của mình là chính xác. Ngập

ngừng một lúc nữa, cậu hạ giọng hỏi:
“Cậu ấy không đi... cậu cũng không đi
phải không?”.

Lâm Nguyệt Loan lại ngạc nhiên, thực sự là cô cũng chưa hề nghĩ đến chuyện này. Tiêu Tinh Dã không đi, còn cô có đi không? Nhất là sau khi Tiêu Tinh Dã tỏ rõ thái độ như thế, nếu như cô để cậu và Tiêu Tinh Dã đi với nhau thì Tiêu Tinh Dã nhất định sẽ gây chuyện, cho dù có cả lớp đi nữa.

Thế nhưng, sao Minh Nhật Lăng lại suy nghĩ kĩ càng đến thế chứ? Cậu ấy...

đột nhiên cô quay đầu lại hỏi cậu: “Cậu hi vọng tớ đi chứ?”.

Minh Nhật Lãng nhìn vào mắt cô và nói rõ ràng từng chữ: “Vô cùng hi vọng, tớ....”.

“Có thứ chơi đương nhiên là tớ đi chứ”. Lâm Nguyệt Loan ngắt lời cậu: “Có điều, cụ thể thế nào... đến lúc đó nói sau nhé. Có lẽ... nhà đột nhiên có việc gì đó, tớ không đi được mất. Còn nữa, Giang Vũ Phi còn hẹn tớ đi phố nữa...”.

“Vì thế có khả năng cậu sẽ không đi,

đúng không?”. Lần này đến lượt Minh Nhật Lăng ngắt lời cậu.

Trong phòng đột nhiên im lặng như chốn không người, hơi thở hai người vô cùng rõ ràng. Lâm Nguyệt Loan vô cùng hối hận khi nói ra điều đó, cô cần nói rõ ràng đến thế sao? Bây giờ cô thực sự rối loạn lắm rồi.

Im lặng một hồi lâu, Lâm Nguyệt Loan miễn cưỡng cười và nói: “Cũng không chắc, nếu không có việc gì tớ sẽ đi”.

Coi vừa nói vừa lén nhìn gương mặt

cậu, cậu mím chặt môi dưới, đôi lông mày như mây mù mấy tháng liền không mưa.

“Tớ biết, cậu sẽ không đi đâu”.

Giọng nói của Minh Nhật Lãng bây giờ rất bình tĩnh, thế nhưng tại sao cô nghe xong còn cảm thấy bất an hơn cả khi nghe Tiêu Tinh Dã gào thét. Cô đang định nói gì đó thì cửa phòng bật mở. Tiêu Tinh Dã bước vào nhìn thấy hai người đang ngồi cạnh nhau như thế, gương mặt cậu sầm lại như đít xoong.

Khi Minh Nhật Lãng vừa xuống xe thì

Bạch Vân Tịnh cũng đi từ đầu đường kia tới. Cô nhìn thấy cậu liền vội vàng đuổi theo. Cô chỉ đến cửa lớp muộn hơn cậu một phút thế nhưng cô không vào trong mà đứng ngay ở cửa, bất ngờ nghe được đoạn hội thoại giữa hai người.

“Cậu ấy không đi... cậu cũng không đi phải không?”.

“Cậu hi vọng tớ đi chứ?”.

“Vô cùng hi vọng, tớ....”.

Minh Nhật Lăng, cậu hi vọng Lâm Nguyệt Loan tham gia buổi dã ngoại đến

thế sao, trong những lời cậu nói chan chứa biết sao sự hi vọng, Bạch Vân Tịnh sao có thể không nghe ra điều đó cơ chứ.

Đúng như thế, cô đã đoán đúng, cho dù bây giờ Minh Nhật Lăng chưa thích Lâm Nguyệt Loan, thế nhưng cậu đã có cảm tình với cô ấy hơn mức bình thường.

Bạch Vân Tịnh tuy đã nghĩ đến điều này từ lâu thế nhưng sự thực bày ra trước mắt thế này vẫn khiến cô khó chịu. Tại sao Minh Nhật Lăng lại thích Lâm Nguyệt Loan chứ? Lẽ nào cô... không bằng cô ấy sao?

Bạch Vân Tịnh không biết rằng Minh Nhật Lãng có cảm tình với Lâm Nguyệt Loan bắt nguồn từ việc cô băng bó cho cây hòe bị gãy. Có những lúc trái tim con người sẽ có những giây phút rung động vô cùng kỳ diệu, nó được đặc định trong một hoàn cảnh cụ thể, với một ai đó và một việc nào đó, nó sẽ làm rung động mỗi một góc yếu mềm nhất trong trái tim. Giây phút ấy nói vắn vể một chút là lúc “trái tim được mở”.

Không muốn nghe tiếp nữa nên cô quay lưng đi xuống dưới, bước chân nhẹ như đang bước trên những đám mây. Một

cô gái từ trước đến giờ luôn suôn sẻ trong mọi việc đã được nếm mùi vị đầu tiên của sự đả kích.

Cô gặp Tiêu Tinh Dã ngay trước dãy phòng học. Cậu đang đứng cùng với mấy thành viên trong đội bóng và chuẩn bị ra sân tập. Không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào cô lại lên tiếng gọi cậu: “Tiêu Tinh Dã”.

Tiêu Tinh Dã vừa dẫn bóng vừa đáp lại: “Có chuyện gì không?”.

“Minh Nhật Lăng và Lâm Nguyệt Loan đang ở trong phòng học, chỉ có hai

người họ”. Bản thân cô biết mình làm thế là không tốt, thế nhưng chỉ là thuận gió mà thêm chút lửa, cô không giữ được mồm miệng.

Tiêu Tinh Dã sững lại rồi đẩy bóng cho đồng đội phía sau, bản thân mình chạy như bay lên gác, bỏ mặc sau lưng tiếng của các bạn gọi với theo: “Tiêu Tinh Dã, cậu đi đâu đấy?”.

Bạch Vân Tịnh thấy Tiêu Tinh Dã chạy biến đi như thế cô cũng nhanh chóng rời khỏi dãy phòng học. Giống như một kẻ phạm tội nhanh chân rời khỏi

hiện trường vụ án, không dám đối mặt với tội ác mình gây ra.

Thấy Tiêu Tinh Dã đứng ở cửa mặt hầm hầm, Lâm Nguyệt Loan biết ngay có chuyện chẳng lành, cô vội đứng dậy đi về phía cậu: “Tiêu Tinh Dã à, buổi trưa không phải cậu đi đá bóng sao, sao lại không đi nữa thế?”.

Vào lúc này kẻ điếu hổ li sơn mới là thượng sách.

Tiêu Tinh Dã không có ý đi, cậu lờm Minh Nhật Lãng và nói: “Minh Nhật Lãng này, gần đây cậu rảnh rồi quá

nhỉ, trưa nào cũng đến trường lượn lờ”.
Hừ, rõ ràng là có ý đến tìm Lâm Nguyệt Loan còn gì.

Minh Nhật Lãng mặc kệ, không thèm nhìn cậu ta, cậu quay người rời khỏi lớp, điệu bộ đúng như “cậu không đi, tớ đi”.

Lâm Nguyệt Loan không kéo được Tiêu Tinh Dã đi nhưng thấy Minh Nhật Lãng đi ra ngoài rồi nên cô thở phào nhẹ nhõm. Nói chung không nên để hai người họ ở cạnh nhau nếu không với tính cách của Tiêu Tinh Dã như thế, sức khỏe Minh Nhật Lãng như vậy, cô không lo không

được.

Thế nhưng sự im lặng của Minh Nhật Lãng càng khiến Tiêu Tinh Dã tức điên lên, cậu cảm thấy đó như là sự coi thường vô thanh vô hình. Vì thế cậu mạnh tay gạt Lâm Nguyệt Loan sang một bên và hung hãn kéo áo Minh Nhật Lãng giật vào trong lớp: “Tớ đang nói chuyện với cậu đấy!”.

Minh Nhật Lãng bị kéo giật lại phía sau với một lực mạnh và chắt vào bàn giáo viên, góc bàn cứng đâm vào sườn cậu.

“Minh Nhật Lãng”, Lâm Nguyệt Loan hét lên rồi chạy lại đỡ cậu: “Cậu không sao chứ?”.

Minh Nhật Lãng khụy người lúc lâu mới đứng lên được, gương mặt trắng bệch, cậu lắc lắc đầu rồi đi khỏi lớp mà không nói lời nào.

Tiêu Tinh Dã cũng không ngăn cậu lại nữa, mắg thì không mắg lại mà đánh thì không đánh lại, thế nên cậu có đánh nữa cũng chẳng có ý nghĩa gì. Đành lạnh lùng nhìn cậu ta đi.

Minh Nhật Lãng đi rồi Lâm Nguyệt

Loan bực tức mắng Tiêu Tinh Dã: “Sao cậu cứ như thế hả Tiêu Tinh Dã? Tớ ghét nhất trên đời là loại người dùng bạo lực để giải quyết mọi chuyện, hơn nữa cậu đánh Minh Nhật Lãng thì được cái gì chứ, có giỏi thì ra ngoài đường tìm người giỏi hơn cậu, cao hơn cậu, có võ có sức hơn cậu mà đánh đi”.

Ban nãy trước mặt Minh Nhật Lãng cô không muốn mắng gì Tiêu Tinh Dã, cô thừa hiểu tính cách mạnh mẽ của cậu ta còn mạnh mẽ hơn lòng tự tôn, không bao giờ chấp nhận thua cuộc.

“Tớ có đánh cậu ta đâu, chỉ kéo cậu ta một cái thôi mà”. Tiêu Tinh Dã nói với vẻ không vui.

“Cậu kéo khiến cậu ấy suýt nữa thì ngã, cậu không biết sức mạnh của hai người chênh lệch nhau lắm sao?”.

“Cậu ta yếu như thế thì có, kéo một cái mà đã ngã, tớ làm gì có cách nào khác? Ai bảo cậu ta yếu ớt ẻo lả như đàn bà con gái chứ, yếu còn ra gió!”.

“Cậu...”. mấy câu nói của Tiêu Tinh Dã khiến Lâm Nguyệt Loan không biết nói gì thêm nữa, nhớ lại gương mặt tái

xanh của Minh Nhật Lăng lúc rời đi, cậu ấy thực sự không sao chứ? Đột nhiên cô cảm thấy không yên tâm chút nào cả. Cô gờm gờm nhìn Tiêu Tinh Dã một cái rồi chạy vụt ra ngoài.

Tiêu Tinh Dã quay lưng đuổi theo, thế nhưng chợt dừng lại, lát sau bực tức đâm vào tường một cái.

Lâm Nguyệt Loan chạy ra ngoài dãy phòng học, nhìn bốn phương tám hướng không thấy bóng Minh Nhật Lăng đâu, trường thì rộng như thế tìm đâu được chứ. Nghĩ một lúc cô chạy luôn ra dãy

rừng trúc sau trường. Vừa đến rừng trúc cô đã nhìn thấy bóng người đang gục trên ghế đá. Vừa thở phào nhẽ nhóm thì nổi lo lại dâng lên, cậu ấy sao thế? Không thoải mái sao?

“Minh Nhật Lãng, cậu sao rồi?”. Cô chạy ngay đến chỗ Minh Nhật Lãng rồi quỳ xuống hỏi.

Minh Nhật Lãng chậm chậm ngẩng đầu lên, đôi môi mím chặt, màu da trắng như tuyết. Lâm Nguyệt Loan nhìn là đã đã đoán ra chuyện gì xảy ra: “Cậu... bị thương rồi sao?”.

Cô vừa nói vừa nhìn cậu, một tay cậu đang ôm chặt phần dưới ngực. Cô vừa sợ hãi vừa kinh ngạc, hai tay cô nắm chặt lấy tay cậu, chỉ cảm nhận được nó đang lạnh toát và run rẩy.

Sắc mặt Minh Nhật Lăng và nhiệt độ cơ thể cậu ấy khiến cô biết tình hình sức khỏe của cậu bây giờ không tốt. Cô sợ hãi, cảm giác như trái tim mình sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, cô nói giọng run run: “Minh Nhật Lăng, rốt cuộc cậu thế nào rồi?”.

Minh Nhật Lăng cuối cùng cũng đã

lên tiếng: “Không sao đâu, tớ chỉ thấy khó chịu”. Cậu không muốn cô phải sợ hãi.

Giọng nói cậu yếu ớt và không có chút sức lực nào, cậu không mím môi nữa, đôi môi đã trắng bệch không còn giọt máu, vết răng vẫn còn hằn sâu trên đó. Lâm Nguyệt Loan thấy thế càng sợ hãi hơn: “Không được rồi, cậu mau đến viện đi, tớ đi gọi xe cấp cứu”.

“Không cần đâu, tớ gọi bác Hồng đến rồi”. giọng Minh Nhật Lăng đã mỏng manh cảm giác như nó không thể mỏng

hơn được nữa, không còn chút sức lực nào để cố gắng nữa rồi.

Đang nói thì điện thoại trong tay cậu rung lên. Cậu ra hiệu cho Lâm Nguyệt Loan nghe thay cậu, cô vội vàng nghe máy.

“Cậu chủ, cậu ở đâu thế?”.

Giọng bác Hồng trong điện thoại đã có vị lo lắng. Ông mới đưa Minh Nhật Lãng đến trường chưa được bao lâu, còn đang trên đường về nhà thì đã nhận được điện thoại cậu gọi giật lại. Trong lòng lo lắng không yên, không rõ đã có chuyện gì

xảy ra.

Lâm Nguyệt Loan vội nói: “Chúng cháu đang ở sau thư viện, bác đi theo đường của dãy phòng học sẽ nhìn thấy rừng trúc, chúng cháu ở đó”.

Bác Hồng đến, vừa xuống xe là lao ngay vào trong rừng trúc. Nhìn thấy Minh Nhật Lãng thảm hại trong bộ dạng như thế bác vội hét lên: “Cậu chủ, sao thế này?”.

Minh Nhật Lãng không nói gì, cậu vịn vào thành ghế đứng thẳng lên, Lâm Nguyệt Loan cũng vội đỡ cậu, bác Hồng đỡ bên

kia. Lên xe một cái Minh Nhật Lãng dựa vào thành ghế thở hồn hển, trên trán lấm tấm mồ hôi. Nếu cứ thế này mà đi thì cậu càng thêm đau đớn, thế nhưng cậu vẫn im lặng, môi mím chặt nhẫn nhịn cái đau.

“Cô gái, cháu ... đi cùng tôi được không? Cháu ngồi sau giữ cậu ấy cho tôi”. Bác Hồng lên tiếng thỉnh cầu Lâm Nguyệt Loan.

“Vâng ạ!”. Cho dù bác Hồng không nói cô cũng không thể để Minh Nhật Lãng như thế được. Cô lên xe không chút do dự, còn không nhớ đến việc phải xin

phép nghỉ cho hai người nữa.

Bác Hồng lên xe và gọi điện ngay cho bác sĩ Thành: “Bác sĩ Thành, cậu chủ bị thương rồi... tôi cũng không rõ bị thương ở đâu... thế nhưng cậu ấy cứ ôm ngực... tôi sẽ dẫn cậu ấy đến ngay đó”.

Sau đó bác lại gọi cho bà Minh: “Bà chủ, cậu chủ bị thương rồi... có vẻ rất nghiêm trọng... tôi cũng chưa biết bị thương ở đâu, chưa hỏi kỹ cậu chủ... bây giờ tôi đưa cậu đến phòng khám của bác sĩ Thành, bà chủ đến nhanh nhé!”.

Xe lao trên đường với tốc độ vừa

nhanh vừa êm, trình độ lái xe của bác Hồng càng ngày càng điêu luyện. Cho dù xe đi rất nhanh thế nhưng mồ hôi trên trán Minh Nhật Lãng càng lúc càng nhiều.

“Minh Nhật Lãng, cậu nằm xuống đi, nằm xuống sẽ dễ chịu hơn đó”.

Lâm Nguyệt Loan ngồi lui sang một bên và đỡ Nhật Lãng nằm xuống, Minh Nhật Lãng lúc đầu còn do dự sau đó mới nằm xuống, vì thực sự không chịu nổi nữa.

Lâm Nguyệt Loan đỡ Minh Nhật Lãng

kê đầu lên đùi mình. Cô vén phần tóc lòa xòa dính trên trán cậu do mồ hôi, làn da trắng nổi bật dưới lớp tóc đen. Không mang túi nên không có giấy ăn, cô đành lấy tay chấm chấm mồ hôi trên trán cho cậu. Da cậu lạnh toát, mồ hôi vẫn túa ra trên trán, đôi môi đã trắng bệch do bị mím chặt. Bàn tay cô cũng run run khi chạm vào cậu, thế nhưng miệng vẫn luôn an ủi: “Minh Nhật Lãng cố lên, sắp đến nơi rồi”.

Khi xe đến phòng khám của bác sĩ Thành đã thấy ông đứng ngoài cửa, gương mặt lo lắng chờ đợi, phía sau là

nhân viên đã chuẩn bị sẵn sàng. Cửa xe mở một cái là đội nhân viên cẩn thận đỡ Minh Nhật Lãng xuống, và đưa ngay vào phòng khám. Lâm Nguyệt Loan và bác Hồng đứng đợi bên ngoài, lòng nóng như lửa đốt.

Minh Nhật Lãng vào phòng khám chưa được năm phút thì bà Minh đến. Bà vừa mới nằm xuống ngủ trưa, ngủ còn chưa say thì bác Hồng đã gọi được về, giống như tiếng sấm vang lên bên tai. Bà vội vàng bật dậy, không kịp thay quần áo mà chỉ kịp khoác thêm tấm áo dài rồi kêu lái xe Vương đưa đến phòng khám. Khi

chạy lên lầu do đi dép lê nên bà không may bị ngã một cái. May có bác Vương đứng bên nên đã đỡ kịp.

“ A Lãng đâu, A Lãng thế nào rồi?”. nhìn thấy bác Hồng bà vội lao đến hỏi.

Bà Minh đứng ngoài cửa sổ, hơi thở vẫn gấp gáp do chạy mệt. Hai tay bà bấu chặt nhau khiến các khớp xương trở nên trắng bệch.

Lâm Nguyệt Loan nhìn dáng vẻ lo lắng của bà mới hiểu, đúng như mọi người thường nói, chẳng ai yêu con bằng mẹ. Minh Nhật Lãng có người mẹ thế này

thật khiến cô ghen tị.

Mấy người lo lắng đứng bên ngoài đợi, từng giây từng phút trôi qua dường như được kéo dài thêm, muốn đợi cũng chẳng đợi được. Đợi mãi cánh cửa phòng khám mới mở, bác sĩ Thành bước ra ngoài. Bà Minh lao lên lên trước tiên, lo lắng hỏi: “Bác sĩ, A Lãng sao rồi?”.

Bác sĩ Thành trả lời đơn giản:

“Xương sườn bên eo số 5, 6, 7 bị gãy”.

“Xương sườn bên eo bị gãy, có nghiêm trọng không?”.

“Chuyện gãy xương không nghiêm trọng lắm, tôi đã kiểm tra siêu âm B và phần ngực rồi, cũng đã loại bỏ khả năng máu trào lên lồng ngực do gãy xương. Cũng may qua thời gian điều trị lâu dài, xương của A Lăng đã đạt đến 80% so với mức xương của người bình thường, nếu không lần này không chỉ là gãy xương sườn mà có thể gãy toàn bộ rồi. Gãy xương sườn, các khúc gãy sẽ đâm vào nội tạng và gây nguy hiểm đến tính mạng”.

“Cảm ơn trời đất”. Trong cái rủi còn có cái may, bà Minh chấp tay lạy trời lạy

phật.

“Có điều, phần xương ở bộ phận này nếu mà đau sẽ rất đau. Bởi vì các tổ chức mô mềm ở phần ngực ít, chỉ là da bọc xương cho nên cảm giác đau vô cùng rõ ràng. So với những nơi nhiều thịt như đùi thì ở bộ phận này sẽ đau lâu hơn nhiều. A Lãng lại phải chịu khổ rồi”.

Bà Minh nghe mà đau thắt lòng thất dạ: “Vậy làm thế nào bây giờ bác sĩ?”.

“Chẳng có cách nào khác cả, cậu ấy phải tự nhẫn chịu thôi. Dùng nhiều thuốc giảm đau không tốt chút nào, chỉ khi nào

không chịu được nữa thì mới dùng một chút”.

Nói đến đây ông quay lại nhìn phòng khám, hộ lý đã đẩy xe đưa Minh Nhật Lãng ra ngoài. Cậu đang ngủ, đôi lông mày vẫn co lại, nổi đau dường như vẫn chưa dứt.

“ A Lãng”. Bà Minh run rẩy chạm vào gương mặt trắng bệch của cậu, tình yêu dành cho con trai của bà dường như vô hạn.

“Ban này cậu ấy đau quá nên tôi đã tiêm một mũi an thần để cậu ấy ngủ rồi”.

“Bác sĩ, tôi có thể mang con về nhà không?”.

“Được, sau khi về nhớ để A Lãng nghỉ ngơi trên giường, chúng tôi đã dùng dây chằng có tính đàn hồi để cố định phần ngực. Tránh các hoạt động để không bị thương lần nữa. Ngoài ra, phải cẩn thận không để cậu ấy bị cảm lạnh, nếu bị ho sẽ khiến vết thương vô cùng đau đớn. Đồ ăn nên ăn những thức ăn nhiều chất xơ và dễ tiêu hóa. Ngăn ngừa bí tiện. Nếu không khi dùng sức đi đại tiện cũng có thể khiến cậu ấy bị đau. Tôi mới kê thêm một ít thuốc nữa, bà cầm về và cho

A Lãng uống thuốc đúng giờ. Ngoài ra không được ngừng các loại thuốc đang uống. Nhớ bổ sung thêm Canxi mới có thể rút ngắn thời gian điều trị của cậu ấy”.

Những lời bác sĩ Thành nói bà Minh đều chăm chú nghe và khắc từng chữ một vào trong tim. “Vâng, tôi biết rồi”.

Bà Minh đưa Minh Nhật Lãng về, bác Hồng cũng đi theo. Nhìn thấy Lâm Nguyệt Loan đứng im nãy giờ không nói gì, bác liền lên tiếng: “Bà chủ, là cô bé này đưa Minh Nhật Lãng tới, hay là tôi

đưa cô bé về trường trước”.

Bà Minh lúc này mới chú ý đến Lâm Nguyệt Loan mặc đồng phục trường Thần Quang đứng đó này giờ, nghe bác Hồng nói thế vội nói lời cảm ơn: “Là cháu đưa A Lãng đến đây à, cảm ơn cháu”.

Lâm Nguyệt Loan vội xua tay:
“Không có gì đâu bác”.

Bà Minh như chợt nhớ ra điều gì nên vội nói: “Bệnh của A Lãng ở trường không ai biết cả, bây giờ cháu biết rồi cũng đừng nói với ai, vì A Lãng không muốn như thế”.

Bác sĩ Thành đứng bên liền nói: “Cô bé này biết từ trước rồi, A Lãng đã từng dẫn cô bé này đến đây để hỏi về chuyện đi dã ngoại”.

Bà Minh nghe mà sửng người, hóa ra lần trước A Lãng đến đây để hỏi về chuyện đó, lại dẫn theo cô gái này nữa. Nghĩ thế bà đưa mắt nhìn Lâm Nguyệt Loan một lượt. Đôi mày dài, làn da trắng, hai bím tóc buông dài trước ngực. Đúng là một cô gái thanh tú và trong sáng. Phần lớn vẻ đẹp của thiếu nữ thành phố bây giờ đều giống như kim cương, ánh sáng quá long lanh khiến người ta

cảm giác khó lại gần. Thế nhưng vẻ đẹp của Nguyệt Loan giống như viên ngọc âm áp, ánh sáng thuần khiết nhưng không chói mắt, khiến người xung quanh cảm thấy dễ chịu vô cùng.

Love 3:

“Cháu gái, cháu tên là gì thế?”. Bác sĩ Thành hỏi, đây là lần thứ hai gặp mặt rồi nhưng bác sĩ vẫn chưa biết tên Lâm Nguyệt Loan.

“Cháu tên Lâm Nguyệt Loan, nghĩa là mảnh trăng khuyết”.

“Cái tên thật nho nhã”. Bác sĩ Thành khen ngợi, sau đó nói thêm: “A Lãng sao lại bị thương?”.

Câu nói của bác sĩ Thành khiến mọi người sực tỉnh, bà Minh lúc này mới nhớ ra mình chưa hiểu tại sao con mình bị thương. Ban nãy hoảng quá nên không để ý đến những chuyện khác nữa. Không nhớ còn Lâm Nguyệt Loan bên cạnh, bà vội vàng hỏi: “Đúng rồi, sao A Lãng lại bị thương? Là cháu đưa đến chắc chắn cháu phải biết đúng không?”.

Lâm Nguyệt Loan sững lại một hồi,

sau đó mới ấp úng: “Có một bạn học... không cẩn thận đẩy cậu ấy một cái... cậu ấy liền chắt vào thành bàn giáo viên”.

Bác sĩ Thành nhìn bộ dạng của cô như thế liền hỏi: “Là ai đẩy cậu ấy? Lực của người này cũng không nhỏ đâu, nếu không với tình trạng xương bây giờ của Nhật Lăng không dễ gì mà gãy như vậy được”.

“Là bạn học lớp cháu, có nói ra bác sĩ cũng không biết đâu ạ!”.

Lâm Nguyệt Loan muốn tránh nhắc đến chuyện này thế nhưng bác Hồng bỗng

nhớ lại cậu nam sinh đưa Lâm Nguyệt Loan về nhà hôm đó. Bác buột miệng hỏi: “Có phải là cậu nam sinh đưa cháu về nhà hôm trước đây không?”.

Gương mặt Lâm Nguyệt Loan trắng bệch, sao cô lại quên bác Hồng cũng có ở đó chứ. Chắc chắn bác ấy đã nhìn thấy cuộc đụng độ giữa Minh Nhật Lăng và Tiêu Tinh Dã.

Quan sát lời nói và sắc mặt bác sĩ Thành và bà Minh đều đoán được những lời bác Hồng nói là sự thật, gương mặt cả hai cũng thay đổi. Cả hai đều là những

người trung niên, thừa hiểu chuyện nhân tình thế thái, tuy bác Hồng chỉ nói một câu đơn giản như vậy thế nhưng hai người có thể đọc được mọi chuyện từ trong từng câu chữ. Cậu học sinh đi xe đạp đưa cô về nhà đương nhiên có quan hệ tốt với cô ấy. Còn Minh Nhật Lăng đã từng đưa Lâm Nguyệt Loan đến đây, không hề che dấu bệnh tật của mình với cô bé, chứng tỏ cậu cũng có cái nhìn hoàn toàn khác với cô. Hai cậu con trai, một cô gái, đang tuổi thanh xuân đầy nhiệt huyết, cũng là độ tuổi dễ kích động nhất, có mẫu thuẫn một cái là bộc phát. Vết thương của Minh Nhật Lăng xem ra

không phải là sự cố.

“Cái cậu nam sinh đó không phải là không cẩn thận đây A Lãng một cái, cậu ta muốn đánh nhau đúng không? Bởi vì cô đúng không?”.

Giọng bà Minh run run. Bà tức giận đến mức hai bàn tay lạnh toát, mười mấy năm nay bà nuôi con lớn lên như thế. Mới đi học có vài ngày thế mà lại đánh nhau bị thương vì một đứa con gái.

“Hồng nhan gây họa”. Bốn chữ này được nói ra từ chính miệng bà Minh.

Lâm Nguyệt Loan chỉ biết cúi đầu không dám lên tiếng, cô có thể phản biện điều gì đó sao? Sự thực rõ ràng là Tiêu Tinh Dã vì cô nên mới tức giận đẩy Minh Nhật Lãng một cái, vì thế cậu ấy mới bị thương.

Không để ý đến Lâm Nguyệt Loan nữa, bà Minh cùng với hộ lý đưa Minh Nhật Lãng lên xe, bác sĩ Thành không yên tâm nên cũng đi theo. Bác Hồng cũng không dám đưa Lâm Nguyệt Loan về nữa, chỉ nhìn cô một cái rồi vội ra xe. Lâm Nguyệt Loan một mình đứng đó nhìn rồi chậm bước rời khỏi đây, vừa xuống

đến nơi thì gặp bác sĩ Thành đi lên.

“Lâm Nguyệt Loan, vì thương con quá nên mẹ A Lãng mới nói thế thôi, cháu đừng để bụng”.

“Cảm ơn bác sĩ ạ!”. Lâm Nguyệt Loan thực sự rất cảm động.

“Đề bác gọi xe taxi đưa cháu về”.

“Không cần đâu bác sĩ, cháu đi xe bus về trường là được rồi ạ”.

Lâm Nguyệt Loan cảm ơn bác Thành rồi ra bến xe bus. Cô không về trường

mà đôi hai xe khác đến khu mộ Long Môn của thành phố A.

Khu mộ Long Môn nằm trong góc Nam của thành phố A, là nơi bố Lâm Nguyệt Loan an nghỉ. Lâm Nguyệt Loan đến trước khu mộ sạch sẽ và quỳ xuống đó. Cô đưa tay sờ tấm ảnh bố trên bia mộ, một gương mặt gầy gò với nụ cười hiền hậu, giống như lúc ông còn sống.

Bất giác Lâm Nguyệt Loan rơi nước mắt rồi nức nở: “Bố ơi, bố... bố... bố...”.

Chẳng nói lời nào cả, chỉ có tiếng nức

vẫn tiếp tục vang lên. Những gì cô muốn nói cô luôn tin rằng cha cô ở dưới cửa tuyền sẽ hiểu hết.

Minh Nhật Lãng đột ngột xin nghỉ học, việc đi thăm quan của lớp cậu nhờ mẹ nói với thầy Châu, chuyện xe và tiền tài trợ vẫn chuẩn bị theo kế hoạch. Thế nhưng khi thầy Châu nói điều này với cả lớp không ai đồng ý cả, cả lớp nhất trí đờ Minh Nhật Lãng khỏi bệnh mới đi dã ngoại tiếp.

Thầy Châu rất vừa ý với ý kiến của cả lớp, thầy nói điều này với bà Minh và

hi vọng Minh Nhật Lãng sớm khỏi bệnh về trường, mọi người đều hi vọng cậu cùng đi dã ngoại với lớp. Thế nhưng qua điện thoại bà Minh đã nói: “Cảm ơn sự quan tâm của thầy Châu và cả lớp, có điều, tôi chuẩn bị làm thủ tục cho A Lãng nghỉ học”.

“Tại sao?”. Thầy Châu ngạc nhiên.

“Động gân động cốt phải mất 100 ngày, lần này A Lãng bị thương ngoài ý muốn ít nhất cũng phải nghỉ ngơi ba tháng, vì thế chúng tôi quyết định cho con thôi học”.

“Bà Minh, gãy xương thực ra không lớn đâu. Trước đây tôi bị ngã xe máy cũng gãy xương sườn, chịu khó nghỉ ngơi, ít vận động, ăn nhiều thức ăn chứa Canxi, chưa đến ba tuần là hồi phục như thường. Minh Nhật Lãng còn trẻ như thế chắc nhanh hồi phục thôi. Không cần phải nghỉ học đâu”. Thầy Châu cố gắng thuyết phục bà Minh.

“Tuy nói như thế, thế nhưng chúng tôi muốn A Lãng nghỉ ngơi mấy tháng, khi nào dưỡng khỏi bệnh rồi tính tiếp. Thầy Châu, mấy hôm nữa tôi sẽ cho người tới làm thủ tục. Cảm ơn thầy đã quan tâm A

Lãng trong thời gian qua”.

Bà Minh đã gác máy nhưng thầy Châu vẫn thừ người ra. Chỉ bị gãy xương nhẹ tại sao phải thôi học chứ. Liệu có phải bà mẹ này chăm sóc con kỹ quá không?

“Con không thôi học”.

Minh Nhật Lãng nằm trên giường, mắt nhìn trừng trừng bà Minh, giọng đầy kiên quyết.

“ A Lãng, con nhất định phải thôi học, mẹ không thể để con đến trường được nữa. Con lớn thế này rồi mà mẹ con

không dám động vào con dù chỉ một ngón tay. Thế mà ở trường lại có người đẩy con thành thế này”.

“Cậu ấy không đánh con”.

“Cậu ta không đánh con thì sao con phải nằm đây chứ?”.

“Cậu ấy không hề cố ý, cậu ấy đâu có biết bệnh tình của con chứ, cậu ấy coi con như người bình thường nên mới đẩy con một cái mà thôi”.

“Vậy tại sao cậu ấy lại đẩy con?”.

Minh Nhật Lãng sững người. Ngay từ hôm khai giảng cậu đã cảm nhận được ý thù địch từ Tiêu Tinh Dã. Những ngày gần đây cậu cũng biết nguyên nhân vì Lâm Nguyệt Loan nữa.

“Lần này cậu ta chỉ đẩy con một cái, con đã thành như thế này. Nhỡ hôm nào đó cậu ta đánh con, thử hỏi cơ thể con chịu được mấy cú đấm của người ta? A Lãng, con không thể quay lại trường học nữa, con học cùng với những bạn hung hãn như thế chẳng khác gì con cái nằm trên thớt, ai chém cũng được”.

“Mẹ, không nghiêm trọng như mẹ nói đâu. Tiêu Tinh Dã không hung hãn, chỉ là cậu ấy hơi nóng tính mà thôi. Thực ra bản chất cậu ấy không xấu, lần trước con đi nhầm xe về nhà, cũng là cậu ấy và Lâm Nguyệt Loan đi tìm con về”.

Cậu nói một tràng dài nhưng bà Minh chỉ nghe lọt một câu: “Tiêu Tinh Dã là tên cậu đánh con đúng không?”.

“Mẹ, con nói lại lần nữa, cậu ấy không đánh con!”. Minh Nhật Lăng nổi cái nói to mấy tiếng, tư thế di chuyển khiến vết thương đã đau còn đau hơn

nữa. Cậu hít một hơi dài rồi vô thức mím chặt môi dưới.

Hiều con không ai bằng mẹ, thấy con mình mím chặt môi là bà biết nó không thoải mái. Từ nhỏ đến lớn A Lãng đã như thế này, trong lòng không vui hoặc cơ thể khó chịu là sẽ mím chặt môi dưới lại. Chỉ cần thông qua động tác nhỏ này bà đoán được ngay tâm trạng của con mình và tình hình sức khỏe của cậu. Bây giờ cũng thế, môi cậu mím chặt, cơ thể thì bị cố định ở một chỗ, tâm trạng khó chịu cũng là một nguyên nhân.

Bà Minh mềm lòng, nói với con bằng giọng dịu dàng: “ A Lãng, không phải mẹ nói vô lý mà bắt con thôi học, thế nhưng thực sự mẹ không yên tâm để con đến trường chút nào. Bác sĩ nói lần này chỉ bị rạn xương sườn, nếu mà gãy xương thì sẽ bị đâm vào nội tạng và ảnh hưởng đến tính mạng”.

Minh Nhật Lãng trong lòng biết rõ không thể một lúc mà thuyết phục mẹ ngay được, trong lòng càng cuống thì vết thương càng đau, gương mặt trắng bệch ra mà chẳng nói được lời nào nữa.

“ A Lãng, khó chịu lắm sao con?
Uống thuốc nhé, uống xong rồi ngủ, chịu
khó dưỡng thương nào”.

Bà Minh lấy thuốc và nước đưa cho
con thế nhưng Minh Nhật Lãng ngoảnh
đầu sang một bên, môi mím chặt ra điều
dối không uống.

“ A Lãng, dù con có dối mẹ thì cũng
không nên hành hạ sức khỏe mình thế
chứ. Uống thuốc là tốt cho con, lẽ nào
con không muốn bản thân mình khỏe lên
sao?”.

“Con khỏe để làm gì? Khỏe rồi lại

nhốt mình trong phòng, chẳng được đi đến đâu”. Giọng Minh Nhật Lãng chưa đầy niềm bi thương và đau xót, những lời ấy đâu có thuộc về tuổi của cậu cơ chứ.

Bà Minh sững người không biết nên phản bác lại con thế nào. Hai mẹ con cứ ngồi khựng lại như thế cho đến khi ông Hạo Thiên đẩy cửa bước vào.

Bà Minh thầy chồng vào liền quay ra “tố cáo” con: “Đấy ông xem con trai ông kia, tôi nói mấy câu muốn nó thôi học, thế mà nó không chịu uống thuốc nữa. Nó đang tự giày vò bản thân mình hay mẹ nó

nữa không biết”.

Ông Minh nghe vợ nói thế liền ân cần đi sang bên kia giường ngồi xuống đó.

Nhìn gương mặt thanh tú của con với đôi mày rậm. Ông nhẹ nhàng gạt mấy sợi tóc lòa xòa trên trán con, ông cười và nói: “A Lãng, con mau uống thuốc đi, phải chăm cho khỏe mới có thể về trường học được chứ!”.

Đôi lông mày cậu dựng lên, đôi mắt xanh trong vắt sáng lên như có viên kim cương lấp lánh bên trong, cậu sung sướng nói: “Cảm ơn bố”.

“Hạo Thiên, anh...” Bà Minh giận quá không nói được gì nữa, Minh Nhật Lăng quay đầu lại, sung sướng như một đứa trẻ giơ ngón tay thể hiện sự chiến thắng với người mẹ. Bà không biết nói gì nữa, vì cậu bây giờ dường như lại có sức sống trở lại rồi.

Ông Minh đứng dậy lấy thuốc và nước từ tay vợ và cho con uống, sau đó dỗ cậu ngủ. Tâm trạng đã thoải mái trở lại, uống thuốc xong Minh Nhật Lăng đã chìm vào giấc ngủ. Hai người nhìn con ngủ say rồi mới nhẹ nhàng ra khỏi phòng.

Vừa đóng cửa phòng lại, bà Minh đã căn nhắc: “Hạo Thiên, em phát hiện thấy càng ngày anh càng chiều con đấy!”.

“Như thế không tốt sao? Em không thích thế sao?”. Ông Minh hơi sững lại rồi nhìn vợ cười.

“Không phải là không tốt, anh yêu con như thế sao em lại không thích được chứ. Chẳng qua là chuyện để con quay lại trường, anh không nên đồng ý con”.

“Hinh Dật, con nó lớn rồi, cũng phải có thể giới thuộc về nó. Chúng ta không thể nhốt con ở nhà cả đời được”.

“Em biết, thế nhưng ở trường xảy ra chuyện như thế em sợ sẽ tái diễn nữa. Anh cũng biết vì sao mà con bị thương rồi. Cái cậu tên Tiêu Tinh Dã ấy lại động thủ với con nữa thì làm thế nào?”.

Sau khi về nhà bà Minh gọi bác Hồng đến hỏi chuyện. Bác Hồng đâu dám nghe lời cậu chủ nhỏ “không được nói gì với mẹ” chứ, có chuyện gì cũng kể ra hết. Vợ chồng ông bà Minh nghe xong mới biết con trai mình đã thích cô bé Lâm Nguyệt Loan được một thời gian rồi, mà cô bé này lại thân với cậu học sinh khác.

“Em yên tâm đi, anh đã hứa để con đi học trở lại thì sẽ có cách giải quyết chuyện này. Nói chung không để con trai yêu quý của em bị thương nữa đâu”.

“Cái gì mà của em chứ, có phải của một mình em đâu”. Bà Minh trêu chồng.

“Đúng đúng, là con của chúng ta”. Ông Minh nói lại.

Bà Minh nhìn chồng cười âu yếm và nói: “Hạo Thiên, thấy anh yêu con như vậy em thực sự rất vui. Ban đầu khi chúng ta bàn chuyện không sinh thêm con nữa, anh đã đồng ý một cách miễn

cưỡng, em biết, lúc đó anh thực sự muốn có một đứa con khỏe mạnh nữa...”.

Ông Minh vội ngắt lời vợ: “Em yêu, những chuyện qua rồi em không nên nhắc lại nữa. A Lãng mà nghe thấy thì nó sẽ không yêu người bố này mất”.

Bà Minh gật đầu: “Đúng, anh nói đúng, chúng ta không nên nhắc lại nữa. Bây giờ anh là một người bố yêu con mình hết mức, em không thể phá vỡ hình tượng này trong lòng A Lãng được”.

Hai vợ chồng đang nói chuyện thì Vương quản gia đến: “Bà chủ, xương

rồng và rong biển đã chuẩn bị xong rồi, có thể nấu được rồi”.

Canh long cốt rong biển có tác dụng bổ sung Canxi rất tốt, Minh Nhật Lăng lại rất thích ăn. Ngày nào bà Minh cũng tự vào bếp nấu món canh cho con.

“Em xuống bếp đây”. Bà Minh cười với chồng rồi cùng quản gia Vương đi xuống bếp.

Ông Minh Hạo Thiên đi tới cửa cầu thang, nhìn bóng theo bóng vợ khuất sau lối rẽ phòng khách, ánh mắt xa xăm. Ông đang nghĩ người ra thì điện thoại đổ

chuông. Lấy ra nhìn màn hình, mặt ông biến sắc, nhìn xung quanh không có ai ông vội về thư phòng nghe điện thoại.

“Hạo Thiên, em vừa đi khám thai ở bệnh viện về. Là con trai đó, phát triển rất tốt và khỏe mạnh”. Bên kia đầu dây là một giọng phụ nữ lạnh lạnh vang lên.

“Biết rồi, lát nữa anh đến thăm em sau. Không phải anh đã nói đừng gọi điện vào di động cho anh còn gì, ngày nào anh cũng sẽ gọi cho em mà”.

“Em biết, thế nhưng em muốn báo ngay tình hình của con cho anh mà. Em

biết anh muốn có một đứa con khỏe mạnh biết chừng nào”. Giọng cô gái đầu dây bên kia vô cùng nhõng nhẽo.

“Được rồi, anh cúp máy đây. Lát anh qua chỗ em”.

“Ok, bye bye”.

Gác máy xong ông Minh vội vàng ra khỏi phòng đọc. Khi qua phòng Minh Nhật Lăng ông chậm chậm bước chân nhẹ nhàng đẩy cửa nhìn vào. Cậu đang ngủ rất ngon, rất an lành, đôi lông mày yên tĩnh như nước. Im lặng đứng ngoài cửa nhìn con một hồi lâu, đôi mắt ông

bộ**n** b**ê** cảm xúc, mãi lâu sau mới rời đó mà đi.

Trường cấp 3 Thần Quang, lớp 10
(3).

Đang giờ toán, giáo viên đang giảng bài trên bục giảng. Cả lớp chăm chú lắng nghe, chỉ có Tiêu Tinh Dã là không chú ý. Ánh mắt cậu chốc chốc lại nhìn sang chỗ trống của nhóm thứ ba, là chỗ ngồi của Minh Nhật Lãng.

Sau khi cậu đẩy Minh Nhật Lãng, Minh Nhật Lãng đi luôn không quay lại. Bóng Lâm Nguyệt Loan cũng mất tăm, cả

hai người đều trốn buổi học chiều hôm đó.

Tuy không phải lúc nào cũng đi học đúng giờ, nhưng Lâm Nguyệt Loan và Minh Nhật Lãng đều là những học sinh gương mẫu, có kỷ luật, giáo viên của ba tiết buổi chiều hôm đó còn phải hỏi: “Sao Lâm Nguyệt Loan và Minh Nhật Lãng không đến, xin phép nghỉ à?”.

Các bạn ai cũng nhìn nhau nhưng chẳng ai biết cả. Tiêu Tinh Dã ngược lên nhìn trần nhà còn Bạch Vân Tịnh cúi xuống nhìn mặt bàn, cả hai trong lòng

đều rối như tơ vò.

Nguyên nhân Lâm Nguyệt Loan và Minh Nhật Lăng nghỉ học đến tận hôm sau các thầy cô giáo mới biết. Nghe nói là Minh Nhật Lăng không cẩn thận trên sân tập nên bị thương, Lâm Nguyệt Loan đưa đến bệnh viện. Xương sườn Minh Nhật Lăng bị rạn, nên tuần này không đi dã ngoại với lớp được, nhiều khả năng là sẽ xin thôi học.

Đúng ba ngày liền Lâm Nguyệt Loan không nói câu nào với Tiêu Tinh Dã, lần này cô giận thực sự.

Trưa nay Tiêu Tinh Dã không về nhà ăn cơm, cậu gọi điện về thông báo với bố như thế. Sau đó đi theo Lâm Nguyệt Loan đến nhà ăn rồi gọi hai suất cơm, sau đó kiếm bàn ngồi xuống.

“Là do tớ đẩy cậu ấy nên cậu ấy mới bị thương đúng không?”. Tiêu Tinh Dã không ăn cơm vội mà hỏi điều đã hoài nghi trong lòng mấy hôm nay.

“Ăn xong cơm rồi nói”. Lâm Nguyệt Loan không thèm ngẩng đầu lên đáp

“Không, cậu nói trước đi”. Tiêu Tinh Dã cố chấp.

“Đúng, là cậu đẩy cậu ấy vào bàn giáo viên nên cậu ấy mới bị rạn xương sườn”.

Cho dù đã đoán đúng nhưng thực sự Tiêu Tinh Dã vẫn không dám tin điều đó là sự thật.

“Thế nhưng tớ chỉ đẩy cậu ấy có một cái, cho dù lúc đó có mạnh hơn nữa thì làm sao mà rạn xương được. Xương là một thứ rất là cứng, ngay cả khi lóc xương sườn phải dùng dao lóc mãi mới được, làm gì có chuyện đẩy cái mà rạn xương chứ? Minh Nhật Lăng chắc không

yếu đuối thế đâu, chả khác gì thủy tinh cả, động vào cái là”.

“Tiêu Tinh Dã!” . Lâm Nguyệt Loan lớn tiếng, đôi mắt dài mở to trừng trừng nhìn cậu.

Tiêu Tinh Dã cầm bật, đôi môi mím chặt lại. Một lúc lâu sau cậu hát đũa đứng dậy bỏ đi. Trước mặt Lâm Nguyệt Loan cậu là tên tội phạm sao? Cậu không thể nói Minh Nhật Lăng được nữa, nếu không, hãy nhìn ánh mắt cô lờm cậu mới hiểu được.

Tiêu Tinh Dã tức giận bỏ đi, Minh

Nhật Lăng thì còn nằm trên giường bệnh, Lâm Nguyệt Loan buồn bã thở dài, cũng buông đũa xuống, cô chẳng có bụng dạ nào mà ăn nữa.

“Sao thế? Em cãi nhau với bạn trai à?”.

Đột nhiên có người cúi xuống thì thầm bên tai cô khiến cô giật mình đứng dậy, nhìn ngó xung quanh, hóa ra là cái tên Nguyên Thần Dạ âm hồn khó tan. Mái tóc màu hạt dẻ đang khẽ bay theo gió, đôi môi mỏng, luôn có nụ cười châm chọc.

Nhìn thấy Nguyễn Thần Dạ Lâm
Nguyệt Loan càng cảm thấy chán nản
hơn. Cô xua xua tay: “Đi ra, đi ra”.
Giống như đang xua muỗi vậy.

“Em Lâm, em làm thế là tổn thương
lòng tự tôn của anh đó”.

“Xin lỗi, tôi không có nghĩa vụ quản
lý lòng tự tôn của anh, bây giờ tôi chỉ
mong tâm trạng tôi không tồi hơn nữa”.
Lâm Nguyệt Loan không hề khách khí với
loại người này.

“Tâm trạng em không tốt à, anh có thể
làm cho em vui lên đó”.

“Đương nhiên là anh làm được, chỉ cần anh biến mất trước mắt tôi ngay lập tức là ok”. Lâm Nguyệt Loan chỉ tay: “Cửa ở đằng kia, phiền anh nhanh chân nhanh tay lên chút”.

Nguyên Thần Dạ không những không đi mà còn ngồi xuống trước mặt cô. Miệng vẫn nhếch mép cười: “Tại sao? Tại sao chứ? Tại sao em lại ghét anh như thế? Em nói đi, anh có chỗ nào không tốt, anh thay đổi là được chứ gì?”.

Lâm Nguyệt Loan cũng bắt chước câu ta mà nói lại: “Tại sao? Tại sao chứ?”

Tại sao anh lại cứ thích bám theo tôi thế, anh nói đi, tôi có chỗ nào tốt, tôi thay đổi là được chứ gì?”.

Nguyên Thần Dạ phì cười: “Em đừng thay đổi, anh cũng đừng thay đổi, chúng ta cứ thế này mới vui chứ. Cô em, anh bám chặt lắm đấy!”.

Nói xong cậu liền đứng dậy nhìn các bàn ăn trong nhà ăn và nói: “Bây giờ tôi chính thức tuyên bố, từ giây phút này Nguyên Thần Dạ tôi sẽ bắt đầu theo đuổi em khóa dưới này, ah, xin lỗi em tên là gì nhỉ?”.

Mọi ánh mắt đổ dồn về phía hai người, mọi người đều chăm chú nhìn cậu nam sinh có mái tóc màu hạt dẻ và cô gái có hai bím tóc dài trước ngực.

Lâm Nguyệt Loan tức điên lên, sao cậu ta có thể nói ra những câu này được chứ. Lại còn kiểu người tùy tiện thế này nữa, không biết tên họ người ta mà còn bày đặt theo đuổi, tán tỉnh. Bực mình với thể loại này, cô hậm hực đứng dậy. Kiểu người này bám dai như đĩa, có muốn thoát cũng khó.

Nguyên Thân Dạ đi theo cô từng

bước.

“Em khóa dưới, em cá tính lắm, anh thích đây!”.

“Anh cũng cá tính đây, nhưng tôi không thích”. Lâm Nguyệt Loan nói thực là thế, Nguyên Thần Dạ nhất cử nhất động đều có cá tính, phóng khoáng, tự do. Thế nhưng vì thế mà cô không thể thích ứng với cậu ta được.

“Tại sao cơ chứ?”.

“Nghe cái danh “hôn vũ song toàn” của anh là tôi nên tránh xa ba bước rồi”.

“Cái biệt hiệu ấy có gì đâu chứ, anh trai anh học đại học, mọi người đặt cho biệt hiệu này mới tuyệt tác. Em đoán xem là cái gì?”.

Lâm Nguyệt Loan làm gì có hứng mà đoán mấy cái đó chứ, cô cứ im bặt mà bước đi.

Nguyên Thần Dạ tự hỏi tự đáp: “Anh ấy có biệt hiệu là “thiện giải nhân ý”.

“Thiện giải nhân ý, biệt hiệu này được đấy chứ!”. Lâm Nguyệt Loan không nén được liền nói, nghe chẳng thấy tuyệt hơn “hôn vũ song toàn” tí nào cả.

Nguyên Thần Dạ nhếch mép cười thâm hơn, cậu nói: “Em nghe nhầm rồi, không phải “thiện giải nhân ý” mà là “thiện giải nhân y”, y trong từ y phục đó”.

(Thiện giải nhân ý: Hiểu rõ lòng người, tâm ý của người khác. Thiện giải nhân y: Giỏi trong việc cởi quần áo của người khác. Hai từ này trong tiếng Hán phát âm gần giống nhau, chơi chữ “ý” và “y”).

Lúc này Lâm Nguyệt Loan mới hiểu. Chỉ khác nhau có một chữ vậy mà từ

“một đồng chí tốt biến thành một kẻ bất lương”. Ai nghĩ ra không biết? Đúng là “tuyệt” thật. Ý mới của câu này bất giác khiến cô đỏ mặt. Cô không thèm nghĩ đến cậu ta nữa mà bước nhanh hơn. Vừa đi vừa nói: “Anh tránh xa tôi một chút, đừng đi theo tôi nữa”.

“Anh đâu có bệnh hủi chứ, em không cần giữ khoảng cách với anh đâu”.

“Không giữ khoảng cách với anh mới lạ đó, đi với công tử lãng nhãng như anh sẽ ảnh hưởng đến danh dự của tôi. Một người trong sạch như tôi sao có thể mệ

mỏi vì anh được chứ?”.

“Sao khiến em mệt được chứ, em thật là, cứ vô duyên vô cớ nói anh. Anh đã kiếm chế cả ngày rồi đấy, em đặc ý rồi nhé”.

Nguyên Thần Dạ đáp như thế khiến Lâm Nguyệt Loan vô cùng ngạc nhiên. Trong đầu cô nhớ lại hai câu cuối của cậu. Cô vốn chỉ định mượn lời của Tích Xuân nói với Long Thị trong tập một “Thị cô giới đồ tuyệt Ninh Quốc phủ” của “Hồng Lô Mộng”. Không ngờ Nguyên Thần Dạ lại dùng lời của Long Thị đáp

lại cô.

“Không phải đây chứ? Anh cũng đọc “Hồng Lô Mộng sao?”.

Tên công tử chỉ biết tán gái này cũng đọc văn học quốc túy sao?

Nguyên Thần Dạ đáp: “Đọc, sao lại không đọc chứ, trong đại quan viên đó có bao nhiêu là cô em xinh đẹp, “khả cung ý dân”, không đọc quả là tổn thất lớn”.

Một người đàn ông chân chính thế mà lại chẳng nói được câu nào chân chính

cả. Cái tên này thật giống những nhân vật vừa chính vừa tà trong các tiểu thuyết kiếm hiệp, trong chính có 7 phần tà, trong tà có 3 phần chính.

Bất giác đã đi đến cửa phòng học lớp 10(3), Nguyễn Thần Dạ lên tiếng: “Hóa ra em học lớp 10 (3) à?”.

Lúc này Lâm Nguyệt Loan mới ý thức ra cậu ta đã đi theo mình đến tận đây. Trong phòng đã có mấy bạn đến sớm, thấy Nguyễn Thần Dạ đi theo Lâm Nguyệt Loan đến cửa lớp, ai cũng nhìn ra với ánh mắt ngạc nhiên. Anh chàng

đẹp trai số 1 hiếm gặp ở trường này sao lại đi cùng cô chứ?

Nguyên Thần Dạ đi lên trước Lâm Nguyệt Loan rồi đến trước mặt một bạn học của cô rồi chỉ Lâm Nguyệt Loan hỏi: “Cô em, bạn này tên là gì thế?”.

Cậu vừa nói vừa tặng cô gái một nụ cười hút hồn, cô bạn cùng lớp Nguyệt Loan giống như bị trúng mê hồn đại pháp vậy, ngoan ngoãn trả lời cậu: “Bạn ấy tên Lâm Nguyệt Loan”.

Lâm Nguyệt Loan bất giác thở dài, sao lại có người chẳng có chút sức đề

kháng nào thể này chứ?

Nguyên Thần Dạ nghe thấy thể sáng cả mắt: “Lâm Nguyệt Loan, cái tên này với tên anh đúng là một đôi đấy”.

“Ăn nói linh tinh”. Lâm Nguyệt Loan phát cáu.

“Tên anh nghĩa là đêm đầy sao sớm, tên em nghĩa là một đêm trăng sáng, trăng sao sáng trên bầu trời, chẳng phải là một đôi rất hợp nhau sao?”.

Cái tên này thực sự cũng có tài ăn nói. Lâm Nguyệt Loan bực mình trừng

mắt nhìn cậu. Đôi mắt dài của cô thật khác biệt, không giống những đôi mắt khác. Trái tim Nguyên Thần Dạ bất giác khẽ rung lên một hồi, cậu lại tái hiện lại màn đã diễn ở nhà ăn, cậu đứng trước lớp tuyên bố: “Các bạn, tôi muốn tuyên bố một chuyện, tôi – Nguyên Thần Dạ, chính thức theo đuổi Lâm Nguyệt Loan lớp các bạn, mong mọi người cổ vũ, cảm ơn”.

Màn độc diễn của cậu khiến cả lớp ngạc nhiên và trở mắt ra nhìn. Những lời ban nãy của cậu khiến một cô bạn không kiềm chế được đã buột miệng: “Thế

nhưng, Lâm Nguyệt Loan có Tiêu Tinh Dã rồi”.

Quan hệ giữa Lâm Nguyệt Loan và Tiêu Tinh Dã tốt như thế nên mọi người trong lớp mặc định hai người là một đôi.

“Tiêu Tinh Dã, có phải là kiện tướng thể thao Tiêu Tinh Dã 10 môn toàn năng không?”. Nguyên Thần Dạ đã từng nghe thấy cái tên này.

“Là tôi”.

Một giọng nói lạnh lùng vang lên từ ngoài phòng học, mọi người cùng nhìn ra

ngoài, tiêu tinh đã đã đứng đó từ bao giờ. Gương mặt lạnh lùng đằng đẵng sát khí, không khí nghiêm trọng bao trùm khắp cả lớp. Cả lớp nín bật, chăm chú theo dõi tình hình.

“Ồ, là cậu à!”.

Nguyên Thần Dạ nhận ra ngay Tiêu Tinh Dạ là người cãi nhau với Lâm Nguyệt Loan ở nhà ăn lúc nãy, thế nhưng Nguyên Thần Dạ vẫn tỏ vẻ không thèm để ý: “Không sao, cho dù cậu đến trước tôi đến sau, thì chúng ta cũng nên cạnh tranh công bằng chứ”.

“Muốn cạnh tranh đúng không?

Được, đi ra sân vận động, tôi sẽ cạnh tranh một trận với anh”.

Mười ngón tay Tiêu Tinh Dã ngứa lắm rồi, chỉ muốn đấm cho cái tên đang cười nham nhở như một tên dân chơi trước mặt này một phát, anh ta chắc không dễ đánh như Minh Nhật Lăng đâu nhỉ.

“Tiêu Tinh Dã”. Lâm Nguyệt Loan không chịu được nữa gào lên. Cái tên này động tý là chỉ biết dùng nắm đấm giải quyết vấn đề.

Nguyên Thần Dạ nhìn cô, chột nhó đến lời khiêu khích của Tiêu Tinh Dã. Làm ra vẻ nghiêm chỉnh, cậu nói có đầu có cuối: “Ý cậu là muốn quyết đấu? Xin lỗi, chuyện khùng bố thế này tôi không dám nhận lời. Chúng ta đang sống trong một thế giới văn minh, chúng ta đều là người văn minh, bản thân tôi cảm thấy không nên dùng bạo lực giải quyết công việc...”.

Nguyên Thần Dạ chưa nói xong thì Tiêu Tinh Dã đã buông tiếp một câu đầy bạo lực: “Nhiều lời, anh có đánh không hả? Không đánh thì mau biến đi”.

Bị Tiêu Tinh Dã nói như thế Nguyên Thần Dạ hơi khựng lại, sau đó lại vẫn về nói tiếp: “Đương nhiên là không đánh rồi, tôi là một người phong độ văn minh, hành vi bạo lực như thế đương nhiên là không tán thành. Biền thì tôi không biết, thôi tôi cứ đi trước một bước vậy, hẹn gặp lại”.

Nói xong cậu còn quay sang liếc Lâm Nguyệt Loan một cái, ánh mắt hấp háy theo nhịp tim: “Lâm Nguyệt Loan, hôm khác anh đến tìm em sau”.

Nói xong cậu quay người bước đi,

dáng vẻ rất phong độ, chẳng có chút nào giống với kẻ bại trận cả. Lâm Nguyệt Loan sững lại một lúc. Tên này đúng là đa diện, mềm cứng cũng chơi được hết, nói chuyện thô tục cũng được mà văn vẻ cũng xong, thái độ thì lịch sự cũng có mà không tử tế cũng xong. Vừa nho nhã vừa điên cuồng, một tính cách tổng hợp và mâu thuẫn.

Tiêu Tinh Dã đuổi được Nguyên Thần Dạ đi xong mới về chỗ ngồi, gương mặt không chút vui vẻ. Các bạn trong lớp cũng biết ý tránh hết để Lâm Nguyệt Loan và cậu lại một mình.

“Tiêu Tinh Dã, cái tính bốc đồng của cậu khi nào mới thay đổi được?”. Lâm Nguyệt Loan vừa nói vừa lắc đầu.

Tiêu Tinh Dã hậm hực không lên tiếng, cậu đang vô cùng tức giận. Minh Nhật Lăng đi rồi lại có Nguyên Thần Dạ đến. Sóng gió ngày nào cũng nổi lên.

Cậu không đáp lại, Lâm Nguyệt Loan cũng không nói nữa. Im lặng một lúc lâu, đột nhiên cô như nhớ ra điều gì đó, lấy trong túi ra một quả táo. Cô có thói quen ăn cơm xong là ăn táo: “Ban nãy cậu chưa ăn gì mà đã bỏ đi rồi, cho cậu quả

táo”.

Nhìn thấy quả táo trước mắt, cơn giận trong lòng Tiêu Tinh Dã cũng nguôi đi một nửa. Lâm Nguyệt Loan dù tức Tiêu Tinh Dã mấy hôm rồi nhưng một khi nguôi giận lại vẫn quan tâm cậu như thường. Cô cũng không còn giận cậu vì vô ý làm bị thương Minh Nhật Lãng nữa.

“Tớ làm Minh Nhật Lãng bị thương, chẳng phải cậu đang giận tớ sao? Còn quan tâm đến tớ làm gì?”. Trước khi nhận quả táo Tiêu Tinh Dã còn hỏi thế.

“Tớ biết cậu chỉ vô ý làm bị thương

cậu ấy thôi, cũng chẳng trách cậu được. Có điều, nếu cậu không thay đổi tính cách đi thì sau này nếu có giận tớ không thềm đề ý đến cậu nữa”.

“Khẩu khí của cậu chẳng khác gì một người mẹ đang dạy con!”. Tiêu Tinh Dã chu miệng nói.

Lâm Nguyệt Loan nghe thế phì cười rồi nhét quả táo vào tay cậu: “Mau ăn đi”.

Tiêu Tinh Dã đón quả táo cắn phập một miếng, đúng là đói thật. Cắn mấy miếng là hết quả táo, sau đó cậu ngáp

ngừng nói: “Tớ... có phải đến thăm cậu ấy không?”.

“Cậu đừng nên đi vội, lần này cậu đi sẽ bị người ta gây khó dễ”. Lâm Nguyệt Loan nghĩ đến thái độ tức giận của bà Minh hôm qua, bất giác toát mồ hôi lạnh.

“Aizz, không phải là tớ không biết cậu ta yếu đuối, thế nhưng ngay cả chạm vào cũng không được, đúng là ngoài sức tưởng tượng, nếu không thì tớ không thèm chạm vào cậu ta dù chỉ một ngón tay”.

Tiêu Tinh Dã tuy hay đánh nhau thế nhưng tuyệt đối không đánh người yếu

hơn mình, cậu cho rằng thắng như thế cũng rất nhục. Vì thế cậu chỉ đẩy Minh Nhật Lãng một cái, nếu là Lý Trí Hải thì chắc chắn cậu đã đấm cho một phát rồi. Không ngờ đẩy một cái mà cũng ra chuyện, hồi hận không kịp.

“Vì thế tớ mới không trách cậu chứ, tớ biết cậu chỉ vô ý thôi mà. Thế nhưng từ nay về sau cậu nhất định phải giữ mình, không được động tí là đánh nhau với người khác”.

“Được rồi, nghe cậu hết, tớ thay đổi dần dần là được chứ gì”.

Cả hai lại nói chuyện rôm rả, mỗi người một câu cứ thế mà nói không hết chuyện. Tuy liên tục cãi nhau thế nhưng lại làm lành nhanh chóng, tình cảm vẫn như ban đầu. Tiêu Tinh Dã không nhắc lại câu “tớ thích cậu” nữa, coi như chưa bao giờ nói câu đó vậy. Lâm Nguyệt Loan cũng không nhắc lại nữa, coi như chưa bao giờ nghe thấy câu đó. Mọi thứ dường như khôi phục lại như ban đầu, sẽ làm bạn tốt, sẽ xây dựng một tình bạn trong sáng.

ả hai đang nói chuyện thì các bạn đã đến đông đủ, sắp đến giờ vào lớp tiết

chiều. Đột nhiên, nghe thấy tiếng hét đầy hưng phấn vang lên từ ngoài hành lang: “Mau nhìn xem, kia chẳng phải là Minh Nhật Lãng sao?”.

Cả lớp cùng sững lại trong giây lát, Minh Nhật Lãng đến rồi? Không thể nào, cả lớp ai cũng biết rõ phải mất một tháng nghỉ ngơi Minh Nhật Lãng mới hồi phục được, mới có ba ngày mà đã hồi phục rồi sao? Trong lòng ai cũng đầy hoài nghi như thế nên cả lớp đều đổ xô ra ngoài hành lang nhìn xuống xem sự thể như thế nào? Tiêu Tinh Dã và Lâm Nguyệt Loan cũng chạy ra ngoài xem.

Hàng lang đông nghẹt người, ai cũng nhìn từ trên xuống. Tiêu Tinh Dã và lâ, Nguyệt Loan cũng nhìn theo, trước dãy phòng học, chiếc xe Benz màu đen quen thuộc chậm chậm dừng bánh. Minh Nhật Lăng đến thật sao?

Thế nhưng khi cửa xe mở ra lại là một người đàn ông trung niên, khoảng tầm bốn mươi tuổi, tuy gương mặt đã điểm chút sương gió thế nhưng vẫn rất đẹp trai, phong độ, mái tóc điểm hoa râm càng tăng thêm vẻ đẹp trưởng thành của ông. Cách ăn mặc của ông không có gì để chê trách cả, nhìn tổng thể ông giống như

những nam diễn viên đẹp trai, phong độ ở Hollywood.

Có người thở dài: “Wow... đó là ai thế? Ăn mặc phong cách thế!”.

“Ông ấy ngồi xe của Minh Nhật Lãng, chắc là bố của cậu ấy rồi”.

“Trời ơi, bố cậu ấy hấp dẫn quá!”.

“Đúng thế, trung niên rồi mà còn đẹp trai thế, chắc chỉ thấy trên phim thôi”.

“Hèn chi Minh Nhật Lãng đẹp xuất chúng như thế chứ, hóa ra là có gen từ

bố”.

“Ê, bố cậu ấy đến đây làm gì? Chắc là đến làm thủ tục thôi học cho cậu ấy”.

Vừa dứt lời các nữ sinh đứng ngoài hành lang đồng loạt im lặng, lâu sau mới có người nói: “Oh! My god! Từ bây giờ sẽ không được nhìn thấy hoàng tử hoàn mỹ nhất của lòng tôi nữa rồi”.

Lần này ông Minh Hạo Thiên đến Thần Quang là có hai việc cần giải quyết. Ông ngồi ở phòng tiếp đón phụ huynh và nói chuyện với thầy Châu.

“Lần này A Lãng bị thương ngoài ý muốn, bác sĩ yêu cầu phải nghỉ ngơi ít nhất một tháng. Chúng tôi vốn có ý cho con thôi học thế nhưng thằng bé không chịu”.

“Tôi cũng cảm thấy không cần thiết phải thôi học, vết xương rạn cũng không cần nhiều thời gian để lành đâu. Tôi cũng đã từng bị gãy xương, bác sĩ nói nghỉ một tháng mới lành nhưng ba tuần tôi đã hoạt động bình thường rồi”. Thầy Châu nhắc lại trải nghiệm của mình một lần nữa, thầy không biết tình hình của Minh Nhật Lãng khác hẳn với mình. Những

chương ngại bầm sinh về xương khiến vết thương của cậu hồi phục chậm hơn người bình thường.

“Thầy giáo đã nói như thế thì chúng tôi cũng không cho con thôi học nữa. Nhưng trong thời gian này không đến lớp học được. Tôi muốn thầy sắp xếp giúp một em học sinh đến nhà phụ đạo cho A Lãng. Mỗi ngày giúp nó ghi chép bài, tan học thì đến nhà tôi giảng lại những gì trọng điểm cho nó. Ban ngày không làm gì A Lãng cũng có thể tự học. Đương nhiên chúng tôi sẽ bố trí xe đưa đón em học sinh đó, thầy xem được không?”.

“Chuyện này không thành vấn đề, tôi sẽ cử một em học sinh đến nhà giúp Minh Nhật Lãng”.

“Cô bé đưa A Lãng đến bệnh viện tên là Lâm Nguyệt Loan đúng không? Một chuyện không nên phiền hai người, hay là thầy nhờ em ấy giúp việc này xem thế nào?”. Ông Minh nói.

“Được chứ, em ấy học rất tốt, vở ghi trên lớp đều rất rõ ràng. Tôi cũng đang nghĩ sẽ nhờ em ấy”.

“Không rõ cô bé ấy có đồng ý không, nhờ thầy hỏi em ấy xem sao”. Ông Minh

sau khi nhờ xong thầy giáo cũng nhân tiện muốn nhờ hỏi xem ý của Lâm Nguyệt Loan thế nào.

Thế là Lâm Nguyệt Loan bị thầy giáo gọi lên và dẫn đến trước mặt ông Minh. Ông Minh nhìn qua một cái rồi nói lại những điều mình nói với thầy Châu ban nãy. Sau cùng hỏi cô: “Cháu có thể giúp A Lãng việc này không?”.

Lâm Nguyệt Loan khựng lại một hồi mới lắp bắp nói: “Bác Minh, cháu sợ... bác gái sẽ...”.

Để cô giúp chuyện này thực sự cô

không biết nói thế nào, vì mọi chuyện bắt đầu từ cô mà ra. Thế nhưng hôm đó bà Minh đã tức giận với cô, bà ấy có biết ông Minh đang ở đây nhờ cô giúp đỡ không? Không chừng vừa bước vào cửa nhà đã bị đánh đuổi ra ngoài ấy chứ.

Chỉ cần cô nói như thế là ông Minh hiểu vì sao cô ngậm ngừng rồi. “Việc này bác đã bàn với mẹ A Lãng rồi, bà ấy đồng ý rồi”.

“Vậy được rồi”. Lâm Nguyệt Loan thẳng thắn đáp mà không cần suy nghĩ gì nữa.

“Đây là hai cuốn vở mới, phiên cháu ghi bài cho A Lãng nhé”.

“Không sao đâu ạ”.

“Vậy ngày mai gặp cháu, sau giờ tan học bác Hồng sẽ đến đón cháu”.

Lâm Nguyệt Loan cầm hai cuốn vở về lớp, ông Minh và thầy Châu nói tiếp chuyện thứ hai. “Thầy Châu, tôi nghe nói lớp thầy có em học sinh tên Tiêu Tinh Dã, tôi muốn gặp cậu ấy!”.

Love 4:

“Tiêu Tinh Dã, ông muốn gặp em ấy sao?”. Thầy Châu có chút ngạc nhiên.

“Đúng thế, tôi nghe nói cậu ấy là hạt giống bóng đá tốt nhất trong các trường của thành phố A. Khi còn trẻ tôi cũng là người mê bóng đá cuồng nhiệt lắm! Lần này đến đây rồi, tôi muốn gặp ngôi sao bóng đá tương lai này xem thế nào”.

“Khà khà, Tiêu Tinh Dã đúng là trong ngoài đều vang tiếng rồi, ngay cả ông Minh cũng nghe tên cậu ấy nữa”.

“Bởi vì A Lãng học ở Thần Quang nên những tin tức liên quan đến Thần

Quang tôi đều biết một chút. Cũng là biết thêm về trường, về trò”.

“Ông Minh, ông và bà nhà là hai vị phụ huynh tôi thấy yêu con cái nhất đó”. Thầy Châu nói rồi đứng dậy: “Được rồi, để tôi đi gọi Tiêu Tinh Dã đến”.

Tiêu Tinh Dã đến phòng tiếp đón, thấy bố Minh Nhật Lãng ở đó là biết ngay mọi chuyện không đơn giản là nói về bóng đá như thầy Châu nói. 10 phần phải có 8, 9 phần chắc chắn Minh Nhật Lãng đã nói chuyện vì sao bị thương cho gia đình biết rồi nên hôm nay ông ấy đến

đây tính số. Thế nhưng không thể để lộ trước mặt thầy Châu được....

“Thầy Châu, tôi và cậu bạn bóng này nói chuyện một lúc, thầy cứ đi lo việc riêng đi”.

“Cũng được, tôi còn một đóng bài văn phải chấm nữa, hai người cứ tự nhiên đi”.

Thầy Châu đóng cửa ra ngoài, để lại ông Minh và Tiêu Tinh Dã trong phòng khách. Ông Minh nhìn cậu con trai ngồi trước mặt mình, dáng người cao lớn, săn chắc, làn da màu đồng, đôi mắt sáng như

thủy tinh, cơ thể tràn trề sức sống, giống như cánh buồm căng tràn sức gió. Bất giác ông nghĩ đến cậu con trai yếu ớt của mình, trong lòng khẽ thở dài.

“Bác Minh, cháu biết bác tìm cháu không phải để nói chuyện bóng đá. Đúng, là cháu làm Minh Nhật Lãng bị thương, nhưng cháu không hề cố ý. Việc này cháu sai, cháu xin lỗi”.

Tiêu Tinh Dã nói trước và thành thật nhận lỗi. Việc do cậu gây ra, người ta đã tìm đến tận nhà, án đến nhà rồi thì muốn trốn cũng không trốn được, thà bằng tự

đầu thú còn hơn. Cậu cũng không phải là người dám làm mà không dám chịu.

Ông Minh nghe xong liền gật đầu, cậu Tiêu Tinh Dã này đâu phải là người “tính cách dã man” như vợ ông tưởng tượng. Con Lâm Nguyệt Loan cũng đâu phải là kiểu người “hồng nhan gây họa” như vợ ông nói. Hai đứa trẻ này đều rất được đấy chứ!

“Tiêu Tinh Dã, cháu ngồi đi. Lần này Minh Nhật Lăng bị thương, cũng không thể trách cháu được. Có nhiều chuyện cháu không biết nên bác muốn nói với

cháu”.

Bước ra khỏi phòng tiếp khách, chân Tiêu Tinh Dã như bị gấn chì vào, nặng nề lê bước. May lắm mới đi đến cửa thấy cả lớp vắng tanh, còn mỗi Lâm Nguyệt Loan ngồi đó, thấy cậu về cô liền đến hỏi chuyện.

“Có chuyện gì thế? Cả lớp đâu rồi?”.
Tiêu Tinh Dã chỉ lớp vắng tanh.

“Tiết này là tiết thể dục, mọi người ra sân tập hết rồi. Tớ... tớ xin nghỉ rồi nên ở đây đợi cậu, bác Minh nói gì với cậu thế?”

Tiêu Tinh Dã nhìn cô rồi nói: “Bác ấy nói gì với tớ chắc cậu cũng đoán ra được”.

Lâm Nguyệt Loan ngừng lại một lát rồi tiếp lời: “Tớ nghe thầy Châu tìm cậu là đoán ra được chuyện bác ấy định nói với cậu rồi. Quả nhiên tớ đã đoán trúng”.

Tiêu tinh dựa người vào tường chau mày nói: “Minh Nhật Lăng có bệnh giòn xương, hèn gì chạm nhẹ vào thành bàn mà đã bị rạn. Đúng rồi, cậu biết chuyện này từ bao giờ thế?”.

“Trước hôm đá bóng giao hữu ở

trường, tớ cùng Giang Vũ Phi đến phòng khám bác sĩ Thành khám bệnh, vô tình gặp cậu ấy ở đó nên mới biết”.

Tiêu Tinh Dã nhắm chặt mắt lại, trong đầu là hình ảnh hôm xảy ra chuyện, đột nhiên cậu thốt lên: “Hèn chi, hèn chi dạo này cậu quan tâm đến cậu ấy thế. Tại sao cậu không nói cho tớ biết sớm, như thế tớ đã không...”.

Cậu không biết phải nói tiếp thế nào nữa. Từ trước đến giờ cậu vẫn âm thầm đồ kỵ Minh Nhật Lăng. Bởi vì cậu cảm thấy Minh Nhật Lăng quá may mắn, nhận

được quá nhiều, cái gì muốn có là có. Ai biết được, Minh Nhật Lãng mà cậu từng coi là con cưng của thượng đế thực sự cũng đáng thương như thế. Với căn bệnh từ khi sinh ra đến giờ, cuộc sống của cậu ấy hoàn toàn tách biệt với thế giới bên ngoài, như con chim bị nhốt trong lồng. Căn bệnh của cậu ấy khiến cậu không thể tự do mà bay nhảy được, hàng ngày ăn ngon mặc đẹp thì còn có ý nghĩa gì nữa chứ?

Sức khỏe mới là thứ đáng quý nhất trên đời này, nếu như so sánh thì tiền bạc chẳng đáng để nhắc đến.

Cho bạn một nghìn vạn đô la, bảo bạn cắt đôi chân của mình đi và cả đời mãi mãi không đi được nữa, bạn có làm không? Chẳng ai dám đâu nhỉ?

Chí ít Tiêu Tinh Dã tuyệt đối không dám, một người tràn đầy sức khỏe như cậu chỉ cần nghĩ đến chuyện từ nhỏ đã bị cấm vận động như Minh Nhật Lăng đã cảm thấy run người rồi. Chắc chắn cậu sẽ không chịu được, không hiểu sao Minh Nhật Lăng chịu được bằng ấy năm cơ chứ.

Lâm Nguyệt Loan nói: “Minh Nhật

Lãng che dấu bệnh tật để đi học vì cậu ấy không muốn mọi người nhìn mình với ánh mắt khác. Vì vậy cậu ấy bảo tớ không được nói với ai, tớ chỉ còn cách đồng ý với cậu ấy”.

Minh Nhật Lãng chỉ tin tưởng có mình Lâm Nguyệt Loan, Tiêu Tinh Dã thờ dài, đột nhiên nhớ ra điều gì, cậu nói: “Đúng rồi, ban nãy bác Minh tìm cậu làm gì thế?”.

Lâm Nguyệt Loan do dự một hồi mới kể lại chuyện ông Minh nhờ cô. Tiêu Tinh Dã nghe xong liền im lặng, cậu thừa

hiếu ý đồ của ông Minh, không phải chuyện ghi bài hộ. Chỉ e... là Minh Nhật Lãng muốn gặp Lâm Nguyệt Loan.

Lâm Nguyệt Loan cũng đoán được như thế nhưng không có cách nào từ chối. Minh Nhật Lãng vì cô nên mới bị Tiêu Tinh Dã làm bị thương, cho dù để cô đến chăm sóc cậu mấy hôm, cô cũng không trách móc gì. Hơn nữa, cô cũng rất muốn đi thăm cậu ấy, không biết tình hình hiện giờ của cậu ấy thế nào, hôm đó bác sĩ Thành nói bị thương ở phần đó rất đau, cậu phải cố mà chịu. Không biết cậu ấy có vát vả không....

Hai người đều không nói gì cả, trong lòng đều nặng trĩu.

Hôm sau khi tan học, các bạn tiễn Lâm Nguyệt Loan lên xe đến nhà Minh Nhật Lãng.

Ngồi cùng với cô trong xe là vô số các hộp quà, đều là của các bạn học nhờ gửi cho Minh Nhật Lãng.

“Lâm Nguyệt Loan, nhớ dặn Minh Nhật Lãng chịu khó nghỉ ngơi nhé, chúng tớ đợi cậu ấy quay lại”.

“Nói với Minh Nhật Lãng là cả lớp

chúc cậu ấy mau mau hồi phục nhé”.

.....

Cứ như thế, Lâm Nguyệt Loan mang theo vô số lời chúc và các món quà đến nhà họ Minh – nơi mà lần trước cô đã đến cổng nhưng không vào.

Bạch Bình Châu là một trong những khu biệt thự cao cấp nhất của thành phố A, biệt thự nhà họ Minh là một trong số những biệt thự hoành tráng nhất ở đây. Nằm giữa cây cỏ xanh tốt là một tòa nhà kiến trúc kiểu tháp màu trắng tinh khiết, tạo hình là một tòa tháp yên tĩnh năm

trong rừng rậm. Các trang thiết bị trong nhà được thiết kế theo kiểu cũ, đơn giản nhưng lại rất sang trọng, thông qua những đồ vật cổ trong nhà có thể thấy khả năng nghệ thuật không hề tầm thường của chủ nhà.

Quản gia Vương dẫn Lâm Nguyệt Loan lên phòng Minh Nhật Lãng. Hai tay cô ôm một đồng quà của các bạn. Theo sau cô là bác Hồng và một cô hầu gái, hai người còn giúp cô ôm cơ số quà nữa.

Khi mọi người đứng ngoài gõ cửa thì bà Minh đang cho Minh Nhật Lãng uống

thuốc. Ánh mắt Minh Nhật Lãng lướt qua một cái là nhận ra Lâm Nguyệt Loan. Cậu sững lại, ngum ngược sọc thẳng xuống cổ, sau đó ho dữ dội khiến cả người ôm ngực cô lại.

“ A Lãng”. Bà Minh thấy con ho như vậy liền vỗ lưng cho con. Trong lòng vô cùng đau xót. Bà vẫn còn nhớ lời bác sĩ Thành dặn dò: Cẩn thận không được để cậu bị cảm lạnh, nếu để bị ho sẽ dẫn đến những cơn đau đớn. Lần này ho thế này vết thương chắc chắn sẽ rất đau.

Lâm Nguyệt Loan thấy vậy liền đề

quà sang một bên rồi vượt ngực cho Minh Nhật Lãng. Bác Hồng và cô hầu gái thấy vậy cũng đặt đồng quà xuống rồi ra ngoài.

Bà Minh và Lâm Nguyệt Loan người đâm sau người vượt trước, mãi sau cơn ho cũng dịu đi. Cậu ngồi thẳng lên và nhìn Lâm Nguyệt Loan, gương mặt do đau đón lại trắng bệch ra, thế nhưng niềm vui vẫn không thể che dấu được: “Lâm Nguyệt Loan, cậu đến thăm tớ à?”.

Cậu không biết sự sắp xếp của ông Minh nên khi nói thế khiến Lâm Nguyệt

Loan sững lại. Cô quay sang nhìn bà Minh, bà Minh cũng đang nhìn cô với ánh mắt có vài phần dò xét. Đột nhiên cô nhớ ra mình chưa chào bà, cô vội lễ phép chào: “Cháu chào bác”.

Bà Minh khẽ gật đầu đáp lại. Bà vốn không tán thành sự sắp xếp của ông Minh thế nhưng vì một câu nói của ông khiến bà không thể phản đối được: A Lãng sẽ thích.

Bà biết con trai mình sẽ thích sự sắp xếp này. Trong một tháng dưỡng bệnh không được ra ngoài. Một chú chim đã

từng tự do bay nhảy giờ bị nhốt lại sẽ cô đơn và đau đớn chừng nào. Nếu như mỗi ngày Lâm Nguyệt Loan đều có thể đến đây thì quãng thời gian này đối với cậu mà nói sẽ không còn cô đơn và buồn chán nữa.

Cho dù không muốn thừa nhận nhưng bà hiểu rõ con trai mình thích cô gái có hai bím tóc dài này. Cho dù chưa đến mức yêu, thế nhưng cảm giác thích ấy cũng đủ khiến cho cậu ngày nhớ đêm mong cô gái này. Ban nãy khi cô gái ấy xuất hiện ở cửa đã khiến cậu không kiềm chế được mà sặc nước, điều này đã được

chứng minh quá rõ.

“ A Lãng, con phải ở nhà dưỡng bệnh một tháng, không được đến trường. Bố con và thầy Châu đã bàn với nhau để bạn Lâm Nguyệt Loan đến bổ túc cho con”.

Sau khi nói điều này cho Minh Nhật Lãng nghe, ánh mắt cậu sáng lên, ngập tràn niềm vui :”Thật ạ?”.

Tuy rằng vui thế nhưng cậu vẫn thấy ngại: “Lâm Nguyệt Loan... có phiền cậu quá không?”.

“Không đâu, không phiền chút nào”.

“Ngày nào cậu cũng phải đi đến còn gì?”.

“Bác Hồng ngày nào cũng đến đón tớ, không phiền gì đâu. Ah, Minh Nhật Lãng, cậu xem tớ mang gì đến này?”.

Lâm Nguyệt Loan mang các món quà đến cho cậu xem: “Đây là quà các bạn lớp mình nhờ tớ mang đến đây, ai cũng chúc cậu mau khỏe lại, để cùng đi dã ngoại với mọi người”.

“Nhiều quà thế, cảm ơn mọi người nhiều. Là cái gì thế, cậu mở giúp tớ đi”.

“Ok”.

Lâm Nguyệt Loan bóc từng món quà cho Minh Nhật Lãng xem, bà Minh nhẹ nhàng đứng dậy ra ngoài từ bao giờ cả hai cũng không biết.

Bà Minh đi về phòng thì gặp ông Minh đi lên gác. Thấy vợ ông vội hỏi: “Thế nào rồi em, Lâm Nguyệt Loan đến rồi A Lãng vui lắm phải không?”.

Bà Minh thở dài than trách: “Anh nói tạo bất ngờ cho con, cũng không nói sớm cho nó biết. Kết quả đang uống nước thì thấy cô gái ấy vào một cái là bị sặc. Họ

một hồi, mặt trắng bệch ra, vết thương lại đau dữ dội”.

“A, bây giờ đỡ chưa? Để anh đi xem”.

Ông Minh định đến phòng Minh Nhật Lãng thì bà Minh vội ngăn lại: “Em đã ra rồi anh còn vào làm gì. A Lãng đã đỡ rồi, Lâm Nguyệt Loan mang nhiều quà của lớp đến cho con, hai đứa đang cùng bóc quà. Anh đừng vào làm mất hứng chúng”.

“Được rồi, được rồi, anh không vào nữa. A Lãng rất vui, đúng không?”.

Bà Minh gật đầu: “Đúng là con rất vui, khi nghe em nói sắp xếp Lâm Nguyệt Loan đến kèm cho con, mắt nó sáng rực. Haizz, em chăm lo nó mười mấy năm nay thế mà chưa thấy ánh mắt nó như thế bao giờ”. Giọng nói bà có phần buồn bã và thất vọng.

Ông Minh ôm vợ vào lòng và nói: “Em yêu, điều này không giống nhau. Bố mẹ anh cũng chăm sóc anh mười mấy năm trời, thế nhưng khi anh gặp em, dù chỉ là anh ôm và em gọt táo cho anh thôi, thế mà anh cảm động không biết nói thế nào”.

Bà Minh cũng cười theo, nụ cười mang đi những buồn phiền ban nãy. Thực sự không thể so sánh như thế được. Tính toán những chuyện nhỏ nhặt này thật chẳng ra sao cả, vẫn là cánh đàn ông có cái nhìn thâm suốt hơn.

Bà gục đầu vào vai chồng và dịu dàng nói: “Hạo Thiên, có người chồng như anh, có đứa con như A Lăng, với em đời này mãn nguyện lắm rồi”.

Ông Minh không nói gì cả, tay ông chỉ biết ôm bà chặt hơn. Thế nhưng lòng bàn tay ông đang toát mồ hôi lạnh, qua

một lớp áo, bà Minh không cảm nhận được điều này.

“Cái này là Tiêu Tinh Dã tặng cậu”.

Sau khi bóc tất cả các món quà của các bạn, Lâm Nguyệt Loan mới lấy trong cặp ra một chiếc hộp hình vuông màu trầm hương. Cô mở hộp ra cho Minh Nhật Lãng xem. Cậu nhìn rồi nói: “Đây là ...đá vũ hoa?”

“Đúng, là đá lấy tên một loại hoa, đá vũ hoa – đội mưa trước hoa, đẹp không?”.

Tương truyền từ thời Nam triều Lương đại, pháp sư Vân Quang giảng kinh trên núi Tụ Bảo, Nam Kinh đã cảm động trời xanh. Rải mưa hoa, xuống mặt đất biến thành những viên đá ngũ sắc, màu sáng lấp lánh, tên cổ gọi là “đá vũ hoa”.

Trong hộp xếp đầy những viên đá vũ hoa long lanh, tròn tròn trơn trơn như những viên thủy tinh. Có viên màu đỏ như mã não, có viên xanh như bích ngọc, trắng như trân châu... các hoa văn kì diệu, chất ngọc như những áng văn chương của trời xanh vậy. Những viên đá

đẹp mắt này được hình thành từ thạch anh, ngọc tủy và đá trắng được gọi là “vũ hoa mã não”. Nếu như nằm dưới suối nước trong vắt, chìm dưới đó lâu ngày, thì nhìn qua làn nước ấy chúng long lanh chẳng kém gì những viên ngọc.

Trong hộp có tất cả 12 viên đá vũ hoa, đại diện cho lời chúc của mười hai tháng. Đó là món quà của ông Đồng Khoan- bạn của ông Tiêu Trùng, sau chuyến đi Nam Kinh du lịch đã mang về làm quà cho Tiêu Tinh Dã. Với tính cách của Tiêu Tinh Dã thì cậu chẳng bao giờ thích mấy thứ thế này cả. Thế nhưng 12

viên đá này quá đặc biệt nên cậu đã giữ và cất đi chứ không để lung tung. Đúng dịp này nên đã lấy ra tặng Minh Nhật Lãng.

“Khi chú Đồng tặng tớ món quà này, chú ấy nói đá vũ hoa có “lục mỹ”. Chất, hình, sắc, văn... và...”. Phần sau Tiêu Tinh Dã nhớ mãi mà không ra nên không nghĩ tiếp nữa. “Nói chung là rất có ý nghĩa, chú ấy còn hi vọng tớ như đá vũ hoa, có đầy đủ lục mỹ. Tớ làm gì có khả năng đấy chứ, bây giờ tớ tặng nó cho Minh Nhật Lãng, cậu ấy “lục mỹ” hơn tớ nhiều. Chỉ có chí kiên... tuy tạm thời cậu

ấy chưa đạt “chí địa kiên ngạnh”, thế nhưng tớ lên mạng tìm kiếm rồi, họ nói bệnh này nhẹ sẽ dần dần hồi phục sau tuổi thành niên, khi đó sẽ không dễ gì mà gãy xương nữa. Tớ chúc một ngày nào đó cậu ấy sẽ có lục toàn lục mỹ”.

Lâm Nguyệt Loan nhìn cậu và nói: “Tiêu Tinh Dã, món quà này của cậu được lắm. Minh Nhật Lãng nhất định thích lắm đấy!”.

Minh Nhật Lãng quả nhiên vô cùng sung sướng: “Tiêu Tinh Dã tặng tớ á, cảm ơn cậu ấy nhé!”.

Tiêu Tinh Dã tặng quà cho cậu, điều này đã khiến cậu còn vui hơn khi nhận được quà của cậu ấy nữa.

“Tiêu Tinh Dã còn nhờ tớ chuyển lời xin lỗi đến cậu, hôm đó cậu ấy nóng tính quá nên khiến cậu bị thương. Cậu ấy mong cậu tha thứ”.

Minh Nhật Lăng vội nói: “Không, không thể trách cậu ấy, tớ biết cậu ấy vô ý mà”.

Lâm Nguyệt Loan cười rồi lấy trong túi ra món quà khác. “Đây là quà tớ tặng cậu, không là quà gì đâu, tớ chỉ cảm thấy

nó có thể giúp cậu tiêu khiển khi nằm trên giường bệnh thôi”.

Minh Nhật Lãng nhìn món đồ trong tay Lâm Nguyệt Loan với vẻ hoài nghi, cái hộp trong tay cô ấy đựng gì nhỉ?

TÌNH YÊU PHA LÊ (ALL ABOUT THE TRUE LOVE)

Tuyết Ảnh Sương Hồn
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Bởi Vì Thích

Bởi vì thích nên trong mắt cậu mọi thứ thuộc về cô đều đẹp nhất.

Nụ cười của cô, vẻ đẹp của cô, sự

tồn tại của cô. Khiến trời đất huy hoàng,
khiến thế giới thay đổi.

Chẳng có ai hơn cô ấy nữa.

“Trong này là những miếng ghép màu,
một bức tranh lớn với ba nghìn miếng
ghép đây. Cái khung ban nãy cậu không
biết để làm gì chính là dùng để ghép
tranh đó”. Lâm Nguyệt Loan chỉ cái
khung rỗng bên cạnh.

“Ghép ba nghìn miếng cơ đây!”.

Minh Nhật Lãng đón lấy cái hộp và mở ra xem, bên trong đầy những miếng ghép đủ màu sắc. Trong hộp có một tờ mẫu mô hình, cả bức tranh là bầu trời đêm đầy sao và một mảnh trăng non, những dải sao lấp lánh trên sông Ngân hà khiến người ta chói mắt.

“Bức tranh sông sao này ông chủ nói là bức khó ghép nhất đó. Những người nóng vội ghép 3, 5 tháng còn không xong. Minh Nhật Lãng này, cậu ở nhà dưỡng bệnh không có việc gì thì lấy ra ghép cho vui nhé”. Lâm Nguyệt Loan dịu dàng nhìn cậu cười và nói.

“Thích quá, tớ không cần ngày nào cũng chán nản ở trong nhà rồi. Cảm ơn cậu nhé Lâm Nguyệt Loan”. Minh Nhật Lăng cảm kích nói, trong những món quà này, món quà của cô không phải đắt nhất, cũng không phải đặc biệt nhất, nhưng đó là món quà cậu thích nhất, điều này không cần phải nghi ngờ.

“Đừng khách khí thế chứ. Được rồi, cậu xem vở ghi đi, có gì không hiểu thì hỏi tớ”.

Lâm Nguyệt Loan cùng xem vở ghi với cậu, giảng cho cậu những điều trọng

tâm, xong xuôi cô chào cậu định về. Lúc này đã gần 6 giờ tối, Minh Nhật Lãng muốn cô ở lại ăn cơm rồi hẵng về, thế nhưng cô lắc đầu từ chối: “Không cần đâu Minh Nhật Lãng, sau này còn đến nhiều mà, tớ không thể ngày nào cũng ăn cơm nhà cậu được”.

“Tại sao lại không, cậu ngày nào cũng đến giúp tớ học bài thì tớ ngày nào cũng mời cậu ở lại ăn cơm rồi mới về chứ”.

“Cảm ơn ý tốt của cậu, tớ vẫn muốn về nhà ăn cơm, ăn ở nhà người khác tớ

không thoải mái”. Lâm Nguyệt Loan nói thẳng với cậu.

Hai người đang nói chuyện thì bà Minh vào. Lâm Nguyệt Loan nhân tiện chào bà luôn: “Bác Minh, cháu xin phép về đây ạ!”.

“Sắp đến giờ cơm tối rồi, cháu ở lại ăn rồi hãy về nhé”. Bà Minh cũng lịch sự giữ cô lại.

“Không được đâu ạ, cháu muốn về nhà ăn cơm”.

Bà Minh cũng không muốn ép cô, bà

chỉ cười và nói: “Về nhà ăn cơm à, vậy bác không giữ nữa, cơm mẹ cháu nấu chắc sẽ ngon hơn”.

Đôi mắt Lâm Nguyệt Loan khẽ sụp xuống, sau đó lại khôi phục lại ngay: “Vậy cháu đi về đây, chào cậu Minh Nhật Lãng”.

“Bye bye”.

Sau khi Lâm Nguyệt Loan đi xong Minh Nhật Lãng nói với mẹ: “Mẹ, sau này mẹ đừng nhắc đến mẹ bạn ấy trước mặt bạn ấy nhé”.

“Tại sao?” bà Minh không hiểu.

“Con nghĩ... bạn ấy không có mẹ”.

Minh Nhật Lãng do dự một lúc rồi nói ra phỏng đoán của mình. Từ hôm nghe được Lâm Nguyệt Loan nói câu “Thích thế, có mẹ cậu chăm sóc chu đáo” ở thư viện, cậu đã bắt đầu nghi ngờ rồi. Ban nãy khi bà Minh nhắc đến “cơm mẹ cháu nấu chắc sẽ ngon hơn” ánh mắt Lâm Nguyệt Loan đột nhiên chùng xuống, cậu càng chắc chắn sự phỏng đoán của mình hơn.

“A, sao lại như thế, vậy là ban nãy

mẹ nói động chạm đến bạn ấy rồi”. Bà Minh thực sự kinh ngạc thốt lên.

Bà Minh yêu con như máu thịt của mình, bà cũng đoán những đứa trẻ trong thế giới này cũng đều được cha mẹ yêu thương như thế. Lúc này mới sực nghĩ ra, vẫn có nhiều đứa trẻ không có tình yêu thương của mẹ. Nghĩ đến thế sự bất mãn của bà đối với Lâm Nguyệt Loan cũng giảm đi tám chín phần. Một cô bé đáng yêu, ấm áp như thế sớm mất đi người mẹ, cô đơn, đáng thương khiến ai cũng phải thương xót.

Hàng ngày sau mỗi giờ tan học Lâm Nguyệt Loan đều đến nhà đưa vở ghi cho Minh Nhật Lãng. Sau khi giảng giải cho cậu xong cô lại xin phép về.

Lần nào đến cô cũng có quà mang cho Minh Nhật Lãng. Bởi vì các bạn nữ sinh ở trường sau khi biết cô đến dạy kèm hoàng tử mặt trời nên ngày nào cũng đến lớp 10 (3) nhờ cô mang quà tới hộ. Lại còn mấy chị học lớp 11 còn muốn theo cô đến tận nhà họ Minh nữa.

“Chuyện này em không giúp được đâu ạ, em chỉ đến dạy kèm Minh Nhật

Lãng thôi. Em cũng là khách sao có thể dẫn thêm người đến chứ?”. Lâm Nguyệt Loan thực sự khó xử.

“Sao không được chứ, để bọn chị cùng ngồi xe với em đến thăm Minh Nhật Lãng đi mà”,

“Xe không phải của em, em không quyết định được, hay các chị đi nói với bác Hồng lái xe đi”.

Thế là mấy cô nữ tướng thật liền chạy đến xe nói với bác Hồng. Bác Hồng nhất mực từ chối: “Xin lỗi, bà chủ chỉ dặn tôi đón cô Lâm Nguyệt Loan, tôi không thể

dẫn nhiều người về nhà”.

Mấy cô nữ sinh tức lắm, thế là toàn mắng sau lưng Nguyệt Loan cho bõ tức.

“Sao cô ấy được đi mà chúng ta thì không”.

“Một tháng rồi chúng ta chưa được nhìn thấy Minh Nhật Lãng, còn cô ấy ngày nào cũng được đi”.

“Đúng rồi, tớ nghe nói Lâm Nguyệt Loan và hắc mã hoàng tử Tiêu Tinh Dã là một cặp ở lớp đó. Ngày nào cô ấy cũng đến nhà Minh Nhật Lãng thế này, các cậu

nói xem cô ấy có thay lòng đổi dạ không?”. Đùng nghĩ họ chỉ là học sinh, một khi đã nói chuyện nhảm thì chẳng kém gì các bà các cô.

“Tớ còn nghe nói “vũ lâm minh chủ” Nguyên Thần Dạ tuyên bố theo đuổi cô ấy ngay trong nhà ăn cơ. Tớ bực lắm, dù cô ấy trong cũng được, thế nhưng sao đẹp bằng Bạch Vân Tịnh? Cô ấy dựa vào cái gì mà thu hút anh Nguyên Thần Dạ đẹp trai cơ chứ?”.

“Nguyên Thần Dạ cũng nói thích Lâm Nguyệt Loan á? Trời ơi, Nguyên công tử

đa tình phong lưu, “hôn vũ song toàn”, không phải là ăn thịt cá chán rồi nên muốn đổi vị sang ăn rau xanh, củ cải đây chứ?”.

Mấy cô nữ sinh đang thì thầm nhỏ to thì đột nhiên có tiếng nói xen vào: “Anh nghe thấy có người nhắc đến tên anh, mấy cô em xinh đẹp đang nói đến anh à?”.

Mấy cô gái cùng ngược mắt lên nhìn, Nguyên Thần Dạ đang đứng trước mặt bọn họ, gương mặt rất tươi cười.

Cậu không mặc đồng phục trường mà

mặc chiếc áo thun bó màu xanh nhạt, khoác một chiếc sơ mi trắng bên ngoài, bông lỏng phần trên và chỉ đóng ba cúc bên dưới, hai vạt nhét trong quần, tay áo thì xắn lên phân nửa. Chiếc quần thể thao màu xanh đậm cũng được xắn lên một gấu. Dưới chân là đôi giày thể thao màu cam. Sự phối hợp của các bộ quần áo khiến người ta có cảm giác thoải mái và tùy ý, không cần chú ý đến hình tượng hay từng tình tiết. Tuy cậu chỉ đứng yên bên đường nhưng đã thu hút ánh nhìn của bao nhiêu người. Một chàng đẹp trai phong trần như thế cơ mà, khác gì cây ngọc đón gió đâu.

Mấy cô gái sững lại trong giây lát, không biết nói gì cả. Mãi sau mới có người lên tiếng: “Nguyên công tử, hôm nay anh ở trường sao?”.

Chỉ cần một câu nói là đủ biết việc Nguyên Thần Dạ không đến trường là một việc hoàn toàn bình thường, đến trường lại khiến mọi người ngạc nhiên thế này. Thế nhưng không đến vẫn là không đến, vậy mà thi cử vẫn đứng đầu danh sách. Một là do thành tích học tập của cậu không tồi, hai là danh sách tài trợ học bổng cho trường cũng có tên nhà họ Nguyên. Vuốt mặt cũng phải nể mũi,

phía nhà trường cũng mắt nhắm mắt mở với việc chấp hành kỉ luật của cậu, cũng không quản nhiều.

“Đúng thế, gần đây anh hay đến trường. Tốt nhất là nên năng đến trường một chút”. Khẩu khí của Nguyễn Thần Dạ cứ như một vị lãnh đạo đang nói chuyện với cấp dưới vậy.

“Nguyễn Thần Dạ, có phải cậu phát hiện ra mục tiêu mới rồi không? Nếu không thì làm gì có chuyện cậu hay đến trường thế chứ?”. Một cô gái khác nói. Cô gái này là Hứa Bảo Nhi, bạn học

cùng lớp Nguyễn Thần Dạ nên có phần khá hiểu cậu.

“Chị Bảo, đúng là có chị hiểu em. Không phải em phát hiện ra mục tiêu mới, chị chưa nghe đến lời tuyên bố mới của em ạ, em thích em Lâm rồi”.

Hứa Bảo Nhi nghe xong phì cười: “Ai là chị Bảo của cậu chứ? Cũng tìm được em Lâm rồi cơ mà. Nguyễn Thần Dạ, chúng ta có nên gọi cậu là Bảo nhị gia?”

Nguyễn Thần Dạ phá lên cười rồi nói: “Thôi cứ gọi em là Nguyễn nhị gia

đi, chẳng nào ở nhà em cũng xếp thứ hai”.

“Được rồi, được rồi, càng nói cậu càng làm quá! À đúng rồi, Nguyên Thần Dạ này, sao cậu lại thích cái đứa Lâm Nguyệt Loan ấy? Hoa khôi mới của trường là Bạch Vân Tịnh xinh như thế mà chưa nghe cậu nói sẽ theo đuổi cô bé ấy”.

“Tớ nghe nói Bạch Vân Tịnh và Minh Nhật Lăng là một đôi, quân tử không cướp người yêu của kẻ khác”. Nguyên Thần Dạ nói với vẻ quân tử khiêm tốn.

“Thế nhưng Lâm Nguyệt Loan và

Tiêu Tinh Dã cũng là một đôi, sao cậu còn đi tranh với người ta?”.

“Sai, sai rồi, Lâm Nguyệt Loan và Tiêu Tinh Dã đang cãi nhau”.

“Sao cậu biết chứ?”. Máy cô gái nghe cậu nói chắc chắn thế liền ngạc nhiên hỏi lại.

“Ngay cả điều này mà tớ không biết thì chẳng phải bao lâu nay tớ “lăn lộn” giữa các bóng hồng là vô ích sao, phụ cái danh dẫn đầu các lang quân của tớ quá”.

Hứa Bảo Nhi chống nạnh cười: “Ha ha ha, nhìn cậu kia, đắc ý thế, cái gì mà dẫn đầu chứ”.

“Chị Bảo, có phải dẫn đầu hay không thì người trên người dưới đều biết còn gì”. Nguyên Thần Dạ cười ra vẻ không quan tâm.

“Thôi ngay, cậu đừng gọi tớ là chị nữa, tớ chỉ sinh trước cậu có ba ngày thôi mà”.

“Sinh trước ba phút cũng là chị”.

Hứa Bảo Nhi biết mình không nói lại

cậu nên cười và chuyển chủ đề khác: “À, Nguyên nhị gia, lần này cậu đến trường tìm em Lâm à?”.

“Đúng rồi, sao tớ còn ở đây lằng nhằng với các cậu chứ, tớ phải đi hẹn hò với em Lâm đây, hẹn gặp lại các chị các em sau nhé”.

Nguyên Thần Dạ nói xong đang định đi thì Hứa Bảo Nhi gọi lại: “Nguyên nhị gia, cậu đến chậm rồi. Em Lâm của cậu vừa đi xong”.

Hứa Bảo Nhi sử dụng giọng điệu trong “Hồng Lô Mộng” để nói khiến cả

đám con gái nghe xong cười ngặt nghèo.

“Đi rồi à, thế thì hôm khác tớ đến sớm hơn vậy”. Nguyên Thần Dạ không lấy thế mà buồn rầu.

“Hôm khác cậu đến e rằng cũng phí công”.

“Tại sao?”. Nguyên Thần Dạ không hiểu.

Một cô gái khác liền nói: “Nguyên Thần Dạ này, ngày nào học xong Lâm Nguyệt Loan cũng đến nhà Minh Nhật Lãng. Cậu không hẹn hò em ấy được

đâu”.

“Minh Nhật Lãng! Là cái tên Minh Nhật Lãng giành ngôi vị đẹp trai nhất trường Thần Quang của tớ?”. Nguyên Thần Dạ nghe tên cái là nhớ ra ngay.

Hứa Bảo Nhi cố ý cười châm chọc cậu: “Chính là cậu Minh Nhật Lãng đó đó, coi như đã gặp được người để đấu với cậu rồi nhé”.

Nguyên Thần Dạ vẫn thờ ơ không thèm quan tâm: “Cậu ta làm sao đấu được tớ chứ, tớ có thể mạnh của riêng tớ. Đúng rồi, em ấy đến nhà Minh Nhật Lãng

làm gì?”.

Thế là mấy cô gái mồm năm miệng mười bắt đầu kể chi tiết cho Nguyễn Thần Dạ nghe, nghe xong Hứa Bảo Nhi tiếp tục cười và nói: “Nguyễn nhị gia, em Lâm này bây giờ là hoa cỏ mùa xuân hướng về mặt trời, chỉ e cậu không có cơ hội lại gần để mà đoạt lấy “mặt trăng” ấy thôi”.

“Đúng thế, đừng có mà nghĩ Nguyễn công tử hoa nào cũng hái được, lần này chỉ e không thành công rồi”.

Nguyễn Thần Dạ nói: “Không sao,

hoa hồng càng thơm càng hồng, tự nhiên sẽ được nhiều người yêu. Cho dù có bị gai đâm thì cũng có cái vui của nó”.

Love 2:

Tối nay ông Minh Hạo Thiên có một buổi tiệc mời phải đi nên chiều về qua nhà thay quần áo. Quản gia Vương đã chuẩn bị sẵn quần áo cho ông.

“Bà chủ không có nhà sao?”. Những việc lớn nhỏ của chồng và con trai từ trước đến giờ đều do một tay bà Minh làm, không bao giờ nhờ người ngoài.

“Cậu chủ đột nhiên muốn ăn anh đào nên bà chủ đích thân đi mua rồi”.

“Loại anh đào to ấy à, A Lãng lại thích ăn rồi à, trước giờ nó đâu có thích ăn chứ”.

“Cũng đúng, bây giờ khẩu vị của cậu chủ thay đổi rồi”.

Ông Minh thay xong quần áo rồi mới qua phòng con trai một chút. Minh Nhật Lãng dựa vào đầu giường, trước mặt cậu là một chiếc bàn vuông chuyên giành cho người bệnh. Trên bàn la liệt các miếng màu ghép tranh, cậu đang ghép từng

miếng mọt.

“ A Lãng, ghép mọt thì nghỉ ngơi con nhé, đừng để mọt quá!”.

Minh Nhật Lãng ngẩng đầu nhìn bố rồi cười: “Bố ạ, con không mọt”.

Ông Minh ngồi xuống cạnh con và nhìn cậu ghép tranh. Cậu đã ghép liên tục mấy ngày liền nhưng mới ghép xong phần xung quanh, ở giữa còn là một khoảng trống, khoảng trống đó sẽ dần dần lấp đầy trong những ngày Minh Nhật Lãng trị thương.

“ A Lãng, sau đột nhiên con lại thích ăn anh đào thế?”.

“Không sao... chỉ là... đột nhiên thèm ăn”.

Một câu nói bình thường thế mà cậu lại ấp a ấp úng. Minh Nhật Lãng thực sự là một người không biết nói dối. Ông Minh hạo thiên nghe cái là đoán được tâm ý cậu ngay. Thế nhưng ông cũng không muốn lật tẩy cậu, nên chỉ cười và nói: “Giờ này chắc bác Hồng đi đón bạn Lâm Nguyệt Loan rồi. lát nữa để bố bảo bác Vương chuẩn bị ít hoa quả và điem

tâm để cho hai đứa ăn”.

“Bố, bố không cần lo lắng đâu, con dặn bác Vương từ sớm rồi”. Minh Nhật Lãng nói xong mới thấy xấu hổ vì mình nói nhanh quá mà không suy nghĩ gì. Cậu ngại ngùng cúi xuống tiếp tục ghép tranh.

Ông Minh hạo thiên thừa hiểu cậu con trai đang nghĩ gì, thế nhưng vẫn giả vờ không biết: “Vậy được rồi, bố đi đây. A Lãng, tối nay bố đi ăn tiệc nên không về nhà ăn cơm đâu, con nhớ bảo mẹ một tiếng nhé!”.

“Vâng ạ, bố uống ít thôi và nhớ về

sớm đây”.

Nghe thấy con dặn mình như lời vợ dặn mỗi khi ông đi ăn tiệc, gương mặt ông giãn ra, nụ cười tươi nở trên môi, ông âu yếm xoa đầu con và nói: “Được, nghe lời con”.

Hôm nay là thứ sáu, các môn chính học ít, vở ghi cũng không có mấy, Minh Nhật Lăng nghe giảng một lúc là xong. Cũng không có nhiều phần trọng điểm lắm. Thời gian còn sớm nên Minh Nhật Lăng giữ Lâm Nguyệt Loan ở lại ăn hoa quả điểm tâm đã rồi hãy về.

Đĩa hoa quả điểm tâm do chính tay bác Vương chuẩn bị, các loại hoa quả với nhiều màu sắc thực sự vô cùng bắt mắt.

Các loại hoa quả bày trên đĩa đều là hoa quả nhập khẩu, có đào nhỏ và xoài Châu Úc, đào tươi và kiwi NewZeland, có măng cụt và thanh long Thái Lan, anh đào to, lê và táo xanh của Mỹ... đủ loại màu sắc xanh đỏ tím vàng, màu nào có quả nấy, được bày nghệ thuật trên đĩa, nhìn như một bức tranh tĩnh vật.

Lâm Nguyệt Loan nhìn và trầm trồ

khen ngợi: “Đẹp mắt quá, có thể tìm màu để vẽ bức tranh tĩnh vật sống động này”.

“Những thứ này dùng để ăn, không phải để vẽ. Cậu đừng nhìn nữa, mau ném thử anh đào đi”. Minh Nhật Lăng vừa nói vừa nhặt một trái anh đào đưa cho cô.

Đây là giống anh đào lớn sinh trưởng ở vùng tây bắc nước Mỹ. Còn được gọi là xa ly tử, phiên âm từ tên tiếng Anh cherry. Có màu đỏ đậm, hạt to, khi ăn vào miệng có cảm giác thanh mát, thơm, vị ngọt ngon. Được gọi là viên kim cương của hoa quả.

Lâm Nguyệt Loan đưa quả anh đào vào miệng, sau khi cảm nhận xong cô nói: “Anh đào ngon thật ý”.

“Cậu cảm thấy ngon thì ăn nhiều vào. Hôm nay may thật ấy, anh đào vừa được vận chuyển bằng đường hàng không tới, còn tươi nguyên”. Minh Nhật Lăng vừa nói vừa đẩy đĩa hoa quả có anh đào về phía Nguyệt Loan.

Lâm Nguyệt Loan lúc này mới sực nhớ ta, bài ngữ văn hôm qua có nhắc đến một câu ngôn ngữ: “Anh đào ngon cây khó trồng”. Cô vô ý nói ra mình không

biết vị anh đào ngon thế nào? Thế nên cô đã nhớ kĩ câu này. Không ngờ, đĩa hoa quả hôm nay lại xuất hiện quả anh đào hạng cao cấp – Cherry của Mỹ.

Minh Nhật Lãng có tấm lòng như thế khiến trái tim Lâm Nguyệt Loan khẽ rung lên một hồi.

Im lặng không tiếng nói. Trong không gian tĩnh mịch vang lên tiếng kim giây tích tắc từ chiếc đồng hồ cổ treo trên tường, ứng với nhịp đập trái tim của hai người.

Sáng thứ hai.

Lâm Nguyệt Loan vừa vào trường được mấy bước thì đã có người gọi giật lại: “Chào em Lâm”.

Ngạc nhiên quay lại nhìn đã thấy Nguyên Thần Dạ tươi cười hớn hở đứng ngay trước mặt: “Em Lâm gần đây khỏe không?”.

Lâm Nguyệt Loan dờ khóc dờ cười nói: “Xin anh, Nguyên Thần Dạ, anh không thấy mệt à? Ai là em anh chứ?”.

“Đương nhiên là em rồi, em như thần

tiên”.

“Đừng chụp mũ cao thế cho tôi, tuy tôi mang họ Lâm nhưng không phải là cô em thân tiên quý phái hay cao quý trong đại quan viên đâu. Tôi là con gái nhà nghèo bình thường, không biết chôn khuê các. Không chơi được với công tử đại thiếu gia như anh, phiền anh đi tìm cô em khác mà chơi”.

“Nhà nghèo cái gì chứ, anh thương em phong lưu cao cách, anh tiếc em tiết kiệm son phấn, thế là được rồi”.

Lâm nguyệt sớm đã biết tên công tử

nổi tiếng trong trường này không phải hạng tầm thường, thế nhưng không nghĩ anh ta tiếp lời lại nhanh đến thế, mà lại tiếp được những câu thơ cô dẫn ra mới tài, điều này cũng khiến cô cảm thấy bất ngờ: “Nguyên Thân Dạ, tôi có lòng nói chuyện là lịch sự lắm rồi, anh cứ mở miệng ra là thơ văn thế, đúng là không thể coi thường anh được”.

Nguyên Thân Dạ được có lại trèo bậc thang mà lên cao: “Em Lâm, em chỉ biết trong bụng anh cỏ trôi cỏ nổi thế nhưng lại không biết trong xương cốt anh có những thứ siêu phàm”.

Lâm Nguyệt Loan không nín được cười, cô nói tiếp: “Thế tiếp theo đâu tôi có nên khen anh vẻ thanh tú ẩn chứa sau đôi mắt, sự dịu dàng toát ra qua tiếng cười?”.

“Đợi anh khen em tĩnh lặng đẹp như hoa soi bóng nước, hành động thì như hàng liễu đón gió đã nhé”.

Lâm Nguyệt Loan càng nghe càng buồn cười: “ya ya ya, hôm nay tôi mới biết, hóa ra anh là một người ngậm ngọc mà sinh ra, hèn chi khác với người bình thường thế”.

Nguyên Thần Dạ cố ý làm ra vẻ vui sướng và nói: “Em Lâm, cuối cùng em cũng đã nhận ra anh rồi”.

Cậu vừa nói vừa cầm tay cô, cô điên tiết phật cho một cái, gương mặt lập tức sầm lại: “Muốn chết à, nói thì cứ nói, động tay động chân làm gì?”.

Nói xong cô đi lên phía trước, Nguyên Thần Dạ lại lẻo đẻo theo sau và cười nham nhở: “Lời nói vong tình, bất giác động thủ, nói gì đến việc quan tâm sống chết”.

Lâm Nguyệt Loan bất giác chậm

chậm bước chân rồi quay lại nói với cậu: “Anh đọc “*Hồng Lô Mộ*” bao nhiêu lần rồi thế, sao mà thuộc cả thoại trong đó, mở miệng là tuôn ra được?”.

“Cuốn sách mẹ anh yêu lắm, ngày bé suốt ngày mẹ anh đọc, anh nghe nhiều nên bị nhiễm, và cũng đọc theo. Ban đầu không cảm nhận được gì cả, thế nhưng đọc nhiều lần sau càng cảm thấy có ý nghĩa”.

“Con trai đọc “*Hồng Lô Mộ*” ít lắm, anh cũng là lạc loài”.

“Ai bảo thế, các nhà nghiên cứu

Hồng Lôu Mộng nhiều nam giới lắm”.

Câu này thì đúng nên Lâm Nguyệt Loan không phản bác lại. Đúng lúc này một chiếc xe đạp dừng lại ngay cạnh cô, tiêu Tiêu Tinh Dã nhìn thấy Nguyên Thần Dạ ở đó liền sầm mặt lại, sau đó nói với cô: “Cái tên này lại đến gây chuyện với cậu à?”.

“Không phải, không phải”. Lâm Nguyệt Loan vội phủ nhận: “Chỉ là gặp ở công thôi, anh ta chỉ chào hỏi thôi mà”.

Nguyên Thần Dạ nhìn gương mặt tối sầm của Tiêu Tinh Dã mà vẫn cười hơn

hở được, cậu nói: “Chào buổi sáng, Tiêu Tinh Dã”.

Tiêu Tinh Dã không thèm để ý cái tên có danh hiệu “lãng tử ban đầu” nổi tiếng khắp trường này, cậu quay sang nói với Nguyệt Loan: “Lên xe, tớ đèo cậu đến dãy phòng học”.

Khuôn viên trường Thần Quang rất rộng, từ cổng trường vào dãy phòng học phải mất một đoạn dài. Tiêu Tinh Dã đương nhiên không thể để Lâm Nguyệt Loan đi với tên công tử đa tình này được.

Lâm Nguyệt Loan hiểu ý cậu, và hiểu bây giờ không được phép nói “không”, thế là leo lên xe và quay lại cười với Nguyên Thần Dạ: “Chúng tôi đi trước đây”.

Tên Tiêu Tinh Dã nửa đường xuất hiện và đèo mất người mà cậu đợi mãi mới gặp. Thế nhưng Nguyên Thần Dạ không tức giận, gương mặt vẫn tươi cười như thường: “Em Lâm đi cẩn thận”.

Năm từ của cậu vừa thốt ra đã khiến Tiêu Tinh Dã nổi cáu: “Không được gọi lung tung, ai là anh anh em em với anh

chứ?”.

Bị Tiêu Tinh Dã dội cho một phát như thế nhưng Nguyên Thần Dạ vẫn cười: “Đúng đúng đúng, đều là anh sai, anh không nên gọi lung tung như thế, bạn Tiêu bớt giận, bớt giận”.

Cậu đã nhượng bộ như thế thì Tiêu Tinh Dã cũng không để gì mà bộc phát nữa, Tiêu Tinh Dã chỉ gờm gờm lườm cậu một phát rồi nhún pê đan đi mất.

Chỉ là xe đã đi xa rồi nhưng ánh mắt Lâm Nguyệt Loan vẫn nhìn về phía sau. Nhìn bóng Nguyên Thần Dạ đang giơ tay

vẫy vẫy, bất giác cô cũng vẫy lại. Không giống với Tiêu Tinh Dã hay thể hiện hi lộ ái ố ra bên ngoài, cũng khác với vẻ nho nhã, nhất cử nhất động đều hòa bình của Minh Nhật Lãng. Tiến thoái vô tư, tư thế tự do, tiêu điều ấy khác hẳn với người khác, thật có vài phần “thị chân danh sĩ tự phong lưu”.

Love 3:

“Minh Nhật Lãng đỡ chưa?”.

Cùng đi lên lớp, Tiêu Tinh Dã do dự một hồi mới mở miệng hỏi Lâm Nguyệt Loan câu này.

“Đỡ hơn rồi, cậu ấy nói hai hôm nay đỡ đau hơn rồi. Thế nhưng vẫn phải nằm trên giường, bác sĩ nói nhất định phải nằm nửa tháng mới được xuống đất hoạt động”.

“Bình thường cậu đến nhà cậu ấy dạy kèm đến mấy giờ về?”.

“Với các môn Minh Nhật Lăng đều có căn bản từ trước rồi, nên tớ không tốn nhiều thời gian giảng bài cho cậu ấy lắm. Trước bữa cơm là về rồi”.

“Cậu không ăn cơm tối nhà cậu ấy à?”. Tiêu Tinh Dã cảm thấy khá bất ngờ,

cậu nghĩ nếu cô đi vào giờ trước bữa cơm như thế thì nhất định sẽ được giữ lại ăn cơm tối.

“Nhà cậu ấy có giữ tớ lại ăn tối thế nhưng tớ từ chối. Ăn cơm ở nhà người khác không thoải mái chút nào, đặc biệt là ở nhà cậu ấy, tớ cảm thấy gò bó lắm”. Lâm Nguyệt Loan nói thẳng nói thật.

Tiêu Tinh Dã cũng gật đầu đồng ý: “Đó là điều chắc chắn, ăn cơm trong phòng cùng với những người ở đẳng cấp khác như thế lễ nghi phải giữ hàng đầu, làm sao có thể thoải mái như khi chúng

ta ăn vẫn thần được”.

Lâm Nguyệt Loan nghe nói đến vẫn thần là lại thêm: “Tiêu Tinh Dã này, quán lần trước mình ăn vẫn thần ấy ngon thế. Tớ muốn đi ăn quá, thế nhưng hôm đó cậu dẫn đi lòng vòng quá tớ không nhớ đường”.

“Cậu muốn đi tớ dẫn cậu đi làm được rồi, tầm 6h30 cậu từ nhà Minh Nhật Lãng về chưa?”.

“Được, bác Hồng sẽ đưa tớ về nhà”.

“Cậu về nhà không cần nấu cơm nữa,

tắm rửa thay quần áo đi, tầm 7h tứ đến
đợi cậu dưới nhà. Phố đêm nhiều đồ ăn
ngon lắm, vẫn thẩn ở cửa hàng Quảng Ký
là cái gì chứ, còn có tôm 13 hương vị
của tiểu Giang Tô ở phố Đông Hoa, ốc
tía tô ở Lão Sơn Đông, đó mới là thiên
hạ vô song ngon tuyệt mỹ”.

Những lời Tiêu Tinh Dã nói khiến
Nguyệt Loan vô cùng hứng chí: “Thật á?
Vây hay quá, Tiêu Tinh Dã này, mai 7h
không gặp không về nhé”.

Lâm Nguyệt Loan cứ nghĩ hôm nay
kèm Minh Nhật Lăng cũng như mọi ngày,

không cần giảng giải gì nhiều. Thế nhưng Minh Nhật Lãng xem vở ghi xong và hỏi rất nhiều câu, cô lại giảng giải cẩn thận cho cậu lần nữa. Nói đi nói lại, cảm giác thời gian trôi nhanh, cô lại lén lén nhìn đồng hồ trên tường. Đã hơn 6h30 thế nhưng cô vẫn chưa về được.

Minh Nhật Lãng cảm thấy hôm nay Lâm Nguyệt Loan bị phân tán, nên cũng nhìn đồng hồ theo cô: “Cậu...đang vội à?”.

Lâm Nguyệt Loan theo ý thức liền nói: “Ừ”.

Sau đó lại vội lắc đầu: “Không, cậu còn chỗ nào không hiểu nữa tớ sẽ giảng cho cậu”.

Minh Nhật Lăng nghe cô nói thế là đoán được cô có việc rồi. Thế nên cậu nói: “Không có, tớ hiểu rồi, cậu có việc thì tớ bảo bác Hồng đưa cậu về nhà”.

“Cậu thực sự hiểu rồi chứ?”. Lâm Nguyệt Loan vẫn do dự không yên tâm.

Minh Nhật Lăng đáp không do dự: “Hiểu thật”.

Lâm Nguyệt Loan thu dọn sách vở và

chào tạm biệt. Minh Nhật Lăng dựa người vào thành giường và tươi cười tiễn cô về. Thế nhưng khi cô vừa khuất bóng thì nụ cười tươi như hoa của cậu ngay lập tức tắt ngấm như hoa tàn.

Những bài học đó có gì mà không hiểu đâu chứ, chỉ là cậu cố tình giả vờ không hiểu để cô ở lại thêm một khắc. Cậu muốn ngắm đôi mắt trong veo như làn nước mùa thu, muốn nghe giọng nói lạnh lạnh như tiếng ngọc chạm vào nhau, muốn ngửi mùi hương thơm mùi cỏ trên tóc cô...

Bởi vì thích nên trong mắt cậu mọi thứ thuộc về cô đều đẹp nhất.

Nụ cười của cô, vẻ đẹp của cô, sự tồn tại của cô. Khiến trời đất huy hoàng, khiến thế giới thay đổi. Chẳng có ai hơn cô ấy nữa.

Hai ngày nghỉ không được gặp cô ấy khiến trái tim cậu đã biết nhớ nhung thấp thỏm. Cậu cảm thấy sao thời gian trôi chậm thế, đúng như câu nói: “một ngày không gặp như ba thu”. Khó khăn lắm cô ấy mới đến, trong lòng muốn giữ cô ấy ở lại lâu thêm một chút, vậy mà không giữ

được.

Bên ngoài cửa sổ, vẫn là bầu trời ấy, mặt trời ấy và áng mây ấy, ánh mặt trời nghiêng nghiêng vương đầy trên mặt đất, màu trời tối như màu sương khói.

Bác Hồng lái xe đưa Lâm Nguyệt Loan về nhà, xe chưa dừng ở nhà cô đã nhìn thấy bóng Tiêu Tinh Dã đứng đợi ở xa.

Lâm Nguyệt Loan cảm ơn bác hồng xong rồi xuống xe, Tiêu Tinh Dã vội đến hỏi han ngay: “Bây giờ cậu mới về á? Tớ cứ tưởng cậu từ trên nhà xuống cơ”.

“Bị chậm chễ một chút, cậu đợi lâu chưa?:

“Không lâu, mới có mấy phút thôi”.

“Vậy cậu đợi tở mấy phút nữa, tở lên thay quần áo đã”.

“Không cần vội vàng, tở có thể đợi cậu nửa tiếng nữa, cậu cứ từ từ mà thu dọn rồi xuống cũng đợc”.

Lâm Nguyệt Loan cũng muốn tắm rửa sạch sẽ rồi mới ra ngoài, chỉ là sợ Tiêu Tinh Dã đợi lâu thôi. Cậu đã nói như thế thì cô chỉ biết cười lại và nói: “Vậy cậu

sang bên kia ngòi đợi một lát, tở xuống sẽ đến chỗ cậu”.

Nhà cô chỉ có một mình nếu lên tắm giặt thay quần áo cũng không tiện mời Tiêu Tinh Dã vào nhà.

Bác Hồng đưa Lâm Nguyệt Loan vào nhà xong cũng không về ngay. Cậu chủ nhỏ dạn phải nhìn thấy cô lên gác mới được về. Bác nhìn thấy Tiêu Tinh Dã và Lâm Nguyệt Loan rồi nghe được cuộc nói chuyện của hai người nên đoán không có việc gì khác nữa và quay xe định về. Thế nhưng nhìn qua gương chiếu hậu thấy

Lâm Nguyệt Loan lên gác rồi mà Tiêu Tinh Dã vẫn ngồi đợi, ánh mắt hướng lên căn phòng trên tầng 4. Cậu đang đợi cô bé, không biết hai cô cậu này còn có việc gì vào tối nay nữa không biết.

Xe bác Hồng chưa đi được bao xa thì chuông điện thoại reo, màn hình hiển thị tên Minh Nhật Lãng.

“Chào cậu chủ”.

“Bác Hồng, cháu quên không dặn bác, bạn Nguyệt Loan về vội như vậy hình như có chuyện gì bạn, bác đừng đi vội, cứ đợi bạn ấy ở dưới nhà xem thế

nào. Nếu bạn ấy đi ra ngoài thì tối nay bác cứ lo đưa đón bạn ấy nhé”.

“Cậu chủ, tôi nghĩ không cần thế đâu, thực ra cô Lâm về nhà là vì có người đợi cô ấy”. Bác Hồng nói thẳng, vừa nói vừa nhìn Tiêu Tinh Dã qua gương chiếu hậu.

Bên đầu kia điện thoại khẽ im lặng, một hồi lâu mới bật ra mấy tiếng quen thuộc: “Là Tiêu Tinh Dã đang đợi bạn ấy?”.

“Vâng, thưa cậu”.

Vừa dứt lời bác Hồng mới cảm thấy

mình không nên nói thế, thế nhưng không thu lại được, cứ thế không dám nói thêm lời nào nữa.

Minh Nhật Lăng cũng không nói thêm câu nào nữa, đầu dây bên kia im lặng rồi vang lên tiếng tút tút. Bác Hồng cúp máy mà không biết nên làm thế nào cho tốt.

Tất cuộc gọi rồi Minh Nhật Lăng ngồi thừ người nhìn điện thoại. Màu xanh nước biển Địa Trung Hải khiến nó như viên kim cương sáng lóa giữa đại dương xanh mênh mông. Thế nhưng chiếc điện thoại đắt giá này chẳng nghe được giọng

nói mình muốn nghe nhất.

Cứ ngồi thừ người nhìn chiếc điện thoại một lúc lâu, cậu mới thở dài nãy nướt rồi mệt mỏi dựa vào thành giường. Gương mặt hơi co lại, ánh mắt cô đơn. Cậu đang nghĩ gì thế? Chẳng ai biết được.

Đêm thu ở thành phố ven biển khác nhiều với đêm hè. Những con phố mờ ảo như tranh vẽ, đang mùa hoa quế nên hương thơm khắp các ngõ ngách. Vào thu bầu trời có màu tím nhạt, sao không nhiều, từng ngôi từng ngôi thưa thớt trên

bầu trời, tuy ít nhưng vô cùng sáng.

Chợ đêm Đông Hoa rất náo nhiệt, đặc biệt là khu ăn uống. Người đi bộ nhộn nhịp và tấp nập, tỏa ra từ khắp các hẻm, khung cảnh ồn ào náo nhiệt.

Tiêu Tinh Dã dẫn Lâm Nguyệt Loan đi ăn tôm hùm trước, từng đĩa tôm được bung lên thơm lừng và hấp dẫn. Cầm con tôm lên bóc lớp vỏ ngoài đi, lớp thịt trắng mềm ngon ngọt, bỏ vào miệng và thưởng thức, ngon vô cùng, chỉ là hơi cay một chút. Ăn hết đĩa tôm hai môi Lâm Nguyệt Loan cũng đỏ như trái ớt.

Ăn xong tôm lại đi ăn ốc, ốc được xào với lá tía tô, không chỉ loại bỏ được vị tanh của ốc mà còn tăng thêm vị tươi ngon của nó nữa. Khi cho vào miệng sẽ cảm thấy trong mùi thơm có vị cay, trong vị cay có vị ngọt, vô cùng đặc biệt. Thêm nữa là thịt ốc rất ngon, đúng là hương vị thiên hạ vô song. Lâm Nguyệt Loan ăn hết một phần mà vẫn chưa thấy đã.

Thế nhưng dù tôm ngon thế nào, ốc ngon thế nào Tiêu Tinh Dã cũng chỉ gọi có một phần. Ăn xong cái này lại dẫn cô đi ăn cái khác. Con phố ẩm thực còn dài

lắm, khắp các ngõ hẻm đều bày đồ nướng, đồ rán. Lửa và khói nghi ngút khắp bốn phía. Mùi thơm nồng sộc vào mũi. Không chỉ có bò nướng, dê nướng, mà còn chân gà nướng, cánh gà nướng, đùi gà... nướng lên vừa giòn vừa thơm, ngay cả xương cũng nhai được. Còn có cá nướng, sườn nướng, xúc xích nướng, thịt cá xiên nướng, đậu phụ khô nướng... còn có thêm cà nướng, dưa chuột nướng, ớt nướng, chuối nướng, táo nướng... trên đời này dường như không có thứ gì không nướng được.

Lâm Nguyệt Loan và Tiêu Tinh Dã đi

ăn dọc đường, từ cánh gà nướng, cá nướng ớt, dưa chuột nướng cho đến táo nướng ngọt... hai người đều gọi một phần và chia nhau ăn, ăn thế để còn thưởng thức nhiều món ngon nữa.

Lâm Nguyệt Loan thích ăn nhất là đậu phụ nướng. Từng miếng đậu phụ to nhỏ được đặt trên vỉ nướng cho đến khi nào vỏ ngoài vàng sau đó rắc hồ tiêu lên, hương vị vừa thơm vừa đậm, cho vào miệng giòn tan. Ăn rồi thèm ăn nữa, Lâm Nguyệt Loan ăn liền một lúc mấy miếng.

Đồ ngon trước mặt, thêm lời mời của

các trai xinh gái đẹp càng khiến người ta khó mà từ chối.

Hai người ăn hết một vòng phố ăn Hoa Đông rồi mới tính về nhà. Ăn no quá nên hai người không lên xe mà đi bộ về. Phố Hoa Đông rất dài, có hai đoạn là phố Nam và phố Bắc. đây là nơi nhộn nhạo nhất của thành phố A khi về đêm. Đêm càng sâu những ánh đèn càng sáng càng nhiều. Tiếng người tiếng xe vang lên không dứt, con phố ồn ào như thời loạn thế. Bước chân của Tiêu Tinh Dã và Lâm Nguyệt Loan vang lên như thơ vãn, cứ đều đều như thế.

Sau khi tắm xong Lâm Nguyệt Loan thay một chiếc áo lửng tay màu xanh da trời phối với chiếc váy yếm màu xanh. Dưới chân đi đôi xăng đan màu xanh nước biển, kiểu tròn tròn như trẻ em, nhìn như phong cách Lolita. Các màu xanh khác nhau phối trên người cô giống như phong cảnh làn nước thu và bầu trời xanh, vừa đẹp vừa tinh khiết. Mái tóc dài mới gội xong chưa kịp khô đã chạy đi rồi lúc này đã hoàn toàn khô, mái tóc đen mượt buông đầy hai vai. Mùi tóc thơm dịu như hoa quế nở dưới ánh trăng. Suốt đoạn đường đi mùi thơm bay bay theo gió giống như một đóa hoa có sắc có thanh.

Cô vẫn hồn nhiên cười nói suốt đoạn đường. Những ánh sao lấp lánh phía sau, vô cùng thanh khiết.

Trong mông lung, Tiêu Tinh Dã cảm thấy vô cùng say đắm và hấp dẫn... trái tim như nước sông Tiền Đường ngày 18/8, gió đang lên từng trận.

Đi từ phố Nam Hoa Đông sang phố Bắc cũng đã cách xa mùi khói và ánh lửa. Tiếng nhạc xập xình theo nhịp đã vang lên ở phía trước. Một đám người đang quây lại nhìn gì đó.

“Tiêu Tinh Dã, cậu nhìn gì đấy?”.

“Ê, bọn họ đang xem nhảy hip hop, đây là nơi tập trung của dân nhảy hip hop, cậu muốn xem không?”.

Lâm Nguyệt Loan hứng chí đáp:

“Muốn muốn muốn, đương nhiên là muốn rồi. Chúng ta đến xem đi”.

Tiêu Tinh Dã tự động cầm tay cô và len qua đám người vào trong. Bên trong, có tầm mười thanh niên cả nam cả nữ đang nhảy theo điệu nhạc rất bốc. Màn biểu diễn tuyệt vời của họ kết thúc cũng là lúc những tiếng vỗ tay vang lên không dứt.

Lâm Nguyệt Loan nhìn những màn vũ đạo hấp dẫn và khỏe mạnh, không kiềm chế được liền thốt lên: “Tuyệt quá, nhảy quá tuyệt vời”.

Có một người khá hiểu biết đứng bên cạnh liền nói với cô: “Kiểu hip hop tập thể này là cái gì chứ, muốn xem phải xem cá nhân biểu diễn”.

Lâm Nguyệt Loan không hiểu nên hỏi lại: “Có gì khác nhau sao?”.

“Đương nhiên là khác nhau rồi, không thể giống nhau được”.

Người thanh niên đó ra về giáo viên giảng giải cẩn thận cho Lâm Nguyệt Loan. Người đó nói hiphop chia làm hai loại, một loại là hip hop kĩ xảo cá nhân. Có rất nhiều động tác mặt đất ở cấp độ khó, ví dụ như lộn, tròng chuối, nhảy... đều là những màn biểu diễn cá nhân đòi hỏi kĩ xảo cao. Yêu cầu sự nhịp nhàng và khả năng cảm nhận vũ đạo của người nhảy. Lâm Nguyệt Loan nhìn trái nhìn phải rồi nhìn thấy phía trước không xa tập trung đông người, tiếng nhạc cũng phát ra từ chỗ đó. “Bên kia là biểu diễn cá nhân à?”.

“Không phải, giống ở đây, cũng là hình thức biểu diễn tập thể. Trên con phố này có một cao thủ biểu diễn kỹ xảo cá nhân, có điều cậu ấy ít đến lắm. Thịnh thoảng mới đến, tuyệt đối có phong cách King “nhất điều nhập lâm bách điều áp âm” (một con chim bay vào rừng trăm áp được tiếng kêu của trăm con khác).

“Lợi hại thế cơ à, thật muốn xem anh ấy nhảy một trận quá!”. Lâm Nguyệt Loan nghe xong háo hức.

Tiêu Tinh Dã đứng bên thấy cô vui như thế liền hỏi: “Vị cao thủ đó thường

đến vào khi nào?”.

“Cái này không nói chính xác được, có đợt năm ba hôm đến một lần, có đợt một hai tháng cũng không thấy bóng. Lần này theo tôi nhớ thì một tháng không thấy cậu ấy xuất hiện rồi”.

“Sao anh biết rõ thế?”.

“Tôi cũng là một người yêu hip hop, nên thường xuyên đến đây. Sau khi xem cậu ấy biểu diễn thì vô cùng khâm phục, và trở thành Fans trung thành luôn. Thực ra tôi cũng muốn nhận cậu ấy làm sư phụ thế nhưng cậu ấy đến và đi đều một mình,

không nhận đồ đệ”. Anh này nói giọng vô cùng tiếc nuối.

Đang nói chuyện thì có một âm thanh chói tai vang lên, âm nhạc làm trọng tâm, tiết tấu nhanh, thêm nữa là hiệu quả âm thanh lớn hơn, trấn áp bốn phương. Tất cả các thanh niên đang nhảy đều dừng hết lại rồi chạy đến nơi phát ra tiếng nhạc. Đám đông xung quanh cũng chạy theo.

Người thanh niên vô cùng phấn khích nói: “Đến rồi, cuối cùng cậu ấy cũng đến rồi”.

Không nói nhiều lời, người thanh niên

này cũng chạy luôn. Lâm Nguyệt Loan và Tiêu Tinh Dã nhìn tình hình cũng đoán được là cao thủ đó đến rồi, nên cũng chạy theo xem thế nào.

Bên đầu phố bên kia có một khu buôn bán lớn, giữa cửa có một đài cao tầm 1 mét, bình thường là nơi bày bán hàng hóa của các cửa hàng, bây giờ đã là sân khấu của một thanh niên. Cậu đang điên cuồng theo tiếng nhạc. Với tiết tấu của hip hop cậu khởi động tất cả các bộ phận trên cơ thể, các động tác vừa thoải mái vừa nhịp nhàng. Phong cách tự do, các bước nhảy biến hóa, các tư thế võ đạo linh hoạt, các

kĩ xảo cao độ... đều mang màu sắc của một dancer. Đám người đứng dưới sân khấu đều nhìn cậu chăm chú, tiếng hát và tiếng vỗ tay vang lên không dứt.

Lâm Nguyệt Loan nhìn cái là nhận ra ngay người đang nhảy những bước điệu luyện và xuất thần trên sân khấu kia chính là Nguyên Thần Dạ. Tuy đã từng nghe tới biệt danh :”Vũ lâm minh chủ” của cậu thế nhưng hôm nay được tận mắt chứng kiến, thật không khỏi bị kích động. Đúng là phong cách của một ông hoàng, một chú chim trời áp được cả bầy chim trong rừng. Bình thường trên con phố này có

mấy nhóm nhảy, thế nhưng khi cậu lên sân khấu tất cả đều ngừng lại và nhìn cậu nhảy. Giống như cả bầy chim tập trung đón phượng hoàng.

Love 4:

Nguyên Thần Dạ trên sân khấu ăn mặc khác hẳn mọi ngày. Tai đeo khuyên, cổ đeo vòng, đầu nhuộm màu đỏ chói như lửa, mặc một chiếc áo sơ mi như trăm hoa đang đua nhau khoe sắc đỏ tím, dưới ánh đèn xoay trước cửa hiệu và đang nhảy, những người xem chỉ biết thờ người mê mẩn theo từng điệu nhảy.

Một bài nhạc kết thúc, mọi người bên dưới vỗ tay tán thưởng. Tiêu Tinh Dã tuy không có chút thiện cảm nào với vị đàn anh khóa trên này nhưng không thể không thừa nhận cậu ấy nhảy quá tuyệt. Một người ngoài ngành như cậu nhìn cũng có thể biết được cậu ấy nhảy có trình độ như thế nào.

Một khúc nhạc khác nhanh chóng vang lên, thế nhưng Nguyên Thần Dạ không nhảy nữa. Cậu nhảy cuống dưới khán đài, trên vầng trán tràn đầy sức sống lấp lăm những giọt mồ hôi sáng như thủy tinh. Có vài cô gái đứng quanh đó

đưa giấy ăn và nước cho cậu. Cậu lấy đại của một cô gái, cô gái được cậu lấy khăn giấy đỏ hồng đôi má, đôi mắt cảm kích sáng rực lên.

Mấy người xung quanh Lâm Nguyệt Loan và Tiêu Tinh Dã thốt lên đầy tiếc nuối:

“Nhảy xong rồi, tôi xem còn chưa đã”.

“Tôi xem cũng không đã, thế nhưng mỗi lần xuất hiện cậu ấy chỉ nhảy một khúc thôi, có muốn xem nữa cũng không được”.

“Động tác xoay người trên mặt đất của cậu ấy đẹp trai chết đi được, cao thủ đúng là cao thủ, tôi luyện mãi mà không được tuyệt như anh ấy”.

“Cái này cũng cần có năng khiếu, không có năng khiếu thì khổ luyện cũng không chắc có kết quả”.

Lâm Nguyệt Loan để ý nhìn những người vừa nói xong, hóa ra họ chính là những người ban nãy vừa biểu diễn tập thể.

Nguyên Thần Dạ lau mồ hôi rồi tiếp tục uống nước. Đám con gái xung

quanh gào thét tên cậu, cậu cũng không đáp lại mà chỉ nhìn về phía họ và cười. Nụ cười của cậu giống như ngọn lửa khiến những đôi mắt kia soi sáng cả bầu trời đêm.

Cậu đưa tay vẫy vẫy đám đông rồi quay người bước đi, đám đông dẹp thành lối nhường đường cho cậu. Một chiếc xe BMW thể thao xuất hiện trước đám đông cùng với tiếng nhạc sôi động. Tiếng nhạc ban này cậu nhảy hóa ra được phát từ trong xe. Bên cạnh xe còn có một cô gái xinh đẹp, mái tóc ngắn xoăn gợi cảm, được nhuộm ánh kim, gương mặt tròn và

làn da trắng như tuyết, đáng yêu như búp bê Barbie. Cô gái mặc một chiếc váy dây đơn giản có màu xanh rất tươi, một màu ít người mặc.

Màu xanh tươi là một màu kén người mặc, đặc biệt là với làn da của người phương Đông, phần lớn là da vàng, không mát mắt, khi mặc đồ màu xanh sẽ trở nên xám vàng hoặc xanh thẫm, không ưa nhìn. Bình thường ít người mặc màu này, vậy mà chiếc váy xanh được mặc trên người cô gái lại trở nên bắt mắt như vậy. Ở cô toát lên sức sống của những ngày xuân, cảm giác có thể người thấy

mùi hương hoa cỏ trên người cô.

Những người nhìn thấy cô gái mặc chiếc váy xanh này có cảm tưởng gì Lâm Nguyệt Loan không biết, nhưng cô nhìn một cái là nghĩ ngay đến câu: “kỳ đặc lục la quần, xú xú liên phương hoa”. (Nhớ đến chiếc váy xanh ấy, khắp nơi đều ngát hương hoa”

Nguyên Thần Dạ đi tới trước mặt cô gái, gương mặt lấp lánh nụ cười và cúi người xuống, nhìn cô gái, cô gái mặc váy xanh hiểu ý liền nhắm mắt lại và khẽ ngửa cổ lên trời, đôi môi đỏ mọng và

hấp dẫn như cánh hoa hồng. Nguyên Thần Dạ đóng dấu nụ hôn trên cánh hoa hồng ấy. độ tuổi đẹp như hoa, nam thanh nữ tú như những đóa hoa, nụ hôn nhẹ nhàng dưới ánh đèn bảy sắc cầu vồng đẹp như một giấc mơ. Khác hẳn với những nụ hôn nồng nhiệt của các đôi yêu nhau khác, nói chung khi nhìn thấy luôn khiến người ta có cảm giác khó chịu.

Sau khi hôn người đẹp, nụ cười của Nguyên Thần Dạ càng tươi hơn. Cậu lịch sự mở cửa xe mời người đẹp bước lên rồi cậu ngồi vào vị trí lái. Chiếc xe nổ máy rời đi, bỏ lại sau lưng là ánh mắt

tiếp nuôi và đổ ky của các cô gái.

Tiêu Tinh Dã tò mò hỏi: “Người lái xe BMW kia có bằng lái không?”.

Lâm Nguyệt Loan lắc đầu: “Tớ đoán là anh ấy không có, chưa đến tuổi lấy bằng mà. Nhất định là nhân lúc các chú cảnh sát tan ca nên lái xe đi mà thôi”.

Khi chiếc BMW nổ máy phi đi, nhanh như một ngọn lửa vút qua bụi trần. Kỹ thuật lái xe như thế không phải là ngày một ngày hai mà có được. Nhìn Nguyễn Thần Dạ tuổi đời còn trẻ nhưng xem ra tuổi lái xe cũng không ít.

Ăn đủ các món ngon, xem đủ các màn hip hop, Lâm Nguyệt Loan vô cùng vui vẻ. Về đến nhà đã hơn mười giờ rưỡi. Vừa về đến cửa thì nghe thấy tiếng chuông điện thoại reo, giờ này gọi cho cô chỉ có một người mà thôi. Cô vội lấy chìa khóa mở cửa rồi lao đến bên điện thoại. Nhấc ống nghe lên và hỏi: “A lô, mẹ ạ”.

“Loan Loan, sao gọi cả tối mà không nghe thế?”.

“Mẹ, tối nay con đi chơi chợ đêm với bạn học”.

“Con gái con đũa, buổi tối đừng có mà tùy tiện đi chơi với người khác”.

“Mẹ, con biết rồi, bình thường con không đi chơi với các bạn đâu, nhưng đây là một người bạn thân của con, thân như người nhà ấy ạ”.

Sự so sánh của Nguyệt Loan khiến đầu dây bên kia im lặng một lúc, sau đó mới đáp: “Người ta đối với con chắc không thân như thế nhỉ?”.

Mẹ vừa nói xong Lâm Nguyệt Loan nghe mà sững người. Ngay lập tức cô hiểu ra vấn đề, những lời nói vô tâm của

cô hóa ra lại đang bày tỏ tâm ý mình.

“Mẹ, con không có ý đó. Con biết mẹ có nỗi khó riêng của mẹ. Con không hề trách gì mẹ cả”.

Sau khi bố mất, Lâm Nguyệt Loan 14 tuổi không biết đi đâu về đâu, cô đã từng phải đến nhà cô ở tạm mấy ngày. Những ngày đó cô đã hiểu sâu sắc thế nào là “kỳ nhân ly hạ”. Sau khi mẹ cô trở lại thành phố A, ngay lập tức cô cô trả cô về với “nguyên chủ”. Biết mẹ mình không thể mang mình đi theo, bà cô ngay lập tức nói đến tiền nuôi dưỡng, hơn nữa giá cả cũng không hề thấp.

Sau khi tái hôn, tình hình kinh tế của mẹ cũng rất khá, nên những lời của bà cô sư tử không làm khó được mẹ. Đang định nói đồng ý thì Lâm Nguyệt Loan ngồi bên đã giật giật áo, thế là từ đồng ý khi nói ra đã thành “để suy nghĩ xong rồi trả lời”.

Đêm hôm đó hai mẹ con ngủ cùng với nhau, nằm cạnh người mẹ đã trở nên xa lạ sau bao nhiêu năm xa cách, ban đầu cô không biết mở lời thế nào. Thế nhưng mẹ lại rất ân cần bảo cô cứ nói ra suy nghĩ của mình. Cô tỏ ý muốn sống độc lập, không muốn sống nhờ người khác.

Mẹ suy nghĩ rất lâu rồi mới đồng ý với cô. Cô trở lại ngôi nhà cũ của mình, sống cuộc sống độc lập. Tuy mọi việc lớn nhỏ đều phải tự làm thế nhưng chỉ cần không phải nhìn thấy ánh mắt khinh bỉ của người khác, đó mới là điều quan trọng. Chỉ cần dựa vào điều này là Lâm Nguyệt Loan cảm ơn mẹ mình lắm rồi, vì bà đã tôn trọng quyết định của cô, không coi cô là một đứa trẻ đê ép buộc làm theo quyết định của người lớn.

“Loan Loan, mai mẹ đến thành phố A thăm con”.

“Thật ạ?”. Lâm Nguyệt Loan sung sướng reo lên, thế nhưng sau đó lại vội hỏi: “Mẹ có thời gian rồi không? Nếu như nhà nhiều việc và công việc mẹ bận thì không cần đến thăm con đâu ạ. Mẹ cứ gọi điện cho con là được rồi”.

“Mai mẹ có thời gian, ba giờ chiều mai mẹ lên máy bay, tầm trước năm giờ là đến rồi”.

“Vậy tiết cuối chiều mai con nghỉ học để đi đón mẹ”.

“Không cần, con cứ học chăm chỉ đi, mẹ về thẳng nhà luôn”.

“VẬY MẸ VỀ NHÀ NGHỈ NGƠI MỘT LÚC, CON TAN HỌC LÀ VỀ NGAY, TIỆN ĐƯỜNG CON ĐI CHỢ MUA ĐỒ VỀ NẤU CƠM CHO MẸ”.

“CON ĐỪNG MUA ĐỒ, TỐI HAI MẸ CON ĐI ĂN NGOÀI”.

Cuộc điện thoại kéo dài gần nửa tiếng, đã cúp máy rồi nhưng niềm hoan của Lâm Nguyệt Loan vẫn chưa dứt. Sau khi bố mất đi, mẹ là người thân duy nhất trên đời này của cô. Tuy không thường xuyên ở bên nhau, thế nhưng huyết mạch của mẹ vẫn chảy trong người cô, vẫn khiến cô sâu đậm tình cảm với

mẹ. Mẹ lại đến thăm cô nữa, hai năm nay, một năm cô chỉ được gặp mẹ có một hai lần, vì thế mỗi lần mẹ đến đối với Nguyệt Loan đều là ngày lễ.

Bóng hoàng hôn lại buông xuống, Minh Nhật Lăng lại thấp thỏm chờ Lâm Nguyệt Loan đến.

Vừa đợi trong lòng vừa nghĩ: Hôm nay cô ấy liệu có về vội như hôm qua không? Tiêu Tinh Dã có đợi cô ấy ở cửa như hôm qua không? Hai người họ sẽ đi đâu nữa? Chắc là nơi nào đó vui lắm...

thật đáng thương ngày nào cũng phải ở nhà, một bước cũng không được đi.

Trái tim thiếu niên không can tâm.

Nhân lúc nhà không có ai, cậu ôm ngực trèo xuống giường tập đi mấy bước. Mấy ngày nghỉ ngơi dưỡng thương nên vết thương đã giảm đau nhiều. Tuy nhiên khi đi lại vẫn còn cảm giác đau thê nhưng vẫn không đáng ngại. Sao bác sĩ Thành nói phải nằm nửa tháng mới được xuống đất? Rõ ràng là vẽ gông nhốt cậu vào tù còn gì.

Minh Nhật Lãng đang thầm trách bác

sĩ Thành thì bà Minh đẩy cửa bước vào. Thấy con đang đứng dưới đất liền vội vàng hỏi: “ A Lãng, ai cho con xuống đất chứ, mau lên giường nằm đi. Cần thận không lại ngã bây giờ”.

“Mẹ, con không phải là trẻ con nữa, không phải động tí là ngã đâu”.

“Người lớn còn có lúc ngã cơ mà, tình huống bất ngờ không ai tránh được, con mau nằm xuống đi”. Bà Minh vừa nói vừa dìu con lên giường, gấp đôi hai cái gối đặt ra sau lưng rồi đỡ con dựa vào.

Minh Nhật Lãng bất lực chấp thuận sự sắp đặt của mẹ.

“Mẹ, con thấy con nên đi lại nhiều thì mới mau khỏe được”.

“Nói linh tinh, bác sĩ Thành nói rồi, tình hình này phải nằm trên giường dưỡng bệnh một thời gian, không được hoạt động. Khi hoạt động không chú ý một cái là lại bị thương nữa”.

“Con sẽ cẩn thận mà”.

“ A Lãng, mẹ không nói nhiều với con nữa, nói chung nửa tháng tới con phải

nằm trên giường”.

Minh Nhật Lãng còn muốn nói gì đó nhưng bà Minh không muốn tranh luận với cậu nên đã đổi chủ đề khác: “Giờ này chắc bác Hồng đón Lâm Nguyệt Loan đến rồi”.

Bà vừa dứt lời thì có người gõ cửa. Bà cười và nói: “Vừa nhắc đến Tào Tháo thì Tào Tháo đã tới”.

“Mời vào”.

Ánh mắt Minh Nhật Lãng sớm đã ngóng ra ngoài cửa, cánh cửa hé hé mở,

một cô gái váy xanh áo trắng đứng ở đó, làn da trắng như tuyết, nhan sắc xinh đẹp.

Minh Nhật Lãng giật mình, cậu vội hỏi: “Bạch Vân Tịnh, sao lại là cậu?”.

Bạch Vân Tịnh lí nhí giọng giải thích: “Lâm Nguyệt Loan mấy hôm nay có việc sẽ không đến nên thầy Châu cử tớ tới dạy kèm cậu thay bạn ấy”.

Minh Nhật Lãng nghe xong liền hỏi dồn dập hơn: “Bạn ấy có việc gì, tại sao lại không đến?”.

“Chuyện này tớ không biết, bạn ấy

không nói cụ thể”.

Lâm Nguyệt Loan đột nhiên không đến, Minh Nhật Lãng hoàn toàn không chuẩn bị tâm lý gì cả, sự thất vọng tràn trề thể hiện rõ trên gương mặt, cậu thở dài rồi cúi đầu xuống.

Bạch Vân Tịnh liếc nhìn cậu rồi cũng buồn bã cúi đầu. Đây là chủ ý của thầy Châu, thay Lâm Nguyệt Loan đến đây dạy kèm là cô đã sớm đoán được phản ứng của Minh Nhật Lãng rồi. Tuy đã có chuẩn bị sớm thế nhưng thái độ thất vọng tràn trề của Minh Nhật Lãng khiến trong

lòng cô cảm thấy rất khó chịu.

“Đây là... Bạch Vân Tịnh?”. Bà Minh lên tiếng hỏi.

“Chào bác Minh, cháu là Bạch Vân Tịnh”.

“Sau này cháu sẽ dạy kèm cho A Lãng hay là chỉ thay Lâm Nguyệt Loan mấy ngày?”.

Bà Minh vừa dứt lời Minh Nhật Lãng ngay lập tức ngẩng đầu sốt ruột đợi câu trả lời của Bạch Vân Tịnh.

“Thầy Châu nói mấy hôm tới Lâm Nguyệt Loan không đến được nên cháu đến thay. Chắc là chỉ thay vài ngày thôi ạ”.

Bạch Vân Tịnh nói xong Minh Nhật Lăng liền thở phào nhẹ nhõm, cậu lại hỏi dồn dập: “Vậy bạn ấy không đến được mấy hôm? Đến khi nào bạn ấy mới đến?”.

“Cái này... tớ không biết”.

Bà Minh đoán cô bé này cũng không biết gì hơn, có hỏi nữa cũng không có kết quả nên cười và nói: “Vậy mấy hôm tới

phiền cháu rồi, Bạch Vân Tịnh”.

“Bác Minh khách sáo quá, đây là việc cháu làm được mà, không phiền đâu ạ”.

Đương nhiên Bạch Vân Tịnh không cảm thấy việc này phiền chút nào. Cô luôn tình nguyện đến đây dạy kèm cho Minh Nhật Lăng. Không chỉ vì muốn đến thăm cậu, mà quan trọng hơn là muốn chuộc tội. Nếu như hôm đó không phải cô xấu bụng nói mấy câu với Tiêu Tinh Dã thì Minh Nhật Lăng cũng sẽ không bị thương thế này. Ai cũng nghĩ Minh Nhật

Lãng bị thương trên sân vận động, chỉ có trong lòng cô là rõ như ban ngày. Nếu không phải do Tiêu Tinh Dã thô lỗ gây lên chuyện thì Minh Nhật Lãng làm sao mà bị thương chứ? Chuyện này so đi tính lại nguyên nhân vẫn do cô mà ra.

Sau khi tan học Tiêu Tinh Dã đèo Lâm Nguyệt Loan về, chiếc xe đi như bay trên đường.

“Không cần đạp nhanh thế đâu, chậm một tí cũng không sao”.

“Cậu yên tâm, tớ đi vừa nhanh lại vừa êm, không có chuyện gì đâu. Máy

khi mẹ cậu đến thăm cậu, chắc cậu phải hận một nỗi là mình không có cánh mà bay về nhà ấy chứ”.

Lâm Nguyệt Loan thú nhận: “Mỗi lần mẹ tớ đến là tớ kích động lắm. Thế nhưng khi gặp mẹ tớ lại giữ ý, nói chung cả năm dài đằng đẵng không ở cùng nhau nên khi gặp cũng không tránh được cảm giác xa lạ”.

“Không thường xuyên ở bên nhau đúng là có chút xa lạ. Thế nhưng cậu vẫn có tình cảm với mẹ còn gì, nghe mẹ đến là kích động thế. Nếu là mẹ tớ thì đến

hay không cũng chả sao. Nói thế chứ mẹ tớ không đến đâu. Tớ chả cần mẹ, mẹ cũng chả cần tớ”.

“Tiêu Tinh Dã này, tớ nghĩ mẹ cậu có nguyên do gì đó nên mới tạm thời không chăm sóc cậu được”.

“Mặc kệ mẹ tớ có chăm sóc tớ hay không, tớ coi như không có mẹ là được”.

“Cậu nói cái gì thế, cậu đâu phải nhảy từ trong hòn đá mà ra chứ!”.

“Tớ thà nhảy từ trong hòn đá mà ra còn hơn, trời nuôi đất dưỡng, không phải

nghĩ nhiều chuyện thế này”.

“Càng nói càng chả ra làm sao”.

Tiêu Tinh Dã dừng xe dưới lầu đúng lúc một chiếc ô tô đỗ ngay ở đó. Một bóng phụ nữ khá cao bước xuống xe. Người phụ nữ tầm ngoài ba mươi nhưng vẫn vô cùng xinh đẹp. Mái tóc đen được búi tròn sau gáy, trên người mặc một chiếc váy màu tím, nhìn rất đoan trang và tao nhã.

Lâm Nguyệt Loan nhảy xuống xe và gọi người phụ nữ: “Mẹ”.

Mẹ cô cũng quay lại và cười: “Loan Loan”.

Hai mẹ con lâu ngày gặp nhau những cũng chỉ chào hỏi như thế, không có những cái ôm hay nước mắt sụt sùi. Lâm Nguyệt Loan đỡ lấy hành lý trong tay mẹ rồi hỏi: “Mẹ, sao bây giờ mẹ mới đến? không phải năm giờ là đến rồi sao ạ?”.

“Ồ, mẹ có việc đột xuất nên thay đổi chuyến bay. Đây là... bạn học của con?”. Bà Điền Tuệ Văn đưa mắt nhìn Tiêu Tinh Dã, cái nhìn rất ấm áp những ẩn chứa vài phần dò xét.

Tiêu Tinh Dã không ngờ sẽ gặp mẹ Lâm Nguyệt Loan ở đây, cậu rất nhạy cảm nên biết bà đang thăm dò mình nên vội giới thiệu: “Cháu chào cô, cháu tên Tiêu Tinh Dã, là bạn học cùng lớp với bạn Lâm Nguyệt Loan”.

Lâm Nguyệt Loan cũng vội giải thích: “Mẹ, Tiêu Tinh Dã là bạn thân của con. Nhà bạn ấy gần đây nên tiện đường thường đèo con về nhà”.

Điền Tuệ Văn nghe thấy vậy liền nói với cậu: “Cảm ơn cháu đã chăm sóc Nguyệt Loan nhà bác”.

“Không có gì đâu cô, cô vừa xuống máy bay chắc mệt lắm. Hai người mau lên gác đi, cháu về trước đây”.

Tiêu Tinh Dã vẫy tay chào hai người rồi về, Lâm Nguyệt Loan dẫn mẹ vào phòng.

“Mẹ, mẹ ngồi nghỉ và uống nước, nghỉ một chút rồi đi tắm”.

Điền Tuệ Văn vừa uống nước vừa nói: “Loan Loan, con và cậu Tiêu Tinh Dã rất thân phải không?”.

Lâm Nguyệt Loan hiểu ý mẹ, bà

không muốn cô quá thân với bạn nam. Do dự một lúc, cô mới thành thật: “Vâng ạ, bố mẹ bạn ấy cũng li hôn rồi, mẹ bạn ấy cũng không ở cùng. Tính tình cậu ấy không tốt lắm, nhất là không hòa hợp với con gái. Chỉ có con hay nói chuyện với bạn ấy nên thân hơn”.

Như đọc thấu những suy nghĩ của con, Điền Tuệ Văn nói: “Loan Loan, mẹ không có ý trách móc con. Tuổi của con có bạn thân khác giới là điều hoàn toàn bình thường. Chỉ có điều, con sống một mình nên việc gì cũng cần cẩn thận và chú ý. Đặc biệt là trong quan hệ nam nữ,

nhất định phải chọn bạn mà chơi”.

“Những điều này con hiểu, mẹ cứ yên tâm. Con không vì kết bạn lung tung mà ảnh hưởng học tập đâu ạ”.

“Không phải mẹ không an tâm về con, mẹ biết từ trước giờ con là đứa biết suy nghĩ thấu đáo, Thế nhưng không thể không dặn dò con”.

Lâm Nguyệt Loan ngoan ngoãn gật đầu: “Mẹ, con sẽ nhớ lời mẹ”.

Love 5:

Tiếng chuông vào tiết cuối cùng của buổi chiều đã vang lên.

Học sinh trong lớp 10 (3) đang tùm năm tùm ba lại bàn chuyện như mọi ngày, Bạch Vân Tịnh đi từ trong lớp ra, đột nhiên có người nhìn cô cười và chào: “Chào em, Bạch Vân Tịnh”.

Cô ngược lên nhìn và khẽ giật mình. Bên cạnh lan can ngoài hành lang là một chàng trai cao ráo, thanh tú đang dựa ở đó. Cậu không mặc đồng phục mà chỉ mặc đơn giản, áo sơ mi màu xanh nhạt, áo khoác và quần dài có màu trắng như

mây. Cả người cậu cứ như bầu trời thu đầy nắng, khiến người ta nhìn vào có cảm giác dễ chịu.

“Anh là ai? Sao lại biết tôi?”.

Cậu cười và nói: “Hoa khôi mới của trường – Bạch Vân Tĩnh, trong Thần Quang này có ai không biết chứ”.

Anh chàng đẹp trai này lại nói hay như thế khiến Bạch Vân Tĩnh nghe xong đỏ bừng mặt, trong lòng cảm thấy vô cùng thích thú. Có cô gái nào không thích được khen đâu chứ? Trái tim hư vinh chẳng ai tránh được.

“Vậy anh là ai?”.

“Nguyên Thần Dạ”,

Bạch Vân Tịnh nghe xong liền mở to mắt rồi thốt lên: “Anh chính là Nguyên Thần Dạ, khác hoàn toàn với tưởng tượng của tôi”.

Nguyên Thần Dạ đắc ý cười: “Trong trí tưởng tượng của em, có phải anh là một người háo sắc?”.

Bạch Vân Tịnh cũng cười theo, nụ cười có chút ngại ngùng. Cô sớm đã nghe danh “hôn vũ song toàn” của cậu,

lại thêm cái danh công tử đa tình nữa, cho nên những người chưa gặp cậu chắc hẳn sẽ tưởng tượng như thế rồi.

“Bây giờ em thay đổi suy nghĩ được chưa?”.

“Nếu chỉ nhìn bề ngoài thì cũng có thể thay đổi, thế nhưng không biết nội tại của anh thế nào, có lẽ...”.

“Có lẽ là kỳ ngoại kim ngọc kỳ trung bại phồn, đúng không?” Nguyên Thần Dạ tiếp ngay câu của Bạch Vân Tịnh.

(kỳ ngoại kim ngọc kỳ trung bại phồn:

Bên ngoài thì tốt đẹp còn bên trong thì xấu xa)

Bạch Vân Tịnh lại một lần nữa xấu hổ, cô còn đang nghĩ xem nên nói giảm nói tránh thế nào, không ngờ Nguyễn Thần Dạ đã tự mình nói ra điều đó.

“Có thời gian thì anh hẹn em, chúng ta nên tiếp xúc nhiều một chút, tự nhiên em sẽ biết anh là người thế nào thôi”.

Bạch Vân Tịnh nghe mà sửng người, có thời gian thì anh hẹn em, vậy bây giờ anh ấy đang đứng đợi... không phải là cô sao? Bình thường luôn có những chàng

trai yêu thích Bạch Vân Tịnh đều đứng bên ngoài đợi cô, để đưa thư tình, để tặng quà, tỏ ý muốn đưa cô về nhà. Bạch Vân Tịnh cứ nghĩ Nguyên Thần Dạ đợi mình, đang hoài nghi thì tiếng cậu vang lên nói với người phía sau cô:

“Em Lâm, sao giờ mới ra thế?”.

Bạch Vân Tịnh quay lại nhìn và thấy Lâm Nguyệt Loan đang ôm chồng vở bài tập đi ra. Sau buổi học Lâm Nguyệt Loan phụ trách thu vở bài tập của các bạn để mang xuống phòng giáo viên, vì thế mới ra muộn.

Hóa ra Nguyễn Thần Dạ đến tìm Lâm Nguyệt Loan, gương mặt Bạch Vân Tịnh biến sắc, lòng kiêu hãnh của cô bị tổn thương ghê gớm một lần nữa. Do trong lòng đã có Minh Nhật Lãng nên cô không trúng tiếng sét ái tình của Nguyễn Thần Dạ, thế nhưng một chàng trai xuất sắc thế này lại không hề tỏ ý với cô, ngược lại lại quan tâm tới cô gái thua kém cô về mọi mặt. Thử hỏi như thế khiến lòng cô vui sao được? Nghiến chặt răng, cô chạy bay ra khỏi lớp.

“Xin anh đừng Nguyễn Thần Dạ, anh không thể gọi tên tôi được sao? Cứ mở

miệng ra là em Lâm này em Lâm kia, tôi nghe không quen”.

“Ai ai cũng gọi em là Lâm Nguyệt Loan rồi nên anh thích gọi là em Lâm. Anh không giống người khác, anh muốn dùng nickname khác để gọi em”.

“Cái gì mà nick name chứ, không được gọi như thế, nghe kì lắm!”.

Nguyên Thần Dạ lại cười hì hì và nói: “Em Lâm, chỉ là cái nickname thôi, sao mà em kì kèo thế?”.

Lâm Nguyệt Loan hết cách, cô nói:

“Nguyên Thân Dạ, thật bó tay anh”.

Cậu tiếp lời ngay: “Thế nhưng... anh đúng là bóng ma của đời em?”.

Nghe mà xem, càng nói cô càng nói không lại anh ta, Lâm Nguyệt Loan mệt mỏi không thềm phí lời với cậu nữa, cô mặc kệ cậu đứng đó mà cứ bước đi, Nguyên Thân Dạ lại lẻo đẻo theo sau.

“Em Lâm, sao hôm qua em không đến nhà ăn ăn trưa?”.

“Mấy hôm nay tôi không đến, về nhà ăn cơm”.

“Hèn chi anh không thấy bóng em đâu. Vậy lát nữa em cũng về nhà à? Anh đưa em về nhé!”.

“Không cần, tôi có thể ngồi xe đạp của Tiêu Tinh Dã về”.

“Đừng gạt anh, hôm nay chẳng phải Tiêu Tinh Dã đã bị học viên thương mại Anh Tài mượn đi đá bóng rồi sao! Anh nghe ngóng rõ ràng rồi mới đến đón em đó chứ, nếu không thì đưa em về còn bị người ta oánh cho”.

Cậu đã sớm biết địch biết mà chuẩn bị kỹ càng rồi. Lâm Nguyệt Loan biết

trước mắt mình không thể nào mà nói lại anh ta được nên cô cứ mang vở bài tập đến phòng giáo viên đã rồi tính. Vào phòng giáo viên cô còn nói vài câu với thầy Châu. Khi ra ngoài đã không thấy bóng cậu đâu nữa. Đang mừng vì tên đó không lẻo đẹo đi theo mình nữa chứ không thì khó mà xử lý anh ta được. Thế nhưng vừa đi ra ngoài dãy phòng học đã khiến cô sững sờ.

Trong thời gian ngắn như thế không hiểu Nguyễn Thần Dạ kiếm đâu ra con xe mô tô không biết. Đỗ xe trước dãy phòng học, hai tay cậu khoanh trước ngực và

đứng cạnh đó, dáng vẻ ngoan ngoãn đợi cô lên xe.

Giờ này những bạn nào về nhà ăn cơm đều đã về hết rồi, chỉ còn một số ít vẫn lang thang trong sân trường mà thôi. Giây phút này những người còn lại đều đang tập trung dưới dãy phòng học chỉ vì chiếc xe moto quá bắt mắt của Nguyễn Thần Dạ chứ không vì gì khác.

Nguyễn Thần Dạ đi về phía Lâm Nguyệt Loan và lịch sự nói: “Em Lâm yêu dấu, hi vọng anh có vinh hạnh được đưa em về nhà”.

“Nguyên Thân Dạ, cái xe này của anh là thế nào đây hả? Sao tôi dám ngồi lên chứ!”. Lâm Nguyệt Loan nhìn chiếc xe mà thấy từng kẽ răng đang rít lên vì lạnh.

“Đây là chiếc xe vô cùng cool do chính tay anh tự thiết kế đó, cá tính thế cơ mà. Cả thế giới chỉ có một chiếc thôi đấy, anh đặt tên cho nó là “Tuyệt đại giai nhân”.

Lâm Nguyệt Loan rít lên: “Trời ơi, lại còn Tuyệt – đại – giai – nhân nữa sao! Con xe này của anh chỉ đến mức hồng phấn khô lâu là cùng”.

(Hồng phấn khô lâu: Đầu lâu khô màu hồng)

Con xe moto của Nguyễn Thần Dạ sau khi được dính dán lại đã thay đổi toàn bộ diện mạo. Từ đầu xe đến thân xe, đều được đổi hết thành hình dạng đầu lâu xương cốt. Đầu lâu được dán trên đầu xe, nhe răng hở lợi trừng mắt lên nhìn phía trước. Hai bộ xương rất vừa vặn làm phần thân xe, hai cánh tay dán hai bên hông xe, hai chân được dán bên đuôi xe. Nhìn dáng vẻ chiếc xe này không khác gì một bộ xương người khô đang úp người lái xe. Đúng là một sự khác lạ

hoàn toàn mới mẻ. Hèn chi các bạn học sinh đứng bên cạnh đều cứng lưỡi không biết nói câu gì.

“Nghe lời em, gọi nó là hồng phấn khô lâu vậy, lên xe đi”. Nguyên Thần Dạ khẽ cúi người làm điệu bộ mời cô lên xe.

Thế nhưng Lâm Nguyệt Loan lại lùi lại hai bước, lắc đầu cười đau khổ: “Nguyên Thần Dạ, ý tốt của anh tôi xin nhận, thế nhưng tôi vẫn không lên xe đâu, được con xe cool như thế này đưa đón không phải ai cũng tiêu hóa được đâu”.

“Em Lâm, không phải em nhát gan thế

này đây chứ?”.

“Tôi nhát gan thế đấy, tôi mà ngồi chiếc xe này thì nửa đêm sẽ gặp ác mộng mất. Nguyên Thần Dạ này, con xe này của anh cũng được các chú công an cũng cho ra đường sao? Nửa đêm mà cưỡi con này không chừng dọa chết người đó”.

“Mười lần ra đường thì tám lần bị tóm, bị tóm rồi lại chuộc ra thôi”.

Nguyên Thần Dạ lại nói một cách thoải mái. “Có điều, ban đêm anh không đi nó”.

“Ừ, đêm đi ô tô con vẫn tốt hơn”.

Nguyên Thần Dạ nghe thấy thế liền hỏi ngay: “Sao em biết buổi tối anh đi xe con? Em gặp anh khi nào?”.

“Có một buổi tối, tôi nhìn thấy anh nhảy hiphop ở phố Hoa Đông. Đúng rồi tối hôm đó anh nhuộm tóc đỏ cơ mà, sao bây giờ lại nhuộm lại màu này rồi?”.

“Hôm đó anh xịt loại màu một lần, gội đầu phát là sạch ngay. Ngày nào cũng nhuộm đi nhuộm lại anh chẳng rồi hơi đến thế”.

Nói đi nói lại Lâm Nguyệt Loan mới cảm thấy thời gian không còn sớm nữa. “Không nói với anh nữa, tôi phải về nhà bây giờ”.

Mẹ cô đã nấu cơm xong xuôi đợi cô về nhà ăn rồi.

“Nếu như đã vội thế vậy để anh đưa em về. Xe anh đi nhanh lắm đó”.

“Thôi đi, con xe của anh nhanh thì làm được gì chứ, nửa đường lại bị tóm đi đấy, như thế càng làm mất thời gian của tôi hơn”.

“Yên tâm đi, buổi trưa này các chú cảnh sát đều nghỉ đi ăn cơm rồi, không ai bắt anh đâu”.

“Vậy thì tôi cũng không đi, tôi đi xe bus cho lành”.

Lâm Nguyệt Loan sang đường đợi xe bus mặc kệ Nguyên Thần Dạ đứng đó. Cậu cũng không vừa, liền lái con xe “tuyệt đại giai nhân” đi theo và đứng đợi bên cạnh cô. Một người đứng đợi xe nhìn lác mắt, còn mấy người đi đường và xe cô khi đi qua chỗ đó đều giảm tốc và biểu lộ thái độ ngạc nhiên khi nhìn thấy

chiếc xe kì dị của cậu. Sự thực đúng là trăm người qua trăm người ngoài lại.

“Nguyễn Thần Dạ, phiền anh và con xe tránh xa tôi ra một chút”.

Người và xe đều vô cùng phong độ, không gì sánh được. Cứ lẽo đẽo sau Lâm Nguyệt Loan, cô đi một bước, cậu đi theo một bước, cứ dính chặt lấy cô như kẹo cao su vậy. Thu hút bao ánh mắt của người đi đường thế cũng khiến cô có phần lo lắng, thực sự không thoải mái chút nào.

“Lên xe đi, anh đèo em đi luôn là

không có ai nhìn nữa”.

Lâm Nguyệt Loan thực sự không còn cách nào khác, xe bus thì mãi chưa thấy tới. Xe bus trong thành phố luôn như thế, khi vội vàng thì đợi mãi không thấy đến, khi không vội thì ba phút năm phút là có chuyến. Nghĩ đến chuyện mẹ cô đang sốt ruột đợi ở nhà, cô đành xuống nước lên con xe cool của Nguyễn Thần Dạ. Nổ máy một cái là con xe lao vút đi, bỏ lại sau lưng khói bụi bay theo và những người đang há hốc mồm nhìn theo.

Kỹ thuật lái xe của Nguyễn Thần Dạ

phải nói là vút đi như gió. Lâm nguyệt loan ngồi sau lo lắng nói: “Nguyên Thần Dạ, anh không thể đi chậm một chút được sao?”.

“Tuân mệnh”.

Nguyên Thần Dạ khẽ nhả ga, con xe dần giảm tốc độ giống như đang đi bộ. Không phải là nhanh bốc khói thì lại chậm như rùa bò, Lâm Nguyệt Loan chỉ biết dở khóc dở cười. Trên đường lại có nhiều xe đuổi theo và ngang tay lái với hai người, chắc chắn đến xem con xe kì dị này đây. Bị nhiều người chú ý chẳng

phải là việc gì dễ chịu, Lâm Nguyệt Loan không thích một tí nào, cô đành bất lực nói:

“Anh cứ đi nhanh một chút đi”.

Chiếc xe lại tăng ga lao vọt đi, bỏ lại hàng loạt xe bám theo phía sau.

Lâm Nguyệt Loan chỉ cho Nguyên Thần Dạ đỗ xe cách cửa nhà tầm 30 mét. Cô không muốn cậu đưa về đến tận cửa nhà, tránh ánh mắt soi mói của người những ở đó.

Nguyên Thần Dạ hỏi: “Nhà em ở gần

đây à?”.

Cậu đưa mắt nhìn xung quanh một lúc, một con phố nhỏ, người đi lại không nhiều, hai bên đều là những căn hộ nhà dân.

“Uh, cảm ơn anh đã đưa về nhà. Bye”.

Nguyễn Thần Dạ vẫn muốn nói thêm gì đó nhưng nghĩ sao lại thôi: “Bye”.

Hoàng hôn buông xuống, mặt trời cuối chiều chiếu những tia nắng cuối vàng rực, xa xăm ẩn hiện núi xanh sông

nước đẹp như tranh.

Minh Nhật Lãng đang ngồi trên ghế mây ở ban công tầng ba, đối diện là Bạch Vân Tĩnh. Trên chiếc bàn mây bày đầy vở ghi và bút. Cô bé đang tỉ mỉ giảng cho cậu những nội dung trọng tâm của bài học. Cậu im lặng lắng nghe, nhìn thì có vẻ chăm chú lắm nhưng thực chất ánh mắt đang bay bổng đâu đây.

Bạch Vân Tĩnh giảng xong hết rồi hỏi cậu: “Xong rồi đó, có như thế thôi, cậu hiểu hết chứ?”?

Minh Nhật Lãng gật đầu nhưng miệng

thì hỏi lại: “Lâm Nguyệt Loan bận chuyện gì thế? Máy hôm rồi mà còn chưa đến được”.

Gương mặt Bạch Vân Tịnh biến sắc, những lời cô giảng ban nãy chắc chắn Minh Nhật Lăng không nghe vào chữ nào. Mở miệng ra là hỏi tin về Lâm Nguyệt Loan, trong lòng cậu ấy vẫn nhớ nhung đến cô ấy sao?

“Lâm Nguyệt Loan bận gì thì tớ không biết, nhưng mà trưa nay tớ thấy anh Nguyên Thần Dạ học trên mình một khóa đợi cô ấy ở cổng. Nghe nói còn đi

một chiếc xe hoành tráng lắm đưa cô ấy về nhà. Chắc là cô ấy đang bận hẹn hò”.

Những lời của Bạch Vân Tịnh tuy miêu tả rất đơn giản thế nhưng cũng khiến Minh Nhật Lãng sửng người: “Nguyên Thần Dạ, là anh... Nguyên Thần Dạ đó á?”.

Trường Thần Quang tuy rộng, học sinh tuy nhiều, thế nhưng học sinh nổi tiếng cũng chỉ mấy người, ai cũng biết danh. Hơn nữa giữa bọn họ ít nhiều cũng nghe đến đại danh của đối phương rồi cho nên Minh Nhật Lãng biết rõ ràng đại

danh của Nguyên Thần Dạ “đại thiếu gia đa tình”.

Bạch Vân Tịnh cũng hiểu rõ Minh Nhật Lăng đang ám chỉ ai nên gật đầu nói: “Không sai, đúng là Nguyên Thần Dạ đó, không thể hiểu nổi tại sao Lâm Nguyệt Loan lại hẹn hò với anh ấy. Anh ta là “Sát thủ thiếu nữ” của Thần Quang cơ mà, những cô gái thông Minh nên tránh xa anh ấy ra mới đúng”.

Minh Nhật Lăng chau mày không nói câu nào, câu đưa mắt nhìn ánh tà dương ngoài ban công, đôi mắt thất thần. Bạch

Vân Tịnh nói được một nửa, thấy cậu không có ý nói chuyện nữa cũng đành im bặt và thu dọn sách vở.

“Tớ về đây Minh Nhật Lãng. Mai là chủ nhật nên tớ không đến đâu”.

Trong giọng nói có chút gì đó tiếc nuối. Nhanh thật đó, một tuần đã kết thúc rồi. Sau khi cô nhận dạy kèm Minh Nhật Lãng thay cho Lâm Nguyệt Loan, cô luôn thấy thời gian trôi qua quá nhanh. Ở bên cậu ấy, thời gian trôi vèo như điện xẹt.

“Uh, cảm ơn cậu”. Minh Nhật Lãng không giữ cậu lại mà lịch sự tiễn khách.

Bạch Vân Tịnh đi rồi bà Minh nhẹ nhàng ngồi xuống đối diện với con và nói: “ A Lãng, sao Bạch Vân Tịnh đến dạy kèm mà con cứ nhất định phải ra ngồi chỗ này? Vết thương của con tuy đã khá hơn nhưng tốt nhất vẫn nên hạn chế đi lại và hoạt động, sao cứ thích đi đi lại lại thế?”.

“Mẹ, con không muốn ngày nào cũng nằm trên giường, đi lại trong phòng một chút cũng không hại gì cả. Ngồi ở đây không tốt sao? Cảnh đẹp, không khí lại trong lành”. Minh Nhật Lãng nói.

“Thế nhưng cánh cửa sổ kính phòng con đều được làm dày chạm đất, mở cửa ra là nhìn thấy cả vườn hoa ngát hương lẫn tiếng chim hót, cảnh sắc cũng đẹp thế, không khí cũng trong lành thế!”.

Những lời của cậu đã bị mẹ phản bác lại, cậu không nghĩ ra lí do gì khác nữa. Yế là vội đòi chủ đề: “Mẹ, con muốn... một cốc nước cam tươi, mẹ làm cho con được không ạ?”.

Bà Minh nghe thế liền nói: “Được, để mẹ đi làm cho con”.

Bà Minh xuống nhà dưới, Minh Nhật

Lãng cũng rời khỏi ban công. Cậu đi vào phòng và đứng lặng bên chiếc bàn học. Mắt buồn nhìn bức tranh ghép chưa hoàn thành đang đặt trên bàn. Trong lòng cậu cũng như bức tranh ghép này, vừa trống rỗng vừa hỗn loạn.

Cứ ghép liên tục rồi lại ngừng, đã ghép bao nhiêu ngày vậy mà vẫn chưa hoàn thành. Bức tranh trên mặt bàn còn một khoảng trống lớn, những ngôi sao khiếm khuyết, trong chiếc hộp nhỏ bên cạnh còn phân nửa các mảnh màu ghép rời rạc.

Sở dĩ chưa ghép xong là vì bức tranh vuông này được ghép bởi 3000 miếng với độ khó cao, hơn nữa Minh Nhật Lãng lại muốn ghép mặt trăng non ở giữa tranh trước nên càng khó hơn. Tìm trong ba nghìn miếng ghép mười mấy miếng ghép thành trăng, thử hỏi dễ dàng lắm sao?

Khi bà Minh mang nước cam lên cho cậu là lúc cậu đang ngồi chăm chú nhìn vào bức tranh. Bản thân cậu không hề biết có người bước vào phòng, ánh mắt nhìn tranh, tay phải đang lần từng miếng ghép bảy màu trong hộp giấy, và ghép

mảnh mê. Ghép không đúng lại ném sang một bên. Trái một mảnh, phải một mảnh... ông trời không phụ lòng người, cuối cùng mảnh trắng non sắp hoàn thành rồi, chỉ còn thiếu một mảnh trắng cong nữa thôi. Cậu càng chăm chú hơn để tìm miếng ghép cuối cùng.

Lúc này bà Minh đã đến sau lưng con và nói: “ A Lãng...”.

Bà vừa lên tiếng khiến Minh Nhật Lãng đang tập trung giật bắn mình. Cậu vội đứng bật dậy, bức tranh đang ghép dở bị lật một cái, từng miếng ghép màu

nhỏ bé rơi vãi đầy xuống đất. Bức tranh ghép đã có hình hài bỗng chốc tan tành không hình dạng.

Cốc nước trong tay bà Minh bị cậu đụng vào cũng bị rơi xuống đất, nền đất là thảm dày nên chiếc cốc không sao nhưng nước đã đổ đầy lên lưng Minh Nhật Lãng. Cậu như người mất hồn, vội vàng vơ những mảnh ghép màu rơi vãi đầy trên nền nhà. Động tác quá nhanh và quá mạnh đã khiến đầu gối chạm vào vết thương cũ, cơn đau đến bất chợt khiến cậu khẽ rên lên.

“ A Lãng, chậ̣m thoi con, đự̀ng làm vết thương nặng thêm”. Gương mặt của bà Minh biểu cảm còn đau hơn cả con. Bà vội đỡ con đến ngồi tạm lên chiếc ghế bên cạnh.

Cũng may chỉ là va chạm nhẹ nên Minh Nhật Lãng hồi phục khá nhanh: “Mẹ, mẹ vào khi nào thế? Làm con giật cả mình”.

“ A Lãng, sao con không để ý gì thế? Mẹ vào mà con còn không biết, nhìn xem con làm cái gì thế này, mau thay quần áo ướt ra, không bị lạnh bây giờ, ở đây để

mẹ nhật cho, đi đi”.

Bị mẹ hỏi thúc thố Minh Nhật Lãng đành đứng dậy đi thay quần áo. Bà Minh nhật một loáng là xong những mảnh ghép rơi vãi rồi để thành đồng lên bức tranh ghép. Cậu đang định ghép lại thì quản gia Vương gõ cửa bước vào: “Bà chủ, ông chủ về rồi, bữa tối có thể bắt đầu được rồi”.

“ A Lãng, chúng ta đi ăn cơm thôi”.

Minh Nhật Lãng tạm thời dừng lại rồi cùng mẹ xuống dùng bữa tối.

TÌNH YÊU PHA LÊ (ALL ABOUT THE TRUE LOVE)

Tuyết Ảnh Sương Hồn
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Tình Yêu Trong Sáng Của Thời Thiếu Nữ

Mảnh trăng non cong cong tỏa sáng,
hoa quế thơm khắp bốn phương trời.

Thiếu niên 16 gương mặt ửng hồng, thể hiện tình yêu đầu tiên và chân thật nhất.

Rất dịu dàng, khéo léo, nói trước hoa thơm, dưới ánh trăng thề.

Love 1

Lại một chiều hoàng hôn nữa.

Ánh tịch dương vô cùng đẹp đẽ, biệt thự màu trắng nhà họ Minh như được bao phủ trong ánh vàng kim đang buông xuống, hoa lệ và mỹ miều.

Minh Nhật Lãng đang ngồi bò ra bàn
ngây người nhìn những mảnh ghép trên
bàn. Công sức ghép bao lâu đã đổ xuống
sông biển hết vào ngày hôm qua, hôm
nay ngồi ghép lại nguyên cả ngày vậy mà
không ghép ra hình mảnh trăng non nữa.
Cậu tìm đi tìm lại trong ba nghìn tấm
những mảnh ghép hôm qua, thế nhưng
chẳng tìm thấy đâu cả.

Mảnh trăng non trong bức tranh không
biết sẽ hướng về đâu, mảnh trăng non
ngoài bức tranh cũng không biết đang ở
bên ai? Ánh mắt đang nhìn về ai, nụ cười
ấy nở vì ai?

Ngây người hồi lâu, Minh Nhật Lãng buồn bã đứng dậy đi ra phía khung cửa sổ dài chạm đất và ngược mắt lên nhìn bầu trời cao. Mặt trời đã lặn quá nửa bên dãy núi phía Tây, phía Đông là ánh trăng non mỏng manh đang nhú.

Sự giao thoa giữa bóng tối và ban ngày, sự gặp gỡ trong khoảnh khắc ngắn ngủi, khoảng trời chung khi mặt trời lặn xuống và mặt trăng nhú lên. Hoàng hôn còn có biệt danh là “thời khắc phùng ma”, là thời khắc trái tim con người hỗn loạn nhất.

Minh Nhật Lãng thấy mình như bị ma nhập. Mỗi khi hoàng hôn buông xuống, vào khoảnh khắc mặt trời màu cam và mặt trăng màu bạc giao nhau, cậu lại nhớ đến gương mặt ấy.

Chẳng có cách nào từ chối được nỗi nhớ, cũng chẳng có cách nào dứt ra khỏi nỗi.

Bảy giờ là thời gian gia đình Minh Nhật Lãng dùng cơm tối.

Minh Nhật Lãng không xuống ăn cơm mà do bà Minh mang cơm rau lên tận phòng cho cậu.

“ A Lãng, ăn xong cơm con ở trong phòng đọc sách hoặc xem ti vi nhé, đừng ghép tranh mãi thế, ghép cả ngày rồi cũng nên nghỉ ngơi một chút”.

“Vâng”.

“Tám giờ tối bố mẹ phải đến một buổi giao tiếp quan trọng, mẹ sẽ cố gắng về sớm, nếu như không có cách nào về sớm được thì mẹ đã dặn bác Vương cho con uống thuốc. Con uống thuốc xong nhớ ngủ ngay đây”.

Bà Minh nói với con không khác gì đang dặn cậu bé ba tuổi. Ngày nào cũng

thế khiến cậu không vui chút nào cả. Thế nhưng lần này cậu chỉ nói vội: “Không cần bác Vương đến cho con uống thuốc đâu, con tự uống cũng được”.

“Là mẹ sợ con quên nên mới dặn bác Vương nhắc con thôi”.

“Mẹ, không cần bác ấy nhắc con đâu. Con nhớ uống thuốc rồi đi ngủ. Con không phải là trẻ con!”.

“Được rồi, được rồi, nếu mẹ không về kịp thì con tự mình uống thuốc”.

“Mẹ, mẹ cũng không cần về sớm đâu,

nếu đó không phải là buổi giao tiếp quan trọng thì mẹ đâu cần đi với bố, nếu đã đi rồi thì cũng nên có đầu có cuối. Mẹ không chỉ là mẹ của con mà còn là vợ của bố nữa. Không nên dành mọi tâm ý cho con”.

Bà Minh cười rồi dịu dàng vỗ vai con: “Nghe thấy con nói những lời này mới cảm thấy con trai mẹ lớn thật rồi”.

8 giờ, chiếc xe lộng lẫy của hai vợ chồng ông Minh rời khỏi biệt thự. Minh Nhật Lăng đứng trên ban công tầng ba nhìn theo bóng xe hai người phía xa cho

đến khi khuất bóng hẳn.

8h30, Minh Nhật Lãng ấn chuông gọi bác Vương lên phòng. Dặn bác ấy là hôm nay cậu đi nghỉ sớm nên không được lên phòng gọi cửa hoặc làm phiền cậu. Bác Vương nghe lời dặn xong chào cậu rồi xuống nhà.

Chẳng ai có thể ngờ rằng Minh Nhật Lãng chỉ giả vờ tắt đèn đi ngủ, còn người đã nhẹ nhàng đi xuống vườn hoa theo lối cầu thang bên hông phòng, sau đó được màn đêm bao bọc, thần không biết quỷ không hay, lặng lẽ ra ngoài.

Bạch Bình Châu là khu chung cư cao cấp nhất của thành phố A. Nhà nào cũng có xe đậu sẵn bên ngoài, khách đến khách đi cũng đều có xe riêng cho nên ở khu này hầu như không có taxi. Minh Nhật Lãng đi bộ một đoạn dài, cho đến khi ra khỏi khu Bạch Bình Châu mới vẫy được taxi.

Vừa lên xe lái xe đã hỏi: “Đi đâu?”.

Minh Nhật Lãng sững lại, rồi mới đáp: “Cháu cũng không biết nơi đó ở đâu, cháu chỉ đường cho chú đi, được không ạ?”.

Minh Nhật Lãng vừa ngồi vừa chỉ đường cho chú lái xe đi đến một con phố nhỏ. Hai bên đường đều là những căn hộ bình thường. Minh Nhật Lãng dừng lại trước một căn lầu rồi trả tiền: “Cháu cảm ơn chú”.

Lái xe nhận tiền xong còn dặn cậu: “Anh bạn trẻ, lần sau nhớ kỹ con đường này là đường Quan Thu”.

Đường Quan Thu, nhất định phải ghi nhớ, ba chữ này đã được khắc sâu vào tim Minh Nhật Lãng một cách tự nhiên.

Xuống xe, Minh Nhật Lãng ngửa cổ

nhìn lên căn phòng trên tầng bốn. Căn phòng tối om, không có ánh điện. Giống như đôi mắt đang nhắm.

Thất vọng, không còn điều gì để diễn tả nỗi thất vọng.

Ban này Minh Nhật Lãng còn do dự xem khi đến đây rồi mình có nên lên phòng bấm chuông không. Thế nhưng bây giờ lại trống rỗng, cậu thực sự không muốn ra về như thế này.

Cậu ngồi xuống bồn hoa ở dưới nhà chờ đợi, ánh mắt vẫn dõi theo ánh điện của cả căn nhà, lúc sáng lúc tối, chỉ có

căn phòng cậu đang nhìn vẫn tối tăm không ánh sáng. Thỉnh thoảng vẫn có người ra vào căn nhà ấy thế nhưng không phải hình bóng cậu đang chờ đợi.

Ngồi yên chờ đợi, cứ đợi, cứ đợi, bất giác cậu nhớ lại những câu thơ của Shakespeare:

“Là nô lệ của tình yêu, ngoài việc chờ đợi em đến, anh còn có thể làm gì nữa...”.

Ban đầu khi cậu mới đọc nó, cậu cũng chỉ cảm thấy nó rất tầm thường, là một câu quá đơn giản. Giờ này, phút này,

nơi này, cảnh này, tình này cậu mới cảm thấy mình nhìn thấu chất liệu tạo nên câu thơ này và đã cảm nhận được sức bút nặng nhẹ thế nào.

Ngoài chờ đợi ra Minh Nhật Lăng còn biết làm gì nữa bây giờ?

Sáng chủ nhật bà Điền Tuệ Văn sẽ rời khỏi thành phố A, hôm nay là đêm cuối cùng ở lại đây nên Lâm Nguyệt Loan cùng bà đến khu ẩm thực ở phố Hoa Đông thưởng thức các món. Hai mẹ con kiêu gì cũng vẫn là hai mẹ con, dù không ở bên nhau lâu dài, ban đầu gặp mặt còn

cảm giác xa lạ, thế nhưng dần dần đã thân hơn rất nhiều.

Lần nào gặp nhau cũng thế, ban đầu đều xa lạ và có khoảng cách, ở bên nhau mấy ngày tình cảm lại dạt dào, lúc đó lại phải ra đi rồi.

Các món nướng trên phố Hoa Đông, Điền Tuệ Văn chỉ ném qua cho biết rồi lắc đầu cười: “Hương vị tuy rất ngon nhưng mấy thứ rác rưởi này không nên ăn nhiều”.

Ở tuổi của Điền Tuệ Văn bây giờ việc dưỡng sinh là quan trọng, không còn

ham ăn nữa mà chỉ ném để biết vị như thế nào mà thôi.

Lâm Nguyệt Loan dẫn mẹ đi ăn vằn thắn, món vằn thắn Quảng Ký ngon đến nỗi mẹ cô tán dương không ngớt miệng. Ăn xong rồi vẫn thòm thèm, thấy cửa hàng ngoài vằn thắn chín ra còn bán vằn thắn tươi, đã trộn sẵn gia vị, khách về để tủ lạnh muốn ăn lúc nào thì nấu lúc đó. Thế là bà mua hai phần, chuẩn bị sáng mai dậy nấu ăn sáng.

Qua phố Hoa Đông hai mẹ con còn dừng lại xem nhảy hip hop. Nhạc mạnh

và có sức rung động cao, Điền Tuệ Văn chỉ đứng nhìn một lúc rồi cười: “Nơi này thật sôi động, mấy bạn trẻ nhảy đẹp lắm, chỉ là mẹ già rồi, không chịu được thứ âm nhạc âm ỉ này”.

“Vậy chúng ta về đi mẹ”.

Đêm thu rất hợp để đi bộ, thời tiết không nóng cũng không lạnh, gió đêm cũng không ẩm không nóng, mọi thứ đều phù hợp khiến con người ta cảm thấy hài lòng. Hai mẹ con chậm chậm đi bộ về nhà.

Mảnh trăng cong cong đang treo trên

không trung, trong vắt giống như vàng
tuôn ngọc chảy, hàng cây hai bên đường
nhuộm đậm bóng trắng, cây và bóng cây
như một bức tranh đẹp dưới trăng. Đi
dưới con đường rợp bóng cây lúc tối lúc
sáng, dường như đang đi trên một khoảng
đen trắng, cảm giác hoài niệm bất chợt từ
đâu ùa tới.

Tức cảnh sinh tình, bà Điền Tuệ Văn
nói: “Loan Loan này, mẹ sinh con cũng
vào buổi đêm đó. Khi con sinh ra cũng là
lúc trăng non mới nhú qua ngọn cây, vì
thế bố con mới đặt tên con là Nguyệt
Loan”.

“Bố cũng kể với con rồi, bố nói tên con nghĩa là trắng non mới nhú. Không chỉ ghi nhớ thời gian con sinh ra mà còn ngụ ý hôm đó cảnh đẹp và vô cùng thơ mộng nữa”.

“Đúng thế, hôm đó bố con đặt tên xong, mẹ nghe cái là thích liền. Bố con là sinh viên chất lượng cao của khoa Trung văn hồi đó, tiếng Hán, chữ Hán, hán Văn bố con đều giỏi, có thể nói là uyên thâm. Ban đầu khi đặt tên cho con, mẹ cứ nghĩ bố con sẽ chọn những từ khác lạ, vậy mà không ngờ ông ấy lại dùng những từ đơn giản, hợp lại với nhau tạo

nên một cái tên trữ tình, đầy ý thơ. Vừa đặc biệt vừa nho nhã”.

“Bố có nói với con là bố không thích dùng những từ khác lạ, ít người biết để đặt tên cho con, bố nói đơn giản là tốt nhất. Bố còn nói cuộc sống càng đơn giản càng tốt, niềm vui sẽ càng thuần túy hơn”.

“Đúng thế, nếu bố con mà ở thời cổ đại thì chắc là ẩn sĩ rồi. Bố con khá yên tĩnh, thích cuộc sống tự nhiên theo ý thích. Thế nhưng mẹ thì ngược hẳn với bố con. Khi còn yêu nhau thì không cảm

thấy điều ấy, sau khi kết hôn rồi mới nhận ra. Hai bố mẹ yêu nhau hồi đại học, tốt nghiệp là kết hôn ngay. Mẹ theo bố đến thành phố A, cả hai đều dạy học để kiếm sống. Thế nhưng ngày tháng qua đi, mẹ càng ngày càng không chịu được nữa. Mẹ không muốn sống cuộc sống bằng phẳng này cả đời, vì thế đã nộp đơn vào một công ty quốc tế rất lớn. Rồi được trúng tuyển và mẹ lập tức rời khỏi thành phố A, đến nhậm chức ở chi nhánh thuộc thành phố B”.

“Lúc đó con chưa được ba tuổi, lúc đó bố con muốn mẹ ở lại vì con. Nhưng

mẹ nghĩ cuộc sống nên vì bản thân mẹ trước. Mẹ nên làm Điện Tuệ Văn rồi mới làm vợ ai đó và mẹ ai đó. Mẹ không thể vì điều đó mà không có bản thân mình, không có gì theo đuổi. Hơn nữa, nếu để con ở với bố thì mẹ còn điều gì lo lắng nữa chứ, thế nên mẹ vẫn quyết định đi”.

Lâm Nguyệt Loan im lặng lắng nghe, không nói chen vào câu nào.

“Ba năm sau khi mẹ ra đi, kiến thức của thế giới bên ngoài càng rộng lớn, vì thế không thể quay lại cuộc sống cũ được nữa. Vì thế mẹ đâm đơn ly dị với bố con.

Ông ấy không nói câu nào cả mà đồng ý luôn. Chắc bố con cũng đã đoán được mẹ nhất định sẽ không quay về nữa. Ông ấy không trách mẹ, không oán hận mẹ, chỉ nói đơn giản, duyên đã hết nên chỉ còn cách rời xa nhau”.

“Bố con giải quyết việc ly hôn hoàn toàn theo lý trí, đúng như mẹ dự đoán. Hôn nhân của bố và mẹ đúng như bố con nói, có duyên thì đến hết duyên thì đi. Không ai có lỗi cả, mẹ chưa bao giờ cảm thấy li hôn là lỗi của mẹ. Chỉ là, điều mẹ cảm thấy có lỗi đó là con. Loan Loan, mẹ xin lỗi vì không thể cho con một gia

đình hoàn chỉnh. Khi mẹ nộp đơn vào công ty đó mẹ đã nói là chưa kết hôn. Chồng của mẹ bây giờ cũng là đồng nghiệp của mẹ, ông ấy không biết mẹ đã kết hôn và có con. Nếu như ông ấy biết, ông ấy có thể không chịu được những lời đả kích, có thể công việc và gia đình của mẹ cũng mất hết. Điều này quá nguy hiểm, con hay tha thứ cho mẹ vì mẹ quá ích kỷ”.

Đêm tối thế này, dưới ánh trăng thế này, bà Điền Tuệ Văn đã nói hết cho con nghe những điều đã tích tụ trong lòng bao năm nay. Xin lỗi và cũng bất lực.

“Mẹ, con luôn biết mẹ có nỗi khổ trong lòng, chỉ là hôm nay con mới biết nỗi khổ đó như thế nào. Mẹ làm như thế này con hiểu mà. Sự thực nếu như nói ra quá nguy hiểm thì cứ nên duy trì hiện trạng như bây giờ, đó là cách tốt nhất. Hơn nữa, con không muốn đến thành phố B đâu, một mình con ở thành phố A cũng rất tốt mà. Mẹ thấy đấy, con chăm sóc mình cũng được đấy chứ?”

Diễn Tuệ Văn đưa tay vuốt ve mái tóc con và nói: “Loan Loan, con đúng là một đứa bé biết làm cho người khác an lòng”.

Love 2:

Minh Nhật Lăng ngồi đợi thực sự rất lâu.

Đêm càng sâu người càng yên tĩnh, chẳng còn bóng ai ra vào căn nhà đó nữa. Cậu đứng dậy, trong lòng nghĩ đã đến lúc ra về. Thế nhưng đi được vài bước lại quay lại, cứ chần chừ không quyết được.

Lại ngẩng đầu lên lần nữa, căn phòng vẫn tối om một màu. Lại ngẩng đầu lên nhìn ánh trăng, ánh trăng đã lên giữa trời, bao quanh là muôn ngàn ánh sao sáng lấp

lánh. Cảnh đẹp trước mắt thật giống với bức tranh ghép mà Lâm Nguyệt Loan tặng cậu. Cậu cứ đứng sững người mãi mê ngắm ánh trăng non... cho đến khi đằng sau vang lên tiếng người gọi cậu.

“Minh Nhật Lãng”. Giọng nói vô cùng kinh ngạc.

Ba chữ đó lọt vào tai khiến Minh Nhật Lãng sững người, cậu vội vàng quay đầu lại và đã nhìn thấy người mình chờ đợi bao lâu. Cảm giác vui sướng trong lòng giống như có cơn gió cấp 24 thổi tới khi hoa nở, khắp nơi đều một

màu hoa nở.

Lâm Nguyệt Loan không dám tin vào mắt mình nữa, đã hơn mười giờ đêm rồi sao Minh Nhật Lăng lại xuất hiện ở đây chứ? Vết thương và bệnh tình của cậu ấy... không thể chạy nhảy khắp nơi như Tiêu Tinh Dã và Nguyên Thần Dạ được.

“Sao cậu đến đây?”.

Nói xong cô mới nhìn xung quanh, không thấy xe bác Hồng cô càng ngạc nhiên hơn: “Cậu đến đây một mình?”.

Tiếp tục nghĩ cô càng kinh ngạc hơn:

“Sao bác Hồng không đưa cậu đi, trời ơi, Minh Nhật Lãng, không phải cậu trốn nhà đi đấy chứ?”.

Cô hỏi hết câu này đến câu khác còn Minh Nhật Lãng vẫn im lặng không trả lời mà chỉ lặng im nhìn cô. Chỉ cảm thấy dường như nhìn thôi chưa đủ.

Hỏi cô gái hái sắn, một ngày không gặp, dài như ba tháng!

Hỏi cô gái hái rau, một ngày không gặp, dài như ba thu!

Hỏi cô gái hái ngải, một ngày không

gấp, dài như ba năm!

Chỉ có nhớ nhưng thực sự mới có cảm nhận mãnh liệt một ngày không gấp dài như ba tháng, ba thu, ba năm nhỉ? Nỗi nhớ mỗi phút mỗi giây đều được kéo dài vô tận, dài đến mức không nhìn thấy điểm cuối ở đâu.

“Minh Nhật Lãng, tớ đang hỏi cậu đấy. Có phải cậu trốn nhà đến đây không?”.

Minh Nhật Lãng như tỉnh mộng:
“Tớ... tớ ra ngoài không ai biết cả”.

“Cậu...”. Lâm Nguyệt Loan bực tức nói: “Sao cậu có thể như thế chứ! Vết thương của cậu chưa khỏi, bác sĩ đã nói cậu phải nằm đủ ba tuần cơ mà, cậu không nói gì với người nhà mà đã ra ngoài, nhớ trên đường bị lạc thì làm thế nào?”.

Minh Nhật Lăng thật thà đáp: “Nếu tớ mà bảo với người nhà thì không được ra ngoài nữa”.

“Muộn thế này rồi cậu ra làm cái gì chứ?”.

Minh Nhật Lăng lấy hết sức dũng cảm

và nói nhỏ đến mức không thể nhỏ hơn được nữa: “Tớ... tớ muốn ra ngoài... để gặp cậu”.

Mảnh trăng non cong cong tỏa sáng, hoa quế thơm khắp bốn phương trời.

Thiếu niên 16 gương mặt ửng hồng, thể hiện tình yêu đầu tiên và chân thật nhất.

Rất dịu dàng, khéo léo, nói trước hoa thơm, dưới ánh trăng thề.

Lâm Nguyệt Loan sững người, đôi má bắt đầu ửng hồng.

Bà Điền Tuệ Văn đứng bên cạnh này giờ mới lên tiếng: “Loan Loan... đây là....”.

“Mẹ, đây cũng là bạn cùng lớp con, bạn Minh Nhật Lãng”.

Lúc này Minh Nhật Lãng mới phát hiện ra có một người phụ nữ đứng bên cạnh này giờ, Lâm Nguyệt Loan gọi người đó là mẹ, cậu sững người, trước giờ cậu luôn nghĩ cô không có mẹ.

Minh Nhật Lãng lịch sự cúi chào bà: “Chào chào bác”.

Bà dịu dàng cười lại và nói: “Chào cháu, cháu đợi lâu lắm rồi đúng không?”.

Câu nói của mẹ khiến Lâm Nguyệt Loan sực tỉnh, cô cũng vội hỏi: “Cậu ra ngoài bao lâu rồi Minh Nhật Lãng?”.

“Tớ đi lúc 8 rưỡi”.

“Sắp hai tiếng đến nơi rồi, cậu mau về nhà đi. Nếu không bố mẹ cậu lo lắng chết”.

“Tối nay bố mẹ tớ đi tiệc rồi, vì họ không có nhà nên tớ mới lên đi đó chứ”.

“VẬY càng tốt, nhân lúc bố mẹ cậu chưa về thì cậu mau về đi, vậy là việc lớn có thể hóa nhỏ rồi”.

Minh Nhật Lãng hiểu những điều Lâm Nguyệt Loan nói nhưng cậu không lờ ra về. Khi chưa gặp được cô thì trong lòng nghĩ chỉ cần nhìn một cái là được rồi, thế nhưng gặp được cô rồi lại muốn ở bên cô lâu hơn một chút. Gặp gỡ rồi vội vàng ra về, thực sự cậu không can tâm...

“Tớ có thể lên nhà cậu uống nước được không, tớ khát lắm!”. Minh Nhật Lãng ngu ngốc nghĩ ra cái lí do này để ở

lại bên cô lâu hơn một chút.

Bởi vì gốc gác nên càng khiến người ta thương yêu. Trái tim bà Điền Tuệ Văn lúc này chợt dịu dàng thấy lạ. Ngay từ cái nhìn đầu tiên bà đã có thiện cảm với cậu con trai này, những người đẹp thường gây thiện cảm với người khác dễ hơn. Bây giờ không chỉ là do cậu ấy có ngoại hình ưa nhìn mà còn do trên người cậu ấy tỏa ra một vẻ thanh khiết không nhiễm bụi trần, khiến bà cảm thấy quý mến. Bà nói: “Được chứ, cháu lên nhà đi, ngồi một lúc rồi hãy về”.

Ngồi giữa căn phòng đơn giản và sạch sẽ của Lâm Nguyệt Loan, cậu đưa mắt nhìn bốn phía xung quanh. Trên tường có một bức di ảnh, theo tuổi tác và tướng mạo của người trong ảnh thì chắc chắn đó là bố của Lâm Nguyệt Loan. Trong lòng cậu vẫn băn khoăn thắc mắc, trước giờ cứ nghĩ mẹ cô ấy mất rồi, vậy là sau bao ngày nghĩ nhầm hóa ra lại là sự hiểu nhầm quá lớn, người đã mất là bố cô ấy.

Nhìn trái nhìn phải, cậu phát hiện trong góc phòng khách có một đồng đồ đặc sản của thành phố A, đều được gói

trong hộp, nhìn qua là đoán được những món đồ này để mang đi tặng, biếu. Tò mò quá cậu liền hỏi: “Mua nhiều đặc sản thế này để đi biếu bạn bè ngoài vùng ạ?”.

Mẹ Nguyệt Loan trả lời rất tự nhiên: “Đúng đó, bác làm việc ở thành phố B, mua ít đồ đặc sản để tặng đồng nghiệp của bác”.

Minh Nhật Lãng nghe xong giật cả mình hỏi lại: “Bác ơi, bác làm việc ở thành phố B, thế bình thường bác không ở nhà ạ?”.

“Uh, một năm bác về hai ba lần thôi”.

“Vậy Lâm Nguyệt Loan, bạn ấy...”.

Cậu không biết phải dùng từ nào cho hợp lý.

Lâm Nguyệt Loan không đợi Nhật Lãng nói hết câu cô đã thêm vào luôn: “Tớ ở một mình, tớ có thể chăm sóc bản thân mình được”. Trong lòng thì có chút bực bội nghĩ tại sao mẹ lại nói những điều đó với Minh Nhật Lãng chứ.

Minh Nhật Lãng không nghĩ mọi chuyện lại như thế này. Cô bằng tuổi cậu, cậu được bố mẹ và một dãy người hầu chăm sóc tận tình, cô thì bố mất, mẹ ở

xa, một mình sống độc lập. Trong lòng thấy xót xa, ba phần khâm phục bảy phần đáng thương.

Lâm nguyệt đưa cho Minh Nhật Lãng một li nước ấm rồi thêm đĩa điểm tâm hoa quả cho cậu: “Cậu ăn đi, hoa quả điểm tâm nhà tớ không cầu kỳ như nhà cậu đâu”.

Minh Nhật Lãng nhặt một chiếc kẹo vừng bỏ vào miệng và nói: “Không đâu, ngon lắm mà! Tớ thích ăn những thứ này hơn đồ nhà tớ”.

“Minh Nhật Lãng, nhà cháu ở đâu?”.

“Bạch Bình Châu ạ!”.

Bà Điền Tuệ Văn nghe xong và sửng người.

Bạch Bình Châu ở thành phố A giống như South Kensington ở London, giống Upper West Side ở New York, là khu đô thị cao cấp bậc nhất, đẹp nhất giữa những thành phố hoa lệ, những hộ gia đình giàu bình thường đều không dám hỏi ở đây. Nhà Minh Nhật Lãng lại ở khu này, vậy thì gia thế, bối cảnh gia đình không cần hỏi cũng có thể đoán được như thế nào rồi. Tuy nhìn quần áo, hành

động, lời nói và khí chất bà Điền Tuệ Văn cũng đoán được xuất thân của cậu rất tốt, thế nhưng không nhờ khi hỏi ra còn vượt cả dự đoán của bà.

Minh Nhật Lăng chọn mỗi loại điểm tâm đều ném một lượt, Lâm Nguyệt Loan thấy cậu ăn như vậy không yên tâm, liền nói: “Những thứ này bình thường cậu chưa ăn bao giờ, đừng ăn quá nhiều, cẩn thận không dạ dày không tiêu hóa được”.

“Tớ đói lắm, để tớ ăn nhiều một chút, không sao đâu”.

“Cậu đói, buổi tối không ăn cơm à?”.

“Chỉ ăn có một chút thôi”. Lúc đó Minh Nhật Lãng còn đang bận nghĩ xem làm thế nào để trốn được ra ngoài nên làm gì có tâm trạng mà ăn, chỉ ăn đại vài miếng cho xong.

“Cháu đói rồi thì đừng ăn đồ ăn vặt nữa, vừa may bác có mua vằn thắn tươi về, để bác đi nấu cho cháu ăn”.

“Mẹ, không còn sớm nữa, Minh Nhật Lãng phải về rồi”.

“Nấu vằn thắn nhanh lắm, để cậu ấy ăn xong rồi về”.

“VẬY ĐỂ CON ĐI NẤU”,.

“KHÔNG CẦN, ĐỂ MẸ NẤU CHO, CON NGỒI TIẾP BẠN ĐI”.

Bà Điền Tuệ Vãn vào bếp chuẩn bị mọi thứ, Lâm Nguyệt Loan và Minh Nhật Lãng ngồi đợi ngoài phòng khách, cô sốt ruột nhìn đồng hồ, đã 10h40 rồi.

“MINH NHẬT LÃNG NÀY, GIỜ NÀY LIỆU BỐ MẸ CẬU ĐÃ VỀ CHƯA? NẾU HỌ PHÁT HIỆN CẬU KHÔNG CÓ TRONG PHÒNG THÌ LO LẮNG LẮM ĐÂY!”.

“KHÔNG ĐÂU, BỐ MẸ TỚ ĐI DỰ TIỆC THÌ

sớm nhất cũng phải 12h mới về”.

“Hay là cậu gọi điện về cho bác Vương báo rằng đang ở nhà tớ, bảo bác ấy đừng nói với bố mẹ cậu, rồi len lén gọi bác Hồng đến đón cậu”.

Minh Nhật Lãng lắc đầu: “Không được, bác Vương mà biết thì bố mẹ tớ nhất định sẽ biết. Ở nhà ai cũng coi tớ là trẻ con, không được rời người lớn giây phút nào cả. Hận một nỗi không nhét tớ vào bụng mới yên tâm được ấy!”.

Ngập ngừng một lát cậu mới nói tiếp: “Tớ khó khăn lắm... mới có cơ hội chạy

ra ngoài, cậu đừng vội đuổi tớ về... được không?”.

“Tớ nào đâu có muốn đuổi cậu về chứ... chỉ là tớ không yên tâm. Cơ thể cậu... đêm tối thế này chạy đến tìm tớ, nhớ cậu bị làm sao thì trong lòng tớ sao chịu được?”.

Không phải thời loạn lạc, tên bay đạn lạc liên miên. Minh Nhật Lăng đến đây cũng không phải vượt chiến tuyến, phá khóa xiềng, thế nhưng cũng mạo hiểm chẳng kém. Bệnh của cậu, vết thương chưa lành, dường như để cậu đi trên

đường thì tai nạn bất cứ lúc nào cũng có thể ập đến. Lâm Nguyệt Loan càng nghĩ càng sợ hãi.

Cô nhấn mạnh: “Minh Nhật Lãng, sau này cậu nhất định không được thế nữa”.

Minh Nhật Lãng không đáp mà còn hỏi ngược lại: “Mấy hôm nay cậu không đến dạy kèm cho tớ là vì mẹ cậu đến à?”.

“Uh, mẹ tớ về đây có ba ngày rồi đi, vì thế tớ bảo thầy Châu nhờ Bạch Vân Tịnh đi thay tớ”.

“Vậy nếu mẹ cậu đi rồi, thì cậu sẽ

đến dạy kèm tớ tiếp chứ?”.

Ánh mắt Minh Nhật Lãng tràn đầy hi vọng, hi vọng ấy như đứa trẻ đang chờ đợi người ta cho kẹo, khiến trái tim Lâm Nguyệt Loan mềm nhũn, cô gật đầu không do dự: “Tớ sẽ đến”.

Món vẫn bốc nóng hôi, thơm lừng được đặt lên bàn. Minh Nhật Lãng chỉ nếm một miếng đã khen: “Ngon quá, tài nghệ nấu ăn của bác thật giỏi”.

“Không liên quan gì đến tài nghệ của bác đâu, vẫn thức này đã làm được ướp sẵn rồi, bác chỉ nấu lên mà thôi”.

Minh Nhật Lãng cảm cúi ăn liền mấy cái, miệng khen không ngớt: “Bác mua ở đâu thế, đây đúng là món vằn thắn ngon nhất mà cháu từng ăn”.

“Ở tiệm vằn thắn trong chợ đêm. Những hàng ăn trong ngõ hẻm nhiều khi còn ngon hơn thức ăn ở những nhà hàng lớn ấy chứ! Cái này là bác nấu, chứ nếu ở quán người ta dùng nước canh nấu ngay thêm ít rau thơm nữa, ngon hơn nhiều”.

“Bác cho cháu địa chỉ quán đó ở đâu, nhất định cháu phải đi ăn một chuyến”.

“À, cái này thì bác cũng không rõ, thành phố A thay đổi nhanh quá, bác chẳng quen gì cả. Đến quán đó phải rẽ năm bảy đường. Không sao đâu, Loan Loan nó biết, cháu muốn ăn thì bảo nó dẫn đi”.

Minh Nhật Lãng ngay lập tức quay sang hỏi Nguyệt Loan: “Khi nào đó chúng ta đi ăn nhé?”.

“Được, nhưng phải đợi cậu khỏi bệnh đã”.

Ban nãy dưới nhà bà Điền Tuệ Văn có nghe con gái nhắc đến “vết thương

chưa khỏi”, bây giờ lại nghe thấy “Khỏi bệnh đã”, cảm thấy vô cùng ngạc nhiên. Bà nhìn thì đâu thấy Minh Nhật Lãng có điều gì khác biệt. Chỉ là có chút yếu ớt thôi. Bà định hỏi nhưng nghĩ đi nghĩ lại rồi lại thôi.

Sau khi ăn xong bát vằn thắn, Lâm Nguyệt Loan đưa Minh Nhật Lãng xuống nhà. Bà Điền Tuệ Văn còn cẩn thận dặn dò: “Loan Loan, con dẫn bạn ra ngoài đường lớn, ở đó dễ bắt xe hơn”

“Con biết rồi”

“Cháu chào bác” Minh Nhật Lãng cúi

chào,

“Chào cháu”.

Cả hai xuống dưới tầng rồi cùng đi trong con hẻm nhỏ. Bây giờ đã hơn 11 h đêm, trăng đã lên cao, lòng người cô quạnh, thỉnh thoảng có tiếng ve thu kêu một hai tiếng, càng làm cho màn đêm tĩnh mịch hơn.

Đột nhiên Minh Nhật Lãng lên tiếng: “Con phố nhà cậu ở tên là phố Quan Thu đó”.

“Uh, nghe nói có người đã từng

chúng kiến rồi, nơi này trước đây là vùng được miêu tả trong bài thơ “Thư kinh. Châu Nam. Quan Thư”, vì thế nó được đặt tên là Quan Thư”.

“Thật à?”.

Lâm Nguyệt Loan cười và nói: “Ai biết thật giả được chứ, quê hương của Quỷ Cốc Tử còn bị người ta tìm ra tận ba nơi cơ mà. Các chuyên gia ai cũng có lý, chả biết phải tin ai mới đúng”.

Minh Nhật Lãng nói với vẻ rất chi là nghiêm túc: “Tớ lại tin rằng đây đúng là nơi trong câu thơ :”Quan Quan Thư Cựu,

tại hà chi châu”.

Lâm Nguyệt Loan quay sang nhìn cậu đúng lúc ánh mắt cậu cũng quay sang nhìn cô, bốn mắt đột ngột giao nhau khiến cả hai đỏ bừng mặt.

Cả hai không ai nói gì nữa rồi bên nhau đi hết phố Quan Thu, ra ngoài đường lớn. Đây chính là nơi hôm qua Lâm Nguyệt Loan yêu cầu Nguyễn Thần Dạ đỗ xe “tuyệt thế giai nhân”.

“Chúng ta đứng đây đợi taxi”.

Cả hai đứng chán chê bên đường mà

không có chiếc taxi nào đi qua. Con đường này không phải đường chủ chốt của thành phố A, xung quanh cũng không có bến xe bus hay xe lửa, taxi lại càng hiếm. Đêm khuya rồi chẳng lái xe nào lượn vào đây cả.

Lâm Nguyệt Loan lo lắng nói: “Đã hơn 11h đêm rồi, nếu không về kịp nhà trước khi bố mẹ cậu về thì nguy to, họ lại ra ngoài đi tìm, lúc đó lại có cơn lôi đình nổ ra đó. Hay là chúng ta đi thêm đoạn nữa, ra ngoài ngã tư sẽ có nhiều xe hơn”.

Chỉ có cách đó, hai người tiếp tục đi

về phía trước. Đi chưa được bao xa thì phía sau có tiếng xe ô tô vang lên, hai ngọn đèn pha rọi khá xa. Lâm Nguyệt Loan quay lại nhìn xem thế nào, đó là một chiếc xe thể thao mui trần chứ không phải taxi, cô thở dài rồi đi tiếp.

Chiếc xe màu đỏ đó giảm ga dần dần sau hai người, còi bấm liên tục: tu... tu ..tu...

Lâm Nguyệt Loan quay lại nhìn lần nữa, đó không phải là xe của Nguyễn Thần Dạ sao!

Trong xe, cầm lái là Nguyễn Thần

Dạ. Bên cạnh ghế phụ là một cô gái xinh đẹp, thế nhưng không phải cô gái tối hôm nọ. Đúng lúc cô gái ấy cũng đang nhìn Lâm Nguyệt Loan.

Nguyên Thần Dạ dừng xe, một tay dựa vào thành ghế, một tay đặt hờ trên bánh lái, cười và hỏi cô: “Em Lâm, tối thế này em còn đi đâu thế?”.

Lâm Nguyệt Loan cười đáp lại: “Em đi tiễn bạn”.

Theo tiếng Lâm Nguyệt Loan Minh Nhật Lăng bước lên một bước từ phía sau. Ánh điện đường chiếu rọi lên người

cậu. Nguyên Thần Dạ nhìn thấy và khựng lại. Cô gái ngồi bên cậu cũng không nhìn Lâm Nguyệt Loan nữa mà quay sang nhìn Minh Nhật Lãng, trong đôi mắt đầy vẻ ngạc nhiên.

Im lặng một hồi Nguyên Thần Dạ lấy lại nụ cười và nói: “Cậu là Minh Nhật Lãng?”.

Minh Nhật Lãng gật đầu: “Anh là anh Nguyên Thần Dạ khóa trên?”.

Học cùng một trường, tuy cả hai chưa bao giờ gặp mặt nhưng đã từng nghe đến tên nhau. Không cần phải giới thiệu

nhưng cả hai đều có thể nhận ra đối phương một cách chính xác.

“Lâm Nguyệt Loan, sao em tiễn Minh Nhật Lãng mà đi xa thế?”.

“Ở đây không bắt được xe nên bọn em định ra ngoài ngã tư xem thế nào”.

Nguyên Thần Dạ nghe xong có chút ngạc nhiên: “Minh Nhật Lãng này, không phải nhà cậu có lái xe đưa đi đón về sao?”.

Minh Nhật Lãng không đáp nhưng Lâm Nguyệt Loan đã lên tiếng thay cậu:

“Người ta muốn ngồi taxi không được à?”.

“Không phải không được mà là e rằng tối nay hai người không gọi được xe đâu”.

“Tại sao?”.

“Đài vừa thông báo, thành Đông có hai xe taxi bị cướp, taxi cả thành phố đều bắt tay cùng đi truy bắt rồi”.

“A, chết rồi, làm thế nào bây giờ?”.
Lâm Nguyệt Loan nói, Minh Nhật Lãng cũng chau mày.

Nhìn phản ứng của Minh Nhật Lãng và Lâm Nguyệt Loan cậu hiểu hai người họ đang nghĩ gì, cậu nói: “Nếu Minh Nhật Lãng không muốn gọi lái xe ở nhà thì anh có thể đưa em về một chuyến”.

Đúng thế, ngay trước mặt có xe còn gì. Lâm Nguyệt Loan dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn Minh Nhật Lãng, cậu chần chừ một lúc rồi gật đầu.

Minh Nhật Lãng ngồi phía sau xe, Lâm Nguyệt Loan nghĩ đi nghĩ lại vẫn không an tâm, cô dặn dò Nguyên Thần Dạ: “Anh đừng đi nhanh quá đây, phải

chậm chậm thôi”.

Nghĩ rồi lại nói tiếp: “Đặc biệt là qua những khúc cong, anh phải giảm tốc độ đó”.

Tiếp tục nghĩ rồi lại lên tiếng: “Còn nữa...”.

Cô còn chưa nói xong Nguyên Thần Dạ đã ngắt lời, cậu nửa đùa nửa thật nói: “Nếu em không yên tâm như thế vậy thì ngồi sao xe quản thúc anh đi. Cùng lắm là anh đưa em về chuyển nữa”.

Lâm Nguyệt Loan nghe rồi nghĩ ngợi,

sau đó lên xe, ngồi cạnh Minh Nhật Lãng ở hàng ghế sau: “Cũng được, em với anh đưa Minh Nhật Lãng về nhà”.

Trong lòng Minh Nhật Lãng thực sự rất vui, thế nhưng lại không muốn cô nửa đêm theo xe đi khắp nơi thế. Đặc biệt là đi xe cùng Nguyên Thần Dạ, thế là cậu nói: “Khuya thế này rồi cậu đừng đi nữa, về nhà nghỉ ngơi sớm đi”.

“Không được, tớ nhất định phải thấy cậu an toàn về đến nhà. Nếu không thì đêm nay làm sao mà ngủ ngon được”.

Minh Nhật Lãng nghe được những lời

quan tâm của cô như thế, trong lòng cảm giác rất ngọt ngào.

Nguyên Thần Dạ nhìn hai người thì thầm nhỏ to qua gương như thế, trong lòng cũng đã hiểu ra nhiều điều.

Love 3:

Nguyên Thần Dạ lái con xe mui trần màu đỏ đưa luôn cô bạn gái cùng xe về nhà. Cậu hôn nụ hôn tạm biệt lên má cô gái. Cô gái đó khi xuống xe còn quay sang nhìn Minh Nhật Lăng một cái.

Xe đi về hướng Bạch Bình Châu.

Càng tới gần Bạch Bình Châu đường càng rộng và thoáng. Con xe của Nguyên Thần Dạ vốn thuộc loại xe tốt, gặp được đường ngon càng phát huy tác dụng, đi nhanh như bay. Lâm Nguyệt Loan đành lên tiếng nhắc nhở cậu: “Nguyên Thần Dạ, không phải đã nói là anh nên đi chậm một chút sao”.

Nguyên Thần Dạ nhả ga giảm tốc. Cậu cười và nói: “Xe thể thao thì phải đi nhanh thế này, con xe tính năng cao mà đi chậm thế này thật là vô cùng phí phạm, em có biết không hả?”.

“Nếu một mình anh đi thì thích nhanh làm sao thì nhanh, thế nhưng lần này trong xe còn hai hành khách nữa đây, anh chịu khó đi chậm một chút đi”.

“Biết rồi, anh giảm một số nữa, được chưa?”.

Miệng cậu đang nói thế thì bất chợt trên đường có vật gì đó đột ngột vụt qua. Cậu phản ứng vô cùng nhanh liền phanh gấp. Tiếng phanh chói tai vang lên rồi xe dừng lại, người trên the theo quán tính vẫn lao về đằng trước.

Nguyên Thần Dạ có thắt dây an toàn

nên không bị ảnh hưởng lắm bởi thắng xe đột ngột. Lâm Nguyệt Loan và Minh Nhật Lãng ngồi sau không có dây an toàn, liền bị mất cân bằng. Trong giây phút thắng xe nhanh như điện xẹt ấy Lâm Nguyệt Loan đã quay sang ôm chặt Minh Nhật Lãng. Theo quán tính lưng cô chắt ngay vào thành ghế trước, Minh Nhật Lãng thì va vào người cô. Cô dùng thân mình che chắn cho cậu, hóa giải lực va chạm do thắng xe đột ngột gây lên.

“Hai người không sao chứ?”. Nguyên Thần Dạ quay lại nhìn hai người đã ôm thành một khối.

Lâm Nguyệt Loan kiềm chế vết đau ở lưng, cô vội hỏi Minh Nhật Lãng: “Cậu không sao chứ?”.

Minh Nhật Lãng ngồi thẳng người, Lâm Nguyệt Loan thì chần trặc cho cậu nên cậu không có gì nghiêm trọng. Không quan tâm đến vết thương của mình đang đau, cậu cũng vội hỏi lại cô: “Cậu không sao chứ? Cậu bị va có đau không?”.

“Tớ không sao, cậu không sao chứ?”.

“Tớ thực sự không sao, cậu thực sự không sao chứ?”.

Nguyễn Thần Dạ nghe hai người hỏi qua hỏi lại, không nén được liền lên tiếng: “Ê ê ê, hai cái người này, đang đọc khẩu lệnh đấy à?”.

Nghĩ ra cái tên gây họa đang ngồi cạnh, cô lập tức lên tiếng chất vấn cậu: “Anh lái xe thế nào đấy hả? Sao đột nhiên lại thắng xe?”.

“Có con mèo đột nhiên chạy qua, anh làm gì có cách nào khác??”.

“Cũng may là em đã bảo anh giảm ga chứ không thì thắng xe một cái xe có mà bay đi mất. Anh Nguyễn Thần Dạ này,

em xin anh đi chậm một chút nữa, chậm hơn nữa đi”.

Sau trận thắng xe kinh hãi ấy Nguyễn Thần Dạ đã đi xe với tốc độ ốc sên chạy và lái xe đến cửa bên của biệt thự họ Minh theo chỉ dẫn của Minh Nhật Lãng.

Minh Nhật Lãng xuống xe và cảm ơn Nguyễn Thần Dạ sau đó lưu luyến tạm biệt Lâm Nguyệt Loan. Cậu quay người đẩy cửa thì phát hiện không đẩy được, ban nãy cậu đi chỉ khép hờ, vậy mà bây giờ bị khóa rồi. Không vào được nữa, Minh Nhật Lãng đứng sững ngay tại chỗ.

“Vậy làm thế nào bây giờ?”. Lâm Nguyệt Loan cũng sốt ruột theo.

“Xem ra chỉ còn cách đi bầm chuông cửa trước thôi. Cửa bên hông vườn hoa này bình thường chỉ có thợ làm vườn ra vào, không có chuông cửa, càng chẳng có ai để ý”.

“Chết, hay là bị bác Vương phát hiện rồi”.

Nguyên Thần Dạ nghe thế liền xuống xe nhìn quanh: “Minh Nhật Lăng, hay là cậu trèo tường vào đi. Tuy tường khá cao nhưng tôi đỡ một cái là cậu có thể lên

được. Cậu chỉ cần lên được bên này, sau đó nhảy xuống là được”.

Cậu nói thì quá nhẹ nhàng đấy, nếu là Tiêu Tinh Dã thì dùng cách này là đi được. Thế nhưng Minh Nhật Lăng thì không thể được.

“Không được, cách này nhất định không được”. Lâm Nguyệt Loan phản đối kịch liệt.

Sự phản đối kiên quyết của Lâm Nguyệt Loan cùng với sắc mặt khó coi của Minh Nhật Lăng khiến Nguyên Thần Dạ nhớ lại lời của Hứa Bảo Nhi đã từng

nói với cậu, Minh Nhật Lãng bị rạn xương sườn nên nghỉ ở nhà dưỡng bệnh.

Nghĩ ra thế cậu liền đập trán mình một cái rồi nói: “Ô, tôi quên mất, vết thương của cậu chưa khỏi, đúng không? Vậy thì không thể trèo tường được rồi. Không có cách nào khác, đi, chúng ta đi bấm chuông cửa trước vậy”.

Chỉ còn có cách đó, ba người lại lên xe đi men theo tường đến cổng chính. Xe vừa đỗ xuống thì một chiếc xe khác đi vượt lên.

Minh Nhật Lãng nhìn thấy xe đó liền

nói: “Xong rồi, bố mẹ tớ về rồi”.

Lâm Nguyệt Loan cũng “đau khổ”
nói: “Sao mà đen thế chứ, bị bắt tại trận
rồi”.

Nguyên Thần Dạ lắc đầu nói:”Nếu
mà cậu có thể trèo tường thì đã chẳng có
chuyện gì”,

Không còn đường nào để thoát, Minh
Nhật Lăng chỉ còn cách xuống xe đứng ở
cổng chờ cho chiếc xe kia đỗ lại.

Bà Minh vô cùng ngạc nhiên và
xuống xe, hỏi con với thái độ khó hiểu: “

A Lãng, sao con lại đứng ở cổng thế này? Con ra ngoài sao?”.

Ông Hạo Thiên cũng xuống xe và đẩy ngay chiếc xe bên cạnh. Lâm Nguyệt Loan và một cậu con trai lạ đang đứng bên cạnh xe, con trai ông đi từ đâu về thế này?

Ánh mắt ông Hạo Thiên lướt qua một cái, Lâm Nguyệt Loan liề ngoan ngoãn cúi chào: “Cháu chào bác trai”.

Những lời cô nói đánh động bà Minh, bà quay sang hỏi cô: “Lâm Nguyệt Loan, chuyện này là thế nào? A Lãng đang ở

nhà dưỡng bệnh, bác sĩ Thành đã dặn không được cho nó ra ngoài, cháu dẫn nó đi đâu thế hả?”.

“Mẹ, không liên quan gì đến Lâm Nguyệt Loan, là con tự ra ngoài tìm bạn ấy. Bạn ấy cũng bị con làm cho giật mình nên mới vội vã giục con về nhà”.

Bà Minh nghe vừa lo vừa giận: “A Lãng, sao con không biết nặng nhẹ là thế nào thế hả, đã bị thương còn đi lung tung. Nhớ xảy ra chuyện thì làm thế nào hả?”.

“Chẳng phải không làm sao sao, con bình an về nhà rồi này”.

“Con ấy, phải suy nghĩ đến cái nhờ may chứ! Nhờ may có chuyện gì xảy ra thì con bảo mẹ phải làm thế nào hả”.

Ông Hạo Thiên đứng bên này giờ mới lên tiếng: “Được rồi, được rồi, A Lãng đã về nhà an toàn rồi có nói nữa cũng bằng thừa. A Lãng, con mau theo mẹ vào nhà đi, đi cả đêm rồi chắc là mệt lắm, mau đi tắm rồi đi ngủ”.

Bà Minh thở dài rồi không nói gì nữa. Lái xe đã kêu người mở cửa sẵn, bà đi lên ôm vai con đi vào nhà. Minh Nhật Lãng vừa đi cạnh mẹ vừa ngoái đầu lại

lưu luyến nhìn Lâm Nguyệt Loan,

“Tạm biệt cậu, Lâm Nguyệt Loan”.

“Tạm biệt”.

Đợi hai mẹ con vào nhà xong ông Hạo Thiên mới hỏi cặn kẽ Lâm Nguyệt Loan nguyên do cậu lại đi cùng cô. Lâm Nguyệt Loan thành thực kể hết với ông, nào là từ chợ đêm về thì thấy cậu đứng đợi dưới nhà, rồi mời cậu lên nhà ăn điểm tâm uống nước, rồi vì sao lại ngồi nhờ xe Nguyên Thần Dạ... chỉ là không hề nói đến những lời nói chuyện của mấy người.

Không chỉ ông Hạo Thiên mà ngay cả Nguyên Thần Dạ cũng chăm chú nghe cô nói từng chữ một.

Nghe xong ông Hạo Thiên nói: “Là thế à, xin lỗi cháu, A Lãng lại mang phiền phức cho cháu rồi. Cảm ơn cháu nữa Nguyên Thần Dạ, cảm ơn vì đã đưa A Lãng về nhà giùm bác”.

Lâm Nguyệt Loan và Nguyên Thần Dạ cùng lên tiếng: “Không có gì ạ”.

Con xe màu đỏ lại quay lại đường cũ. Màn đêm tối đen như mực, phố đèn như từng ánh sao cứ lấp lánh bên ngoài xe,

cảm giác như nhắm mắt một cái là không thấy ánh sáng đó đâu nữa.

Nguyên Thần Dạ suy nghĩ một lúc rồi mới lên tiếng: “Minh Nhật Lãng này, đúng là trăm nghe không bằng một thấy”.

Lâm Nguyệt Loan nửa cười nửa nghiêm túc: “Ngôi vị đẹp trai đệ nhất Thần Quang của Nguyên Thần Dạ đã bị thua bởi cậu ấy mà, anh tâm phục khẩu phục chưa?”.

Nguyên Thần Dạ làm bộ và nói: “Ai ya, thiên hạ có người như thế này bây giờ anh mới biết mình đã thành nê trư lại

câu”.

(nê trư lại câu: Dùng đễ chỉ những người ti tiện, thô bỉ)

Lâm Nguyệt Loan bật cười thành tiếng, cô nói: “Đây không phải những lời Bảo Ngọc nói Tần Chung sao, khen cho anh đã dùng nhanh và đúng lúc”.

“Một người quý như châu ngọc thế, không hiểu sao bố mẹ cậu ấy sinh được không biết”.

“Sao lại không sinh được, cũng mang thai mười tháng rồi sinh ra, ăn ngũ cốc

mà lớn lên. Chỉ có điều, cũng hạt thóc hạt gạo ấy mà tạo ra bao người khác nhau mà thôi”.

“Đây mới là vấn đề cần giải đáp, sao cùng hạt gạo như thế mà lại tạo ra hàng trăm người khác nhau được!”.

“Câu hỏi này giao cho các nhà triết học suy nghĩ đi”.

Lần này Lâm Nguyệt Loan cho phép Nguyên Thần Dạ đưa về tận nhà, , con phố nhỏ nửa đêm không một bóng người hay tiếng động, ánh đèn mờ mờ ảo ảo, một mình đi vào đó cũng có chút sợ hãi.

“Nhà em ở kia à?”. Nguyên Thần Dạ chỉ lên trên lầu, nơi căn phòng duy nhất còn sáng ánh điện. “Đó phải không”.

Lâm Nguyệt Loan nhìn theo tay cậu chỉ lên, đúng là nhà mình. Cô biết mẹ cô vẫn chưa ngủ và đang đợi cô về. Trong lòng cảm thấy vô cùng ấm áp, nửa đêm về nhà có ánh đèn sáng đang đợi mình, cảm giác ấy thật hạnh phúc.

Đúng lúc đó có bóng người đi ra gần cửa sổ, là mẹ cô đang đứng trên nhìn xuống. Ồ, Nguyệt Loan vẫy tay với mẹ rồi quay sang nói với Nguyên Thần Dạ:

“Cảm ơn anh đã đưa em về nhà, bye bye”.

Nguyên Thần Dạ cũng nhìn người đứng bên cửa sổ và hỏi cô: “Đó là ai? Mẹ em à?”.

“Uh”. Lâm Nguyệt Loan gật đầu rồi xuống xe.

Nguyên Thần Dạ cũng vội xuống xe rồi khẽ cúi xuống hướng về người trên cửa sổ, bà Điền Tuệ Văn trên đó cũng gật đầu. Lâm Nguyệt Loan hơi bất ngờ, cô không ngờ người trên gác dưới gác như thế mà Nguyên Thần Dạ vẫn rất lễ phép

với người lớn.

“Em Lâm, mau lên gác đi, nếu mẹ em hỏi ai đưa em về thì em đừng nói anh Nguyên Thần Dạ là “hôn vũ song toàn” nhé, nhớ phải nói là Nguyên Thần Dạ “phúc hữu thi thư khí tự hoa” đấy nhé!”.

Lâm Nguyệt Loan cười nói: “Anh đúng là biết đắp vàng lên mặt, mau về nhà đi, đừng lái xe đi lung tung nữa”.

“Ok, em lên nhà là anh về, mau về ngủ đi”.

Lâm Nguyệt Loan chạy ngay lên gác,

vừa vào cửa mẹ cô đã hỏi: “Loan Loan, không phải con tiễn Minh Nhật Lãng về sao? Cậu con trai kia là ai?”.

“Mẹ à, con với Minh Nhật Lãng ra ngoài ngã tư vẫy taxi nhưng không có, lúc ấy gặp anh Nguyễn Thần Dạ học khóa trên nên anh ấy lái xe đưa Minh Nhật Lãng về rồi mới đưa con về”.

Vừa nói cô vừa ra cửa sổ, Nguyễn Thần Dạ đứng dưới lầu nhìn lên, thấy cô đứng bên cửa sổ liền vẫy tay tạm biệt rồi lái xe đi.

Hôm nay là đêm cuối cùng hai mẹ

con ngủ với nhau, nên hai người tranh thủ tâm sự. Có nhiều chuyện bà Điền Tuệ Văn cũng nên nói với cô con gái mười sáu tuổi này lắm.

“Loan Loan, con 16 tuổi rồi, chuyện yêu sớm cũng là việc thường thấy ở trường học, con có thích bạn nam nào không?”.

Không nghĩ mẹ sẽ hỏi câu này nên ngại ngần đáp: “Mẹ, con không có mà, con luôn chăm chỉ học hành”.

Bà Điền Tuệ Văn lại đổi cách khác hỏi con: “Minh Nhật Lãng, Tiêu Tinh Dã

và Nguyễn Thần Dạ cũng đều học trường con à?”.

“Vâng, con với Minh Nhật Lãng, Tiêu Tinh Dã là bạn học cùng lớp, Nguyễn Thần Dạ là anh học lớp 11”.

“Loan Loan, bình thường ba người đều chơi thân với con à?”.

“Không ạ, con với Tiêu Tinh Dã thân hơn, còn Minh Nhật Lãng do dạo gần đây con dạy kèm bạn ấy nên mới tiếp xúc nhiều, Nguyễn Thần Dạ thì càng ít, do không học cùng khóa mà”.

“Sao con phải dạy kèm Minh Nhật Lãng, cậu ấy học không tốt à? Nhìn cũng rất thông minh mà”.

Lâm Nguyệt Loan trả lời đơn giản:

“Đợt này cậu ấy bị rạn xương nên nghỉ ở nhà, vì thế đợt này con đến dạy kèm cậu ấy”.

“À, mấy hôm mẹ về con không đến dạy cậu ấy, đúng không?”

“Vâng, con bảo thầy giáo cử một bạn khác đến dạy rồi”.

“Thế nhưng cậu ấy lại lén lút ra ngoài

tìm con. Loan Loan, có phải Minh Nhật Lãng thích con rồi không?”.

Mẹ đột nhiên hỏi thẳng như thế khiến mặt Lâm Nguyệt Loan đỏ bừng, trong bóng tối nên không ai nhìn thấy, nhưng cô cảm giác hai má mình nóng ran. Mãi sau mới đáp lại: “Mẹ, Minh Nhật Lãng... bạn ấy đâu có nói thích con”.

“Cậu ấy còn phải nói sao? Tâm tư cậu ấy ngay cả người mù cũng nhận ta. Loan Loan, chắc là con cũng cảm thấy đúng không? Con gái ở độ tuổi này nhạy cảm lắm”.

Lâm Nguyệt Loan thừa nhận: “Vâng, con đã cảm thấy từ lâu rồi. Thế nhưng mẹ ơi, con thực sự không hiểu, sao bạn ấy lại thích con”.

“Sao con lại nói thế chứ, con cảm thấy mình không tốt sao? Không xứng để cậu ấy thích sao?”.

“Không phải vậy đâu mẹ, đương nhiên là con thấy mình tốt. Thế nhưng lớp con có một bạn là hoa khôi trường, tên Bạch Vân Tĩnh, bạn ấy vô cùng xinh đẹp, quan hệ với Minh Nhật Lăng cũng tốt. Chẳng có lí gì mà bạn ấy không thích

Bạch Vân Tĩnh mà lại đi thích con cả”.

Câu hỏi này đã khiến Nguyệt Loan khó chịu trong lòng lâu lắm rồi. Hôm nay mẹ đã hỏi cặn kẽ như thế cô liền nói ra. Ban đầu khi cảm thấy Minh Nhật Lăng có tình cảm với mình, cô cảm thấy rất ngạc nhiên, cứ như trúng số bất ngờ vậy, là việc hoàn toàn không hề nghĩ tới. Dù ngạc nhiên nhưng sâu trong đáy lòng cô cũng có cảm giác với cậu. Có một chàng trai xuất sắc thế này để ý, con gái ai lại chả cảm thấy tự hào chứ. Thế nhưng cảm giác tự hào được thích có chút gì đó không thật, giống như bong bóng xà

phòng bảy màu rực rỡ, dưới ánh nắng mặt trời thì trong suốt và lung linh như thủy tinh thể nhưng chỉ cần chạm nhẹ một cái là tan biến mất.

“Loan Loan, có lúc thích một người không bởi vì người ta xinh đẹp. Mà là bởi vì, cậu ấy hoặc cô ấy có thể làm cảm động trái tim mình”.

Lâm Nguyệt Loan nửa hiểu nửa không, cô hỏi lại: “Con cứ nghĩ rằng, thích một người phải bắt đầu từ vẻ bề ngoài. Vẻ ngoài xinh đẹp càng khiến người ta thích mình hơn chứ?”.

“Nếu như chỉ dựa vào vẻ ngoài thì con phải thích Minh Nhật Lăng mới đúng chứ, thế sao con lại thân với Tiêu Tinh Dã hơn?”.

“Mẹ, Minh Nhật Lăng quá chói sáng, giống như tên cậu ấy vậy, mặt trời sáng trên cao, chỉ tỏa ra ánh sáng chứ không nên nhìn. Chỉ có thể đứng từ xa để chiêm ngưỡng thôi”.

“Cậu bé này đúng thực là bối cảnh xuất thân quá xuất sắc. Còn Nguyên Thần Dạ sao, cậu ấy cũng không phải con nhà tầm thường đúng không?”.

“Vâng, nhà cậu ấy là con cháu nhà giàu, con nghe nói quỹ học bổng trường con cũng có phần của nhà họ Nguyễn”.

“Nếu nói như thế thì gia đình Tiêu Tinh Dã là bình thường hơn một chút”.

“Vì thế con mới thân với Tiêu Tinh Dã hơn đó. Bởi vì hoàn cảnh gia đình khá giống nhau, chúng con sẽ dễ chơi hơn. Quan tâm chăm sóc như anh chị em vậy. Tiêu Tinh Dã cũng cừ lắm mẹ ạ, cậu ấy là thiên tài thể thao, môn gì cậu ấy cũng xuất sắc, từ chạy bộ, bơi lội, nhảy cao, nhảy xa cho tới bóng đá”.

“Câu ấy đối với con thì sao? Cũng như là anh em sao?” Bà Điền Tuệ Văn hỏi cặn kẽ. Những bậc cha mẹ thông thường sẽ không hỏi cô con gái 16 tuổi của mình những câu hỏi thế này. Thế nhưng bà không giống họ, một năm bà chỉ có thể hỏi hai lần, cần hỏi cần quan tâm quan trọng hơn.

Lâm Nguyệt Loan chột nói: “Mẹ ơi, Tiêu Tinh Dã đã từng nói thích con”.

“Con thì sao, có thích cậu ấy không?”.

“Con thích ở cạnh cậu ấy, giúp cậu ấy

đọc sách, ôn bài, ghi bài cho, sau khi tan học ngồi xe cậu ấy về nhà. Thế nhưng con chỉ coi cậu ấy là bạn thân”.

“Vậy Tiêu Tinh Dã có đồng ý coi con là bạn thân không?”.

“Đồng ý chứ”. Điền này cô với Tiêu Tinh Dã đã thỏa thuận ngầm với nhau rồi. “Mẹ, yêu sớm là không tốt, phải không ạ?”.

Bà Điền Tuệ Văn làm ở công ty nước ngoài nhiều năm rồi nên bà chịu ảnh hưởng nhiều của người phương Tây. Bà cảm thấy yêu đương là tự do của con trẻ,

vì thế không cảm thấy sợ hãi hay lo lắng về chuyện yêu sớm, bà nghĩ những cô cậu thiếu niên trẻ tuổi có tình cảm với đôi phương trong giai đoạn này là một điều bình sinh.

Vì thế bà rất cởi mở khi nói với con: “Tình yêu tuổi học trò ấy mà, do cả hai đều chưa trưởng thành nên ít có kết quả lắm! Cũng chính bởi chưa trưởng thành cho nên tình yêu đầu ở giai đoạn này đều rất đẹp và trong sáng. Tình yêu của thời niên thiếu hoàn toàn là do nhu cầu tình cảm, chỉ đơn thuần là tôi thích bạn, bạn thích tôi. Hoàn toàn không như người lớn

sẽ suy nghĩ đến những vấn đề thực tế. Điều kiện nhà cậu ấy thế nào? Công việc tốt không? Thu nhập cao không? Tương lai hoàn toàn nằm trong những vấn đề nhà cửa, xe cộ. Tình cảm học trò là tình cảm trong trắng không có tì vết, mẹ cảm thấy chẳng có gì không tốt cả”.

Johann Wolfgang von Goethe đã viết trong “Phiền não mà thiếu niên duy trì” rằng: Có thiếu nữ nào không tiếc xuân, có chàng trai nào không chung tình.

Puskin năm 14 tuổi đã viết về tình yêu đầu tiên của mình thế này: Một trái

tim đầy nhiệt huyết đã bị chinh phục rồi.
Tôi thừa nhận, tôi đã rơi vào lưới tình.

Những cô cậu thanh thiếu niên trong
thời kỳ thanh xuân có những rung động
đầu đời không gì đáng chê trách cả.

Lâm Nguyệt Loan nghe xong cảm thấy
rất ngạc nhiên: “Mẹ, con không nghĩ mẹ
sẽ nói thế đâu. Tư tưởng của mẹ thật cởi
mở”.

“Đương nhiên, có điều mẹ phải nhắc
nhở thế này: Mẹ đồng ý cho yêu sớm,
đồng ý nhu cầu tình cảm về mặt tinh thần,
nhưng mẹ kiên quyết phản đối những

hành vi tình dục ở tuổi này, điều đó sẽ dẫn đến những hậu quả khôn lường”.

“Dạ thưa mẹ...” Lâm Nguyệt Loan đỏ bừng mặt.

Đêm đó hai mẹ con nói chuyện đến nửa đêm rồi mới朦胧 lung chìm vào giấc ngủ.

Love 4:

9 h sáng hôm sau.

Lâm Nguyệt Loan thu dọn hành lý giúp mẹ, hai mẹ con đang định ra sân

bay thì chuông cửa bỗng đổ chuông. Lâm Nguyệt Loan chạy ra ngoài mở cửa, cô sững lại, đứng trước cửa lại là bà Minh.

Thấy con gái đứng yên ngoài cửa, bà Điền Tuệ Văn cũng ngó ra nhìn rồi hỏi: “Loan Loan, đây là...”.

Bà Minh cũng nhìn thấy người phụ nữ trong nhà, ánh mắt bà nhìn sang bà Điền Tuệ Văn rồi nói: “Chào chị, chị là bà Lâm? Tôi là mẹ cháu Minh Nhật Lãng”.

Mẹ Minh Nhật Lãng tự mình tìm đến đây, không biết có chuyện gì? Đương nhiên là không phải để nói chuyện phiếm

rồi, bà Tuệ Văn cũng chững lại. Sau đó vội lên tiếng: “Chào chị, mời chị vào nhà”.

Bà Minh bước vào và nói: “Xin lỗi chị tôi đến quá đường đột. Không liên lạc gì mà đã đến chơi, thật lẽ quá. Tôi cũng không có điện thoại của nhà nên...”.

Nói xong bà đưa mắt nhìn túi hành lý đang xếp dỡ: “Chị Lâm, chị sắp ra ngoài à?”.

“Vâng, chị Minh, thật ngại quá, tôi e không tiếp đón chị chu đáo được, tôi 10

giờ phải lên máy bay rồi”.

“Là tôi nên ngại mới đúng, đến làm phiền không đúng lúc. Chị Lâm, nếu chị cho phép tôi sẽ đưa chị ra sân bay. Xe tôi ở dưới nhà”.

Xem đồng hồ, bà Điền gật đầu đồng ý: “Vậy làm phiền chị Minh rồi”.

Chiếc xe chất lượng cao lao vút đi trên đường bằng phẳng của thành phố A, cảm giác cứ như không phải xe đang đi vậy. Lâm Nguyệt Loan ngồi trên ghế phụ, trong lòng lo lắng khắp khởi. Thỉnh thoảng lại nhìn qua gương chiếu hậu, cảm

giác giữa hai hàng ghế trước sau có tấm màn cách âm và ngăn cản, chẳng nhìn thấy mẹ và bà Minh, càng không biết hai người đang nói chuyện gì với nhau.

Xe đến sân bay rồi mà người ngồi sau vẫn chần chừ không xuống xe, lâm, Nguyệt Loan chịu khó ngồi đợi, đợi đến lúc không đợi được nữa cô mới nhẹ nhàng gõ cửa kính ô tô, nhắc nhở hai người đang nói chuyện vô cùng say mê.

Lát sau bà Điền Tuệ Văn mới bước xuống xe, quanh mắt hoe đỏ. Bà Minh nói với ra ngoài với Nguyệt Loan: “Cháu

tiền mẹ đi nhé, bác ngồi đợi trong xe”.

Thấy Lâm Nguyệt Loan và mẹ đi vào trong rồi, ánh mắt mà Minh mới lộ rõ vẻ thương cảm. Nghĩ rồi bà lấy điện thoại ra và gọi: “Alo, A Lãng à...”.

Lâm Nguyệt Loan cứ đợi mẹ sẽ nói cho mình nghe chuyện bà nói với bà Minh, thế nhưng bà Điền không nói gì cả. Chỉ đến khi gần vào đường ra máy bay, bà mới nói: “Loan Loan, sau này mẹ không ở bên cạnh, bác Minh sẽ chăm sóc con thay mẹ”.

Lâm Nguyệt Loan nghe nói mà giật

mình: “Mẹ, mẹ nói cái gì thế? Sao con phải cần bác ấy chăm sóc?”.

“Mẹ đã nhờ người ta chăm sóc con rồi, Loan Loan, con không biết rằng...”. Bà Điền Tuệ Văn nheo ngào không biết nói thế nào.

“Nói chung, bác Minh là người mẹ tin tưởng và cũng muốn nhờ cậy. Tuy bác ấy vì con trai mình nên mới miễn cưỡng chấp nhận chăm sóc con, thế nhưng bà ấy có thể quan tâm trong sóc đến những người khác ngoài con mình như thế *là mẹ yên tâm lắm rồi”.

(Câu gốc: Yêu mái nhà, yêu cả con chim, yêu con mình, ngoài con mình ra còn những đứa trẻ khác nữa)

“Thế nhưng, mẹ...”.

Lâm Nguyệt Loan chưa nói hết câu thì mẹ cô đã buông hành lý và ôm chặt cô vào lòng. Có những giọt nước mắt ấm áp rơi trên cổ cô.

“Mẹ”.

Hai mẹ con lần nào gặp nhau cũng thế, ở bên nhau thì ít mà chia ly thì nhiều, cảnh tiễn biệt lần nào cũng đầy nước

mắt. Bà Điền Tuệ Văn là phụ nữ lập nghiệp, trên thương trường có thể đánh nhau chảy máu chứ không rơi lệ, trong cuộc sống thì lại là người sống nội tâm và trầm tĩnh. Lâm Nguyệt Loan chưa bao giờ thấy mẹ khóc, cảm nhận được sự khác biệt, cô ngạc nhiên hỏi: “Mẹ, có phải... sau này mẹ không về thăm con nữa không?”.

Sâu xa trong lòng cô đã có dự cảm không tốt.

Bà ngập ngừng một hồi rồi mới nói: “Loan Loan, mẹ và chồng sẽ cùng di cư

sang Canada. Lần này về thăm con là lần cuối cùng”.

Trong khoảnh khắc ấy sự cô đơn bao phủ như lần đầu tiên hai người chia xa, người đến người đi trong sân bay bỗng dung trở nên thật mơ hồ. Lâm Nguyệt Loan một mình đứng giữa nơi đó, mắt nhìn xung quanh, cảm giác như nhìn thấy những người thân cạnh mình lần lượt ra đi, một mình cô ở lại... nước mắt từ bao giờ đã vây quanh khoe mắt, từng giọt, từng giọt rơi xuống giống như trái tim đang tan vỡ từng mảnh, từng mảnh.

Bà Tuệ Văn cũng nước mắt lưng tròng: “Loan Loan, mẹ đã gửi một khoản tiền vào thẻ của con. Sau khi ra nước ngoài mẹ vẫn tiếp tục gửi. Cũng đã nhờ được bác Minh chăm sóc con nên mẹ cũng yên tâm phần nào”.

Lâm Nguyệt Loan không nói thêm được câu nào nữa, cô cứ đứng im như khúc gỗ, nước mắt không ngừng tuôn rơi.

Bên tai vang lên tiếng nói của nhân viên sân bay, nhắc nhở hành khách chuẩn bị vào đăng ký. Bà Tuệ Văn lau nước mắt và nói với con: “Loan Loan, mẹ đi

đây”.

Bà vừa nói vừa bước lên định ôm Lâm Nguyệt Loan lần cuối. Thế nhưng cô lùi lại một bước, tránh xa bà. Đôi tay bà đưa ra rồi sững lại giữa không trung, bà thở dài rồi kéo hành lý đi về phía đường ra máy bay.

Thấy bóng mẹ sắp biến mất, Lâm Nguyệt Loan không kiềm chế được nữa, cô gào khóc: “Me... nếu biết có ngày hôm nay... tại sao ngày đó mẹ còn sinh con ra làm gì?”.

Lời nói như xé nát tâm can, nước mắt

càng lăn dài trên má. Nhìn theo bóng mẹ đã dừng lại, ngập ngừng, thế nhưng cuối cùng vẫn rẽ vào đường thông đạo.

Lâm Nguyệt Loan tuyệt vọng nhắm mắt lại, bầu trời trước mắt tối sầm một màu.

Thiếu nữ mỏng manh như cành liễu đang khóc như mưa trong sân bay khiến ai đi qua cũng ngoái lại nhìn bằng ánh mắt khó hiểu, vừa lạ lẫm vừa thương xót. Cuộc chia ly thế nào khiến cô khóc thảm thiết như thế chứ?

Lâm Nguyệt Loan bước ra ngoài cửa

lớn phía sân bay cũng là lúc đồng hồ điểm 10 giờ. Một chiếc máy bay vừa cất cánh trên đỉnh đầu, có phải mẹ đã đi chuyến đó không?

Đi rồi, đi hết rồi. Bố tử biệt, mẹ sinh ly, những người thân thiết với cô nhất trên đời này giống như chiếc máy bay kia, đã bay càng lúc càng xa trong những ngày thu lạnh gió...

Càng nghĩ càng nghĩ Lâm Nguyệt Loan càng cảm thấy bi thương. Bước chân đã không thể cất lên được nữa, hai chân chững lại ở ngay bậc thang, cô ngồi

xuống thu gói lại trong hai cánh tay và vùi đầu vào đó mà khóc nức nở. Từ bây giờ về sau, cô chỉ có một mình. Ngoài đôi tay này ra cô còn có thể trông chờ vào đôi tay khác nâng đỡ mình sao?

Không biết đã khóc bao lâu nữa, một đôi tay ấm áp đặt lên vai cô. Cô nấc nghẹn nhìn lên, là Minh Nhật Lãng đang đứng trước mặt cô, đôi mắt màu xanh ấy cũng đầy niềm đau và nước mắt. Đôi mắt ấy với đôi mắt cô bây giờ như sinh đôi, chẳng phân biệt được ai với ai.

Vì đôi mắt ấy đã dạy cho Lâm Nguyệt

Loan hiểu rằng, nỗi đau của cô không cần phải nói ra, nhưng Minh Nhật Lãng có thể cảm nhận được và chia sẻ nó với cô. Bất giác cô dựa vào vai cậu và khóc, nước mắt ướt đẫm đôi vai cậu. Minh Nhật Lãng cũng khóc, lặng lẽ, nhuốm ướt mái tóc cô. Cậu không biết cách nói những lời ấm áp, dễ nghe để an ủi cô, cậu chỉ biết thật lòng ở bên người con gái mà cậu yêu thương. Đau nỗi đau của cô, bi nỗi lòng của cô...

Bạn đã bao giờ thực lòng yêu một người? Nụ cười của người ấy khiến bạn vui, nỗi đau của người ấy khiến bạn

buồn, niềm vui nổi buồn cứ vây quanh tâm trạng của bạn. Khi nhìn thấy người ấy đau buồn mà rơi lệ, bạn sẽ cảm thấy trái tim mình như bị dao cứa...

Sau khi về đến thành phố B bà Điền Tuệ Văn liền chuẩn bị mọi thủ tục giấy tờ để giao quyền giám hộ con gái cho bà Minh, nhờ bà giám hộ con gái thay mình. Sau khi nhờ luật sư làm mọi thủ tục giấy tờ hoàn chỉnh, bà lấy danh nghĩa người giám hộ của cô để đưa Lâm Nguyệt Loan về sống trong nhà mình.

Nói thế nào Lâm Nguyệt Loan cũng

không muốn đi, bà Minh nói: “Bây giờ bác là người giám hộ của cháu, bác phải thực hiện nghĩa vụ theo pháp luật, chăm sóc và bảo vệ an toàn cho cháu. Nếu bác để cháu ở đây không chăm lo gì, nếu cháu có chuyện bác phải chịu trách nhiệm trước pháp luật”.

“Bác Minh ạ, một mình cháu ở đây mấy năm rồi, cháu chăm sóc được mình, không có chuyện gì đâu ạ”.

“Đợi đến lúc có chuyện thì đã muộn rồi. Đừng cứng đầu nữa, cháu mau thu dọn đồ đạc rồi đi cùng bác. Bác nhất

định phải đưa cháu về nhà”.

Lâm Nguyệt Loan im lặng không nói gì, bà Minh dịu giọng lại và nói: “Mẹ cháu cũng có nỗi khổ riêng, tuy không chăm sóc cháu được nhưng đã dặn dò bác chăm sóc giúp cháu. Cháu đến nhà bác tuyệt đối sẽ không có cảnh người trên người dưới mà đối xử đâu, bác sẽ chăm sóc cháu thật tốt”.

“Bác Minh, cảm ơn ý tốt của bác, thế nhưng cháu không đi khỏi đây đâu. Đây là nhà của cháu”. Lâm Nguyệt Loan lí nhí nói, thế nhưng giọng điệu rất kiên quyết,

không thay đổi.

Minh Nhật Lãng sốt ruột đợi ở nhà.

Bà Minh đã chuẩn bị sẵn phòng riêng cho Lâm Nguyệt Loan đầu ra đây rồi thế nhưng chốc chốc cậu lại đi ra đi vào ngó xem còn cần cái gì nữa không. Đột nhiên nghe thấy tiếng xe dưới nhà, cậu lao như bay ra ngoài ban công ngó xuống. Ông Minh đang đọc báo ở đó thấy con

“ A Lãng, chậm thôi con, đừng chạy thế”.

Thấy mẹ một mình bước ra từ trong

xe, cậu buồn bã cúi mặt xuống, đôi mi cũng ủ rũ theo. Cậu lo lắng cô không muốn đến, quả nhiên như thế thật.

“ A Lãng, Lâm Nguyệt Loan thực sự rất cứng đầu, cho dù mẹ nói thế nào cũng nhất định không đến”.

“Con cũng đoán là bạn ấy không đến. Mẹ, nếu như bạn ấy không đến vậy sau này chúng ta thường xuyên đến thăm bạn ấy. Mình bạn ấy ở đó cần người chăm sóc lắm”.

“Mẹ đã nhận trách nhiệm này thì đương nhiên sẽ chăm sóc cho cô bé. Có

điều, A Lãng này, nếu con muốn đi thăm Nguyệt Loan thì không được len lén đi, nhất định phải bảo bác Hồng đưa con đi, biết chưa?”

“Dạ con biết rồi”.

Minh Nhật Lãng về phòng rồi bà Minh mới ra ban công ngồi với chồng.

Ông Minh nhìn thái độ của vợ và đáp: “Hình Dật, em đừng chau mày nữa, tuy không đón được Lâm Nguyệt Loan về đây thế nhưng A Lãng đã đồng ý với em rồi còn gì, con sẽ không tự ý chạy đi tìm Lâm Nguyệt Loan nữa đâu. Có thể yên

tâm rồi”.

Tuy nói vậy nhưng bà Minh nào có thể yên tâm được chứ: “Chỉ có đưa Lâm Nguyệt Loan về đây sống thì em mới hoàn toàn yên tâm được anh ạ. Nếu không thì ngày nào cũng khắp khởi lo lắng, con trai hờ tí là muốn đi tìm cô bé ấy. Làm sao mà em yên tâm được?”.

Hôm đó sau khi về nhà Minh Nhật Lãng đã nói chuyện Lâm Nguyệt Loan sống một mình bố mất, mẹ ở chỗ khác với bà Minh, trong lòng bà đã quyết sẽ đưa cô bé về sống cùng gia đình mình

rồi. Nguyên nhân cũng là do vừa thương cô bé sống đơn côi không cha không mẹ, phần vì con trai mình nữa. Minh Nhật Lãng không quản vết thương, nửa đêm lén ra ngoài tìm cô bé, điều này đã khiến bà Minh vô cùng ngạc nhiên. Từ nhỏ đến giờ A Lãng chưa bao giờ làm thế? Vậy mà hôm nay lại vì cô bé đó mà trốn ra ngoài. Đúng là sự rung động của tình yêu đầu đời! Nếu bà không nghĩ cách vậy phải làm thế nào mới bảo vệ chu toàn cho con mình đây?

Mọi việc ban đầu đã tiến hành thuận lợi hơn bà nghĩ. Sau khi nói chuyện với

bà Điền Tuệ Văn, bà ấy đã đồng ý để Lâm Nguyệt Loan đến ở nhà họ Minh và trao quyền giám hộ con gái cho bà. Thế nhưng ai biết được là Lâm Nguyệt Loan lại cố chấp như vậy chứ, khiến kế hoạch của bà không thành, thật là phiền não.

Ông Minh lại không lấy thế mà buồn phiền: “Vết thương của A Lãng cũng sắp khỏi rồi, bác sĩ đã đồng ý tuần sau cho con đi học bình thường. Đến lúc đó ngày nào cũng được gặp Lâm Nguyệt Loan ở trường rồi sẽ không nhớ quá mà chạy đi tìm cô bé nữa đâu”.

“Vậy còn chủ nhật thì sao, hai ngày nghỉ con nó chịu được sao?”.

“Cũng đúng” Ông Minh gật đầu, bàn tay dày, ấm áp của ông khẽ đặt lên bàn tay bà Minh, rồi dịu dàng nhìn bà và nói: “Hồi trước khi ở trường anh còn yêu thầm em, ghét nhất là ngày chủ nhật đấy, bởi vì chủ nhật không được nhìn thấy em”.

Bà Minh nghe xong bật cười, nụ cười tươi như hoa nở: “Lúc đó trái tim em cũng giống anh thôi. Tất cả là tại anh, ai bảo không tỏ tình với em sớm hơn, khiến

cả hai đều phải khổ sở”.

“Lúc đó em là hoa khôi trường, gia cảnh lại giàu có, khác gì công chúa đâu, một đũa con trai như anh sống dựa vào học bổng, lại vừa học vừa làm lấy gì mà tỏ tình với em chứ!”.

“Lúc đó anh là người tiếng tăm nhất trường còn gì, cao lớn, đẹp trai, học hành giỏi giang, lại là chân sút vàng trên sân cỏ. Bao nhiêu cô gái yêu thầm anh, ngay cả em...”. Nói lại chuyện xưa khiến gương mặt bà Minh đỏ hồng như hồng thiếu nữ. Còn ông Minh đã nhẹ nhàng

cầm tay bà đưa lên môi và thơm lên đó.

Hai vợ chồng dịu dàng đưa mắt nhìn nhau hồi lâu, bà Minh chột lên tiếng: “Chẳng phải đang nói chuyện của con trai sao, tự nhiên lại nhắc đến chuyện trước đây của hai ta. A Lãng này quá thực thà, thích một người là trong mắt nó chỉ có cô bé đó. Hôm đó em bảo nó ra sân bay để an ủi Lâm Nguyệt Loan, thế mà nó chẳng nói câu nào cả mà cứ khóc cùng cô bé”.

Ông Minh nghe thế liền cười và nói: “Thế à? A Lãng có lúc thật chẳng giống

con trai tí nào’.

Bà Minh liền lên tiếng bênh con:

“Sao anh lại nói con thế chứ? Tuy do vấn đề sức khỏe nên chúng ta có nuông chiều con một chút nhưng nó đâu phải là đứa động tí là rơi nước mắt đâu. Năm 12 tuổi vì chuyện xé sách mà khóc một trận, sau đó đâu có khóc lần nào. Lần này khóc vì người khác, đúng là một đứa bé ngoan”.

Ông Minh cười trừ và đáp: “Đúng đúng đúng, anh nói sai rồi, vợ yêu tha lỗi nhé!”.

Ông nghĩ rồi lại nói vui: “Hình Dật,

A Lãng thích Lâm Nguyệt Loan như thế em đã muốn đón cô bé về cho con trai rồi. Em chuẩn bị cho cô bé đó làm con dâu em đấy hả?”.

“Con còn bé mà, sao lại nói chuyện xa xôi thế. A Lãng bây giờ thích cô bé đó thì em sẽ làm mọi chuyện để vừa lòng con. Nếu con một lòng một dạ với cô bé ấy thì sau này chọn con dâu em sẽ không bao giờ động đến hoàn cảnh gia đình cô bé. Chỉ cần con trai thích là em thích, còn anh sao, Hạo Thiên?”.

Ông Minh cười đáp: “Anh à, chỉ cần

vợ đồng ý là anh đồng ý”.

Mẹ đi rồi, cuộc sống lại quay về quỹ đạo cũ. Mọi thứ đã trở lại bình thường, chỉ là Lâm Nguyệt Loan đã im lặng đi nhiều.

“Lâm Nguyệt Loan này, mẹ đi rồi mà cậu đã buồn như thế này. Có phải sau này mẹ cậu không đến nữa đâu cơ chứ, cậu phấn chấn lên chút được không hả?”.

Những lời nói vô tình của Tiêu Tinh Dã đã chạm vào nỗi đau ẩn sâu trong tim cô. Cô cúi đầu, hai giọt nước mắt rơi xuống vạt áo, cô vội lau đi nhưng không

lọt qua được ánh mắt cậu. Tiêu Tinh Dã kinh ngạc nhìn cô và hỏi: “Sao thế? Có phải đã xảy ra chuyện gì không?”.

Tiêu Tinh Dã truy vấn liên tục khiến Lâm Nguyệt Loan không kiềm chế được, cô bình thản nói cho cậu biết: “Mẹ tớ di cư sang Canada rồi, sau này về thăm tớ sẽ rất khó khăn”.

“Cái gì, đi Canada, còn cậu thì sao? Cứ để cậu ở đây không quan tâm...”.

“Tiêu Tinh Dã, cậu đừng nói nữa, cậu muốn tớ khóc sao?”. Giọng Lâm Nguyệt Loan đã đầy nước mắt.

Nhìn đôi mắt đỏ hoe, ầng ậc nước của cô, trong lòng cậu có nỗi đau vô hình đang len lỏi.

Love 5:

Như mọi hôm, sau khi giảng bài cho Minh Nhật Lãng xong bà Minh nhất định mời cô ở lại ăn cơm rồi hãy về.

“Cháu kiên quyết muốn ở nhà nên bác cũng không còn cách nào, thế nhưng bác đã là người giám hộ của cháu rồi thì không thể không lo được bữa cơm cho cháu mà đã để cháu về”.

Lâm Nguyệt Loan chỉ còn cách ở lại.

Bữa tối chưa tới giờ ăn nên Minh Nhật Lãng và Lâm Nguyệt Loan cùng lấy tranh ra ghép.

Mấy hôm nay, sau khi học xong cả hai đều cùng nhau ghép tranh. Bức tranh dần dần đã thành hình, khắp tranh là các ngôi sao đang lấp lánh, duy chỉ thiếu mảnh trăng non.

“Sao lại thiếu trăng chứ?”. Lâm Nguyệt Loan tìm đi tìm lại mấy lần trong hộp giấy xem có rơi miếng nào không.

“Không có, tớ tìm mấy lần rồi, thiếu mất hai miếng ghép mặt trăng chứ. Hôm đó tớ sắp ghép xong mặt trăng rồi thế là không cẩn thận hất một cái, hai miếng đó không thấy đâu nữa”.

“Cậu đánh đổ ở đâu? Để tớ tìm lại xem nào”.

“Đánh đổ từ trên bàn, tớ tìm mấy lần trên nền nhà rồi, sao lại không thấy chứ!”.

“Trên nền nhà không có, hai miếng ghép ấy nhỏ xíu mà, hay là rơi vào trong ngăn kéo?”.

Đôi lông mày Minh Nhật Lăng mở ra, mắt sáng lên: “Đúng rồi, có thể lắm chứ!”.

Cậu vội đến bàn học rồi kéo mấy cái ngăn trên cùng ra, rồi bới loạn xạ. Quả nhiên giữa khe ngăn kéo đã xuất hiện hai mảnh ghép màu nho nhỏ. Cậu sung sướng reo lên: “Cậu xem này, quả nhiên là ở đây”.

Lâm Nguyệt Loan không để ý hai mảnh màu trong tay cậu, ánh mắt cô đang dõi nhìn vào trong tận cùng ngăn kéo, một sợi dây thun dài màu xanh được

cuộn lại và để ở đó.

Ánh mắt Minh Nhật Lãng cũng nhìn theo ánh mắt cô, mặt cậu đỏ bừng, hai tai cũng đỏ ửng theo.

Lâm Nguyệt Loan cũng thế, đỏ bừng hai má. Nhìn thấy sợi dây thun ấy trong lòng cô đã hiểu, đã hiểu tại sao Minh Nhật Lãng thích cô...

“Hóa ra, sợi dây giày màu xanh là của cậu?”.

“Uh”. Minh Nhật Lãng cúi đầu đáp nhưng vẫn không giấu được gương mặt

đỏ búng.

“Khi tớ băng bó cho cây hòe nhỏ, cậu đứng đâu mà nhìn thấy được thế?”.

“Tớ đứng ngoài lan can tầng ba, tớ thấy Tiêu Tinh Dã và Tần Quảng Phong đá gãy cây hòe, sau đó thấy cậu băng bó cho nó”.

“Là Tiêu Tinh Dã và Tần Quảng Phong đá gãy cây hòe á?”.

“Uh, khi tớ nhìn thấy cảnh ấy trong lòng vô cùng buồn bã. Nhưng nhìn thấy cậu đến băng bó cho cây hòe, thật là diệu

dàng. Lâm Nguyệt Loan, cậu thật tốt bụng”. Minh Nhật Lăng chậm rãi nói từng chữ.

Căn phòng trở nên vô cùng im lặng, ánh tịch dương xuyên qua cửa sổ kính nhuộm vàng lên bức tường màu trắng. Gương mặt hai cô cậu thiếu niên thiếu nữ lúc này cũng ửng đỏ, có phải do ánh tịch dương nhuộm màu?

Vịnh Hoàng Lô, thành Đông, ở gần thành phố A, có một dãy nhà nằm khá yên tĩnh. Xe ông Minh Hạo Thiên rẽ vào một con ngõ rồi rẽ trái phải một hồi mới đi

vào sân của một căn biệt thự kiểu nhỏ.

Khi ông xuống xe, có một phụ nữ khá trẻ từ trong nhà bước ra, thế nhưng không bước lên đón ông mà chỉ dựa vào cửa nhìn ông và cười, một tay vịn thành ghế một tay đặt dưới bụng.

“Tạ Đàm, gió thu càng lúc càng lạnh, em đừng ra ngoài cửa đứng làm gì”. Ông Minh bước đến rồi dìu cô gái vào trong phòng.

Một bác hầu gái mặc áo trắng, tầm tuổi trung niên mang trà ra và nói: “Ông Minh đến rồi, mời dùng trà”.

Tạ Đàm đỡ lấy cốc trà rồi đưa lên tận miệng cho ông, tươi cười nói: “Chờ anh đến mỗi mùng, để em dâng trà cho anh”.

Ông Minh uống một ngụm trà từ tay cô gái rồi đỡ lấy cốc đặt lên trên trà kỷ. Hai tay xoa bụng cô gái và hỏi: “Đã năm tháng rồi đấy, hôm nay là ngày kiểm tra đúng không, thai nhi phát triển thế nào?”.

“Bác sĩ nói rất tốt, bác sĩ còn nói đứa bé này khi sinh ra chắc phải nặng 4kg”. gương mặt cô gái tràn đầy vẻ tự hào.

“Thế à? Còn nhớ khi A Lãng sinh ra

nặng có 2kgl”.

“Nhẹ thế à? Các yếu tố bẩm sinh thiếu quá, hèn chi sau này sức khỏe như thế”.

Tạ Đàm nói xong câu đó mới vội bịt miệng. Ông Minh sầm mặt lại và nói: “ A Lãng là con trai anh, dù nó không như anh mong muốn thế nhưng anh vô cùng yêu nó, anh không vui khi nghe người khác nói con anh không tốt”.

“Hạo Thiên, em biết sai rồi. Sau này em không dám nói thế nữa”. Tạ Đàm cụp mắt xuống nhận lỗi.

Gương mặt ông Minh có khá hơn chút, Tạ Đàm dịu dàng đấm vai ông và nói: “Hạo Thiên, hãy tin em, em nhất định sẽ sinh cho anh một đứa con trai như anh mong muốn. Nó sẽ khỏe mạnh, có sức sống, anh có thể dạy con đi xe đạp, trượt patin, đá bóng, học những thứ mà một cậu con trai phải biết, anh sẽ dạy nó khỏe mạnh và cường tráng như một chú báo con”.

Ông Hạo Thiên ngồi nghe rồi vẽ lên trong mắt khung cảnh đó. Một cậu con trai khỏe mạnh, sẵn chắc đi loăng quăng trước sau ông, chạy nhảy không ngừng,

chơi không biết nghỉ. Tinh thần đã phấn chấn hẳn, khoe miệng nở nụ cười tươi.

“VẬY em cứ chịu khó dưỡng thai đi, đừng khiến anh thất vọng”.

Chỉ ngồi được một lát là ông Minh đã phải đi rồi. Trước khi đi ông còn dặn người hầu họ Chu chăm lo việc ăn uống ngủ nghỉ. Không được phép xảy ra bất cứ sai sót gì.

Tạ Đàm tiễn ông ra cửa rồi trách móc: “Lần nào cũng thế, khó khăn lắm mới đợi được anh đến, ngồi chưa được nửa tiếng đã đi rồi”.

“Tạ Đàm, ngay từ đầu anh đã nói rõ với em rồi...”.

Tạ Đàm ngắt lời ông và nói: “Em biết, anh không yêu em, tình duyên của chúng ta chỉ là đứa bé trong bụng này. Trong lòng anh chỉ có vợ anh. Ở bên em chỉ là do một lần say rượu mà nên. Chỉ có lần đó anh cảm thấy vô cùng có lỗi với chị ấy, nên ngay lập tức điều cô thư ký là em đây đi ngay, đi đến thành phố N xa xôi làm việc. Anh không ngờ em lại có thai, rồi lại đón em về. Hạo Thiên, anh chịu chấp nhận em, em biết không phải do anh yêu em, anh chỉ coi trọng

đứa bé trong bụng em mà thôi. Không sao, em yêu anh, thế là đủ. Em nguyện vì anh mà làm tất cả, vì anh mà sinh đứa con này, và vì anh mà từ bỏ nó”.

Ông Minh luôn mong muốn có một đứa con khỏe mạnh. Thế nhưng bà Minh lại không làm hài lòng ông. Bà quyết dồn tất cả tình yêu thương để chăm sóc đứa con bệnh tật là Minh Nhật Lãng. Còn ông vì quá yêu vợ nên cũng đành lòng chấp nhận suy nghĩ chỉ sinh một con của bà. Thực sự trong lòng ông cảm thấy vô cùng buồn bã, ông vốn cũng muốn tìm một người sinh hộ thêm một con nữa nhưng

ông lại tôn trọng vợ mình nên không làm thế. Không ngờ sau một lần say rượu Tạ Đàm lại mang thai ngoài ý muốn đứa con của ông. Ông cảm thấy đây là ý trời, là ông trời bù đắp cho ông. Giấu vợ chăm sóc cô gái này, ông chờ đợi đứa con thứ hai ra đời. Tạ Đàm đồng ý một năm sau khi cai sữa sẽ nghe theo mọi sắp xếp của ông, rời bỏ đứa con và đi Pháp. Khi đó ông sẽ làm mọi thủ tục nhận nuôi và thuyết phục vợ nhận đứa trẻ đó hợp pháp bước vào nhà họ Minh. Mọi thứ ông đều tính toán rất kỹ.

Vết thương của Minh Nhật Lãng đã

bình phục và có thể trở lại trường học bình thường. Tin này giống như lá theo gió bay trong rừng, khắp các ngõ ngách của Thần Quang sôi sùng sục.

Sáng thứ hai, các nữ sinh Thần Quang hầu như ai cũng đến sớm hơn và chuẩn bị mọi thứ sẵn sàng đón Minh Nhật Lãng về trường. Hành lang khắp năm tầng đều kín người, xa xa nhìn thấy chiếc xe màu đen quen thuộc rẽ vào trường, thế là những tiếng hò reo bắt đầu nổi lên: “Minh Nhật Lãng đến rồi, Minh Nhật Lãng đến rồi”.

Khi Minh Nhật Lãng bước ra từ trong

xe bầu trời như có những giọt mưa đầy màu sắc rơi xuống. Hoa giấy đủ màu sắc sỡ, ruy băng, kim tuyến... bay tứ tung như trong mộng cảnh. Những màu sắc bắt mắt, rực rỡ kết hợp với đủ mọi tư thế bay khắp trời, cảnh tượng giống như trong các bức tranh sơn dầu nhiều màu sắc. Cậu thiếu niên tuần tú mặc bộ áo xanh, quần xanh đứng giữa nơi đó, giống như mặt biển phản chiếu ánh mặt trời, lại giống như bầu trời cao trong xanh không một gợn mây, thanh khiết, cao ráo, khiến người ta như bị mê mẩn, tràn đầy sức tưởng tượng.

Các nữ sinh trên các tầng đều vẫy tay với cậu, miệng không ngớt gọi tên:

“Minh Nhật Lãng...”.

“Minh Nhật Lãng...”.

Tình yêu thơ dại của tuổi trẻ là một thứ tình yêu ấu trĩ và trong sáng. Có thể cháy bùng lên, biết rõ sẽ tan thành khói thành bụi thế nhưng vẫn không nỡ thôi tắt nó. Vẫn kiên trì niềm tin và không cần hỏi đáp, chấp nhận bước vào mối tình đơn phương. Tình yêu đó có thể không sâu sắc nhưng yêu rất chân thật.

“Minh Nhật Lãng... mừng cậu đến trường...”.

Thấy trên tầng là vô vàn cánh tay đang vẫy chào mình, kèm theo là những tiếng chào mừng vang lên không ngớt, Minh Nhật Lãng dừng bước chân rồi hướng về phía dãy phòng học và khẽ cúi mình một cái. Trên tầng im bật tiếng trong một lúc rồi lại sôi sục hơn cả ban nãy.

Thời đại nam sắc này, những cậu nam sinh xinh gái được nuông chiều quả thực quá nhiều. Cá tính ngạo mạn, vô lễ,

huyền hoang, coi người khác không ra gì, có mấy người biết cảm ơn như Minh Nhật Lăng?

Sau khi cúi chào cảm ơn mọi người xong Minh Nhật Lăng đi thẳng lên dãy phòng học. Đột nhiên có tiếng phanh xe kít lại phía sau, cậu quay lại nhìn và sửng lại.

Nữ sinh trên khắp các tầng cũng bật tiếng, mọi ánh mắt đổ dồn vào con xe moto quái dị kia, mọi ánh mắt còn tập trung vào chàng trai khôi ngô tuấn tú ngồi trên xe nữa.

Im lặng một lúc lâu, cuối cùng cũng có người lên tiếng: “Oh my god, đi con xe này anh Nguyễn thực sự quá đẹp trai”.

“Nguyễn công tử đúng là Nguyễn công tử, độc nhất vô nhị”.

“Hai anh chàng đẹp trai nhất Thần Quang lần đầu gặp nhau phải không nhỉ? Hai người này đứng cạnh nhau thì... nói thế nào được nhỉ?”. Nữ sinh này bỗng dưng không biết phải nói thế nào để miêu tả nữa.

Người bên cạnh tiếp lời thay cô gái: “Có thể nói là vị chi liên bích”.

Những người bên cạnh không hiểu nên hỏi lại cô gái vừa nói: “Liên bích? Lâm Nguyệt Loan ơì nó có nghĩa là gì thế?”.

Lâm Nguyệt Loan thở dài: “Các cậu này, đừng có mà đọc manga Nhật Bản với ngôn tình Hàn Quốc nữa, có thời gian rồi thì cũng nên xem văn hóa cổ điển năm nghìn năm của nước Trung Hoa chúng ta đi. Không phải các cậu có hứng thú nhất với các anh chàng đẹp trai sao? “Dung chí thiên” của “Thế thuyết tân ngữ” có một danh sách về các nhân vật đẹp trai trong cổ đại đó. Trong đó có

một câu là: “Phan An Nhân Hạ Hầu trạm tinh mỹ, hỉ đồng hành, thời nhân vị chi liên bích”. Bích là tên một loại nhạc cụ bằng ngọc, liên bích là chỉ hai bích liên kết lại với nhau, ví von vẻ đẹp. Ý là khen hai người họ đẹp như ngọc đó”.

“Ồ, hóa ra là nói Minh Nhật Lăng và Nguyên Thần Dạ là một đôi mỹ ngọc! Liên bích, tứ thích cách ví von này rồi đây!”.

“Tứ cũng thích, so với những từ như đẹp trai quá, đẹp trai quá, anh tuấn quá, anh tuấn quá trong các tiểu thuyết Hàn

Quốc dùng miêu tả vẻ đẹp của con trai thì từ liên bích này quả thật hay gấp trăm lần!

“Ngày mai tớ phải đi tìm bài tổng hợp các anh chàng đẹp trai của “Thế thuyết tân ngữ” mới được”.

“Các nhân vật đẹp trai cổ đại để mai tính, bây giờ ngắm hai chàng trai trước mắt đi. Các cậu nhìn kia, Nguyên Thần Dạ nói chuyện với Minh Nhật Lăng đó”.

Ánh mắt đám đông đều dồn về con đường trước dãy phòng học, giống như đang xem một trận biểu diễn trên sân

khẩu. Trên sân khấu là hai chàng trai dung mạo và khí chất đều xuất sắc như nhau, đều diễn vai chính, không ai nhường ai. Ánh mặt trời vàng rực rỡ chiếu soi lên hai cậu, khiến vẻ đẹp như ngọc của hai cậu càng lộ lẫm, phát ra những ánh sáng đầy màu sắc khiến xung quanh chói mắt.

Nguyên Thần Dạ bước xuống xe rồi tiến lại phía Minh Nhật Lăng: “Chào mừng trở lại trường, Minh Nhật Lăng”.

“Cảm ơn anh Nguyên. Cảm ơn tối hôm trước anh đưa tôi về nhà nữa”.

“Khách khí cái gì chứ, đều là bạn học cả mà”.

Ánh mắt Minh Nhật Lãng chú ý đến chiếc xe máy đặc biệt của Nguyễn Thần Dạ từ nãy giờ, cậu thốt lên: “Chiếc xe này...cá tính thế!”.

“Tôi tự mình dán đó. Không chỉ nhìn cool đâu mà đi thử tốc độ của nó còn cool nữa. Có hứng không, đi thử đi”.

Nguyễn Thần Dạ hứng chí rút chìa khóa đưa cho cậu.

Minh Nhật Lãng sững lại: “Không, cảm ơn anh, tôi không biết đi xe máy”.

Nguyên Thần Dạ không hiểu ý cậu nên nói lại: “Không biết đi xe máy à? Đơn giản lắm, biết đi xe đạp là sẽ biết đi xe máy, hai cái đó không khác nhau mấy đâu. Chỉ là một cái có ga có số, một cái không thôi mà. Để tôi dạy cậu một lúc là biết ngay”.

“Tôi... tôi cũng không biết đi xe đạp”.

Nguyên Thần Dạ nghe xong khựng lại hẳn, thời buổi này còn có người không biết đi xe đạp sao? Lúc lâu sau cậu mới cười và nói: “Minh Nhật Lăng này, cậu

đúng là một nhân vật điển hình của những người nho nhã, rất yên tĩnh. Khác hoàn toàn với sở thích của tôi, hèn chi ngay cả xe cộ cũng không hứng”.

Giọng cậu nghe vô cùng buồn bã. Xe luôn là niềm yêu thích nhất của con trai. Niềm đam mê của con trai đối với xe ngay từ khi sinh ra đã có. Bởi vì con trai tính cách mạnh mẽ, hiếu thắng bẩm sinh, thích tự do thoải mái, luôn khiến họ có ham muốn chinh phục mọi chuyện. Xe luôn bị thao túng nên rất phù hợp với nhu cầu này. Vì thế con trai yêu xe là đạo lý không có gì ngạc nhiên. Bọn họ không thể

thiếu cảm giác hưng phấn kích động mà xe mang lại. Đặc biệt là Nguyễn Thần Dạ không thể, một ngày không cầm lái sẽ khiến tay cậu cảm thấy thiếu vắng. Vậy mà Minh Nhật Lãng ngay cả xe đạp cũng không biết, ánh mắt cậu đang nhìn Minh Nhật Lãng không khác gì nhìn người ngoài hành tinh.

Minh Nhật Lãng cố gắng mỉm cười và nói: “Đúng thế, sao mà tôi nhanh nhạy như các anh được”.

Nói đến nhanh nhạy trong đầu Minh Nhật Lãng xoẹt qua hình ảnh của Tiêu

Tinh Dã. Đang nghĩ như thế thì Nguyên Thần Dạ nói: “Nhìn kia, Tiêu Tinh Dã cũng bị con xe của anh hấp dẫn rồi”.

các nữ sinh trên tầng thấy Tiêu Tinh Dã bước đến lại gào rú âm ỉ: “wo, Tiêu Tinh Dã cũng đến rồi kia. Bạch mã hoàng tử và hắc mã hoàng tử đã tập hợp đông đủ, có được coi là lần chạm mặt đầu tiên của ba vị không nhỉ?”.

Tiêu Tinh Dã đi từ xa tới đã nhìn thấy chiếc xe vô cùng cool của Nguyên Thần Dạ. Cậu hứng chí đi nhanh tới và lượn đúng ba vòng quanh nó. Sau đó mới nhìn

lên hai người, cậu nhìn Minh Nhật Lãng và nói: “Cậu đi học rồi à, Minh Nhật Lãng. Vết thương khỏi hẳn chưa? Chuyện lần trước, tớ xin lỗi nhé!”.

“Không có gì, cậu cũng không cố ý mà”.

Với tính cách của Tiêu Tinh Dã thì xin lỗi chỉ nói một lần là đủ rồi, tuyệt đối không dài dòng vãn tự như đám con gái. Sau khi nói xong chuyện với Minh Nhật Lãng cậu mới quay sang Nguyên Thần Dạ: “Đây là xe của anh à?”.

Nguyên Thần Dạ khoanh hai tay và

cười rất thoải mái, cậu nói: “Đúng thế, là anh tự trang trí đấy, có ý kiến gì không?”.

Gương mặt Tiêu Tinh Dã sáng lên đầy vẻ lạ lẫm: “Trang trí cool thế, nhìn không ra là anh còn biết làm cái này nữa đấy! Cứ tưởng anh chỉ biết tán gái thôi”.

“Xí, sao lại nhìn anh như thế chứ, cậu không biết anh là Nguyên Thần Dạ văn võ song toàn à?”.

Lần này là “văn võ song toàn” chứ không phải “hôn vũ song toàn”.

“Có thích đi thử không?” Nguyên

Thần Dạ lại hỏi Tiêu Tinh Dã rồi không khách khí ném chìa khóa cho cậu.

Đúng lúc đó thầy giám thị đi tới nhìn các cậu và khắc khổ cười: “Nguyên Thần Dạ, sao lại đi con xe ma này đến trường nữa hả?”.

Nguyên Thần Dạ nhìn thầy và nhăn nhó cười: “Thầy ơi, em nhắc lại lần nữa, tên con xe yêu dấu của em là Tuyệt đại giai nhân, không phải xe ma”.

“Khung xương như thế này còn không gọi là xe ma sao? Xin em, mau đem vào lán để xe. Con xe này đậu ở trước đây

phòng học thể này em có tin là những bạn nhất gan không dám xuống dưới không!”.

“Vâng vâng vâng, em đi là được chứ gì?”

Nói xong cậu quay sang Tiêu Tinh Dã nói: “Tiêu Tinh Dã này, đúng lúc cậu muốn thử xe, đi luôn vào lán để xem cho anh cái”.

Tiêu Tinh Dã nhanh nhẹn ngồi lên xe và nổ máy, tiếng động cơ vang rền như sấm, cậu nắm chặt tay ga rồi thả nhẹ ra, con xe lao vút đi giống như hiệp sĩ cưỡi bụi bay đi vậy. Các nữ sinh trên lầu lại

thốt lên kinh ngạc: “Đẹp trai chết đi được”.

Nguyên Thân Dạ gật gù khen ngợi: “Tên này được đấy”.

Minh Nhật Lãng yên lặng nhìn theo bóng Tiêu Tinh Dã cưỡi xe vụt đi như cơn gió, đôi mi sụp xuống. Cậu khẽ thở dài rồi quay người bước vào dãy phòng học.

Trong lớp 10 (3) một lần nữa lại vang lên những tiếng pháo tay chào đón Minh Nhật Lãng. Minh Nhật Lãng dường như chết ngập trong hoa tươi và quà.

Trong đám đông ồn ào ấy, Lâm Nguyệt Loan nhẹ nhàng đến bên và thì thầm vào tai cậu: “Chơi xe chẳng có gì thú vị đâu, chẳng qua là thích tốc độ nhanh, cảm hứng nhất thời mà thôi”.

Minh Nhật Lãng nghe xong đôi mắt sáng lên, cậu quay lại nhìn cô và cười âm áp. Chẳng sợ thế giới này nhìn mình bằng ánh mắt khó hiểu, chỉ cần có một người luôn bên cạnh và thấu hiểu cậu, thế là đủ.

TÌNH YÊU PHA LÊ (ALL ABOUT THE TRUE LOVE)

Tuyết Ảnh Sương Hồn
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Nhất “Sức” Tình Duyên

Trời thu quuyến rũ, gió thu mát rượi, trong gió thoang thoảng mùi hoa quế thơm dịu. Giọng chàng trai 16 tuổi nhẹ

nhàng, ấp úng, trên trán lấm tấm mồ hôi, thể nhưng trong ánh mắt lại dịu dàng và âm áp.

Tim đập, bối rối, nhưng yêu thích.

Thiếu nữ 16 tuổi chỉ cảm thấy gương mặt mình nóng ran không thể kiềm chế được, khẽ cúi đầu xuống cũng không giấu được sự ngọt ngào từ đôi má ửng hồng.

Love 1:

Sau khi trở trường học điều Minh Nhật Lãng vui nhất đó là Tiêu Tinh Dã đã không còn nhìn cậu với ánh mắt thù địch nữa. Cậu ấy cũng không đối đầu với

cậu nữa, tuy vẫn ít nói chuyện với nhau thế nhưng không còn cảm giác lạnh lùng và khó chịu nữa. Thế nhưng do tính cách khác nhau quá nhiều nên cả hai không có cảm giác hòa hợp, vì thế Tiêu Tinh Dã cũng chẳng chia cành ô liu hữu nghị về phía cậu.

Thế nhưng một người nhạy cảm như Minh Nhật Lăng đã phát hiện ra hình như Tiêu Tinh Dã đang âm thầm bảo vệ mình. Nếu như mấy bạn nam hiếu động trong lớp định chơi trò đùa nhau, đánh nhau trong lớp thì cậu sẽ đứng ra ngăn lại.

“Ê, muốn đùa ra ngoài mà đùa. Trong lớp đông người, đừng có mà đẩy đi đẩy lại thế, ra sân mà chơi”.

Một lần hai lần Minh Nhật Lăng còn nghĩ đó là ngẫu nhiên. Thế nhưng hết lần này đến lần khác đều như thế khiến cậu sinh nghi. Cậu nhìn Lâm Nguyệt Loan với ánh mắt nghi ngờ, như muốn hỏi: Có phải cậu đã nói gì với Tiêu Tinh Dã?

Trong lớp quá ồn ào không tiện nói chuyện nên Lâm Nguyệt Loan nháy mắt cho cậu ra ngoài. Minh Nhật Lăng hiểu ý ra theo. Những người khác chẳng ai để ý,

duy chỉ có Bạch Vân Tịnh mím chặt môi nhìn theo hai bóng người ấy.

Lâm Nguyệt Loan và Minh Nhật Lăng ra đến rừng trúc, cô mới lên tiếng giải thích: “Tiêu Tinh Dã đã biết bệnh tình của cậu rồi Minh Nhật Lăng ạ Nhưng không phải là tớ nói đâu, là bác Minh đến trường nói chuyện với cậu ấy”.

“Bố tớ đến trường à?”. Minh Nhật Lăng ngạc nhiên.

“Uh, mấy hôm đầu cậu bị thương ở nhà, bác ấy đã đêbs”.

Lâm Nguyệt Loan vừa nói vừa nhìn phản ứng của Minh Nhật Lãng, thấy cậu chau mày khó chịu, cô lên giải thích: “Cậu đừng trách bác Minh, bác cũng vì cậu cả thôi. Nếu bác ấy đã đồng ý cho cậu quay lại trường thì bác sẽ nghĩ cách để cậu được an toàn. Thực ra, Tiêu Tinh Dã biết cũng tốt, cậu thấy chưa, cậu ấy thân thiện với cậu nhiều rồi. Hơn nữa, cậu ấy sẽ không nói chuyện này với ai đâu. Điềm này cậu yên tâm đi, tớ đảm bảo”.

Minh Nhật Lãng gượng cười. Khi gặp lại Tiêu Tinh Dã cậu chẳng cảm thấy tự

nhiên nữa, có cảm giác bị người ta nhìn xuyên thấu tận đáy.

Vừa về đến nhà, biết bố đang ở phòng khách, cậu vội đi tìm ông ngay. Cậu xộc thẳng vào phòng, ông Minh đang thì thầm điện thoại thấy cậu vào cái vội tắt ngay.

“ A Lãng, có chuyện gì thế? ”.

Minh Nhật Lãng không hề nhận thấy cha mình đang hoảng loạn, cậu chỉ để ý đến việc của mình mà vồn vã hỏi: “Bố, sao bố lại nói bệnh của con cho Tiêu Tinh Dã biết?”.

“ A Lãng, nếu như bố không nói bệnh tình của con cho cậu ấy thì bất cứ lúc nào cậu ấy cũng có thể xung đột với con. Với tình hình như thế làm sao bố mẹ yên tâm cho con quay về trường chứ? Để con bị thương một lần nữa sao?”.

“Thế nhưng, nhưng, điều con không muốn nhất... chính là để Tiêu Tinh Dã biết. Con thà để cậu ấy ghét con còn hơn là cậu ấy thương hại con”. Minh Nhật Lãng nói càng lúc càng nhỏ, giống như chú chim vừa bị thương xong đã cất cánh bay.

Ông Hạo Thiên sống lại, ông chưa hề nghĩ đến điều đó, không hề nghĩ lòng tự tôn của con trai mình lại bị tổn thương vì điều đó. Tiêu Tinh Dã quá mạnh, còn con trai ông quá yếu, điều này rất dễ khiến cậu cảm thấy tự ti. Vậy mà ông lại làm điều đó, khác nào nói Minh Nhật Lãng yếu đuối để mong được chung sống hòa bình với Tiêu Tinh Dã, tâm trạng của Minh Nhật Lãng bây giờ nặng nề như thế... nhìn đôi mày sụp xuống cũng đoán được.

Ông Hạo Thiên vội an ủi cậu con trai: “ A Lãng này, không phải con không

bằng Tiêu Tinh Dã đầu, chỉ là những thứ trời ban thì chẳng ai miễn cưỡng được. Cậu ấy có ưu điểm của cậu ấy, con cũng có ưu điểm riêng của mình, đừng lấy sở đoản của mình đi đo với sở trường của người ta”.

“Thế nhưng, con thực sự rất ghen tị với Tiêu Tinh Dã bố ạ. Con ghen tị vì cậu ấy có sức khỏe mà con không có, càng biết mình không thể nào có được, con càng ghen tị”. Ánh mắt Minh Nhật Lăng phảng phất nét buồn đau trong đó.

“ A Lăng, con ghen tị với cậu ấy thế

con có biết cậu ấy cũng ghen tị với con không? Cậu ấy có thứ con không có thì con cũng có thứ cậu ấy không có. Con không thể chỉ nhìn thấy những thứ mình mất mà không nhìn thấy những thứ mình được. A Lãng, con lại đây xem cái này”.

Ông Minh kéo Minh Nhật Lãng đến bên bàn học, bật một link tin tức trên máy tính cho con xem: “Con nhìn đi, em bé 9 tuổi này cũng mắc bệnh giòn xương giống con. Thế nhưng bệnh của em ấy nghiêm trọng hơn con nhiều, chỉ cần chạm nhẹ là xương sẽ tan như thủy tinh. Bác sĩ nói, phương pháp chữa trị cho em

ấy rất hạn chế, nhà em ấy thì khó khăn nên không có cách nào điều trị tốt hơn. 2/3 thời gian trong năm em ấy phải nằm trên giường bệnh. A Lãng này, nếu so với em ấy thì con hạnh phúc hơn rất nhiều. Con không thể so sánh mình với người khỏe mạnh, so như thế càng khiến con chán nản và thất vọng. Con hãy so mình với những người cùng cảnh ngộ, con sẽ thấy họ thua kém con nhiều thứ, chỉ ít họ không có vẻ ngoài khỏe mạnh như con, lẽ nào con không cảm thấy hạnh phúc vì điều đó sao?”.

Minh Nhật Lãng đứng lặng trước máy

tính, mãi sau mới lên tiếng: “So với em ấy, con thực sự hạnh phúc hơn rất nhiều. Có phải con quá tham lam nên mới muốn có nhiều hơn thế không bố?”.

Ông Minh vỗ vai con và nói: “A Lãng, hãy vừa lòng với những gì con có, đừng mong đạt được những thứ quá xa xỉ mà không bao giờ có được, như thế con sẽ thấy vui hơn”.

Nghe bố nói thế vẻ u buồn trên gương mặt cậu đã giảm đi một nửa, nhìn em bé với chân tay dị hình trên màn hình máy tính, cậu nói: “Bố, gia cảnh em ấy không

tốt, không được điều trị tốt hơn, hay là chúng ta...”.

Cậu còn chưa nói xong ông Hạo Thiên đã ngắt lời: “Bố đã quyên góp năm vạn tệ cho em ấy làm phí trị liệu rồi. Hơn nữa, bố còn đang tính sẽ lấy một khoản tiền lập thành quỹ từ thiện, chuyên quyên tặng những bệnh nhân bị bệnh giòn xương. Con xem có được không?”.

“Đương nhiên là được ạ!”. Minh Nhật Lăng sung sướng đáp.

“A Lăng, quỹ từ thiện đó mang tên con nhé?”.

“Không đâu, lấy tên mẹ đi ạ”. Thứ nhất cậu nghĩ mình không phải là người nghĩ ra cách này, thứ hai cậu không muốn người ta biết mình cũng mắc bệnh ấy, thế nên chỉ còn cách cười và từ chối.

Có người gõ cửa rồi bước vào, bà Minh cười tươi và đứng ở cửa.

“Đến giờ ăn cơm tối rồi, hai bố con đang nói chuyện gì mà vui thế?”.

“Mẹ, bố nói muốn thành lập một quỹ từ thiện mang tên mẹ đó”.

“Thành lập quỹ từ thiện gì?”.

Ông Minh bước lên trước rồi khoác vai vợ đi xuống nhà, vừa đi vừa nói ý định của ông. Bà Minh nghe rồi tấm tắc gật đầu: “Nhu thế rất hay đó! Quỹ từ thiện chuyên dùng để giúp đỡ trẻ em mắc bệnh giòn xương. Em tự nguyện đứng ra quản lý quỹ, tích đức, tích phúc vì con trai chúng ta”.

Minh Nhật Lãng đi sau nghe thấy thế vừa ngạc nhiên vừa buồn cười: “Tích đức với tích phúc, mẹ, sao mẹ lại nói mấy câu cũ rích này thế!”.

“Cũ thì cũ nhưng là những lời tự đáy

lòng mẹ. A Lãng này, bệnh của con sau 20 tuổi sẽ dần dần tốt lên. Mẹ hi vọng bắt đầu từ năm đó mọi khổ nạn trong cuộc sống của con sẽ kết thúc. Con sẽ sống rất vui vẻ và hạnh phúc. Nếu như cuộc sống hạnh phúc có thể dựa vào việc tích đức mà tu được thì mẹ sẽ tu thay con từ bây giờ”.

Minh Nhật Lãng đi nhanh thêm mấy bước rồi ôm lấy cánh tay mẹ. Gương mặt cậu không còn nụ cười nữa mà thay vào đó là sự cảm động vô cùng.

“Cảm ơn mẹ”.

“Phải cảm ơn bố nữa chứ, nếu bố con không có tấm lòng ấy thì mẹ làm gì được đâu”.

Được mẹ nhắc thế Minh Nhật Lãng vội nói: “Con cảm ơn bố”.

Cánh tay đang khoác trên vai vợ nhân tiện xoa xoa đầu cậu con trai. “Con trai ngốc của bố, có cái gì mà phải cảm ơn chứ. Bố mẹ nên làm vì con mà”.

Gia đình ba người vai kề vai bước xuống nhà, cha từ mẹ hiền con thảo, hòa thuận và hạnh phúc như thế.

Hơn 9 giờ sáng chủ nhật.

Chuông cửa vang lên, Lâm Nguyệt Loan vội vàng ra mở cửa: “Phi Phi, cuối cùng thì cậu cũng đến...”.

Nói xong cô mới khựng lại, người đứng ngoài cửa không phải Giang Vũ Phi mà là bà Minh và Minh Nhật Lãng.

Cô vội mời bà Minh và Nhật Lãng vào nhà ngồi, vừa ngồi xuống bà Minh đã cười hiền từ và nói: “Loan Loan, mẹ cháu đã nhờ bác chăm sóc cháu nên bác sẽ làm tròn trách nhiệm. Cháu đã không muốn đến ở nhà bác vậy thì bác chỉ còn

cách năng đến thăm cháu, xem cháu ăn uống, sinh hoạt thế nào”.

“Cảm ơn bác Minh, thực ra cháu sống một mình mấy năm rồi, mọi thứ đều rất tốt. Bác không cần phải thường xuyên đến thăm cháu đâu ạ!”.

Bà Minh đưa mắt nhìn căn phòng nhỏ một lượt, bóng điện trong phòng ngủ không sáng, vòi nước trong bếp bị rò, máy nước nóng trong nhà vệ sinh đã quá cũ, bà nhìn kĩ càng mọi thứ.

“Những thứ này cần phải thay mới, còn nữa, đệm cũng cần phải thay mới,

dùng lâu quá sẽ không ấm nữa. Mùa đông sắp đến rồi, dùng một cái mới sẽ ấm hơn”.

Thấy cuộc sống của Lâm Nguyệt Loan khó khăn như thế ánh mắt Minh Nhật Lãng lộ rõ vẻ thương xót, đồng cảm.

Lâm Nguyệt Loan nghe mà sửng người, bà Điền Tuệ Văn là mẹ cô ở đây mấy hôm, vậy mà không hề phát hiện ra những chi tiết nhỏ ấy, bà Minh nhìn một cái là để tâm ngay. Có thể thấy bình thường bà là người chu đáo, tỉ mỉ thế

nào, chăm sóc người nhà chắc chắn không còn gì để bàn cãi. A Lãng có người mẹ như thế này thật hạnh phúc.

Đang sững người suy nghĩ chuông cửa lại vang lên, lần này là Giang Vũ Phi. Thấy Minh Nhật Lãng ở đó Giang Vũ Phi đã nhanh nhẩu: “Sao thế Loan Loan, cậu rủ cả Minh Nhật Lãng đi cùng à?”.

Bà Minh khoan thai bước đến và hỏi: “Loan Loan, cháu hẹn bạn ra ngoài à?”.

“Vâng, chúng cháu có chút việc bận ạ”.

“Các cậu đi đâu thế”. Minh Nhật
Lãng tò mò hỏi.

Giang Vũ Phi đáp: “Quảng trường
trung tâm thành phố có một công ty bách
hóa lớn mấy hôm nữa sẽ mở cửa, bây giờ
họ cần người đi phát tờ rơi. Mợ tớ làm
công tác chuẩn bị ở đó nên hỏi tụi tớ xem
có muốn đến đó làm thêm vào cuối tuần
không, tớ rủ Loan Loan cùng đi cho vui”.

Bà Minh nói: “Ồ, hai đứa đi làm
thêm à, sẽ đi phát tờ rơi ở đâu?”.

“Đến công viên Phong Lâm ạ, đó là
nơi nhiều người đến nghỉ ngơi. Đặc biệt

là mùa thu này nhiều người đến ngắm lá đỏ, chúng cháu vừa đi làm vừa ngắm cảnh luôn”.

Giang Vũ Phi nói xong và cười. Đúng là những cô gái chưa trải qua sự đời, mưu sinh không phải là việc đầu tiên, công việc làm thêm như thế này cứ coi như sự trải nghiệm trong cuộc sống.

Minh Nhật Lãng nghe xong vội hỏi: “Tớ tham gia với được không?”.

Lâm Nguyệt Loan và Giang Vũ Phi cùng im lặng và đưa mắt nhìn bà Minh. Minh Nhật Lãng cũng quay sang hỏi mẹ:

“Mẹ, con cùng hai bạn đi phát tờ rơi thôi, sẽ không có chuyện gì đâu”.

Bà Minh chân chừ suy nghĩ, thấy ánh mắt tràn đầy hi vọng của con bà biết sẽ không ngăn được nó. Bà chỉ dặn dò: “Vậy cũng được, để bác Hồng đưa mấy đứa đi. Đến công viên đừng có sà vào những chỗ đông người, an toàn là trên hết đấy!”.

Bà Minh ở lại nhà Lâm Nguyệt Loan đợi lái xe Vương đến đón, còn bác Hồng đưa Lâm Nguyệt Loan, Minh Nhật Lãng và Giang Vũ Phi đến công ty. Sau khi

mỗi người nhận một xấp tờ rơi ở công ty bách hóa, bác Hồng liền lái xe đưa ba người đến công viên. Ba người xuống xe vào trong phát tờ rơi còn bác Hồng ngồi đó đợi.

Công viên Phong Lâm ở phía bắc thành phố A, trong rừng bạt ngạt cây phong, mùa hè cây xanh tốt, rậm rạp, còn mùa đông lá đỏ nhuộm màu đỉnh núi. Lá phong ở những vùng ven biển tuy không như những cây phong ở các nước tuyết lạnh phương Bắc phải trải qua gió đao sương kiếm, đẹp từ trong cái lạnh, rục rờ như ráng mây chiều, nhưng với cảnh sắc

xanh mướt bốn mùa như xuân ở phương Nam thì rừng phong đây là một phong cảnh tuyệt vời và độc đáo. Mỗi năm đến mùa thu nơi đây đều tập trung rất nhiều du khách và người đi bộ.

Quá đông người, đi lại như nước chảy, không chú ý nên ba người đã đi lạc. Minh Nhật Lăng đi thêm mấy bước mới ngoái đầu lại nhìn, không thấy hai cô bạn đâu nữa. Xung quanh toàn người lạ, bên tai cũng vang lên những tiếng nó xa lạ. Lần đầu tiên cậu đến chỗ đông người thế này, người chen người như hạt cát chen nhau. Cậu cảm thấy mình không cần

thận mà lạc vào bão cát, trước mắt mờ mịt, không biết đâu mà nhìn.

Mơ hồ không biết làm gì, Minh Nhật Lãng đứng khựng ngay tại chỗ, không biết nên đi về hướng nào. Đang ngây người ra đấy thì chợt nghe thấy tiếng nói lạnh lạnh và quen thuộc vang lên bên tai:

“Minh Nhật Lãng, lại đây mau”.

Lâm Nguyệt Loan vô cùng hoảng hốt khi để lạc Minh Nhật Lãng. Cô bảo Giang Vũ Phi đứng nguyên đó đợi cô, cô quay lại dòm người đang đi xuôi để tìm Minh Nhật Lãng. Ngay từ xa đã thấy

bóng cậu, cô vội lên tiếng và vẫy tay.

Như con thuyền bị lạc trong bóng đêm bỗng chốc nhìn thấy ngọn đèn lóe sáng, Minh Nhật Lãng vội vàng đi về phía cô. Vừa đến được nơi cô đã dặn dò: “Cậu phải đi theo sát tớ, không được đi lạc nữa”.

“Ok”.

Minh Nhật Lãng gật đầu rồi theo sát sau lưng cô. Một tay cô ôm tờ rơi, một tay rẽ vào dòng người phía trước: “Xin lỗi, cho em đi nhờ chút”.

Sau đó quay lại nói với cậu: “Đi theo tớ nhé!”.

Minh Nhật Lãng rất muốn nắm lấy bàn tay ấy thế nhưng không đủ dũng khí. Hai tay cậu cứ ôm chặt mở tờ rơi trong lòng.

Giang Vũ Phi chờ đợi lâu quá cũng đâm lo, thấy bóng hai người từ xa cô mới thở phào.

“Cũng may là tìm được rồi, chúng ta không được đi lạc nữa, nếu chẳng may xảy ra chuyện gì thì chúng tớ không biết ăn nói thế nào với mẹ cậu đâu”.

Cô chỉ có ý tốt nên mới nói thế, nhưng cô nói thẳng quá khiến Minh Nhật Lãng nghe xong cúi mặt xuống và nói: “Sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu, tớ không phải là trẻ con”.

Giang Vũ Phi biết mình nói hơi quá lời khiến cậu khó chịu, nên lặng lẽ không nói gì nữa. Lâm Nguyệt Loan liền chuyển chủ đề: “Công viên đông người quá, nhất là chỗ cổng vào. Không tiện cho chúng ta phát tờ rơi, chi bằng chúng ta đi sâu vào trong đó phát đi”.

Cô nói cũng có lý nên nghe xong cả

ba cùng đi sâu vào trong công viên.

Love 2:

Mùa thu thật đẹp, khắp công viên đều là hình ảnh lá phong đỏ. Lá phong ở nước Nam không giống như phương Bắc “Sương diệp hồng vu nhị nguyệt hoa”, khắp nơi đều rực một màu đỏ như lửa. Trên cành cây là từng lớp lá, sau khi ngấm sương sẽ chuyển thành màu vàng, có cây chuyển sang màu cam, có lá thành đỏ, có lá hơi tím... vàng vàng pha đỏ, pha tím, cảnh sắc huyền ảo. Trong công viên không chỉ có cây phong mà còn có

nhiều cây tùng xanh lá xen kẽ, những cây ngân hạnh lá vàng chói mắt, tất cả khiến cho cảnh vật nơi đây được phân tầng rõ ràng, có âm điệu riêng. Đẹp hơn cả cảnh sắc mùa xuân.

Minh Nhật Lăng vừa đi vừa ngắm cảnh, cậu cảm thấy thế vẫn không đủ. Đây là cảnh sắc tuyệt mỹ của mùa thu, là bức tranh sơn dầu thiên nhiên tuyệt đẹp do bàn tay tạo hóa tỉ mỉ dựng lên. Có thể khiến người ta ngày ngày xem không chán. Nhất là với những người ít ra ngoài như Minh Nhật Lăng, càng ngắm càng thấy xúc động.

Lâm Nguyệt Loan chọn xong địa điểm liền nói: “Phi Phi, cậu phát tờ rơi ở đoạn đường này nhé!”. Sau đó chỉ sang con đường cạnh đó: “Tớ đi phát bên kia”.

Nghe thấy cô đang phân công nhiệm vụ, Minh Nhật Lăng vội thu ánh mắt lại và chăm chú lắng nghe: “Vậy tớ sao?”.

“Cậu cứ đi tùy ý, chỉ cần đừng đi xa bọn tớ quá. Cũng đừng đến những chỗ đông người quá. Sau khi phát xong sẽ về đây đợi tụi tớ”. Lâm Nguyệt Loan nói thế vì muốn cho cậu cơ hội ngắm cảnh công viên nữa.

Phân công xong cả ba chia mỗi người một đường và đi làm việc.

Minh Nhật Lãng đi chậm như đi tản bộ trong công viên. Có người đi đến thì cười tươi và đưa cho họ tờ rơi. Rất nhiều người cầm tờ rơi trong ánh mắt ngạc nhiên. Cậu thiếu niên đang phát tờ rơi này có đôi mắt sáng, nụ cười trong sáng, thân thiện, gương mặt thanh tú, tỏa sáng như ánh ngọc. Chàng trai khiến ai cũng phải ngoái lại nhìn này sao không đi làm ngôi sao chứ, sao lại đến công viên phát tờ rơi?

Minh Nhật Lãng phát tờ rơi nhanh nhất, có rất nhiều như du khách bị “vẻ đẹp” của cửa cậu hấp dẫn, chủ động bước đến xin tờ rơi của cậu, nhân cơ hội đó nhìn cậu kỹ hơn. Có người đã lấy một lần rồi còn quay lại lấy thêm tờ nữa, có người nói vu vơ mấy câu:

“Cậu bao nhiêu tuổi?”.

“Vẫn là học sinh à?”.

“Học trường nào thế?”.

“Sao lại đi phát truyền đơn thế này, làm thêm kiếm tiền học à?”.

Cũng có vài học sinh trung học chạy đến xin tờ rơi, tờ rơi đã cầm rồi vậy mà còn mạnh dạn nhét vào tay cậu mảnh giấy nho nhỏ. Có một phụ nữ trưởng thành còn mạnh miệng chê cười cậu:

“Chú em đẹp trai, đúng là hấp dẫn thật”.

“Con trai bây giờ xinh đẹp cũng được coi trọng đấy”.

“Đúng thế chứ còn gì, công ty bách hóa mời được cậu phát tờ rơi đúng là có con mắt tinh đời. Hôm khai trương không biết sẽ có bao nhiêu cô gái vì cậu mà

đến nữa”.

Minh Nhật Lãng bị châm chọc cho đỏ bừng cả mặt, hai vàng tai cũng đỏ lên, không dám ngẩng đầu. Cậu không cãi được những người này nên chỉ còn cách đi thật nhanh. Cậu quay người đi về phía con đường gần đó. Lâm Nguyệt Loan đang phát tờ rơi gần đó, phía sau lưng cô là một cây phong đang đỏ lá, giống như vụn rắng mây, như ngàn tấm vải gấm, nhuộm đỏ màu sương tuyết.

“Ồ, Minh Nhật Lãng, cậu phát tờ rơi nhanh thế”.

Lâm Nguyệt Loan cũng phát được tương đối rồi, thấy trong tay Minh Nhật Lăng chỉ còn vài tẹp nhỏ, cô cảm thấy rất bất ngờ. Cô không ngờ rằng cậu công tử nhà giàu chưa bao giờ ra ngoài làm việc gì vậy mà làm việc này còn nhanh nhẹn hơn cô nữa.

Nhưng ngay sau đó cô đã nhanh chóng hiểu ra là chuyện gì rồi. Minh Nhật Lăng vốn đâu cần phát tờ rơi cho người ta đâu. Có nhiều người “say nhưng đâu phải vì rượu” chủ động xin tờ rơi của cậu. Thậm chí có cô gái tự coi mình là xinh đẹp đã chủ động hẹn hò cậu: “Hi,

cậu phát sắp xong rồi còn gì, hay là chúng ta đi một vòng công viên đi”.

Đối với những cô gái chủ động tấn công thế này Minh Nhật Lăng chỉ còn cách từ chối khéo: “Xin lỗi, mình có bạn rồi”.

Cô gái đưa mắt nhìn Lâm Nguyệt Loan, ánh mắt dò xét nhìn cô một lượt. Lâm Nguyệt Loan bị nhìn có cảm giác nóng bừng sau lưng, cô vội quay lại nói:

“Đừng nhìn tớ, tớ tớ có nhiều bạn lắm!”.

Nói rồi cô đột nhiên vẫy tay và gọi to: “Bạch Vân Tịnh, Bạch Vân Tịnh”.

Lá phong khắp công viên như ráng chiều dật trên vải gấm, trong bức tranh thu mơ mộng và trữ tình ấy, Bạch Vân Tịnh mặc áo trắng đi đến nhẹ nhàng như một đám mây trắng tinh khôi. Cô nghe thấy tiếng Lâm Nguyệt Loan gọi lên quay lại, thấy Minh Nhật Lăng đứng bên Nguyệt Loan thì khẽ khượng người.

Lâm Nguyệt Loan bước lên hỏi: “Bạch Vân Tịnh, cậu cũng đến ngắm lá phong à, tiện đường rồi”.

Cô gái xinh đẹp kia nhìn thấy Bạch Vân Tịnh đi tới, ánh mắt dò xét đã chuyển sang biết điều hơn, không nói gì nữa và quay lưng bước đi.

“Hi Lâm Nguyệt Loan, Minh Nhật Lăng, các cậu cũng đi ngắm lá đỏ à?”. Trong lòng cô thực sự không biết có cảm giác gì nữa nhưng ngoài mặt vẫn nở nụ cười tươi đáp lại.

“Không phải, thực ra là tụi tớ đi phát tờ rơi làm thêm thôi. Không chỉ có hai bọn tớ đâu, còn Giang Vũ Phi bọn tớ ở đằng kia nữa”. Lâm Nguyệt Loan chỉ chỉ.

Nụ cười của Bạch Vân Tịnh bây giờ mới tự nhiên hơn một chút: “Không ngờ cậu cũng đi làm thêm đây, Minh Nhật Lãng”.

Ba người đang nói chuyện thì có một chàng trai cao lớn chạy tới, tay cầm hai lon cô ca.

“Tiểu Tinh, anh quay đi một cái là không thấy em đâu nữa, đã chạy đến đây rồi. Khát rồi hả, uống đi này”.

Giọng nói của cậu ấy vô cùng quan tâm thể nhưng Bạch Vân Tịnh lại chau mày, gương mặt cau có, tỏ rõ thái độ

không vui. “Tôi đã nói là tôi không khát, tôi không muốn uống”.

Bạch Vân Tịnh cũng không biết giữ thể diện cho người khác chút nào, Minh Nhật Lãng có chút ngạc nhiên, trước mặt cậu cô ấy luôn tỏ ra dịu dàng và đáng mến cơ mà.

“Em không khát ... vậy anh cứ cầm vậy, lát nữa em uống nhé”.

Bạch Vân Tịnh chỉ tay về phía cậu ta và nói: “Trả lại tôi cái giá vẽ, tôi đi cùng các bạn tôi”.

“Giá vễ nặng lắm đây, để anh mang giúp em nhé! Máy em đi đâu anh đi cùng là được, chẳng nào anh cũng có thời gian”.

“Tôi đi với bạn học anh có quen đâu mà đi theo làm gì?”. Bạch Vân Tịnh vẫn lạnh lùng đáp.

“Đều là những người trẻ tuổi mà, làm quen một tí là ok ngay”.

Cậu con trai nhìn Lâm Nguyệt Loan và Minh Nhật Lăng rồi vui vẻ nói: “Chào hai em, anh là Lục Kiêu, là học sinh trường Thanh Hà và cũng là hàng xóm

của Tiểu Tinh”.

“Anh học Thanh Hà à, bạn em cũng học Thanh Hà đấy. Phi Phi, lại đây”. Lâm Nguyệt Loan vẫy vẫy gọi Phi Phi tới.

“Phi Phi, đây là Lục Kiêu, anh ấy học cùng trường với cậu ấy, có quen không?”.

Giang Vũ Phi khẽ sững lại khi nhìn thấy Lục Kiêu, cô gật đầu: “Anh Lục Kiêu là trung phong của đội bóng rổ trường tớ, tớ có biết. Chắc là anh ấy không biết tớ, tớ là khóa dưới mà”.

“Anh đang thắc mắc là nhìn em lạ thế hóa ra là khóa dưới mới vào. Tiểu Tinh, em thấy chưa, bạn em cũng dẫn bạn học ở Thanh Hà đi còn gì, thêm anh nữa cũng chẳng sao. Chắc là các em không phải không chào đón chứ!”.

Lâm Nguyệt Loan cười và nói:

“Đương nhiên là chào đón rồi, vậy đi cùng đi”.

Thế là cả hội đi cùng nhau nhưng Bạch Vân Tinh không thèm để ý tới Lục Kiêu. Cô đi bên cạnh Minh Nhật Lăng và chỉ nói chuyện với cậu, Lục Kiêu cũng

không chịu im lặng thỉnh thoảng lại nói xen vào. Bạch Vân Tịnh cảm thấy quá phiền phức nên đã kiếm cớ đuổi cậu ta đi: “Lục Kiêu, anh lên núi bên kia giúp em xem có chỗ nào thích hợp để em vẽ, được không?”.

Lục Kiêu nhanh nhẹn nhận lệnh như binh sĩ nghe lời cấp trên, vội vàng chạy đi ngay.

“Anh ta phiền phức lắm, tớ vừa ra công là anh ta nhìn thấy, thế là lẻo đẻo theo tớ cả đoạn đến đây. Đuổi kiểu gì cũng không đi”. Bạch Vân Tịnh hậm hực

nói.

“Bạch Vân Tịnh này, anh Lục Kiêu trước giờ chưa theo đuổi ai ở trường tở đâu. Nhiều bạn viết thư tình cho anh ấy bị anh ấy lạnh nhạt, không ngờ anh ấy lại bị cậu lạnh nhạt chứ. Quả nhiên là vô quýt dày có móng tay nhọn”. Giang Vũ Phi cười hì hì nói.

Vô quýt dày có móng tay nhọn.

Bạch Vân Tịnh nghe xong liền động lòng, cô lạnh nhạt với Lục Kiêu thế nhưng cũng bị người khác lạnh nhạt như thế. Bất giác cô đưa mắt sang nhìn Minh

Nhật Lăng, thấy ánh mắt cậu đang dịu dàng nhìn Lâm Nguyệt Loan. Trong lòng có cảm giác chua xót như trái mai xanh.

Vỏ quýt dày có móng tay nhọn, vật gì cũng có khắc tinh của nó. Không phải oan gia sẽ không chạm mặt.

Lục Kiêu đi cũng nhanh mà về cũng chóng: “Tiểu Tinh, phong cảnh bên kia đẹp lắm, nhìn từ góc nào cũng đẹp, không biết chỗ nào hơn nữa. Đi đi, anh dẫn em đi”.

Bạch Vân Tịnh lạnh nhạt đáp: “Thế à? Em muốn đi sâu vào trong một chút,

chắc là có nhiều cảnh đẹp hơn nữa”.

Ồ – Lục Kiêu sững người lại rồi nói ngay: “VẬY CŨNG ĐƯỢC, CHÚNG TA ĐI TIẾP VẬY”.

Cứ thế suốt dọc đường đi, chốc chốc Bạch Vân Tịnh lại sai cậu đi tìm chỗ đẹp để vẽ. Lục Kiêu đâu phải tên ngốc, cậu biết thừa Bạch Vân Tịnh đang cố tình sai mình đi, còn cô thì gắn chặt với Minh Nhật Lãng như hình với bóng. Sắc mặt cậu tự nhiên sầm lại nhìn Minh Nhật Lãng như cái gai trong mắt.

Giang Vũ Phi thấy sự khác lạ trên

gương mặt Lục Kiêu nên vội thì thầm với Lâm Nguyệt Loan: “Không thể để Lục Kiêu và Bạch Vân Tịnh đi cùng chúng ta nữa, nếu không sợ có chuyện xảy ra đây. Lục Kiêu ở trường sợ nổi tiếng đầu gấu, anh ta mà nổi giận vì người đẹp thì chắc chắn Minh Nhật Lăng sẽ là đối tượng trút giận rồi”.

Lâm Nguyệt Loan nghe Giang Vũ Phi nói thế vội nghĩ cách cắt đuôi ngay.

“Bạch Vân Tịnh, anh Lục Kiêu, hay là hai người cứ đi về đi, tụi tớ muốn tranh thủ còn thời gian đến công ty bách

hóa lấy thêm ít tờ rơi nữa đi phát”.

Giang Vũ Phi đứng bên nói thêm:
“Đúng thế, chúng tớ đi việc của chúng tớ, các cậu đi việc của các cậu, chúng ta chia đường ở đây đi”.

Gương mặt Minh Nhật Lãng giãn ra, cảm giác thoải mái hơn nhiều, cậu sớm đã biết mình bị Lục Kiêu đề ý nên không cảm thấy thoải mái chút nào. “VẬY chúng ta đi đi, chào Bạch Vân Tịnh và Lục Kiêu nhé”.

Ba người vừa đi khỏi Bạch Vân Tịnh liền mím chặt môi. Cô cố gắng kiềm chế

bản thân để không lẻo đeo đi theo mấy người họ, cô thừa hiểu họ lấy cớ để rời đi. Lục Kiêu thấy Minh Nhật Lăng đi rồi nên sắc mặt cũng thoải mái hơn, nói chung là không còn người cản trở công việc của cậu ta nữa. Cậu quay sang thúc giục Bạch Vân Tịnh: “Tiểu Tinh, chúng ta đi thôi, anh dẫn em đi tìm chỗ vẽ”.

“Tôi không muốn vẽ nữa” Bạch Vân Tịnh nói lạnh lùng và cụt ngủn.

“Vậy anh dẫn em đi chơi nhé, em muốn chơi trò gì?”. Lục Kiêu vẫn ân cần hỏi.

“Tôi muốn anh biến mất ngay lập tức bởi vì tôi vô cùng ghét anh”.

Bạch Vân Tịnh không nín nhịn được nữa mà nói ra luôn, người mình thích thì không giữ lại được, người không thích thì cứ bám lấy. Trong lòng bực bội vô cùng không thể kiềm chế được nữa.

Bị cô nói như thế Lục Kiêu cứng họng một lúc rồi mới nghiêng răng nói: “Cô không chỉ muốn tôi biến ngay mà con muốn cái tên con trai lúc nãy xuất hiện ngay, đúng không?”

Trong mắt Lục Kiêu như có lửa cháy

lên ngùn ngụt, gương mặt tối sầm như trời đầy mây đen. Bạch Vân Tịnh đã thể còn tiếp lời: “Đúng, tôi thích cậu ấy. Tôi không thích anh. Vì thế mong anh sau này đừng quán lấy tôi nữa, đừng phiền tôi nữa”.

Tụi Lâm Nguyệt Loan nói đến công ty bách hóa chỉ là cái cớ, cả ba đến báo cáo rồi mỗi người nhận được 50 tề tiền công.

Lần đầu tiên trong đời tự mình kiếm được tiền nên cầm trong tay năm tề 10 tề Minh Nhật Lãng vô cùng xúc động. Thấy

đã hơn 11h trưa cậu liền nói: “Chúng ta đi ăn cơm đi, tớ mời”.

Giang Vũ Phi lắc đầu nói: “Cảm ơn cậu Minh Nhật Lãng, tiếc là trưa nay tớ phải về nhà ăn cơm. Mẹ tớ hiếm lắm mới có thời gian ở nhà cuối tuần nên đã vào bếp nấu cơm ngon canh ngọt đợi tớ. Loan Loan, hay là hai cậu cùng về nhà tớ ăn cơm đi”.

“Không đâu, mẹ cậu nấu cơm ngon đợi cậu về ăn, tớ không ăn tranh đâu”. Lâm Nguyệt Loan vừa cười vừa trêu vũ phi.

Giang Vũ Phi biết mình đã lỡ miệng, chuyên mẹ Lâm Nguyệt Loan di cư sang Canada sau đó cô mới được biết, thấy vậy cô vội đổi chủ đề: “Được rồi, vậy đề Minh Nhật Lãng mời cơm cậu đi, Minh Nhật Lãng này cậu phải chiêu đãi Nguyệt Loan ra trò đấy nhé!”.

Minh Nhật Lãng gật đầu: “Đương nhiên là thế”.

Xe đưa Giang Vũ Phi về nhà trước, chỉ còn hai người đứng lại, Minh Nhật Lãng hỏi: “Cậu thích ăn gì, tớ mời, cậu ăn gì cũng được”.

Lâm Nguyệt Loan lắc đầu từ chối:

“Cảm ơn cậu, tớ về nhà ăn cơm thôi. Lúc đi tớ đang hầm một nồi canh xương với củ cải rồi, đủ ăn hai bữa liền, nhất định phải ăn hết mới được”.

Minh Nhật Lăng im lặng một lúc rồi khẽ khàng: “VẬY... cậu có thể mời tớ đến nhà cậu ăn cơm không?”.

Nồi canh xương hầm củ cải thơm lừng và nóng hôi được đặt trên bàn, củ cải được hầm trở nên trong suốt, nước canh màu trắng sữa, hương thơm tỏa ra bốn phía. Đặt trên bàn còn có hai bát

cơm rang, màu xanh của hành hoa và màu vàng trắng của trứng nhìn vô cùng bắt mắt. Minh Nhật Lãng ăn một miếng cơm rồi uống một ngụm canh, cảm giác ngọt thơm còn vương nơi đầu lưỡi, thật sự quá ngon, quá hấp dẫn.

“Lâm Nguyệt Loan này, cậu nấu ngon thật ấy!”. Minh Nhật Lãng có gì nói lấy, hoàn toàn thật lòng, không hề có ý tăng bốc.

“Ngon à, vậy cậu ăn nhiều một chút”. Lâm Nguyệt Loan sẻ một ít cơm trong bát mình cho cậu, cô còn chưa ăn miếng nào.

Minh Nhật Lãng không từ chối, mặc dù số cơm trong bát của cậu đã đủ dùng rồi.

Cậu cúi đầu ăn thêm miếng nữa:

“Thực sự là rất ngon”.

“Năm mười tuổi tớ đã học rang cơm rồi. Lúc đó bố tớ bận dạy lớp tốt nghiệp nên bận lắm, không có thời gian nấu cơm. Nhà thường nấu một nồi cơm lớn rồi để trong tủ lạnh rang dần. Món xương hầm củ cải này cũng là món ăn tủ của nhà tớ đó. Vì nó nhiều dinh dưỡng và dễ làm nữa. Bố tớ càng bận hơn nên cứ dăm ba ngày lại dậy sớm đi chợ mua một túi

xương và củ cải rồi hầm bằng nồi điện, đợi tó học về là có thể ăn rồi. Bố sợ tó ăn cơm rang mãi sẽ thiếu chất”.

Nhắc đến bố, giọng Lâm Nguyệt Loan có chút trầm buồn và hoài niệm: “Tuy bây giờ bố tó không còn nữa thế nhưng đã có món cơm rang và canh xương của bố làm bạn với tó”.

Minh Nhật Lăng rất muốn an ủi cô nhưng lại chẳng biết mở lời thế nào. Cậu chỉ biết cúi đầu ăn thêm miếng cơm, uống thêm ngụm canh mà thôi. Lần này hương vị vô cùng khác biệt, khác ở đâu

lưỡi, khác ở trong tim. Vô cùng ngon và vô cùng thê lương.

Cả hai đang ăn cơm thì điện thoại reo. Lâm Nguyệt Loan chạy tới nhìn màn hình hiển thị số rồi quay trở lại bàn ăn chứ không nghe.

“Sao cậu không nghe máy?”. Minh Nhật Lăng tò mò hỏi.

Lâm Nguyệt Loan cắn cúi ăn:
:”Không muốn nghe”.

Đột nhiên Minh Nhật Lăng nói: “Là điện thoại của mẹ cậu à?”.

Lâm Nguyệt Loan không đáp, Minh Nhật Lãng hiểu cô đã âm thầm thừa nhận. Điện thoại lại reo hết lần này đến lần khác, cô cứ im lặng như không nghe thấy gì, Minh Nhật Lãng thấy tay cô nắm chặt đôi đũa, các khớp xương trắng bệnh cả ra. Không muốn nhìn cảnh ấy, cậu đưa tay nắm lấy tay cô, chẳng nói gì cảm, chỉ lặng lẽ nắm như thế. Tay cô khẽ run và lạnh toát, còn cậu cố gắng dùng hơi ấm của lòng bàn tay mình sưởi ấm cho cô.

Lâm Nguyệt Loan run rẩy ngược nhìn lên, một giọt lệ sáng lên trong mắt, cô nói: “Mau ăn cơm đi, nguội hết rồi”.

Nói rồi lặng lẽ rút cánh tay đang được cậu dùng hai tay nắm chặt ra một cách tự nhiên.

Ăn xong cơm và tiễn Minh Nhật Lăng về, Lâm Nguyệt Loan mới thu dọn bát đĩa đi rửa. Lúc rửa xong cô mới phát hiện ra vòi nước không bị rò nữa rồi. Sau khi ngậy người ra một lúc cô mới chạy vào nhà vệ sinh xem, máy nước nóng cũng đã được thay mới. Chạy vào phòng ngủ cũng thấy đệm đã được thay mới, đệm mềm như những đám mây. Ga giường và chăn đều rất đẹp và êm, bên trên thêu những bông hoa hướng dương

màu vàng rực rỡ, xen kẽ là những cành màu xanh. Được ngủ trong chiếc chăn như thế này chắc chắn sẽ có cảm giác ấm áp như đang nằm phơi nắng dưới ánh mặt trời.

Lâm Nguyệt Loan đứng sững lại ngay đó.

Đây chắc chắn là do bà Minh sắp xếp, nhất định là bà mới cho người đến sửa. Bà không chỉ mắt nhìn thấy, miệng nói được mà đã làm hết những gì mình nói. Quả nhiên, yêu mái nhà yêu cả con chim, những gì bà làm thật xứng 90 điểm.

Điện thoại lại vang lên, cô vội lao đến và nhắc ông nghe: “Mẹ đã không cần con nữa rồi thì còn gọi cho con làm gì?”.

Giọng Lâm Nguyệt Loan đầy nước mắt, đầu bên kia bà Điền Tuệ Văn cũng không khá hơn: “Loan Loan, không phải mẹ không muốn con, mà thực sự không còn cách nào khác, mẹ có nỗi khổ riêng...”.

Lâm Nguyệt Loan bức xúc nói: “Con biết mẹ có nỗi khổ riêng, vì thế con đã cố gắng nói với bản thân mình để hiểu mẹ hơn. Thế nhưng, thế nhưng tại sao mẹ

người khác lại tốt thế, lại tận tâm thế, còn mẹ mình thì..”.

Nước mắt cô cuối cùng cũng đã tuôn dài như mưa, dập mạnh điện thoại rồi giấu mặt vào hai bàn tay thế nhưng không ngăn được dòng lệ đang tuôn xuống, len qua kẽ tay và nhỏ xuống đất.

Love 3:

Minh Nhật Lãng rời khỏi nhà Lâm Nguyệt Loan, vừa đi vừa ngoái lại nhìn.

Thực sự cậu rất muốn ở lại bên cô những lúc cô buồn rầu như thế này,

nhưng cô tỏ vẻ muốn ở một mình hơn. Cậu hiểu điều đó, bởi vì mỗi lần tâm trạng không tốt cậu cũng thích một mình trốn trong phòng. Mẹ càng lo lắng gõ cửa cậu càng thích yên tĩnh một mình.

Ngồi trên xe về nhà, từng khung cảnh của từng con phố lọt qua khung cửa kính, đột nhiên có một cửa hàng được trang trí rất tinh tế và đẹp mắt lọt vào tầm ngắm của cậu. Trên biển đề bốn chữ: Nhất, Sức, Tình, Duyên.

“Bác Hồng dừng xe”.

“Cậu chủ, không được đỗ xe ở đây.

Phía trước có chỗ rẽ mới được đỗ xe”.

“VẬY bác để cháu xuống đây, sau đó cứ ra chỗ rẽ kia đợi cháu”.

Minh Nhật Lãng xuống xe và bước vào cửa hàng “Nhất Sức Tình Duyên”. Y như cậu nghĩ, trong cửa hàng bày bán đồ mỹ nghệ, trang sức dành cho con gái. Cửa hàng khá rộng và được trang trí rất thời thượng. Trên bàn có rất nhiều gương, bốn phía đều là những giá và tủ trưng bày bằng kính, các mặt hàng đa dạng phong phú, đủ loại như dây chuyền, cặp tóc, hoa cài đầu, kẹp tóc, ghim tóc,

vòng tay, dây đeo tay, nhẫn, nhẫn đôi, khuyên tai, dây đeo...

Minh Nhật Lăng chỉ đứng nhìn thôi mà đã thấy hoa cả mắt, không biết nên chọn từ đâu nữa. Có mấy cô gái đang chọn đồ trong cửa hàng đã chú ý đến cậu ngay từ khi cậu mới bước vào, đang bàn tán về cậu nữa. Cậu cảm thấy không thoải mái chút nào và định ra về. Nhân viên hướng dẫn thấy thế liền đến bên chào cậu bằng một nụ cười tươi: “Chào em, em muốn mua đồ tặng bạn à?”.

Cô nhân viên vừa nói vừa cười đầy

ấn ý khiến cậu càng xấu hổ bèn cúi mặt gật đầu.

“Em muốn mua loại trang sức thế nào? Vòng cổ, khuyên tai, vòng tay...”.

“Em muốn mua loại dây mà tóc tết hay dùng...”.

Minh Nhật Lãng không biết phải diễn tả thế nào nữa, cũng may cô nhân viên bán hàng hiểu ý cậu nên gật đầu: “À, hiểu rồi, em đi theo chị sang bên này”.

Nhân viên bán hàng dẫn Minh Nhật Lãng đến gian trưng bày bên trái, ở đó

bày bán các loại dây thun buộc tóc, các loại mẫu mã, màu sắc. Cô nhân viên nhiệt tình giới thiệu cho cậu các mẫu mã mới nhập về.

Minh Nhật Lãng nhìn qua một lượt các mẫu rồi chợt khựng lại. Cậu đưa tay nhặt lấy một mẫu trên giá. Trên sợi dây thun màu xanh có gắn hình một cái cây nhỏ màu xanh đen, là hình mẫu được lấy từ các bức tranh chì do trẻ em vẽ, mấy nét cong cong và thô tạo thành những cành cây. Cũng không biết là được làm bằng chất liệu gì nữa, màu sắc vừa sáng bóng vừa trơn mềm. Trên cây nhỏ đó còn

có mấy viên kim cương màu thủy tinh, dưới ánh điện càng lấp lánh.

“Đây là mẫu dây thun hình cây rất đáng yêu, được nhập từ Hàn Quốc, tạo hình đáng yêu và hấp dẫn, màu sắc sáng bóng. Có rất nhiều màu sắc đẹp mắt cho khách hàng lựa chọn, em nhìn này, ở đây có màu hồng, màu cam, màu tím, màu vàng, màu xanh...”,

“Em muốn lấy màu xanh này, cho em hai cái”.

“Muốn hai cái màu xanh? Nếu như cùng một kiểu thì tốt nhất em nên lấy hai

cái khác màu nhau”.

“Không, nhất định phải màu giống nhau. Bạn ấy thích tết tóc hai bên vì thế phải cần một đôi”.

“Như vậy à, thật xin lỗi, sợi dây thun màu xanh này cửa hàng chúng tôi chỉ nhập có một cái, không có một đôi đâu”.

“Á, nhưng mà em muốn một đôi, chị nghĩ xem có cách nào không ạ?”. Minh Nhật Lãng lo lắng hỏi.

“VẬY em đợi một lát, để chị đi hỏi ông chủ xem thế nào”.

“Cảm ơn chị”.

Cô nhân viên hướng dẫn đi khuất rồi nhưng Minh Nhật Lăng vẫn đứng ngây người nhìn sợi dây thun màu xanh. Bàn tay cậu mân mê cái cây nhỏ màu xanh, trong đầu bất chợt hiện lên hình ảnh cây hòe con xanh lá ở sân trường...

Đang thờ người suy nghĩ đột nhiên có một bàn tay vỗ vai cậu rồi có tiếng nói vang lên bên tai: “Minh Nhật Lăng, sao em lại ở đây?”.

Cậu giật mình quay lại nhìn, hóa ra là Nguyễn Thần Dạ.

“Anh Nguyễn, anh cũng đến mua...”.

Nói đến đây cậu đột ngột dừng lại, hai chàng trai gặp nhau trong cửa hàng trang sức của con gái, xem ra cũng không phải là nơi thích hợp lắm.

Nguyễn Thần Dạ chỉ cần nghe cậu nói một nửa rồi nhìn sợi dây thun cậu đang nắm trong tay, thế là hiểu ý và cười: “Em mua cái này tặng cho Lâm Nguyệt Loan hả?”.

Minh Nhật Lãng không trả lời nhưng gương mặt đỏ bừng chính là câu trả lời chính xác nhất.

Nguyên Thần Dạ cười lớn hơn và nói: “Minh Nhật Lăng này, xem ra em cũng thích cô ấy lắm nhỉ. Anh cũng thế, chúng ta cạnh tranh công bằng đi”.

Minh giật lảng sững lại, đôi má hồng đã giảm đi phân nửa. Từ bé đến giờ cậu không tranh với ai bao giờ, cậu không biết tranh đoạt, cũng không có ý muốn tranh giành. Tiêu Tinh Dã đã có nhiều mặt khiến cậu thấy xấu hổ lắm rồi, giờ lại thêm một Nguyên Thần Dạ văn võ song toàn nữa.

Đang không biết nói gì thì có hai cô

gái đi đến, họ nhìn Minh Nhật Lăng một cái rồi quay sang hỏi Nguyên Thần Dạ: “Nguyên Thần Dạ, đây là bạn của anh à?”.

Nguyên Thần Dạ cười nhưng không giới thiệu với hai cô gái mà hỏi ngược lại: “Hai em chọn được gì chưa?”.

Một cô gái gạt tóc cho cậu nhìn, hai cái khuyên tai có kiểu không giống nhau đang lắc lư như đánh đu: “Chọn được một đôi khuyên tai, anh thấy cái nào đẹp hơn?”.

“Nhìn vòng tay của em trước đi, anh

thấy cái nào hợp với em hơn?”. Một cô gái khác lắc lắc chiếc vòng tay kêu lên như tiếng chuông.

Nguyễn Thần Dạ đáp: “Đẹp lắm, đều rất đẹp. Hợp lắm, đều rất hợp, mua hết đi, anh thanh toán hết”.

Hai cô gái thích thú thơm lên má cậu rồi nũng nịu: “Vậy cảm ơn anh nhé”.

“Đi đi, hai em cứ chọn tiếp đi, thích gì anh mua cho. Anh nói rồi mà, hôm nay sẽ làm hài lòng nhu cầu mua sắm của hai em”.

Hai cô gái hứng chí chạy đi tìm những món đồ mình yêu thích, Minh Nhật Lãng nhìn mà không biết nói gì. Mỗi lần xuất hiện Nguyễn Thần Dạ lại đi cùng một cô gái khác, lần này không chỉ là một người. Lại còn thân thiện với nhau nữa chứ, cả hai không ai tỏ ý ghen với người kia cả.

Minh Nhật Lãng tò mò hỏi: “Nguyễn Thần Dạ, anh... anh thực sự cũng thích Lâm Nguyệt Loan sao?”.

Nguyễn Thần Dạ cười: “Đúng thế, cô ấy hay phết”.

“Hay phết? Là ý gì?”. Minh Nhật Lãng không hiểu.

“Nói chung là hay”. Nguyên Thần Dạ không nói rõ ràng gì cả.

“Nếu như anh thực sự thích cô ấy, vậy tại sao.. anh còn... cùng bọn họ...”. Minh Nhật Lãng nhìn theo bóng hai cô gái ở phía xa xa, không biết nên dùng từ gì cho đúng.

Nguyên Thần Dạ hiểu ý cậu nên cười và nói: “Cá, anh cũng muốn mà tay gấu anh cũng thích”.

“Anh không thể như thế được, không thể có cá và tay gấu. Nếu anh thực sự thích cô ấy thì không nên... thân mật với người con gái khác”.

Những lời Minh Nhật Lãng nói có ý trách móc nữa khiến Nguyễn Thần Dạ hứng chí quay sang nhìn cậu, sau đó chậm chậm đáp lại: “Minh Nhật Lãng, sao em nghiêm túc thế?”.

Minh Nhật Lãng nhạy cảm hỏi lại: “Ý anh là anh không nghiêm túc?”.

“Anh không có cách nào nghiêm túc được như em, anh thích những cô gái

xinh đẹp, đáng yêu giống như chú bướm thích những bông hoa tươi”.

“Nếu như anh đã không nghiêm túc vậy thì em không hoan nghênh cuộc cạnh tranh công bằng giữa chúng ta”. Minh Nhật Lăng nghiêm túc nói, sắc mặt rắn lại.

Nguyên Thần Dạ hơi bất ngờ nhưng sau đó lại cười lớn: “Ồ, phải tự thân bảo vệ thôi. Em sợ anh sẽ làm tổn thương cô ấy?”.

“Ummm”. Minh Nhật Lăng đáp ngay không suy nghĩ.

Nguyên Thần Dạ lùi lại một bước rồi khoanh hai tay trước ngực nhìn Minh Nhật Lãng từ đầu xuống chân từ chân lên đầu: “Minh Nhật Lãng này, với điều kiện của em thì em có thể có nhiều sự lựa chọn hơn, tại sao em lại nghiêm túc với Lâm Nguyệt Loan thế nhỉ?”

Minh Nhật Lãng không đáp, bàn tay xiết chặt sợi dây thun màu xanh hơn nữa. Cô nhân viên đi tới, gương mặt tỏ vẻ tiếc nuối: “Thật xin lỗi em, các chi nhánh khác cũng không còn mẫu này. Màu cam và màu vàng thì có đó, hay là em chọn hai màu đi?”.

“Không được, em nhất định phải lấy màu xanh, thực sự không còn cách nào khác ạ? Ví dụ như nhập lô hàng mới, em có thể đặt tiền trước”.

“Thực sự không còn cách nào khác cả, các mẫu update nhanh lắm, mỗi mẫu hầu như chỉ làm một chiếc, sau đó thay mẫu mới ngay. Nhà sản xuất đã không còn mẫu này nữa và cũng không làm lại nữa”.

Gương mặt Minh Nhật Lãng tỏ rõ vẻ thất vọng.

Nguyên Thần Dạ đứng bên nói xen

vào: “Sợi dây thun này có gì đặc biệt chứ, sao em cứ nhất định phải mua nó? Em nhìn chiếc kẹp tóc hình mặt trăng kia, đẹp và tinh tế thế kia, lại có hàm ý tên Lâm Nguyệt Loan nữa, mua tặng cô ấy chẳng phải ý nghĩa hơn sao?”.

Minh Nhật Lãng không thèm nhìn cái kẹp Nguyên Thần Dạ chỉ, cậu mân mê sợi dây thun trong tay rồi đưa cho cô nhân viên: “Em muốn cái này, chị gói vào giúp em”.

Có lẽ là do ý trời, cậu cầm của cô một sợi dây thun tóc màu xanh, vốn định

mua một đôi tặng cho cô ấy thế nhưng chỉ có thể tặng cho cô một chiếc.

“Mời em ra quầy thu ngân thanh toán, sợi dây này hết 99 tệ”.

Minh Nhật Lãng sững lại, không cần sờ túi cũng biết trong túi cậu chỉ có 30 tệ mới nhận được từ việc phát tờ rơi, cậu không có thói quen mang tiền trong người. Đối với những người hầu như không ra ngoài mua sắm một mình bao giờ mà nói, hoàn toàn không có khái niệm mang ví tiền. Cậu còn nghĩ chắc có 30 tệ không thành vấn đề, kiểu gì chả đủ,

không ngờ đồ trang sức của con gái lại đắt thế.

Thấy cậu khựng lại thế là Nguyễn Thần Dạ đoán được ngay: “Minh Nhật Lãng, không phải em không mang tiền mà đi dạo phố đấy chứ?”.

Minh Nhật Lãng xấu hổ nói với chị nhân viên: “Chị đợi em một chút”,

Cậu rút điện thoại gọi cho bác Hồng, muốn bác mang tiền tới. Máy bận. Gọi lại, máy vẫn bận. Cô nhân viên hướng dẫn nhìn cậu với ánh mắt ngạc nhiên, không thể tin được. Cậu con trai tuần tú,

ăn mặc sang trọng này không có tiền sao? Đang bận đoán già đoán non thì tờ 100 tệ đưa đến trước mặt chị nhân viên: “Chị ơi, chị mang giúp em tiền thanh toán món đồ này đến quầy thu ngân được không ạ?”.

“Đương nhiên là được”.

Cô nhân viên định đưa tay cầm thì Nhật Lăng ngăn lại: “Không cần đâu, cảm ơn anh Nguyên, để em bảo lái xe của em mang tiền đến”.

Những lời cậu nói rất khách khí và cũng rất cứng cỏi. Nguyên Thần Dạ phì

cười: “Con người anh không thể tin nên tiền của anh không thể dùng, đúng không?”.

Đúng là Minh Nhật Lăng có ý đó, thế nhưng không ngờ Nguyên Thần Dạ lại nói thẳng ra, khiến Nhật Lăng nghe xong đỏ bừng mặt. Cậu tính tình hiền lành, không thích ai đó nhưng cũng không muốn làm mất mặt người ta. Trong lòng hiểu hai câu đó nhưng không muốn nói những lời trái với lương tâm mình, vì thế chỉ hiểu ngầm thôi. Gương mặt cậu đỏ bừng cúi xuống không nói lời nào, giống như đứa trẻ làm sai chuyện bị người lớn

bắt lỗi ngay tại trận.

Nguyên Thần Dạ nhìn cậu, đôi môi nở một nụ cười dài: “Minh Nhật Lãng này, có phải em làm người sống quá nghiêm túc rồi không?”.

Nói xong cậu quay người gọi hai cô bạn gái: “hai em chọn xong chưa? Anh phải đi rồi”:. .

Hai cô gái chọn được cả đồng đồ vội mang đến quầy thanh toán, cũng không rẻ gì, Nguyên Thần Dạ rút thẻ ra thanh toán. Khi ba người rời khỏi quán Nguyên Thần Dạ còn quay lại nhìn Minh Nhật Lãng

một cái, ánh mắt sâu thẳm như đêm đen.

Cuối cùng Minh Nhật Lãng cũng gọi được cho bác Hồng: “Bác Hồng, bác lái xe đến gần cửa hàng một chút, đến thanh toán giúp cháu, cháu không có đủ tiền”.

Gọi xong cậu quay sang cô nhân viên và nói: “Chị gói lại giúp em, và đi cùng em ra ngoài lấy tiền được không ạ? Bên ngoài không cho đỗ xe nên em chỉ dừng lại được một lúc thôi”.

Cô nhân viên đồng ý đi cùng Minh Nhật Lãng ra ngoài đợi. Bác Hồng đến ngay sau đó và thanh toán 100 tệ, không

lấy lại tiền thừa. Xe chở Minh Nhật Lãng
mất hút sau lần khói.

Trường cấp ba Thần Quang, lớp 10
(3).

Đang giờ lịch sử, thầy giáo lịch sử
gọi Tiêu Tinh Dã trả lời câu hỏi: “Tiêu
Tinh Dã, em hãy cho thầy biết hai nhân
vật quan trọng phát động “Tây An sự
biến” là ai?”.

Tiêu Tinh Dã ngẫm nghĩ rồi đáp:
“Trương Học Lương và Dương Hồ
Thành”.

“A, em biết à! Thế tại sao trong bài kiểm tra tuần trước lại trả lời là Trương Học Hữu và Quách Phú Thành hả?”.

Cả lớp nghe xong chững lại rồi cười nghiêng ngả.

Tiêu Tinh Dã vỗ vỗ đầu mình rồi nói: “Viết nhầm, viết nhầm, thầy ơi chắc chắn là em viết nhầm”.

Thầy giáo nghiêm khắc nói trong tiếng cười âm ỉ của cả lớp: “Hóa ra là viết nhầm, thầy còn tưởng em bố trí thời gian cho họ xuyên không về quá khứ tham gia sự kiện lịch sử đó nữa cơ”.

“Thầy, em làm gì có khả năng đó chứ. Đều là do tính bất cẩn của em mà ra, em sẽ sửa, nhất định sửa”.

“Vậy mau nhận bài rồi sửa đi”.

Tiêu Tinh Dã nhận bài về, thấy “lời phê tuyệt vời” của thầy bên cạnh “câu trả lời tuyệt vời” của mình: “Có hai người trong nhóm tứ đại Thiên Vương đi làm nhiệm vụ thế này, em không sợ Lưu Đức Hoa và Lê Minh có ý kiến sao?”, đọc xong cậu cũng không nhịn được cười.

Lâm Nguyệt Loan quay xuống nhìn bài kiểm tra của cậu, vừa cười vừa nhắc

nhỏ cậu: “Tiêu Tinh Dã, chỉ sợ cậu sửa xong bài này rồi mà cái tật hấp tấp của cậu không chừa. Sau này đi thi phải cẩn thận, làm xong thì xem lại xem có sai đâu không”.

“Biết rồi, ngày nào cậu cũng nhắc, tớ nghe phát mệt rồi đây”. Tiêu Tinh Dã tuy miệng nói mệt nhưng thực sự trong lòng rất vui.

“Tớ ngày nào cũng nói như thế mà cậu vẫn mắc lỗi, còn không mau sửa đi”.

Tiêu Tinh Dã nhìn quanh tìm bút mà không thấy: “Bút tớ đâu?”.

“Lại tìm bút, nói cho cậu biết nhé, đừng có vất bút lung tung, có để phải để vào hộp, tránh lúc cần thì tìm không thấy. Dùng tạm của tớ đi”.

Tiêu Tinh Dã cầm bút của Nguyệt Loan viết, cây bút có mùi thơm của mực, viết ra mùi thật hấp dẫn lòng người, cậu lại chìm đắm trong đó mất rồi...

“Viết sai rồi, sao lại viết thành Trương Học Hữu thế này. Tiêu Tinh Dã, sao cậu chẳng chú ý gì cả thế?”.

Lâm Nguyệt Loan gất lên mới khiến Tiêu Tinh Dã giật mình sức tỉnh, lòng

bàn tay đầy mồ hôi, cậu vội nói: “Tớ, tớ sửa đây, nhất định sẽ đúng”.

Tập trung tinh thần hết sức, cậu sửa một lèo. Lâm Nguyệt Loan nhìn cậu sửa xong gật đầu hài lòng: “Lần sau làm bài kiểm tra phải cẩn thận thế này, không được suy nghĩ lung tung, dễ sai lắm”.

“Tớ nhớ rồi”. Tiêu Tinh Dã nói và trả bút cho cô.

“Trước khi chưa tìm thấy bút thì cứ dùng bút của tớ đi, đừng làm mất của tớ là được”.

Minh Nhật Lãng ngồi ngay đó nghe và quan sát hết chuyện của hai người,

Cậu giữ món quà trong túi áo cả ngày hôm nay rồi những vẫn chưa tìm được cơ hội đưa nó cho Nguyệt Loan. Nhiều lúc cậu thực sự ghen tị với Tiêu Tinh Dã, cậu ấy được ngồi sau lưng cô, cô quay lại một cái là có thể nói chuyện với cậu, sẽ giúp cậu ấy chữa bài và ghi bài. Cô cũng đối xử đặc biệt thân với cậu ấy nữa, thân như người một nhà vậy. Minh Nhật Lãng cũng hiểu họ thân như vậy là vì có bối cảnh, gia thế tương đồng nhau. Giống như hai chú chim én mất tổ cùng che chở,

sưởi ấm cho nhau trong gió bão.

Love 4:

Sau tiết sử là tiết thể dục, hôm nay học trong nhà, có ba môn là bóng rổ, bóng tường và thể dục nhịp điệu để học sinh lựa chọn.

Trường Thần Quang luôn chú trọng tới việc phát triển toàn diện “trí, đức, thể” cho học sinh, mỗi tuần sẽ có hai buổi chiều học thể dục từ sau 3h30 chứ không học môn văn hóa. Có sân vận động rộng và nhà thể dục trong nhà với nhiều dụng cụ các môn thể thao, không thiếu gì

cả.

Các bạn nữ chủ yếu chọn nhảy aerobic, các bạn nam thì chọn bóng rổ hoặc bóng tường. Thấy mình nhạt lãng đứng yên tại chỗ không chọn gì cả, thầy thể dục liền hỏi: “Minh Nhật Lãng, em chọn môn nào?”.

Lâm Nguyệt Loan vội đáp: “Thưa thầy, bạn Minh Nhật Lãng mới bị rạn xương xong, bây giờ sức khỏe không phù hợp để tập hai môn này”.

“Ừ nhỉ, thầy quên mất, vậy tiết này em hoạt động tự do”.

Thầy giáo dẫn một tốp học sinh ra ngoài, còn lại một mình cậu trong căn phòng rộng rãi, cảm giác cô đơn lạc lõng lại xuất hiện. Cậu buồn bã cúi đầu rời khỏi nhà tập thể dục. Một mình chậm bước trên con đường quen thuộc dẫn ra rừng trúc.

Đang định ngồi xuống ghé đá nghỉ một lát thì thấy trong rừng thấp thoáng bóng hai người. Biết là có đôi nào đó đang hẹn hò nên cậu định bỏ đi chỗ khác, thì vô tình nghe thấy giọng nữ sinh:

“Anh Nguyên, em,…”.

Chưa nói hết câu đã bị cái gì đó chặn lại. Minh Nhật Lãng kinh ngạc tiến lên trên mấy bước nữa, phát hiện thấy Nguyên Thần Dạ đang ôm hôn thắm thiết một cô gái. Hai đôi môi như dính chặt vào nhau.

Lần đầu tiên được tận mắt chứng kiến cảnh người thật hôn nhau thế này vừa thấy cảnh đó cậu rùng mình, chân tay luống cuống, “rắc” một cái, một cành cây khô bị cậu dẫm phải và phát ra tiếng động.

Thấy có tiếng động cô gái kia vội rời

khỏi vòng tay Nguyên Thần Dạ. Hoảng loạn nhìn xung quanh, thấy Minh Nhật Lãng đứng đó liền đỏ mặt rồi cắm đầu chạy như một chú thỏ con bị làm cho kinh sợ.

Nguyên Thần Dạ lại bình tĩnh như không có chuyện gì, cậu thong thả chỉnh lại quần áo rồi tươi cười đi về phía Minh Nhật Lãng: “Ồ, Minh Nhật Lãng cũng ở đây à?”.

Minh nhật lãng nhìn Nguyên Thần Dạ với ánh mắt trách móc, cậu không nói một lời nào.

“Xin đây, đừng nhìn anh bằng ánh mắt đó. Cứ như anh là một tên lưu manh không bằng, mọi thứ đều do hai bên tình nguyện, anh chẳng ép ai bao giờ”.

“Lại còn hai bên tình nguyện, tôi nghe thấy hết rồi, rõ ràng là anh...”. Minh Nhật Lăng không biết phải nói thế nào cho phải.

“Cái gì mà rõ ràng là anh chứ? Là em ấy hẹn anh đến rừng trúc, rồi nói “Anh Nguyên, em...” còn chưa nói xong đã xông tới hôn anh rồi, anh phải làm thế nào? Nếu đẩy em ấy ra thì khiến em ấy

xấu hổ, mất mặt. Nề mặt em ấy xinh đẹp nên anh chỉ còn cách phối hợp thôi”.

Hóa ra chuyện là như thế, Minh Nhật Lãng nghe xong sững người. Nhưng vẫn hoài nghi hỏi lại: “Là như thế á? Làm gì có chuyện ấy, làm gì có bạn nữ nào bạo dạn thế”.

“Đúng là cậu ít gặp nên thấy lạ, con gái bây giờ bạo dạn lắm. Đây cũng không phải cô gái đầu tiên chủ động đến hôn anh đâu”.

Minh nhật lãng cũng đã từng nghe đến chuyện này, nghĩ rồi vẫn lên tiếng trách

móc: “Anh nên đẩy cô ấy ra, chuyện này... làm sao có thể phối hợp tùy tiện được chứ?”.

Nguyên Thần Dạ nhìn cậu với vẻ “có nói cũng không hiểu”: “Chán chả muốn nói với cậu nữa, cậu cứ coi anh như tên lưu manh cũng được”.

Nói xong định đi thì Minh Nhật Lăng gọi giật lại: “Nguyên Thần Dạ, tôi thực sự không thích anh”.

Trong mắt Minh Nhật Lăng, Nguyên Thần Dạ không phải là người tốt. Lăng nhặng, bừa bãi, ai cũng yêu được.

Nguyên Thần Dạ quay lại nhìn cậu và cười như không có chuyện gì xảy ra: “Minh Nhật Lăng, anh không cần cậu thích, anh đâu phải đồng tính”.

“Tôi lại hi vọng anh là dân đồng tính, như thế các cô gái sẽ đỡ khổ vì anh”.

Những cô gái đã từng tan nát trái tim vì Nguyên Thần Dạ thực sự không ít chút nào.

“Các cô gái? Minh Nhật Lăng, chẳng phải em lo lắng Lâm Nguyệt Loan sẽ khổ vì anh sao. Cần gì phải mở rộng phạm vi thế chứ?”.

Minh nhật lãng bị Nguyễn Thần Dạ nói trúng tim đen, có hơi bức xúc nhưng vẫn ưỡn ngực lên nói: “Tôi sẽ không để anh làm hại cô ấy, em tuyệt đối không cho phép”.

Nguyễn Thần Dạ nói: “Anh thực sự không chịu nổi cái tư thế bảo vệ người khác của cậu. Minh Nhật Lãng này, cậu có biết cậu nói là “trái với mong muốn” không, cậu càng bảo vệ như thế càng kích thích ham muốn chiến đấu của anh. Anh vốn chỉ có chút hứng thú với em Lâm thôi, không phải cậu nghĩ anh anh hứng thú với cô ấy đến mức không đạt được

cô ấy thì không buông tay đấy chứ?”.

Minh Nhật Lãng không nghĩ đến điều này, có chút giật mình nhưng nghĩ đi nghĩ lại cũng đúng, cậu cảm thấy mình hơi quá không nên có hành động bảo vệ quá mức như thế.

“Nguyên Thần Dạ, tôi...”.

Minh Nhật Lãng không biết phải nên nói thế nào nữa, đang không biết mở lời thế nào thì Nguyên Thần Dạ đã quay lưng bước đi, một mình cậu đứng lại nơi đó trong lòng tràn ngập cảm giác khó chịu.

Nguyên Thần Dạ đi rất xa rồi nhưng khi ngoái đầu nhìn lại vẫn thấy bóng Minh Nhật Lăng đứng đó bất động. Cậu lắc đầu bất lực rồi quay người đi tiếp.

Khi đi qua nhà thể dục thấy một tốp nữ sinh đang đi ngược lại. Thấy Lâm Nguyệt Loan cũng có trong số đó, cậu hướng về phía cô thổi một điếu sáo thay cho lời chào.

Lâm Nguyệt Loan nhìn thầy liền cười và cúi đầu, nhưng không qua chỗ cậu mà vẫn đi tiếp cùng nhóm bạn.

Nguyên Thần Dạ từ cười nhạo mình.

Bao nhiêu cô gái chỉ cần cậu liếc mắt một cái là đã đổ xô đến rồi, vậy mà cô gái này lại không hề. Đành đi đến chỗ cô ấy vậy.

“Em Lâm, sao không thềm để ý đến anh thế?”.

“Ai bảo không để ý đến anh, em gặt đầu rồi còn gì?”.

“Một cái gặt đầu thì ăn thua gì chứ, vừa mới bị người ta dạy dỗ xong, đang cần những lời ngọt ngào, dịu dàng của em Lâm an ủi đây”.

“Không phải đấy chứ, Nguyên công tử cũng bị người ta dạy dỗ sao? Ai dám dạy dỗ anh chứ?”.

“Minh Nhật Lăng”.

Lâm Nguyệt Loan cứng họng, đám con gái cũng vây lại, ngạc nhiên hỏi cậu: “minh nhật lăng dạy dỗ anh? Sao có thể thế được”.

Minh Nhật Lăng luôn nho nhã và dịu dàng trong mắt mọi người, chưa bao giờ nói nặng lời với ai. Ban đầu Tiêu Tinh Dĩ suốt ngày hằm hè với cậu như thế vậy mà cậu đều nhẫn nhịn được. Huống hồ

với tính cách gặp ai cũng cười như
Nguyên Thần Dạ, làm gì có chuyện cậu
ấy lên mặt dạy đời Nguyên Thần Dạ chứ.

“Cậu ấy thấy anh và một cô em kiss
nhau trong rừng, thế là nhìn anh với ánh
mắt trách móc và nói: “Nguyên Thần
Dạ, tôi không thích anh””.

Nguyên Thần Dạ bắt chước giọng
điệu của Minh Nhật Lăng nói lại, thần
thái và điệu bộ giống y hệt.

“Câu chuyện cũng có đầu có cuối còn
gì, cậu ấy có quyền không thích anh.
Đương nhiên anh làm chuyện đó thế nào

là tự do cá nhân của anh mà”.

“Cậu ấy còn cảnh cáo anh là không được làm hại em, cậu ấy tuyệt đối không cho phép. Em phong cậu ta là vệ sĩ từ bao giờ thế?”.

Lâm Nguyệt Loan nghe xong đỏ bừng mặt, cô đáp: “Không cần anh quan tâm”.

Lời nói nhẹ nhàng, hai mắt long lanh như hồ nước mùa thu, hai bên má đỏ hồng như trái đào, Nguyên Thần Dạ trong lòng xao xuyến lạ thường, cậu sát lại gần cô và nói: “Em Lâm, tối nay có thời gian không? Chúng ta hẹn hò đi”.

“Không thèm đi với anh”. Cô quả quyết từ chối.

“Đừng từ chối nhanh thế chứ! Ít nhiều cũng nên suy nghĩ một chút. Làm như thế này anh mất mặt lắm”. Nguyên Thần Dạ làm bộ đáng thương nhìn cô.

“Anh nhiều mặt lắm, em vất đi cho anh mấy cái có là gì đâu. Anh đi hẹn hò với cô khác là được chứ có gì. Chỉ cần anh lên tiếng thì hàng tá cô sẵn sàng đáp thêm mặt cho anh”.

Lâm Nguyệt Loan nói xong mấy câu này liền chạy biến đi, nhẹ nhàng như chú

chim én tung cánh bay. Nguyên Thần Dạ nhìn theo cô, khóe môi cười sáng khoái. Biểu cảm ấy chẳng giống như bị Lâm Nguyệt Loan từ chối gì cả mà giống như cô chấp nhận hẹn hò cùng cậu vậy.

Lâm Nguyệt Loan chạy qua con đường nhỏ trước dãy phòng học bỗng có tiếng người gọi cô: “Lâm Nguyệt Loan”.

Là minh nhật lãng, cậu đang đứng dưới gốc hòe, người và cây đều đứng thẳng.

Lâm Nguyệt Loan đi về phía cậu và nói: “Cậu vẫn ở đây à Minh Nhật Lãng”.

Minh Nhật Lãng nháy cảm hỏi lại:
“Sao cậu biết tớ ở đây?”.

“Ban nãy gặp Nguyên Thần Dạ, anh ấy nói cậu ở đây... dạy dỗ anh ấy”. lam Nguyệt Loan vừa nói vừa cười.

Minh Nhật Lãng hiểu ngay ra Nguyên Thần Dạ đã kể lại chuyện cho Nguyệt Loan nghe rồi. Cậu khẽ giật mình, không ngờ Nguyên Thần Dạ lại là người thoải mái đến thế. Nếu là người thường khi tán tỉnh một cô gái nào đó người ta sẽ ém kị chuyện mình lãng nhãng, đa tình. Cho dù không giấu được lâu dài nhưng cũng

không nên nói chuyện mình vừa “tiếp xúc thân mật” với cô gái khác cho Lâm Nguyệt Loan chứ. Nguyên Thân Dạ hành động như thế thật chẳng ai đoán được.

“Tớ rất không thích... bộ dạng của anh ấy như thế. Cậu sao?”.

“Tớ cũng cảm thấy, nếu là học sinh, lại ở nhà trường nữa, hành vi nên cần thận một chút thì tốt hơn”.

Lâm Nguyệt Loan có cùng ý kiến với cậu nên nghe xong gương mặt mình nhạt lãng tươi cười và cảm thấy thoải mái hơn. Cô ấy cũng không thích hành động

của anh ấy vậy có lẽ cô ấy sẽ tránh xa anh ấy thôi.

“Cậu nhìn cây hòe con này, càng lớn càng xanh”. Lâm Nguyệt Loan sờ quanh chỗ ngày trước mình băng bó cho nó, bây giờ chẳng nhìn thấy vết gãy đâu nữa.

Minh nhật lãng như sự nhớ ra điều gì, cậu vội nói: “Lâm Nguyệt Loan, tớ có cái này... muốn tặng cậu”.

Cậu lấy trong túi áo sơ mi ra chiếc dây thun đáng yêu và đặt vào tay đưa cho cô.

Món quà đầu tiên cậu tặng trong đời, tặng cho người con gái đầu tiên mình thích trong đời, mặt cậu đột nhiên nóng ran, tim đập loạn xạ, bàn tay đang giơ ra cũng run run theo.

Nhìn thấy sợi dây thun trong tay cậu, Lâm Nguyệt Loan khẽ sững lại rồi đỏ hồng hai má.

Cô chân chừ không đón lấy, tay Minh Nhật Lăng cũng cứ giơ ra như thế. Im lặng, cảm giác cả hai có thể nghe thấy tiếng trái tim đập loạn xạ của đối phương.

Lâu sau cô mới nhẹ nhàng cầm lấy sợi dây thun. Giây phút ngón tay cô chạm vào lòng bàn tay mình, lòng bàn tay nóng ran.

“Sợi dây thun tinh tế quá, cậu tự đi mua à? Sao lại muốn mua cái này?”. Lâm Nguyệt Loan không tưởng tượng được cảnh mình nhật lãng mua đồ trong cửa hàng lưu niệm như thế nào.

“Chẳng phải tớ lấy của cậu một sợi thun sao nên muốn mua cái này trả cậu. Tớ tìm ở cửa hàng đó chán chê đấy, nhưng mà thích hình cái cây này nhất. Tớ

định mua một đôi tặng cậu nhưng mà cửa hàng chỉ có một chiếc. Nếu cậu không dùng thì... cứ cất đi nhé”.

Trời thu quyến rũ, gió thu mát rượi, trong gió thoang thoảng mùi hoa quế thơm dịu. Giọng chàng trai 16 tuổi nhẹ nhàng, ấp úng, trên trán lấm tấm mồ hôi, thê nhưng trong ánh mắt lại dịu dàng và ấm áp.

Tim đập, bồi rôi, nhưng yêu thích. Thiếu nữ 16 tuổi chỉ cảm thấy gương mặt mình nóng ran không thể kiềm chế được, khẽ cúi đầu xuống cũng không giấu được

sự ngọt ngào từ đôi má ửng hồng.

Bàn tay nắm chặt sợi dây thun có hình cây ngô nghĩnh, một chiếc bóng cao dài như cái cây cũng được trồng trong trái tim cô.

Ding – tiếng chuông tan học vang lên.

Học sinh từ dãy phòng học bắt đầu đổ ra ngoài con đường nhỏ, cả hai không tiện đứng dưới gốc cây hòe mà nhìn nhau mãi nên đi vào trong, mình nhật lẫm thong thả từng bước đi theo sau Lâm Nguyệt Loan.

“Lâm Nguyệt Loan này, tối nay tớ đến nhà cậu được không?” Minh Nhật Lãng nói nhỏ, giọng nói tràn đầy hi vọng.

“Tối nay, có chuyện gì à?”.

Một cô gái ở nhà một mình vào buổi tối cũng không tiện đón khách tới chơi lắm.

Minh Nhật Lãng thấy mình nói hơi quá nên vội chữa lại: “Không phải tối, mà là chiều tối... tớ muốn... chúng ta đi chợ đêm ăn vằn thắn. Cậu hứa với tớ là sẽ dẫn tớ đi ăn khi khỏi bệnh, giờ tớ khỏi rồi này”.

Lâm Nguyệt Loan nhớ ra và nói: “Uh, vậy cậu đến nhé, thế nhưng phải nói với bác Minh và để bác Hồng đưa cậu đi, không được tự ý đi một mình”.

Minh Nhật Lãng gật đầu, trong mắt lấp lánh niềm vui.

Trên đường về nhà, Lâm Nguyệt Loan vẫn ngồi sau xe Tiêu Tinh Dã.

“Bài cổ văn trong tiết ngữ văn hôm nay cậu nhất định phải học thuộc, từ mới tiếng Anh cũng thế, 4 bài tập đại số cũng thế, cậu phải...”.

Còn chưa nói hết câu thì Tiêu Tinh Dã đã lên tiếng ngắt lời cô: “Hôm nay tiết thể dục Minh Nhật Lãng đưa cho cậu cái gì thế?”.

Lâm Nguyệt Loan ngạc nhiên: “Sao cậu biết?”.

“Tớ nhìn thấy”.

Tiêu Tinh Dã mình đầy mồ hôi chạy từ sân tập về, còn chưa đến con đường nhỏ trước dãy phòng học đã nhìn thấy Minh Nhật Lãng và Lâm Nguyệt Loan đứng dưới gốc cây hòe. Minh nhật lãng cứ đưa tay ra còn Lâm Nguyệt Loan thì

chân chừ mãi mới nhận lấy. Gương mặt hai người này dù đứng xa thế cậu cũng nhìn thấy đỏ hồng như say.

“Cậu ấy... tặng tớ một sợi thun buộc tóc”.

Tặng thun buộc tóc à, Tiêu Tinh Dã đoán già đoán non cũng không đoán ra là tặng trang sức của con gái. Sao Minh Nhật Lãng lại nghĩ ra tặng cái này cơ chứ, nhà cậu ta nhiều tiền thế cơ mà, đáng nhẽ phải mua nhiều đồ đắt tiền để tặng người con gái mình thích mới đúng chứ.

“Sao cậu ấy lại nghĩ ra cái này tặng cậu?”.

Lâm Nguyệt Loan do dự rồi vẫn quyết kể sự thực cho Tiêu Tinh Dã nghe. Hôm đó cô đã “nối xương” cho cây hòe con thế nào, Minh Nhật Lăng đã dùng dây giày thay cho sợi dây thun ra sao, rồi hôm nay đã đặc biệt tặng cô sợi dây màu xanh này.

Tiêu Tinh Dã càng nghe càng há hốc miệng ngạc nhiên, đột nhiên nhớ lại cây hòe mà cậu từng đá gãy lần trước, lẽ nào là cây hòe hôm nay sao?

“Là cây hòe mà cậu với Tần Quảng Phong đá bóng vào đó, hôm đó Minh Nhật Lãng đứng ở cửa sổ nhìn thấy hết rồi”. Lâm Nguyệt Loan chỉ ra “nhân chứng vật chứng” cho Tiêu Tinh Dã nghe,.

“Cậu ấy nhìn thấy tớ với Tần Quảng Phong đá cây hòe rồi bỏ đi, sau đó nhìn thấy cậu nói xương cho nó?”.

“Uh”.

Tiêu Tinh Dã thấy trong lòng chấn động, hóa ra Minh Nhật Lãng chú ý đến Lâm Nguyệt Loan vì cú đá vào cây hòe

của cậu. Cảm giác tức giận dần dần lan tỏa khắp tâm can cậu. Bức bách không biết phát tiết vào đâu cậu chỉ còn cách nhấn mạnh pedan, ai ngờ cái phụt một cái, chân hẫng ngay, xích đứt rồi.

Lâm Nguyệt Loan vội nhảy xuống xe nói: “Chết rồi, sao bây giờ?”.

Tiêu Tinh Dã ngồi xuống sửa một lúc và đầu hàng: “Bỏ tay thôi, chỉ còn cách dong đến quán sửa xe phía trước sửa”.

Quán sửa xe cách đó hai trạm xe bus nên Tiêu Tinh Dã bảo Lâm Nguyệt Loan đi bus về trước còn cậu chậm chậm dắt

xe đi sau vậy. Nghĩ đến lát nữa mình nhất
lãng sẽ đến tìm cô nên cô cũng không
chần chừ mà lên bus đi về trước.

Tiêu Tinh Dã mệt mỏi dắt xe đến
quán sửa. Thợ sửa xe nhìn xong bảo cậu,
xích này cũ quá không thể nói được nữa,
tốt nhất là thay cái mới. Trong quán
không còn xích nên ông chủ nói phải đợi
ngày mai mới thay cho cậu được, cậu cứ
để xe tạm ở đó đã. Tiêu Tinh Dã cũng chỉ
còn cách để xe lại rồi một mình đi về.

Sắc cam nhuộm khắp chân trời, một
mình Tiêu Tinh Dã cô đơn bước đi trên

con đường đầy lá rụng mùa thu. Lá vàng rơi đầy dưới chân, lép bép bép theo tiếng bước chân, cảm giác cô đơn lại bắt đầu lan tỏa...

Love 5:

7h30 tối, chuông cửa lại vang lên.

Lâm Nguyệt Loan mở cửa đã thấy Minh Nhật Lãng đứng ở cửa. Áo Tshirt cam, jacket cam kết hợp với quần trắng, đứng dưới hành lang mờ tối cả người cậu bỗng sáng lên như ánh mặt trời.

Cậu mang đến cho cô một món quà,

đó là một hộp kẹo. Những viên kẹo trong suốt, hình tròn, màu cam, màu xanh nhạt, màu hồng, màu tím nhạt... nhìn đã thấy ngon miệng. Nhìn là biết cậu coi đây là lần hẹn hò đầu tiên, nụ cười trên gương mặt cậu thật ngọt ngào.

Lâm Nguyệt Loan đỏ hồng hai má đưa tay nhận hộp kẹo, không cần mở ra cô đã cảm nhận được hương vị thơm ngọt của nó rồi.

Bác Hồng lái xe đưa Lâm Nguyệt Loan và Minh Nhật Lãng đến phố Đông Hoa. Đây là phố đi bộ nên xe không vào

trong đũa, bác Hồng đành để hai người đi bộ từ đây.

Quán vẫn thẩn Quảng Ký, khách ăn đứng đầy cửa.

Lâm Nguyệt Loan dẫn Minh Nhật Lãng vào bàn trong cùng, đợi chán chê mới có người mang tới hai bát vẫn thẩn.

Món vẫn thẩn của các cửa hàng khác đều cho lẫn vẫn thẩn với canh, rau cải và nắm hương cho trực tiếp vào bát. Nhưng vẫn thẩn ở Quảng Ký nước canh trong như nước, vẫn thẩn được nặn thành từng viên nhỏ, qua lớp vỏ trong suốt còn nhìn

thấy lớp thịt bên trong, giống như những chú cá nhỏ bơi lội trong nồi canh. Trong bát còn rắc một ít hành hoa, rau xanh và nấm hương được đặt riêng ở một chiếc đĩa nhỏ.

Minh Nhật Lãng nhìn bát canh vẫn thẩn trong như nước, tò mò hỏi: “Đây là cao thang à?”.

Lâm Nguyệt Loan cười nói: “Cậu nếm thử là biết”.

Nếm thử một muỗng, mùi vị vô cùng thơm ngon, trước giờ chưa bao giờ được nếm qua, cậu xuýt xoa: “Nước canh nhìn

trong như nước bình thường, tại sao khi uống lại ngon thế nhỉ?”.

“Đầu bếp ở đây nói cao thang thượng hạng sẽ trong như nước, không có tạp chất nổi lên. Nghe nói là xương lợn được lọc thịt ra rồi ninh nhỏ lửa mười hai tiếng mới được”.

“Hèn chi vị ngon thế”.

Minh Nhật Lãng ăn một lúc đã hết một nửa, ngược nhìn thấy Lâm Nguyệt Loan vẫn chưa động đũa, cậu ngạc nhiên hỏi: “Sao cậu không ăn đi?”.

Lâm Nguyệt Loan cầm bát vằn thắn của mình sẽ một nửa sang cho mình nhật lãng, rồi nói: “Cậu thích ăn thì ăn nhiều một chút”

“Thế nhưng cậu cũng chẳng ăn được bao nhiêu, tớ có thể gọi thêm mà”.

“Quán này đông khách lắm, ban nãy quên không gọi ba phần, bây giờ gọi thêm thì phải đợi lâu lắm. Đằng nào tớ cũng ăn một lần rồi mà không như cậu đến lần đầu, vì thế cậu ăn nhiều một chút”.

Nhìn bát vằn thắn đầy ắp trước mặt

Minh Nhật Lãng chậm chạp ăn, cậu có cảm giác không lẽ ăn hết nó.

Bước ra từ quán Quảng Ký thấy dãy phố lên đèn, nghi ngút khói, Minh Nhật Lãng nhìn mọi thứ rất lạ lẫm, cậu hỏi: “Ở đây nhiều hàng ăn thế này, họ bán cái gì thế?”

“Đồ nướng nhiều nhất, sau đó là đồ ăn vặt đặc biệt”.

“Đồ nướng”. Minh Nhật Lãng nhớ lại món nướng hôm cả nhóm đi dã ngoại ở hồ Phương Trạch, “Giống những món nướng hôm chúng ta đi dã ngoại ăn à?”.

“Uh, khác cái là họ dùng đồ nướng chuyên dụng hơn thôi”.

“Bọn họ có nướng tôm không?”.

Minh nhật lãng vẫn chưa thể quên được món tôm lần trước.

“Không có, ai tốn thời gian đi bắt tôm về nướng chứ”.

“Lâm Nguyệt Loan này, hôm nào đó chúng ta đi bắt tôm đi?”.

Cứ nghĩ đến việc được đi bắt tôm riêng với Lâm Nguyệt Loan ở hồ Phương Trạch, là trong lòng cậu rộ lên cảm giác

rất vui sướng.

“Không được, đã cuối thu rồi, nước hồ lạnh lắm, xuống nước mùa này bị cảm như chơi”.

Vẻ thất vọng lộ rõ trên gương mặt cậu: “Giá mà tớ không bị thương thì hay quá, không lẽ mất buổi đi chơi của lớp mình”.

“Không sao mà, đợi mùa xuân ấm áp là chúng ta có thể đi bắt tôm rồi, vừa ngon lại vừa dinh dưỡng”.

Mùa xuân năm sau, Minh Nhật Lãng

chợt cảm thấy nó qua xa vời. Thế nhưng nhìn thấy nụ cười của Lâm Nguyệt Loan cậu cũng cười theo và gật đầu: “Uh, cứ như thế đi, mùa xuân chúng ta sẽ đi hồ Phương Trạch”.

Hai cô cậu tuổi trẻ phơi phới đã hẹn ước với mùa xuân năm sau.

TÌNH YÊU PHA LÊ (ALL ABOUT THE TRUE LOVE)

Tuyết Ảnh Sương Hồn
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Quả Táo Thượng Đế Cắn Dở

Một câu chuyện rất ngắn nhưng đã được khắc sâu vào lòng minh nhật lãng, từng câu chữ như những nốt nhạc đang

nhảy múa và hợp thành một khúc nhạc, cứ phát đi phát lại trong tim cậu...

Bên ngoài cửa sổ ánh nắng ngày đông cũng có thể sáng như thế. Nắng vàng chiếu lên người cậu và chiếu xuyên trái tim cậu. Trong trái tim ấy có một vết đen đã tích tụ ở đó rất lâu, giây phút này đã bị nắng chiếu tan biến hết.

Love 1:

Dãy phố này toàn hàng ăn và quá đông người, hàng nào cũng khói bay nghi ngút và nhem nhuốc, Lâm Nguyệt Loan không muốn dẫn Minh Nhật Lãng đi vào

đó ăn. Dù sao hàng ngày cậu ăn uống cũng cẩn thận, kĩ càng những thứ này tốt nhất không nên cho cậu ăn nhiều. Nếu không dạ dày mà gặp rắc rối là lại có chuyện. Vì thế cô dẫn cậu đi lòng vòng để ra ngoài đường về.

Minh Nhật Lăng bước vài bước là khựng lại, cậu biết đây là đường về: “Tôi không muốn về”.

“Chúng ta đã ăn vắn thẩn rồi mà”.

Lâm Nguyệt Loan nhắc lại mục đích mà hai người đến đây.

“Con phở này náo nhiệt thế cơ mà, tớ

muốn đi thêm lúc nữa”.

Gương mặt Lâm Nguyệt Loan hơi khó coi, chính vì nó náo nhiệt nên cô mới không muốn dẫn cậu vào đây nữa. Người quá đông, cậu bị đẩy ra đẩy vào nhờ may có chuyện gì thì sao?

Thấy cô im lặng nghĩ ngợi Minh Nhật Lăng nói với giọng trầm buồn: “Đi ra ngoài cùng tớ phiền phức lắm phải không?”.

“Làm gì có, chỉ là tớ thấy con phố này vừa ồn ã lại đầy mùi dầu mỡ, nên muốn đi ra ngoài nhanh nhanh chút,

chúng ta đi ra đường Tây Ninh đi, ở đó có rất nhiều cửa hàng bán đồ mỹ nghệ và thủ công, nhiều người thích đến đó lắm”.

Minh Nhật Lãng nghe đã thấy thích rồi, cậu hỏi thúc cô: “Ok, chúng ta mau đi thôi”.

Đường Tây Ninh là nơi tập trung nhiều cửa hàng nhỏ, hai bên con phố dài có vô số cửa hàng bày bán đủ mặt hàng muôn hình vạn trạng. Đồ gỗ điêu khắc, đồ thủ, socola DIY, tranh, nến thủ công, tranh màu... tất cả đều là những mặt hàng cá tính và thịnh hành. Tuy không thực sự

đẹp và tinh tế nhưng đều là những thứ độc nhất vô nhị.

Cả hai tản bộ dọc con phố, mỗi hàng đều ngó qua một chút, các mặt hàng bày bán đều đặc sắc và hấp dẫn. Với những người ít ra ngoài như Minh Nhật Lãng mà nói, đúng là có cơ hội mở rộng tầm mắt.

Đi tới một cửa hàng nặn đồ thủ công gốm sứ, bà chủ béo tròn và thân thiện luôn tươi cười giới thiệu hàng loạt đồ gốm sứ đáng yêu, bà chủ nói: “Nếu như các cháu không thích món đồ nào ở đây

thì hai cháu có thể tự làm”.

Trong cửa hàng có một gian làm đồ gốm. Có một chiếc bàn dài và những chiếc máy xoay tròn được xếp lần lượt, đợi khách tự tay làm thử.

Minh Nhật Lãng không muốn đi tiếp, cậu nói: “Tớ muốn thử làm xem thế nào. Lâm Nguyệt Loan này, chúng ta cùng làm đi?”.

Nhìn gương mặt hào hức và hứng thú của cậu Lâm Nguyệt Loan không nở từ chối, thấy cũng còn sớm nên cô đồng ý.

Có một thợ chuyên nghiệp ở đây đến dạy hai người làm.

“Hai cháu muốn làm gì, có mấy thứ đơn giản như làm cốc, làm bát, làm bình hoa đất”.

Cả hai không biết nên chọn làm cái gì, thấy các khách trong quán đều có đôi có cặp và đều chọn làm cốc, trong bụng nghĩ thầm chắc cốc dễ làm nhất, nên cứ bắt đầu làm từ cái đơn giản nhất vậy.

“Chúng cháu cũng làm cốc”.

Bác thợ cười, nụ cười đầy hàm ý

nhưng Lâm Nguyệt Loan và Minh Nhật Lãng không để ý đến.

Những miếng đất sét trong tay hai người dần dần thành hình. Minh Nhật Lãng dùng đất sét cứng làm cốc, làm thành một chiếc cốc tròn tròn, béo béo, thêm hai cái quai cốc nữa, rất ngộ nghĩnh và đáng yêu. Lâm Nguyệt Loan nghe ý kiến của bác thợ nên dùng đất sét mềm, có độ dẻo cao và màu sắc rực rỡ. Cô nặn thành một chiếc cốc có hình hoa tuy líp, rất đẹp và tinh tế. Trên hai chiếc cốc đều có khắc tên hai người.

Trong quán đã cho hai chiếc cốc vào trong lò nung, chiếc cốc làm bằng đất sét mềm có màu sắc rực rỡ, giống như một đóa hoa tuy lip. Chiếc cốc làm bằng đất sét cứng vẫn giữ nguyên màu nâu, mang hơi hướng cổ kính.

Hai chiếc cốc của hai người làm là những tác phẩm đẹp nhất trong số những khách hàng, bác thợ khen hai người hết lời. Có mấy vị khách cũng tới ngắm hai chiếc cốc, có một đôi tình nhân xem xong, cô gái nói: “Nhìn hai em hình như còn là học sinh, thế mà sớm đã hẹn ước cả đời rồi à?”.

Minh Nhật Lãng và Lâm Nguyệt Loan không hiểu nên đưa mắt nhìn nhau, ánh mắt toát lên sự hoài nghi.

“Hai em không biết ý nghĩa của chiếc cốc à?”. Vị khách nữ tỏ ra rất bất ngờ.

Cả hai nhất loạt lắc đầu.

“Một chiếc cốc đại diện cho cả đời, vì thế các đôi tình nhân đến quán này đều thích làm cốc, có ý nghĩa là sẽ cùng với người mình yêu yêu nhau trọn đời”.

(Một chiếc cốc và một đời trong tiếng Trung phát âm tương đương nhau:

yi bei zi)

Hóa ra chiếc cốc lại có ngụ ý như thế, chàng trai và thiếu nữ sau khi hiểu ra đều đỏ bừng mặt.

Sau khi ra khỏi cửa hàng gốm, đôi má hai người vẫn chưa hết đỏ.

Hai chiếc cốc được gói lại với nhau, hiện Lâm Nguyệt Loan đang ôm nó trong lòng. Cả hai đi đến cuối đường Tây Ninh rồi nhưng không muốn đi ngược lại mà đi đường vòng trở về. Con phố này vô cùng yên tĩnh, nhà cửa hai bên phố đều chìm trong ánh đèn đêm, trên trời vài ngôi sao

lẻ đang lấp lánh. Bóng những cây ngô đồng bên đường nghiêng ngả vào nhau như đang thì thầm nói chuyện mà cũng có phần giống những bức tranh thủy mặc họa trong đêm.

Màn đêm yên tĩnh, chỉ có tiếng bước chân thong thả của hai người. Cả hai cũng không ai lên tiếng càng khiến ho màn đêm thêm phần tĩnh lặng.

Lâu sau mình chợt lặng thì thầm bên tai cô phá vỡ bầu không khí yên lặng: “Lâm Nguyệt Loan này, tớ...”.

Đột nhiên có tiếng xe máy xé gió lao

tới, không chỉ một chiếc. Hàng loạt âm thanh đình tai nhức óc lẫn át câu nói dở của mình nhật lãng.

7 8 chiếc xe máy gầm rú xoẹt qua hai người. Lâm Nguyệt Loan vội kéo mình nhật lãng đứng sát vào tường tạm tránh. Những người ngồi trên xe đều ăn mặc như các tay đua, áo da, gang tay, đồ bảo hộ, mũ, nhìn qua giống như vừa đi đua xe về.

“Thật là, đây có phải là chỗ đua xe đâu chứ, đường thì nhỏ mà đi thì nhanh”.

Lâm Nguyệt Loan vừa làu bàu nói

mấy người đua xe vừa kéo Minh Nhật Lãng ra ngoài đường. Đột nhiên ánh đèn phía xa lóe sáng rồi tiến dần về phía họ, ánh đèn chiếu vào hai người khiến hai người chói không mở được mắt. Lâm Nguyệt Loan cố gắng mở mắt ra nhìn, thấy một chiếc xe đang lao về phía hai người.

Lâm Nguyệt Loan hoảng loạn đánh rơi túi cóc xuống đất. Không có thời gian để mà nghĩ đến hai cái cóc nữa, cô vội vàng xoay người đẩy mình nhật lãng ra xa. Vừa xoay người đã thấy người mình nhẹ bẫng và bị đẩy văng bởi một bàn tay.

Là mình nhạt lãng đã đẩy cô ra trước.

Cô văng xuống nền đất cái bịch một cái, nhưng cô không cảm thấy đau chút nào. Người cô mềm nhũn trên nền đất cứng lạnh toát, trong lòng đã run rẩy, chờ đợi tiếng va đập mạnh phía sau. Nước mắt, đã lấm lem hết lên mặt từ bao giờ.

Thế nhưng cuối cùng chỉ có tiếng còi xe gào thét.

Trong lòng lóe sáng tia hi vọng, cô đau đớn chống tay xuống đất lấy sức quay đầu nhìn lại.

Minh Nhật Lãng vẫn đứng thẳng trên mặt đất, cách chỗ cậu đứng một ngón tay là một chiếc xe máy đang đứng, tiếng động cơ vẫn đang kêu ầm ầm. Người ngồi trên xe bỏ mũ bảo hiểm xuống, nhếch mép cười: “Quả nhiên là không thềm tránh, đúng là nhìn không ra cái tên công tử như cậu cũng có bản lĩnh gớm”.

Bóng đêm vây quanh đã che khuất gương mặt trắng bệch của Minh Nhật Lãng. Thế nhưng bóng cậu đứng vững trãi như một ngọn núi.

Nhìn thấy Minh Nhật Lãng bình an vô

sự, Lâm Nguyệt Loan mới lấy lại tinh thần và sức lực. Cô lồm ngồm bò dậy, vội lau nước mắt chạy tới mắng mỏ:

“Lục Kiêu, anh thật quá đáng! Làm sao anh lại giở cái trò này ra mà dọa người ta chứ, nếu như anh không thắng phanh kịp thì làm thế nào?”.

Người ngồi trên xe chính là người đi cùng Bạch Vân Tịnh mà cô và Minh Nhật Lăng đã gặp ở công viên, là Lục Kiêu học cùng trường Thanh Hà với Giang Vũ Phi.

“Không kịp bóp phanh thì anh đây lượn một vòng quanh hai người, kỹ thuật

lái xe của anh khá lăm, không tin có thể thử lại?”. Lục Kiêu nhếch mép cười châm chọc, con xe lại lượn một vòng tròn chuẩn bị lao vào lại.

Lâm Nguyệt Loan vừa tức giận vừa kinh ngạc: “Anh... đồ khôn kiếp, anh muốn khoe kỹ thuật thì đi mà tìm đối thủ xứng tầm đi, ra uy với chúng tôi thì có bản lĩnh gì chứ?”.

Lục Kiêu mặc kệ tiếng gào thét của cô, tay cậu ta vẫn lên ga đều đều, con xe lại nhằm hướng hai người lao tới. lần này Lâm Nguyệt Loan nắm chặt lấy tay

cậu, cả hai ở yên vị trí không trốn không tránh, mặc kệ xe đang lao tới. Ánh đèn càng lúc càng gần, cả hai nhắm chặt mắt lại, hai bàn tay nắm chặt lấy nhau không rời.

Xe lao đến gần quả nhiên lại đổi hướng vòng qua hai người. Thế nhưng do xe lượn lại quá gần, sức gió và chấn động kéo theo khiến hai người đứng không vững nữa là ngã lăn ra đất.

Lâm Nguyệt Loan kinh hãi kêu lên: “Minh Nhật Lãng, cậu có sao không?”.

“Không sao?”. Ngã nhẹ thế này Minh

Nhật Lăng vẫn chịu được.

Thấy hai người ngã lăn ra đất Lục Kiêu càng hứng thú, mấy chiếc xe coi hai người là trung tâm cứ thế mà lượn vòng qua vòng lại. Đều vô cùng nguy hiểm, lướt qua cơ thể hai người, chỉ xem chút nữa sẽ đâm vào.

Buông tay Lâm Nguyệt Loan ra, cậu quay sang ôm chặt lấy cô. Giống như hai con lạc đà đang chiến đấu với bão cát trong sa mạc, dựa vào nhau để tồn tại. Nước mắt Lâm Nguyệt Loan lại lần nữa tuôn rơi, rơi vì cậu đã không quản tất cả

để bảo vệ cho mình.

Bên tai lại vang lên tiếng động cơ xe máy lại gần, từ phía xa một chiếc xe máy khác lao đến. Nghe qua tiếng ga và tiếng động cơ cũng biết tay lái của người này lướt gió thế nào.

Đám dân đua xe đều là dân đua nên nghe tiếng xe là biết cao thủ tới, tất cả vội dừng xe lại. Sau đó cả đám chiếu đèn về phía chiếc xe đang lao tới, chiếc xe giảm dần tốc độ rồi lóe đèn lên báo hiệu sau đó lại rồ ga vù đến.

Lâm Nguyệt Loan tinh mắt, nhìn cái

đã nhận ra đó là con xe “tuyệt đại giai nhân” độc nhất vô nhị của Nguyên Thần Dạ, cô ngay lập tức hét lên: “Nguyên Thần Dạ, Nguyên Thần Dạ”.

Những kẻ lòng dạ đố kỵ luôn đáng sợ nhất, Lục Kiêu đã trêu đùa hai người này giờ mà vẫn chưa chán tay. Lần này lại có thêm Nguyên Thần Dạ đến nữa chỉ e đêm nay không biết bao giờ mới có thể ngừng lại được.

“Tuyệt đại giai nhân” lượn một vòng rồi dừng lại, Nguyên Thần Dạ xuống xe bỏ mũ bảo hiểm ra rồi chau mày nhìn

Lâm Nguyệt Loan và Minh Nhật Lãng đang thê thảm ở đó, sau đó lại ngẩng đầu nhìn đám người đang đứng bên, cậu nói với vẻ khó chịu: “Sao, một đám người các cậu bắt nạt hai người họ à?”.

Trong giới đua xe Nguyên Thần Dạ cũng có chút tiếng tăm, cậu vừa lên tiếng cả đám kia im bật, cúi đầu xuống không nói gì, duy chỉ có Lục Kiêu không phục: “Bọn này chỉ đùa thôi, nhàn nhã không biết làm gì nên tìm trò vui thôi mà, Nguyên công tử cũng quản cả những việc này sao?”.

“Cậu thích chơi thì tôi chơi cùng cậu. Vừa may tôi đang rỗi rãi không có gì chơi” Nguyễn Thần Dạ lạnh lùng buông lời và nhìn Lục Kiêu, trên người cậu là bộ đồ da màu đen kiêu hãnh đứng đó nhìn phong độ như vị cha sứ.

Mặt Lục Kiêu biến sắc. Cậu ta tìm Lâm Nguyệt Loan và Minh Nhật Lãng làm trò vui, giờ thì Nguyễn Thần Dạ nói tìm cậu kiếm trò vui, cậu đã đánh giá thấp cậu ta rồi.

“Được, cậu chọn địa điểm đi, chúng ta sẽ đi đâu chơi?”. Ánh mắt Lục Kiêu

đang bùng cháy.

Ngược lại với cậu ta, ánh mắt
Nguyên Thần Dạ lại lạnh lùng như băng.

“Đường Đông Lĩnh Bàn Sơn, các cậu
đến đó trước đi, tôi đến sau”.

Lục Kiêu dẫn đám người xe kia rời
khỏi đó. Nguyên Thần Dạ bước lại gần
chỗ Lâm Nguyệt Loan và Minh Nhật
Lãng, cả hai đã đứng dậy và đang phui
bụi cho nhau.

“Nguyên Thần Dạ, hôm nay thực sự
cảm ơn anh”. Lâm Nguyệt Loan nói, mắt

vẫn lấp lánh giọt lệ. Hai bím tóc cũng rối tung, tóc mai lòa xòa trước trán, mặt mày lấm lem nước mắt, nhìn vô cùng thảm thương.

Minh Nhật Lăng đưa mắt nhìn Nguyên Thần Dạ, ánh mắt cậu vô cùng phức tạp. Cậu đã từng nói trước mặt Nguyên Thần Dạ rằng, cậu sẽ bảo vệ Lâm Nguyệt Loan, sẽ không để Nguyên Thần Dạ làm hại cô ấy. Vậy mà chuyện tối hôm nay phải nhờ Nguyên Thần Dạ tới mới giải vây được.

Nhìn dáng vẻ sợ hãi của Lâm Nguyệt

Loan, Nguyễn Thần Dạ chau mày nói:
“Minh Nhật Lãng này, buổi tối cậu không
nên đưa Lâm Nguyệt Loan đi chơi, gặp
phải chuyện gì cậu cũng đâu bảo vệ được
cô ấy”.

Nguyễn Thần Dạ đang trách móc
Minh Nhật Lãng chẳng thể bảo vệ được
Lâm Nguyệt Loan.

Minh Nhật Lãng nghe xong cứng đờ
người, cậu đứng đó không nói lời nào, cả
người dường như hóa đá.

“Nguyễn Thần Dạ, không được phép
nói thế. Sao anh biết Minh Nhật Lãng

không bảo vệ được em chứ! Ban nãy cậu ấy đã dùng cả tính mạng để bảo vệ em”.

Lâm Nguyệt Loan kích động phản bác lại khiến Nguyên Thần Dạ sững người.

Minh Nhật Lãng cúi đầu, im lặng, quay người bước đi. Đêm thu lạnh, bóng cậu mỏng manh yếu ớt, giống như tảng băng được làm bằng nước, có thể tan chảy bất cứ lúc nào.

“Minh Nhật Lãng”.

Lâm Nguyệt Loan đuổi theo mấy bước rồi lại bất an quay lại: “Nguyên

Thần Dạ, anh với đám Lục Kiêu đến đường Bàn Sơn làm gì, đưa xe à?”.

Nguyên Thần Dạ gật đầu nói:

“Chuyện của anh em không cần lo lắng, cứ đuổi theo cậu ấy đi”.

Nhìn theo bóng Minh Nhật Lãng mỏng manh như ánh trăng trong đêm tối, bước chân có phần xiêu vẹo, Nguyên Thần Dạ thấy ban nãy hình như mình đã nói sai điều gì đó.

“VẬY... anh cẩn thận đấy, nhất định phải cẩn thận”.

“Biết rồi, anh không sao đâu. Mau đuổi theo cậu ấy đi”.

Dặn dò xong Lâm Nguyệt Loan mới yên tâm đuổi theo Minh Nhật Lãng.

Thấy hai người đi xa rồi Nguyên Thần Dạ mới về xe, bất giác chân cậu đá phải vật gì đó. Cúi đầu nhìn mới phát hiện ra đó là chiếc cốc đã bị vỡ mất một nửa. Cách đó mấy bước là một chiếc cốc còn nguyên, chiếc cốc hình bông hoa tuy lip khiến nó giống như một đóa hoa đang nở trong đất bụi.

Nguyên Thần Dạ nhặt chiếc cốc lên

xem xét, thấy đáy cốc có khắc tên Lâm Nguyệt Loan, như hiểu ra điều gì. Cậu quay lại nhặt hết mảnh vỡ của chiếc cốc kia lên và thấy một mảnh có tên Minh Nhật Lãng.

Nguyên Thần Dạ đoán ngay hai người vừa đi từ cửa hàng gốm sứ ra đến đây, gặp phải đám Lục Kiêu. Lúc nguy cấp quá đã đánh rơi hai chiếc cốc. Cậu nhặt hết các mảnh vỡ lên rồi cho vào cốp xe, lái xe rời khỏi chỗ đó.

Bác Hồng đợi gần ba tiếng rồi mới thấy bóng Minh Nhật Lãng và Lâm

Nguyệt Loan đi ra, nhìn dáng vẻ của hai người bác Hồng giật mình.

“Cậu chủ, cô Lâm, hai người làm sao thế này? Đã xảy ra chuyện gì thế?”.

Bộ đồ trắng trên người Minh Nhật Lãng đã lấm lem hết cả, bộ váy vàng liền thân của Lâm Nguyệt Loan tuy không bản như Minh Nhật Lãng nhưng bác Hồng nhìn kĩ mới thấy đầu gối cô đang chảy máu.

“Cô Lâm, cháu bị thương à? Rất cuộc là đã xảy ra chuyện gì thế?”.

Suốt dọc đường đến đây Minh Nhật Lãng cúi mặt không nói điều gì cả, Lâm Nguyệt Loan đi theo sau cũng im lặng. Vừa nghe bác Hồng nói thế cậu mới biết cô bị thương, cậu cúi ngay xuống xem vết thương của cô như thế nào.

“Có phải bị thương lúc té ngã cậu không?”.

Giọng nói cậu đầy vẻ tự trách và thương xót.

Đúng là lúc cậu đẩy cô ngã, cú đẩy quá mạnh khiến cô đập đầu gối xuống đất. Bây giờ nghĩ lại Lâm Nguyệt Loan

vẫn thấy may mắn vì mình đã không đẩy được Minh Nhật Lãng xuống, nếu không thì cú ngã mạnh như thế này minh nhật lãng không thể chỉ bị rách da như cô được.

“Không có gì đâu, chỉ bị ngoài da thôi, tớ về nhà bôi thuốc là khỏi”.

“không được, bác Hồng, bác đưa chúng cháu đến bệnh viện ngay”.

Love 2:

Trường học Thần Quang, lớp 10 (3).

Trong lớp có một chỗ ngồi bị trống, đó là chỗ ngồi của Minh Nhật Lãng. Lâm Nguyệt Loan nhìn chỗ trống đó mà lòng bồi hồi không yên.

Tối qua Minh Nhật Lãng đưa cô đến bệnh viện xử lý vết thương và bôi thuốc, rồi đưa cô về nhà, ánh mắt cậu luôn tự trách mình. Cậu trách mình đã không bảo vệ được cô.

“Minh Nhật Lãng này, thực ra...”.

Cô chưa nói hết câu đã bị cậu ngắt lời: “Muộn rồi, cậu mau về nhà nghỉ ngơi đi”.

Cậu có ý muốn tránh, nên nghĩ đi nghĩ lại Lâm Nguyệt Loan chỉ còn cách im lặng về nhà. Đứng trên tầng bốn vẫy tay tạm biệt Minh Nhật Lãng, cô nhìn theo bóng cậu lên xe, ánh điện tối mờ kéo bóng cậu thật dài, thật dài trong mắt cô.

Tiết học đầu tiên kết thúc, các bạn tùm năm tùm ba ra ngoài hành lang hết.

Bạch Vân Tịnh đến bàn Lâm Nguyệt Loan hỏi: “Sao hôm nay Minh Nhật Lãng không đi học?”.

Lâm Nguyệt Loan bị hỏi đột ngột liền khựng lại: “Sao tớ biết được chứ?”.

“Tôi qua tớ thấy cậu và cậu ấy đi qua đó, hôm nay cậu ấy không đi học, có chuyện gì chắc cậu là người biết rõ nhất, dù sao tớ qua hai người cũng ở bên nhau cơ mà”.

Tôi qua Bạch Vân Tịnh và mấy người bạn cấp hai hẹn nhau ăn tối ở đó. Lúc đi về trên xe taxi cô đã nhìn thấy Lâm Nguyệt Loan và Minh Nhật Lăng trong dòng người đông đúc, lúc cô xuống xe đi tìm thì không thấy hai người nữa,, Lúc đó cũng là lúc hai người bước vào cửa hàng gốm sứ.

Giọng Bạch Vân Tịnh tuy nhỏ nhẹ dịu dàng thế nhưng trong đó có vài phần ám chỉ. Lâm Nguyệt Loan nghe xong vô cùng phần nộ. Nghĩ lại chuyện tối qua cũng là do cô ấy mà ra, cô bực nhưng vẫn thản nhiên nói: “Muốn biết nguyên nhân vì sao cậu đi mà hỏi Lục Kiêu”.

“Lục Kiêu”. Bạch Vân Tịnh sững lại, sắc mặt thay đổi: “Anh ta đã làm gì chứ?”.

Nghe giọng Bạch Vân Tịnh kinh ngạc như thế, chắc chắn cô ấy cũng có vài phần hiểu biết về con người Lục Kiêu.

“Cậu đi mà hỏi anh ta”.

Bạch Vân Tịnh sững lại rồi chạy vụt ra khỏi lớp, tiết sau chỗ ngồi của Bạch Vân Tịnh cũng trống trơn.

Bạch vân tịnh đi xong Tiêu Tinh Dã lại đến.

“Hôm qua cậu với Minh Nhật Lăng đi chơi à?”.

“Uh, tớ hứa với cậu ấy khi nào vết thương khỏi sẽ dẫn cậu đi chơi”.

Cô không hề nhắc đến chuyện dẫn

Minh Nhật Lãng đi ăn vằn thắn, sợ Tiêu Tinh Dã nghe thấy sẽ không vui, dù sao đó cũng là chỗ Tiêu Tinh Dã dẫn cô đi.

Tiêu Tinh Dã im lặng lát sau lên tiếng hỏi tiếp: “Lục Kiêu là ai nữa?”.

Lâm Nguyệt Loan kể sơ qua chuyện Lục Kiêu thích Bạch Vân Tịnh thế nào cho Tiêu Tinh Dã nghe.

“Vậy anh ta gặp các cậu gây chuyện à?”.

“Cái tên Lục Kiêu đó đúng là đồ khốn”.

Nhắc đến chuyện tối qua Lâm Nguyệt Loan vẫn rất hận. Cô kể lại cho Tiêu Tinh Dã nghe chuyện, nghe xong Tiêu Tinh Dã đập bàn cái chát rồi nói: “Cái tên khốn đó, cậu yên tâm Lâm Nguyệt Loan, tớ nhất định sẽ xử vụ này cho cậu”.

Lâm Nguyệt Loan lo lắng nói: “Tiêu Tinh Dã, tớ không cần cậu đi gây chuyện, cậu cứ ngoan ngoãn ngồi đây cho tớ, không được đi đánh nhau với người ta”.

Tiêu Tinh Dã bất mãn nói: “Đánh loại người như Lục Kiêu sau gọi là gây chuyện được chứ, phải nói là trừ bạo an

dân”.

“Bây giờ là thế kỷ 21 đây cậu ạ, cái chiêu trò bạo an dân không xài được nữa rồi. Nói chung cậu không được đi tìm anh ta gây chuyện, cậu mà làm thế không phải xả giận thay tở mà là thêm phiền phức cho tở đó, biết chưa?”.

Tiêu Tinh Dã không còn cách nào khác đành phải gật đầu.

Giờ cơm trưa, Nguyên Thần Dạ đứng đợi Lâm Nguyệt Loan ngoài cửa nhà ăn, cậu cười thật tươi và đưa túi đồ cho cô: “Em Lâm, anh mang cái này cho em”.

“Cái gì thế?”.

“Là hai chiếc cốc bị em lãng quên”.

Lâm Nguyệt Loan sực nhớ ra hai chiếc cốc của cô và Minh Nhật Lãng. Tình thế hôm qua quá nguy hiểm nên cô không còn nhớ gì tới hai chiếc cốc nữa, cũng không biết là đã đánh rơi ở đâu, không ngờ Nguyên Thần Dạ lại nhặt được.

“Ah đúng rồi, đôi cốc của em, không ngờ anh lại nhặt được nó. Cám ơn anh”. Cô đỡ lấy túi cốc rồi hỏi: “Mà sao anh biết là của tụi em?”.

“Trên cốc có khắc tên em và mình nhật lãng còn gì”.

Nguyên Thần Dạ nhìn cô cười đầy ẩn ý, xem ra anh ấy cũng biết ngụ ý “một chiếc cốc cả đời người”. Lâm Nguyệt Loan đỏ mặt cúi xuống nhìn hai chiếc cốc, cô giật mình khi thấy chiếc cốc của mình nhật lãng bị vỡ.

“Sao cốc của em còn nguyên mà của cậu ấy lại bị vỡ?”.

“Cái này đơn giản thôi, cốc của em được làm bằng đất sét dẻo, của cậu ấy là đất sét rắn. Đất rắn nung lên nhìn thì

cứng nhưng lại rấy giòn, rơi cái là vỡ. Đất sét mềm nhưng có tính đàn hồi tốt, rơi cũng khó vỡ lắm”. Hình như Nguyên Thần Dạ cái gì cũng biết một chút, giải thích cũng đầu cuối lắm.

Ban đầu khi chọn đất sét Lâm Nguyệt Loan chọn vì màu sắc của nó, có tính đàn hồi như cục tẩy, dễ tạo hình, không ngờ nó còn nó ưu điểm khó vỡ nữa. Nhìn những mảnh vỡ chiếc cốc, cô thấy đau xót vô cùng. Biết sớm thì đã nhắc Minh Nhật Lãng chọn đất sét mềm, như thế chiếc cốc chan chứa bao tâm huyết của cậu sẽ không bị vỡ. Bây giờ cốc vỡ rồi,

cậu ấy mà biết chắc buồn lắm.

Cậu ấy đã đủ buồn rồi....

Nghĩ đến thế là cô chẳng còn tâm trạng nào mà ăn.

“Nguyên Thần Dạ, anh đi xe đến đây à?”.

“Anh lái xe đến”.

“Vậy anh có thể đưa em đến chỗ này được không?”.

Nguyên Thần Dạ lái chiếc xe ô tô màu đỏ của cậu đưa Lâm Nguyệt Loan

đến cửa hàng gốm sứ.

Lâm Nguyệt Loan cầm chiếc cốc bị vỡ đến hỏi chủ cửa hàng xem có thể phục hồi được không. Chủ cửa hàng xem xét kỹ rồi nói: “Có thể dùng keo để gắn lại sau đó quét đều một lớp đất sét, như thế sẽ không nhìn rõ vết nứt”.

Lâm Nguyệt Loan sung sướng nói: “VẬY PHIÊN BÁC LÀM NGAY CHO CHÁU VỚI”.

Một bác thợ chuyên nghiệp khéo léo phục hồi lại nguyên dạng chiếc cốc cho cô. Lâm Nguyệt Loan cảm ơn rồi rít rồi sung sướng ôm chiếc cốc ra về.

Nguyên Thần Dạ ngồi ngoài xe đò
cô và đưa cho cô một suất ăn nhanh
macdonald: “Ăn đi, đi từ đây về đến
trường cũng đến giờ lên lớp rồi, mua cho
em cái này để khỏi phải đi ăn cơm”.

Lúc này Lâm Nguyệt Loan mới cảm
thấy đói, cô vội cảm ơn Nguyên Thần
Dạ: “Nguyên Thần Dạ, cảm ơn anh nhé.
Vừa nhờ anh đưa đến đây lại phải bỏ
tiền ra mua đồ ăn cho em nữa, thật ngại
quá!”.

Nguyên Thần Dạ cười nhạt và nói:
“Việc đơn giản ấy mà, cảm ơn cái gì

chứ”.

Cô lấy chiếc cốc ban nãy ra đặt lên tay rồi lại tấm tắc: “Thật cao tay, hoàn toàn không nhìn ra vết nứt”.

“Cũng may có bác thợ cao tay đến thế, nếu không thì...”.

Do vấn đề sức khỏe nên Minh Nhật Lăng rất nhạy cảm với những chuyện như “gãy”, “vỡ”, từ chuyện cây hòe con bị gãy cũng biết, vì thế Lâm Nguyệt Loan mới nghĩ mọi cách để đi gắn chiếc cốc này.

“Có phải Minh Nhật Lăng có vấn đề gì đó về sức khỏe không?”. Nguyên Thần Dạ bất chợt hỏi.

Lâm Nguyệt Loan đang nhai dở miếng hamburger suýt nữa bị nghẹn. Cô vội uống hớp coca để nuốt trôi.

“Anh... sao anh lại hỏi thế?”.

“Tôi qua anh nói mỗi câu rằng cậu ấy không bảo vệ được em, thế mà cả hai phản ứng thật lạ lùng”.

Chuyện tôi qua khiến Nguyên Thần Dạ cảm thấy cả Lâm Nguyệt Loan và

Minh Nhật Lãng đều có phản ứng kì lạ. Hơn nữa, Minh Nhật Lãng là một người điềm tĩnh, nho nhã và hiền lành như một cô gái. Ra ngoài xa gần đều có người đi theo. Hơn nữa, cho dù là con nhà giàu được nuôi nấng như kim tôn ngọc quý, cũng không thể chăm bẵm kĩ càng như thế được. Đàn ông con trai thì vẫn là đàn ông con trai, không thể ngày nào cũng nâng trong tay ngậm trong miệng mà nuôi lớn được.

Nghĩ như thế nên Nguyên Thần Dạ đoán Minh Nhật Lãng có vấn đề về sức khỏe.

Lâm Nguyệt Loan im lặng, cô không biết phải nói thế nào. Nói dối để gạt Nguyên Thần Dạ cũng không được, vì cậu ấy thông minh như thế cơ mà, nói thật cũng không xong, cô đã từng hứa với Minh Nhật Lăng rồi.

Chỉ có cách im lặng, im lặng không phủ nhận cũng không thừa nhận. Vô hình trung đã ngầm thừa nhận suy đoán của Nguyên Thần Dạ.

Nguyên Thần Dạ cũng không nói gì nữa, cậu khởi động xe về trường. Cậu cũng không truy hỏi tận cùng nữa, có

nhiều chuyện là bí mật của người khác, cậu không cần thiết phải biết quá rõ, cậu hiểu điều đó.

Biệt thự nhà họ Minh, hồ bơi nước nóng trong nhà.

Minh Nhật Lăng thả mình trong hồ nước, chân tay giang rộng, bất động, mái tóc đen nổi bông bênh trên mặt nước, giữa hồ nước rộng xanh biếc, một mình cậu mỏng manh nằm giữa như cánh bèo tây nổi trên mặt nước.

Bà Minh thấy con ngâm mình trong nước quá lâu, gương mặt biến sắc, lo

lắng.

Hôm qua Minh Nhật Lãng về nhà trong bộ dạng thê thảm khiến bà kinh ngạc. Hỏi cậu chuyện gì đã xảy ra cậu lại không nói, về một cái là nhốt mình trong nhà tắm. Mãi lâu sau cậu mới bước ra, hai mắt đỏ hoe. Bà nhìn là biết con mình lại trốn trong đó khóc một mình.

Con bà khóc, chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó khiến cậu vô cùng đau lòng. Hỏi cậu không nói càng khiến bà Minh sốt ruột và lo lắng hơn.

Ông Minh thì bình tĩnh hơn, ông nói:

“Hình Dật, A Lãng lớn rồi, có nhiều chuyện con không muốn nói, chúng ta cũng không cần thiết phải biết hết. Hãy để con tự mình giải quyết đi”.

Nói thì nói như thế nhưng bà Minh không yên tâm chút nào cả. Đợi Minh Nhật Lãng ngủ say bà mới vội gọi bác Hồng tới hỏi chuyện. Bác Hồng cũng không biết phải nói thế nào, vì hỏi Lâm Nguyệt Loan cô cũng chỉ mập mờ nói hai người đang đi thì có một tốp đua xe sượt qua, do tốc độ nhanh quá nên đã làm ngã hai người.

“Cậu chủ không sao là may rồi, cô Lâm thì ngã sứt đầu gối. Cũng không nghiêm trọng lắm, chỉ là vết thương ngoài da thôi, đến bệnh viện bôi thuốc xong là được về nhà”.

Bà Minh thấy thời gian đã muộn nên cũng không tiện làm phiền Lâm Nguyệt Loan, cả đêm trằn trọc không sao ngủ được.

Sáng hôm sau Minh Nhật Lăng không dậy đi học như mọi ngày, cậu trùm kín chăn nói muốn nghỉ học, bà Minh hỏi han con xem có chỗ nào không khỏe, cậu nói

không sao và chỉ muốn nghỉ ngơi. Bà Minh không yên tâm nên muốn mời bác sĩ Thành đến xem thế nào. Kết quả cậu nói câu: “Con đã nói là con không sao, mời bác sĩ đến làm gì?”.

Cậu tức đến mức thâm tím mặt mày, giọng nói run run.

Ông Minh đứng bên nói :”A Lãng, mẹ con chỉ tiện lời nên nói thế thôi, con không muốn đến bệnh viện thì thôi, không muốn đi học thì cứ nghỉ ngơi một ngày đi”.

Bà Minh hiểu tâm trạng của con nên

không nói thêm gì nữa, chỉ còn cách đi làm đồ điếm tâm mà con thích ăn nhất mang lên cho con. Bận mấy việc như thế đến lúc gọi điện đến nhà Lâm Nguyệt Loan thì đã không có ai nghe máy. Lâm Nguyệt Loan lúc đó đã đi học rồi, bà đành buồn bã gác máy.

Đĩa điếm tâm để trên đầu giường cả buổi nhưng cậu không động miếng nào. Buổi chiều dậy lại ngâm mình ở hồ bơi, cậu không bơi mà cứ thả mình trôi nổi trên mặt nước, tinh thần không thoái mái cũng hiện rõ lên trên gương mặt.

Bà Minh nghĩ ngợi một hồi rồi nói với bác Hồng: “Bây giờ bác đến trường đón Lâm Nguyệt Loan đến đây”.

Love 3:

Sau khi bác Hồng đến đón Lâm Nguyệt Loan, cô còn nhờ bác đưa về nhà một chuyến. Ở trên nhà một lúc cô mới xuống. Bác Hồng lấy làm ngạc nhiên nhìn cô qua gương sau một lúc, cô đặc biệt về nhà để thay quần áo....

Bà Minh sốt ruột ngồi đợi ở phòng khách, thấy cô đến vội hỏi: “Loan Loan, tối qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”.

“Tôi qua tụi cháu gặp một đám đua xe, bọn họ cố ý trêu bọn cháu nên cứ lượn đi lượn lại, hại bọn cháu bị ngã”. Minh Nhật Lãng đã không muốn nói thì cô cũng không nên nói kĩ càng làm gì, chỉ kể lại chuyện chính cho bà Minh nghe.

“Nói như thế nghĩa là A Lãng bị làm cho hoảng sợ rồi. Thế nhưng sao điệu bộ nó lại thương tâm đến thế”. Bà Minh vẫn thắc mắc không hiểu, ngẫm nghĩ một lúc bà mới nói: “Cái đứa này, chắc lại nghĩ mình chẳng có cách nào đi xe máy như người ta nên mới buồn thế này đây”.

Thở dài một cái rồi bà quay sang nói với Nguyệt Loan: “Loan Loan, A Lãng ngâm mình trong hồ nước nóng cả buổi rồi, chẳng nói năng gì cả, cháu đi nói nó giúp bác, nhắc nó lên bờ nhé”.

Lâm Nguyệt Loan vào hồ bơi nước nóng trong nhà. Đó là một hồ nước rộng trong nhà, phía hướng ra mặt trời được lắp bằng những tấm kính dài, chiếm 2/3 diện tích hồ bơi. Trên làn nước xanh mướt, cơ thể Minh Nhật Lãng như một ngọn bèo.

“Minh Nhật Lãng”.

Lâm Nguyệt Loan vừa lên tiếng gọi một cái Minh Nhật Lãng giật mình như bị trúng đạn, cả người lật một cái rồi chìm xuống nước.

“Minh Nhật Lãng, cậu có sao không?”. Lâm Nguyệt Loan chạy tới mép bể bơi rồi trở miệng xuống hồ nước thất thanh gọi cậu.

Từ phía xa làn nước xao động rồi Minh Nhật Lãng từ dưới trời lên. Cậu vượt hết nước trên mặt rồi trân trân nhìn Nguyệt Loan, cậu cũng giật mình sững lại.

Hôm nay Lâm Nguyệt Loan tết tóc khác với mọi ngày, cô không tết hai bên nữa mà đã tết gọn thành một bím phía sau, đuôi tóc vắt lên đằng trước và được buộc bởi sợi thun màu xanh có hình cây con vô cùng sống động giữa làn tóc xanh.

Cảm nhận được ánh mắt Minh Nhật Lăng đang nhìn mình, hai má cô đỏ bừng rồi đưa tay vuốt bím tóc: “Sợi dây buộc thế này có đẹp không?”.

Minh Nhật Lăng ngây người ra một hồi, rồi bơi về phía cô. Lâm Nguyệt Loan cũng đi về phía bờ cậu lên và ngồi

xuống.

Khẽ dùng tay rẽ nước, Minh Nhật Lăng ngược đầu lên nhìn Nguyệt Loan. Cô giống như một đóa hoa sen tinh khiết mọc bên bờ hồ.

“Đẹp lắm!”.

Cậu khen thế khiến Lâm Nguyệt Loan lại đỏ bừng mặt, cô e thẹn cúi đầu. Thấy bàn tay bám trên mép hồ đã nhợt nhạt, cô vội nói:

“Minh Nhật Lăng, cậu ngâm dưới hồ lâu lắm rồi, mau lên đi, nhanh lên”. Lâm

Nguyệt Loan vừa nói vừa lấy khăn tắm trên ghế mây bên cạnh hồ đưa cho cậu.

Minh Nhật Lãng ngoan ngoãn lên bờ.

Sau khi tắm rửa thay quần áo xong, cả hai ra ban công trên tầng hai cùng ngồi nói chuyện.

“Cậu nhìn xem tớ mang cái gì đến cho cậu này”.

Nhìn thấy đôi cốc, mắt Minh Nhật Lãng sáng rực, cậu vui vẻ nói: “Tớ cứ nghĩ chúng bị vỡ rồi cơ”.

“Làm gì có, cậu nhìn mà xem, không phải còn nguyên đây sao”.

Minh Nhật Lãng cầm hai chiếc cốc lên ngắm nghía, Lâm Nguyệt Loan sợ cậu phát hiện ra vết nứt lên vội giành lại.

“Minh Nhật Lãng này, chiếc cốc cậu làm đáng yêu như Đại A Phúc, tặng tớ được không?”.

“Cậu thích thì giữ lại đi, vậy chiếc cốc của cậu... tớ giữ lại nhé?”.

Chuyện này giống như trao đổi tín vật vậy, Lâm Nguyệt Loan đỏ mặt nhưng

cũng không từ chối.

“VẬY NHÉ, CỐC CỦA TỚ LÀ CỦA CẬU, CỐC CỦA CẬU LÀ CỦA TỚ”.

Hai tay nâng chiếc cốc hình hoa tulip trong tay, Minh Nhật Lãng chìm đắm trong đó một hồi, cuối cùng nụ cười đã nở trên môi cậu, thế nhưng sâu thẳm trong đáy mắt cậu vẫn phảng phất nét buồn đau.

Minh Nhật Lãng trở lại trường học ngay chiều hôm đó, Bạch Vân Tịnh thì dẫn Lục Kiêu đến lớp 10 (3).

“Lục Kiêu, anh mau xin lỗi mình Nhật Lãng đi”.

Bạch Vân Tịnh ra lệnh như thế, Lục Kiêu miễn cưỡng mở lời với Minh Nhật Lãng: “Xin lỗi, tối hôm đó tôi không nên lái xe dọa cậu”.

Các bạn học trong phòng đều không hiểu chuyện gì đang xảy ra nên hai cùng tròn mắt nhìn ba người đó.

Gương mặt Minh Nhật Lãng trắng bệch, cậu không nói gì mà chỉ lẳng lẽ gấp cuốn sách lại rồi đi ra ngoài. Lục Kiêu thấy thế liền đưa tay giữ cậu lại.

“Tôi nghe lời nên mới đến xin lỗi, cậu không nể mặt mà cứ đi thế à!”.

“Tôi không cần lời xin lỗi của anh”.

“Nghe thấy chưa Tiêu Tinh, cậu ta đâu cần lời xin lỗi của anh”.

Tiêu Tinh Dã chóng mắt lên nhìn từ này giờ, không chịu được nữa cậu đập bàn cái chát rồi đi tới, hai mắt trừng trừng nhìn Lục Kiêu: “Cái điệu bộ này mà nói đến xin lỗi à? Sao mà giống đến gây chuyện thế hả”.

Bạch Vân Tịnh đứng bên cũng tức

giận nói: “Lục Kiêu, anh xin lỗi thì cũng phải có thành ý một tí chứ, anh nói câu xin lỗi như thế vô quá trách nhiệm, anh nói lại lần nữa”.

Lục Kiêu ức quá không thể nhịn được nữa, cậu bật lại: “Tiêu Tinh, anh nể mặt em nên mới đến xin lỗi cậu ta. Anh không muốn đến mà vẫn phải đến rồi, rốt cuộc em muốn anh phải làm thế nào? Phải quỳ xuống trước mặt cậu ta chắc?”.

“Quỳ xuống càng tốt, nếu dập đầu thêm ba cái nữa thì càng hay”.

Tiêu Tinh Dã lạnh lùng đáp, khiến

Lục Kiêu phát điên lên: “Tên kia, mày là ai hả? Mày còn chõ miệng vào nữa có tin tao cho mày một trận không?”.

Vừa dứt lời Tiêu Tinh Dã đã phi đến đâm thẳng vào cằm Lục Kiêu một chú đau điếng. Cậu ta á lên một tiếng rồi ngã vật xuống đất, ngay lập tức cậu ta chồm dậy gào gừ lao về phía Tiêu Tinh Dã.

“Cậu ra ngoài đi”. Tiêu Tinh Dã nhanh tay đẩy Minh Nhật Lãng đứng sau mình lùi xa mấy bước, rồi tiến lên phía trước.

Minh Nhật Lãng lùi về sau, thấy Tiêu

Tinh Dã và Lục Kiêu gờm gờm sắp đánh nhau đến nơi, cậu cũng không muốn ra ngoài mà ngược lại nhìn hai người và hét lên: “Hai người đừng đánh nhau nữa, Tiêu Tinh Dã, cậu đừng đánh nhau với anh ta làm gì”.

Tiêu Tinh Dã quay ngoắt lại nói với cậu: “Bảo cậu ra ngoài cậu có nghe thấy không hả? Ở đây chỉ vướnɡ chân vướnɡ tay”.

Minh Nhật Lãng bị cậu nổi giận nên sững lại chốc lát rồi vội ra khỏi lớp.

Tiêu Tinh Dã và Lục Kiêu đánh nhau

ngay trong lớp, giống như hai chú hổ con đang giao đấu. Rất nhiều học sinh kéo đến xem đánh nhau, đứng nhìn từ bên ngoài cửa sổ. Tần Quảng Phong, Vệ Lôi và mấy người nữa không ra ngoài mà đứng lại quan sát xem cục diện trận đấu như thế nào. Nếu như Tiêu Tinh Dã thua thiệt thì đảm bảo cái tên đến từ trường ngoài kia không có chuyện bình yên mà rời khỏi Thần Quang.

Minh Nhật Lăng vội chạy đi tìm Lâm Nguyệt Loan, chỉ có cô mới bảo cậu ấy dừng tay được. Cô đang tìm tài liệu ở thư viện, nghe thấy chuyện như thế vội

vội vàng vàng cùng Minh Nhật Lăng về lớp.

Hai người về đến nơi đã không thấy Tiêu Tinh Dã và Lục Kiêu đâu nữa, trong phòng chỉ có mấy bạn đang thu dọn chiến trường.

Lâm Nguyệt Loan vội hỏi Tần Quảng Phong: “Hai người đó đâu rồi?”.

“Bị thầy Châu dẫn đi rồi”.

Thầy Châu không quản chuyện của Lục Kiêu nên đã gọi điện sang trường Thanh Hà phái giáo viên đến nhận cậu

về. Khi hỏi Tiêu Tinh Dã vì sao đánh nhau với Lục Kiêu cậu không nói rõ nguyên nhân mà chỉ nói một câu: “Không vì gì cả, chỉ là em thấy cậu ta ngứa mắt thôi”.

Thầy Châu không hỏi được chuyện gì từ Tiêu Tinh Dã nên đành đến lớp hỏi chuyện. Các học sinh có mặt ở lớp kể lại, cậu nam sinh từ trường Thanh Hà do Bạch Vân Tịnh dẫn tới lớp để xin lỗi Minh Nhật Lãng, không hiểu chuyện thế nào mà Tiêu Tinh Dã và cậu ta lại đánh nhau.

Châu Tinh Bang hiểu rất rõ tính cách từng học sinh của mình, Minh Nhật Lãng trước giờ ít nói nên chắc có hỏi cũng không ra chuyện gì. Chỉ còn cách gọi Bạch Vân Tịnh tới. Bạch Vân Tịnh áp úng rồi cũng nói đại ý: Lục Kiêu bắt nạt Minh Nhật Lãng, Bạch Vân Tịnh bảo cậu ta đến xin lỗi nhưng không có thành ý nên Tiêu Tinh Dã đứng bên ngựa mắt đã đánh nhau với cậu ta.

Tiêu Tinh Dã ra tay cũng vì thay Minh Nhật Lãng, tuy tính cậu có hơi nóng vội nhưng thấy chuyện bất bình mà ra tay cũng là có ý tốt. Thầy cũng không hề có ý

trách móc cậu gì cả mà chỉ lên lớp cho cậu một tiết tư tưởng rồi yêu cầu viết bản kiểm điểm thôi.

“Nếu cậu không muốn viết thì nhờ Lâm Nguyệt Loan viết cho, tôi chỉ cần có bản kiểm điểm nộp lên ban giám hiệu là được rồi”. Thầy Châu nghiêm nghị nói với Tiêu Tinh Dã.

Tiêu Tinh Dã bật cười và nói: “Thầy, thầy đúng là anh em tốt của em”.

Tiêu Tinh Dã ra khỏi phòng giáo viên đã thấy Lâm Nguyệt Loan và Tiêu Tinh Dã đứng đợi cậu ở ngoài.

“Tiêu Tinh Dĩ cậu không sao chứ?”. Lâm Nguyệt Loan tiến lên trước hỏi rồi nhìn kĩ cậu. Cũng may chỉ có tóc tai bù xù chứ không có thương tật gì.

“Tớ thì làm gì cóc chuyện được chứ, đánh nhau từ bé mà. Cái tên Lục Kiêu đó cũng lợi hại nhưng ăn làm sao được tớ”.

“Cậu này, tớ đã dặn là không được đánh nhau nữa, thế mà lại đánh rồi”.

“Là cậu ta tự gây chuyện đòi đánh chứ, đừng có trách tớ không khách khí. Cậu không ở đó nên không biết cậu ta dương dương tự đắc thế nào đâu, tớ bực

quá không nén được nên mới đấm cho cậu ta một phát”.

“Cảm ơn cậu, Tiêu Tinh Dã”. Minh Nhật Lăng cũng bước đến nói.

“Cậu cảm ơn tớ làm cái gì chứ, đừng hiểu nhầm nhé, không phải tớ ra tay vì cậu đâu. Tớ thay Lâm Nguyệt Loan trút giận nên mới đánh cậu ta, chả liên quan gì đến cậu cả”.

Cái tên này lạ thật, đến nước này rồi mà vẫn cứng miệng, rõ ràng là ra tay vì Minh Nhật Lăng thế mà chết cũng không thừa nhận.

Lâm Nguyệt Loan đứng bên cười nói: “Được được được, không phải cậu giúp Minh Nhật Lăng mà là giúp tớ, tớ nhận cái ân này của cậu là được rồi chứ gì?”.

Tan học, ba người cùng nhau đi khỏi dãy phòng học, đi được nửa đường thì gặp bạch vân tịnh.

“minh nhật lăng, chuyện hôm nay tớ rất xin lỗi. Có điều, tớ nhất định sẽ bắt Lục Kiêu đến thành tâm xin lỗi cậu lần nữa”.

Minh nhật lăng chau mày chưa nói gì thì Tiêu Tinh Dã đã mau miệng đáp lại:

“Bạch Vân Tịnh này, cậu đỡ người à. Chuyện ngoài trường của Minh Nhật Lãng và Lục Kiêu cậu lôi vào trường giải quyết làm cái gì chứ? Cậu định làm vai nữ chính trong cuộc tranh giành của hai cậu con trai à, xin cậu, minh nhật lãng không muốn làm vai khách mời tình cảm thế đâu. Nếu cậu thông minh một chút thì tốt nhất chấm dứt ngay chuyện này ở đây, làm thế minh nhật lãng còn phải cảm ơn cậu đấy!”.

Đúng là chuyện này bạch vân tịnh xử lý không thông minh, chuyện nhục tối hôm đó Minh Nhật Lãng đã không vui về

gì, cậu đã cố quên đi không được đã thế
bạch vân tịnh lại còn khơi lại. Mặc dù cô
chỉ có ý tốt.

Tiêu Tinh Dã nhanh nhẩu cướp lời
bạch vân tịnh khiến cô ấy tái mặt, nhưng
những lời ấy đã đi vào lòng minh nhật
lãng. Thấy sắc mặt Bạch Vân Tịnh khó
coi như vậy Minh Nhật Lãng nhẹ nhàng
nói với cô: “Cảm ơn cậu, Bạch Vân
Tịnh. Có điều chuyện này tớ thực sự
không muốn nhắc lại nữa, cứ thế đi”.

Bạch Vân Tịnh mắt đỏ hoe nghe xong
chạy ngay xuống lầu.

“Bạch Vân Tĩnh”. Lâm Nguyệt Loan gọi nhưng cô ấy chạy một mạch không quay lại.

“Kệ cậu ấy đi, để cậu ấy đi càng tốt”.

Đang đi Tiêu Tinh Dã đột nhiên dừng lại, nói: “Hai cậu về trước đi”.

“Cậu sao?”.

“Tớ còn có việc. mình nhật lãng này, cậu đưa Lâm Nguyệt Loan về nhà nhé”.

Tiêu Tinh Dã dặn dò thế khiến mình nhật lãng khựng lại: “Ok”.

Lâm Nguyệt Loan nghe thế cũng có chút giật mình, thế nhưng vẫn cười và nói: “Cũng được, cậu cũng mau về sớm, đừng la cà muộn quá!”.

Thấy bóng Lâm Nguyệt Loan và mình nhạt lãng kê vai bước đi, có chút thoáng buồn trên gương mặt Tiêu Tinh Dã...cậu mím chặt môi như cố kiên định điều gì đó.

Vừa lấy xe từ trong lán ra Tiêu Tinh Dã gặp Nguyên Thần Dạ lái xe đỏ qua đó. Thấy Tiêu Tinh Dã đi tới cậu dừng xe lại và nói: “Tiêu Tinh Dã, hôm nay

cậu với Lục Kiêu đánh nhau à?”.

“Đánh rồi, cái tên đó tự gây chuyện trước. Ah đúng rồi, tối hôm nọ anh dẫn tụi nó đến đường Bàn Sơn chẳng phải cũng dạy dỗ một trận rồi sao?”.

“Hôm đó tụi này đưa xe ở Đông Lĩnh, tụi nó còn chả nhìn thấy cái đèn hậu ở xe anh. Từ đó mà đi cậu ta không dám xuất hiện trong hội đua xe của thành phố A nữa rồi”.

“Ha ha, anh ta thua thảm như thế đương nhiên là phải rút lui khỏi giang hồ rồi. Nguyên Thần Dạ này, anh đúng là có

bản lĩnh đầy. Con xe tuyệt đại giai nhân anh dán lại thật giống phong hỏa luân của Na Tra”.

Nguyên Thần Dạ nhìn Tiêu Tinh Dã cười đầy ẩn ý: “Tiêu Tinh Dã này, có phải cậu cũng muốn rút lui khỏi giang hồ không?”.

Tiêu Tinh Dã đứng ngây người, cậu không hiểu ý của Nguyên Thần Dạ.

“Ban nãy anh nhìn thấy cậu chủ động để Lâm Nguyệt Loan và Minh Nhật Lăng đi trước còn gì”.

Tiêu Tinh Dã hiếm khi im lặng, nhưng lần này im lặng là đồng ý với suy đoán của Nguyên Thần Dạ. Nguyên Thần Dạ cũng thở dài và nói: “Tôi cũng chủ động rút lui rồi, Minh Nhật Lăng cần Lâm Nguyệt Loan hơn chúng ta, hơn nữa trái tim Lâm Nguyệt Loan cũng nghiêng về cậu ấy. Chúng ta không thể không rút lui”.

Không đợi Tiêu Tinh Dã nói gì Nguyên Thần Dạ đã tiếp lời: “Tiêu Tinh Dã này, cuối tuần này tại tôi có tổ chức hội đua xe ở Đông Lĩnh, có hứng thì đến xem nhé”.

“Được đấy. Thời gian cụ thể thế nào?”.

“10h30 sáng”.

“Tôi sẽ đến đúng giờ”.

“Được, không gặp không về”.

“Không gặp không về”.

Một cuộc nói chuyện vô tình đã khiến Tiêu Tinh Dã và Nguyên Thần Dạ thành bạn tốt của nhau.

“Thần Dạ, bye bye”.

Cô gái xinh đẹp có mái tóc dài thướt tha đóng dấu nụ hôn lên hai má Nguyễn Thần Dạ rồi nhảy xuống xe. Vừa vậy vậy Nguyễn Thần Dạ vừa lưu luyến bước vào ngôi biệt thự hai tầng gần đó.

Rất nhanh sau đó căn phòng trên tầng hai sáng điện, bóng cô gái thấp thoáng sau khung cửa, gửi cho cậu một nụ hôn gió.

Đáp lại cô ấy cũng bằng một nụ hôn, Nguyễn Thần Dạ nổ máy xe rời khỏi đó.

Hết đêm này qua đêm khác, cậu quẩn luyến bên những cô gái xinh đẹp,

giống như chú bướm suốt ngày bận rộn vì hoa. Đó là tính phù phiếm bẩm sinh sao?

Khu lân cận gần đây là một dãy biệt thự, hầu hết đều là những biệt thự một công, một vườn. Trời về đêm hầu như không có xe cộ đi về trong con đường này. Người đi bộ cũng không có mấy người. Con đường phía trước thẳng tắp không bóng người, Nguyên Thần Dạ tăng ga lao vút đi, cậu thích tốc độ cao.

Cậu vừa tăng tốc độ chưa được bao xa thì có một chiếc xe vọt ngang qua.

May thay cậu phản ứng nhanh nên đã phanh kịp. Đền trước xe chiếu đi khá xa, cậu nhìn theo mới phát hiện ra chiếc xe đó đi từ con đường nhỏ bên hông một biệt thự. Vừa lái ra ngoài mới phát hiện thấy trên đường có xe lao tới liền ngay lập tức phanh lại.

Tiếng phanh xe chói tai của hai chiếc xe xé tan màn đêm yên tĩnh. Người trong ngôi biệt thự đó chạy hết ra ngoài xem có chuyện gì:”Xảy ra chuyện gì thế? Đã xảy ra chuyện gì?”.

Đó là một người phụ nữ xinh đẹp,

bụng bầu tầm 6 tháng. Lo lắng hốt hoảng, bước thấp bước cao, tay giữ bụng chạy ra ngoài, theo hai là hai người hầu luôn miệng nói: “Đừng chạy, đừng chạy, cẩn thận không ngã”.

Nguyên Thần Dạ nhìn mà cũng thấy lo lắng thay người phụ nữ ấy, ngã một cái là to chuyện.

Cửa sau xe đó mở ra, một người đàn ông trung niên vội vã bước xuống đỡ người phụ nữ ấy.

“Em chạy ra đây làm gì, anh có sao đâu”.

Nguyên Thần Dạ há hốc miệng ngạc nhiên, người đàn ông trung niên đó chẳng phải là Minh Hạo Thiên – cha Minh Nhật Lăng sao?

Ông Minh cẩn thận đỡ người phụ nữ mang thai đi vào biệt thự, hành động thân mật ấy khiến Nguyên Thần Dạ sửng lại, cậu hiểu ngay rốt cuộc là mối quan hệ gì rồi.

Cậu cười nhạt, giống như có vàng trắng mùa đông lạnh lẽo đang mọc trên mặt cậu. Cậu chăm chú nhìn biển địa chỉ treo trên căn biệt thự đó – số nhà 212

sơn trang Thu Thủy, vịnh Hoàng Lô.

Ông Minh về đến nhà, quản gia Vương hỏi: “Ông chủ về rồi ạ”.

“Uhm, bà chủ và cậu chủ đâu?”.

“Cả hai về phòng rồi ạ. Bà chủ chắc còn đợi ông, cậu chủ đã ngủ rồi”.

Mỗi khi lên gác, theo thói quen ông Minh đều dừng bước hé cửa nhìn vào phòng con trai. Xem xem cậu ngủ có ngon không, có đạp chăn xuống đất không, thấy cậu vẫn chưa ngủ mà đang ngồi hí hoáy viết gì đó trên bàn.

Ông gõ cửa và lên tiếng: “A Lãng, sao muộn thế này còn chưa ngủ?”.

Minh Nhật Lãng giật mình vội vơ mấy thứ trên bàn nhét vội vào ngăn kéo rồi ngẩng đầu lên nói: “Bố về rồi ạ, sao hôm nay tiệc kết thúc sớm thế ạ?”.

“Không phải tiệc kết thúc sớm mà là do bố về sớm”.

Ông Minh về sớm vì còn đi thăm Tạ Đàm, sau đó mới về nhà.

“A Lãng, con đang viết gì thế?”.

“Dạ... không... không có gì”.

Thấy cậu đáp với vẻ lung túng như thế ông cười xoa đầu con và nói :”Con trai, có phải đang viết thư tình không?”

Minh Nhật Lãng đỏ mặt đáp: “Bố này...”.

“Tuổi con là tuổi mầm tình bắt đầu nở, thích bạn gái chẳng có gì phải ngại ngùng cả”.

“Nhưng mà...”. Minh Nhật Lãng ngập ngừng rồi tâm sự thẳng với bố: “Con cảm thấy... con không xứng thích con

gái”.

Cậu thận trọng nói, giọng trầm buồn, ông Minh nghe mà sững người, con trai ông đang có điều khó nói trong lòng.

“Tại sao con lại nghĩ thế?”.

Giọng Minh Nhật Lãng buồn buồn: “Bởi vì... bởi vì con không bảo vệ được người con thích”.

“Đã xảy ra chuyện gì? A Lãng, nếu con tin bố thì hay nói cho bố nghe”.

Ngập ngừng một lúc minh nhật lãng

mới kể lại chuyện tối hôm nọ gặp hội
Lục Kiêu cho ông nghe. Ông Minh nghe
xong vỗ vỗ vai con nói: “Con trai, bố
thực sự tự hào về con”.

“Tại sao ạ?”.

“Bởi vì con dũng cảm. Bố hoàn toàn
không ngờ tới con lại dũng cảm thế. Vì
sức khỏe con mà con luôn phải cẩn thận
từng ly từng tý, cần người chăm sóc. Con
trai không nên nuông chiều quá, thế
nhưng không có cách nào khác cả. Bố
luôn lo lắng con không có khí chất nam
nhi, thế nhưng bây giờ xem ra bố lo lắng

thừa rồi. A Lãng của chúng ra nhìn có vẻ nhỏ nhẽ, yếu ớt, thế nhưng không phải là người nhát gan. Đối với những kẻ mạnh hơn mình con không hề sợ hãi mà còn bình thản đối mặt, có đứa con trai như thế sao bố không tự hào được cơ chứ?”.

“Vậy có ích gì đâu chứ, chẳng phải tụi con vẫn bị Lục Kiêu bắt nạt”.

“Lục Kiêu bắt nạt tụi con thì có gì lớn lao chứ, hoàn toàn là ỷ mạnh hiếp yếu. A Lãng, con không nên vì chuyện này mà canh cánh trong lòng làm gì, giống như một con hổ và một con hưu đánh nhau,

không thể so sánh vì không cùng xuất phát điểm, con hồ có thắng cũng chẳng vinh quang gì cả”.

“Thế nhưng Lâm Nguyệt Loan còn bị thương, con không bảo vệ được bạn ấy”.

“Tuy bạn ấy bị thương xét cho cùng con đã dùng hết khả năng của mình để bảo vệ cô ấy. Khi xe máy lao đến con không hề nghĩ đến mình mà đã đẩy bạn ấy ra ngay. Con đã cố gắng hết sức mình, còn kết quả không như con mong muốn đó đâu phải lỗi của con, con hiểu chưa?”.

Ngập ngừng một hồi ông Minh nói tiếp: “Nghe con kể lại tình hình lúc đó thì nếu là bố và mẹ con ở đó thì cũng chỉ biết đứng nhìn họ cưỡi xe máy trêu chọc mình mà thôi. Chẳng có cách nào khác cả, hai tay không địch được bốn tay, huống hồ người đông như thế. Tin bố đi, con đã làm rất tốt”.

Những lời ông Minh nói giống như một cơn gió nhẹ thổi hết những lớp bụi tự ti và u buồn trong trái tim cậu. Dường như bóng đêm u ám tích tụ lâu ngày trong lòng cậu đã tan biến hết. Gương mặt cậu đã nở một nụ cười: “Con cảm ơn bố”.

“Con trai ngốc của bố, có gì mà cảm ơn chứ. Sau này gặp chuyện như thế này con cũng nên nghĩ cho mình một chút, con mà xảy ra chuyện gì thì mẹ con chịu sao nổi chứ! Mẹ chỉ có một mình con thôi”.

“Bố, lẽ nào bố sẽ chịu nổi sao? Lẽ nào con không phải là con trai của bố?”. Minh nhạt lãng thỏa mái trêu đùa và bắt lỗi câu chữ của bố.

Ông Minh giật mình vội chữa lại:
“Đương nhiên là con trai của bố rồi, bố cũng không chịu nổi. Vì thế ở bên ngoài

con phải nhớ an toàn luôn đặt lên hàng đầu, phải tự cẩn thận hơn, biết chưa?”.

“Con biết rồi ạ, bố với mẹ nhắc đi nhắc lại chuyện này bao nhiêu lần rồi, con quên làm sao được chứ!”.

“Được rồi, không còn sớm nữa con đi ngủ đi, mai còn đi học đó”.

Thấy Minh Nhật Lãng nằm yên trên giường, ông đắp chăn cho con xong rồi mới về phòng. Trước khi ra khỏi phòng ông còn nghe minh nhật lãng thì thầm: “Bố, chuyện ban nãy bố đừng nói với mẹ kẻo mẹ lại lo lắng”.

“Uh, đây là bí mật của hai bố con ta, không nói cho mẹ biết”. Ông Minh cười rồi khép cửa.

Sáng sớm, Lâm Nguyệt Loan hít hơi hít hải chạy vào trường, vừa vào đến trước dãy phòng học thì đã thấy Nguyễn Thần Dạ cười tươi rói đứng đó đợi cô.

“Em Lâm, cuối tuần đi đua xe không?”.

“Đua xe?”. Lâm Nguyệt Loan phá lên cười: “E rằng môn thể thao đó không hợp với em, anh tự đi đi”.

“Đi đi mà, đi cở vũ cho tụi anh đi.
Tiêu Tinh Dã cũng đi đó”.

“Tiêu Tinh Dã cũng đi đua xe cùng
tụi anh sao? Môn này nguy hiểm quá”.

“Vì nguy hiểm nên mới kích thích
chứ! Không kích thích thì bọn anh không
chơi đâu”.

“Nguyên Thân Dạ này, đừng nên theo
đuôi cảm giác kích thích trong chốc lát,
đến lúc gãy chân gãy tay rồi mới biết hậu
quả của kích thích như thế nào”.

“Được rồi, được rồi, em đừng lên

lớp anh như cô giáo thế nữa. Đến đi mà, đến cô vũ cho tụi anh. Em không nể mặt tãng thì cũng nể mặt sư tí chứ, em nể mặt Tiêu Tinh Dã mà đi được không?”.

Lâm Nguyệt Loan đang do dự suy nghĩ thì thấy có tiếng xe đồ phía sau, quay lại nhìn thì thấy xe của Minh Nhật Lăng.

Vừa xuống xe Minh Nhật Lăng đã nhìn thấy Nguyên Thần Dạ đứng đó, câu cảm thấy không tự nhiên.

Nguyên Thần Dạ thì vô tư không nghĩ gì, cậu lên tiếng trước: “Chào buổi sáng,

Minh Nhật Lãng”.

“Chào buổi sáng, anh Nguyễn”. Minh Nhật Lãng đáp lại.

Ngập ngừng một chút cậu nói tiếp:
“Chuyện tối hôm nọ... cảm ơn anh”.

“Đừng khách sáo”.

Minh Nhật Lãng quay sang nhìn Lâm Nguyệt Loan và nói: “Tớ lên lớp đây”.

“Cùng đi nhé?”.

“Uh:”.

Nguyên Thần Dạ vội nói: “Em Lâm, đồng ý anh đã rồi hãy đi”.

Câu nói không đầu không cuối khiến Minh Nhật Lăng không hiểu, cậu quay sang nhìn Lâm Nguyệt Loan, không biết có chuyện gì cần đồng ý.

Lâm Nguyệt Loan nói: “Nguyên Thần Dạ và Tiêu Tinh Dã cuối tuần này đi đua xe, muốn tới đến cổ vũ cho họ”.

“Vui lắm đấy, Minh Nhật Lăng này, nếu cậu không thích chơi xe nhưng nếu có hứng xem đua xe thì đến cho vui”. Nguyên Thần Dạ mời luôn minh nhật

lãng.

Minh Nhật Lãng khựng lại, do dự một lúc rồi đáp: “Ok, tôi cũng sẽ đến xem”.

“Vậy 10h30 sáng chủ nhật ở đường Đông Lĩnh, Bàn Sơn nhé, không gặp không về”.

Cuối tuần, đường Đông Lĩnh Bàn Sơn.

Đoạn đường này giao giữa đường cao tốc và đường núi, nhiều chỗ khúc khuỷu, cao thấp không bằng phẳng. Đường thẳng cao tốc, đường vòng đi

vòng lại, đường trên sườn dốc, đủ các loại. Đoạn đường này không nhiều xe cộ qua lại nên dân đua xe ở thành phố A rất thích tụ tập ở đây để đua xe.

Lung chừng hông núi đã tập trung 10 chiếc xe đủ màu sắc, đủ kiểu dáng. Các xe đều nổ sẵn động cơ tạo nên những âm thanh đinh tai nhức óc. Một tốp nam thanh nữ tú đứng bên đó, ai cũng vô cùng hưng phấn và kích động chờ đợi cuộc đua xe này.

Nguyên Thần Dạ cười trên lưng con “tuyệt đại giai nhân”, dù là người hay xe

cũng luôn nổi bật nhất trong số đó. Rất nhiều cô gái vây quanh cậu, giành nhau để được nói chuyện với cậu. Cậu âm ừ đáp lại, chốc chốc lại nhìn đồng hồ, sắp 10h30 rồi mà mấy người cậu mời vẫn chưa thấy đến.

Vừa nghĩ thế đã thấy xa xa có một chiếc xe ô tô nhà họ Minh đi tới. Minh Nhật Lãng, Lâm Nguyệt Loan và Tiêu Tinh Dã cùng bước xuống.

Nguyên Thần Dạ ra đón ngay: “Đúng giờ lắm! Chuẩn bị bắt đầu rồi”.

Bác Hồng nhìn thấy cảnh tượng như

thế nên có phần lo lắng: “Cậu chủ, sao cậu lại đến chỗ này?”.

“Bác Hồng, cháu chỉ đến xem thôi chứ có đua xe đâu. Không sao đâu, bác cho xe xuống dưới núi đi, đừng đỗ ở đây chắn đường đua của họ”.

Bác Hồng chỉ còn cách nghe lời.

Cuộc đua xe đã bắt đầu. Một cô gái xinh đẹp làm người phát lệnh. Cùng với tiếng còi, trên tay cô giơ cao lá cờ hình tam giác, vẫy mạnh một cái, hàng xe lao đi như tên bắn.

Xe của Nguyên Thần Dạ đi nhanh nhất, cậu đã đến phía bên trái nhất của đoạn này. Khi xe lao đi, Lâm Nguyệt Loan đứng bên đường chỉ thấy “vù” tiếng gió bên tai, mắt hoa hết cả lên. Mặt mày tê cứng, nhìn lại đã thấy “tuyệt đại giai nhân” phi đi rất xa rồi.

Minh Nhật Lăng kinh hãi: “Sao anh ấy đi nhanh thế chứ!”.

Tiêu Tinh Dã lại lên tiếng tán thưởng: “Cần phải có tâm lý vững vàng và mạnh mẽ, kĩ thuật lái xe hoàn mỹ thì mới được”.

Lâm Nguyệt Loan lại tặc lưỡi và lắc đầu: “Tốc độ này thực sự rất nguy hiểm, nhớ may....”.

Chưa nói hết câu cô đã vội bịt miệng lại, không dám nói tiếp nữa.

Tốp xe đua đã mất hút sau khúc cua ở đường núi, mọi người dần dần đổ hết sang phía sườn trái đường. Từ đầu này nhìn xuống sẽ thấy tốp xe từ trên đường lúi vòng xuống phía bên dưới. Lâm Nguyệt Loan, Minh Nhật Lăng và Tiêu Tinh Dã cũng qua bên đó xem.

Đoạn đường này cong cong theo hình

chữ V, vừa nguy hiểm lại vừa dốc. Một bên là vách núi một bên là bờ vực. Lâm Nguyệt Loan lúc ngồi trên xe không cảm thấy điều này, bây giờ nhìn xuống mới thấy lạnh cả người. Nhìn thấy Nguyên Thần Dạ lái xe vẫn giữ tốc độ nhanh như thế vòng qua núi, phút chốc cảm thấy trái tim mình sắp nhảy ra ngoài đến nơi.

Đám con gái cổ vũ đứng bên đã la hét từ nãy giờ: “Nguyên Thần Dạ, cố lên. Nguyên Thần Dạ, cố lên....”.

Lâm Nguyệt Loan rất muốn hét to lên: Nguyên Thần Dạ, dừng lại.

Người khác cảm thấy rất kích động còn cô lại cảm thấy vô cùng sợ hãi và lo lắng. Rẽ với tốc độ nguy hiểm như thế này, trên đường lại còn phải linh hoạt tránh xe cộ đi lại nữa. Chỉ cần không cẩn thận là có thể đâm vào xe khác hoặc chơi vơi, đổ máu trên sườn núi.

Trong mắt Minh Nhật Lăng cũng tràn đầy sự lo lắng, hai tay Tiêu Tinh Dã cũng đã nắm lại thành nắm đấm.

Đoạn đường chữ V càng lúc càng gần rồi, Lâm Nguyệt Loan sợ hãi nhắm chặt mắt không dám nhìn. Cho đến khi bên tai

ù ù tiếng nói, cho đến khi mình nhạt lãng nhẹ nhàng vẫ vẫ vai cô.

“Không sao rồi, xe của Nguyên Thần Dạ đã bình an qua khúc đó rồi”.

Lâm Nguyệt Loan nghe thấy thế mới bỏ tay xuống, sau cơn hoảng loạn và lo lắng, người cô trở nên mềm nhũn, nên phải ngồi xuống tảng đá bên đường nghỉ ngơi chút.

“Tuyệt đại giai nhân” của Nguyên Thần Dạ không hề giảm tốc nhưng vẫn hoàn thành xuất sắc khúc đua khó nhất. Những chiếc xe khác phải giảm tốc thì

mới qua được, vị trí dẫn đầu của cậu vô cùng chắc chắn, thuận lợi cán đích.

Nguyên Thần Dạ lái xe về xuất phát điểm trong tiếng hò reo chào đón của mọi người. Chào đón cậu là những ánh mắt khâm phục và tiếng gào thét của các cô gái. Cậu chỉ mỉm cười gật đầu rồi đi về đám người bên sườn núi trái.

Lâm Nguyệt Loan vẫn ngồi yên trên tảng đá, Minh Nhật Lăng và Tiêu Tinh Dã đứng bên.

“Em Lâm, anh bảo em đến chỗ vũ cho anh thế mà em lại ngồi đây ngắm cảnh

sao!”.

Tiêu Tinh Dã thở dài: “Anh còn muốn cậu ấy cố vũ gì chứ, cậu ấy bị tốc độ lái xe xuất thần của anh dọa cho mềm người rồi”.

Nguyên Thần Dạ ném chìa khóa xe cho Tiêu Tinh Dã rồi nói: “Cậu cũng thử tí đi, chạy đua tốc độ với gió sương lắm!”.

Tiêu Tinh Dã vừa bắt lấy chìa khóa thì Lâm Nguyệt Loan đã đứng phắt dậy can ngăn: “Tiêu Tinh Dã, không được phi xe như anh ấy”.

“Cậu yên tâm đi Lâm Nguyệt Loan, tớ tuyệt đối không lao nhanh như anh ấy đâu”.

Tiêu Tinh Dã vừa nói vừa rồ ga phi đi, đối với con trai mà nói xe có sức hấp dẫn không thể cưỡng lại được.

Lâm Nguyệt Loan nhìn Nguyên Thần Dạ nói: “Sao lúc qua khúc cua anh không giảm tốc độ, như thế nguy hiểm lắm”.

“Không sao mà, em không thấy anh bình an đứng trước mặt em đây à”.

“Thế nhưng nhớ may thì sao?”.

Nguyên Thần Dạ cười không để ý gì cả: “Nhờ may có tỉ lệ rất thấp. Tâm lý và kỹ thuật của anh rất vững, em yên tâm đi. Thôi thôi, đừng dạy dỗ anh nữa. Em thấy đây, anh chiến thắng trở về bao nhiêu cô gái cở vũ cho anh, em không thể hoan hô cho anh nghe tí được sao?”.

“Em không thích hân hoan đón anh cũng không muốn cở vũ cho anh. Anh thắng hay thua em chẳng thấy quan trọng gì cả, quan trọng là anh an toàn và khỏe mạnh. Anh phải biết trân trọng bản thân mình, Nguyên Thần Dạ ạ!”.

Nguyên Thần Dạ im lặng nhìn Lâm Nguyệt Loan, những cô gái đến xem cậu đua xe đều chỉ thấy giây phút huy hoàng, vô địch của cậu trên đường đua. Chỉ có cô nhìn thấy bóng đen ẩn hiện đằng sau ánh sáng huy hoàng ấy.

Minh Nhật Lăng cũng từ tốn nói: “Nguyên Thần Dạ này, đua xe tuy rất hưng phấn nhưng cũng vô cùng nguy hiểm. Sức khỏe mới là điều quan trọng nhất trong cuộc sống này. Anh có sức khỏe dồi dào như thế này, đừng quá bất cẩn”.

Nguyên Thần Dạ quay sang nhìn Minh Nhật Lăng một lúc rồi cười: “Được rồi, hai người đừng người hát người ca mắng anh nữa. Đi đi, xuống dưới núi tìm chỗ nào đó, anh mời hai đứa ăn cơm”.

Vừa nói dứt lời nguyên thần đã đã quay người dẫn đầu. Minh Nhật Lăng và Lâm Nguyệt Loan người trước người sau đi theo. Mới đi chưa được hai bước Lâm Nguyệt Loan trượt chân xuống dốc núi. Cả người mất cân bằng trượt cuống. Sau lưng cô là sườn dốc cao chừng mười mét, nếu rơi từ đây xuống, cô sẽ lăn vòng

cho đến chân núi khúc chữ V ban nãy
Nguyên Thần Dạ không giảm tốc độ.

“A aaaaaaaaaaaaaaaaaa”.

Love 4:

Nghe thấy tiếng kêu thất thanh của cô,
Minh Nhật Lăng chỉ đi trước cô nửa
bước vội quay lại, theo bản năng cậu
vung tay phải nắm lấy cánh tay trái đang
hươ hươ trong không trung của cô.

Ai cánh tay nắm chặt lấy nhau, hạn
chế khả năng trượt xuống tiếp của Lâm
Nguyệt Loan.

Nguyên Thần Dạ nhanh chân chạy tới và túm chặt tay phải của Lâm Nguyệt Loan. Cậu và Minh Nhật Lăng cùng hợp sức kéo cô lên trên.

Lâm Nguyệt Loan an toàn bò lên trên rồi, Nguyên Thần Dạ mới lo lắng hỏi: “Không sao chứ?”.

Lâm Nguyệt Loan ù tai không nghe thấy cậu nói gì, gương mặt cô trắng bệch nhìn cánh tay phải của Minh Nhật Lăng. Ban nãy, khi cậu nắm chặt lấy tay cô, cô không trượt xuống dưới nữa, cô đã nghe thấy tiếng nứt trong cánh tay Minh Nhật

Lãng đang nắm lấy cô.

Minh Nhật Lãng không nói gì cả, mười ngón tay nối liền với trái tim, cậu đau đến mức không thể nói được gì nữa. Hàm răng cắn chặt khiến môi đã trắng nhợt, năm ngón tay phải cứng đờ, đang sung đỏ lên nhanh chóng.

Lâm Nguyệt Loan đỡ lấy tay cậu, nước mắt thi nhau tuôn xuống.

Nguyên Thần Dạ nhìn cánh tay bị thương của Minh Nhật Lãng mà không khỏi giật mình. Cậu đã từng chứng kiến một người bạn đưa xe của mình trong một

lần phi xe đã bị gãy xương bàn tay, giống như tình huống bây giờ. Lẽ nào Minh Nhật Lãng chỉ kéo Lâm Nguyệt Loan một cái mà cũng gãy xương bàn tay sao?

Đang sửng lại như thế thì Tiêu Tinh Dã nghe thấy tin liền chạy tới. Nhìn thấy cánh tay Minh Nhật Lãng như vậy cậu cau có nói: “Lâm Nguyệt Loan cậu khóc cái gì chứ? Còn không mau gọi lái xe đưa cậu ấy đến bệnh viện”.

Cánh tay phải của Minh Nhật Lãng bị thương hai chỗ, chỗ thứ nhất là hai xương bàn tay bị gãy, chỗ thứ hai là ba

đốt ngón tay bị rạn xương, chỗ bị thương nặng nhất là chỗ cậu đưa tay ra kéo Lâm Nguyệt Loan.

Cuộc phẫu thuật vô cùng phức tạp, để cố định vị trí và phục hồi ở mức tốt nhất, bác sĩ Thành đã ở trong phòng phẫu thuật mấy tiếng đồng hồ. Cánh tay phải của Minh Nhật Lãng bị ghim vào mấy cái đinh để cố định xương, để tránh di chuyển cả cánh tay cũng được cố định bởi lớp bột thạch cao.

Khi Minh Nhật Lãng vừa được chuyển ra từ phòng phẫu thuật, nhìn cánh

tay con bị bó bột, gương mặt trắng bệch không còn hột máu, bà Minh đau đớn rơi nước mắt. Lâm Nguyệt Loan đứng bên cũng khóc không dứt từ nãy giờ, bây giờ nhìn thấy càng hoảng sợ hơn.

Ông Minh lo lắng hỏi: “Bác sĩ, cánh tay của A Lãng có vấn đề gì lớn không?”.

“Cách cố định bên trong này nếu như không gặp phải va chạm mạnh thì sẽ không bị chuyển. Chỉ cần các khớp xương phục hồi ở vị trí cũ, sau này kết hợp với các bài luyện tập thích hợp thì khả năng phục hồi vô cùng lý tưởng,

không có vấn đề gì xảy ra”.

“Vậy thì tốt quá!”. Ông Minh tạm yên tâm rồi, nhờ may cánh tay bị tàn phế thì sẽ ảnh hưởng lớn đến cả đời Minh Nhật Lãng.

“Cánh tay bị thương phải giữ ổn định, không được động đậy. Nhất định không được va chạm nếu không thì không dễ giải quyết đâu”.

“Tôi hiểu, chúng tôi sẽ dặn cháu cẩn thận”.

Minh Nhật Lãng phải nằm viện, ông

bà Minh ở lại phòng cùng con. Lâm Nguyệt Loan đỏ hoe hai mắt định vào theo nhưng bà Minh căm giận lườm cô một cái, cô đành phải dừng bước.

Ông Minh nhìn vợ rồi nhìn Lâm Nguyệt Loan, hiền từ nói với cô:”Lâm Nguyệt Loan, cháu với các bạn cứ về trước đi. Ở đây có bác và mẹ A Lăng là được rồi”.

Tiêu Tinh Dã và Nguyên Thần Dạ đưa Minh Nhật Lăng đến đây giờ cũng đứng cả ngoài cửa phòng chờ đợi.

Ánh mắt Nguyên Thần Dạ đã chú ý

đến hai vợ chồng ông Minh kể từ khi hai người xuất hiện ở đây.

Lâm Nguyệt Loan thận trọng hỏi:

“Vậy ngày mai cháu có đến thăm được không?”.

“Đợi mấy hôm nữa rồi tính....”. thấy vợ đã đi vào trong phòng, ông Minh mới hạ giọng nói tiếp: “Mẹ A Lãng đang giận cháu. Bác biết không phải là lỗi của cháu, thế nhưng Minh Nhật Lãng là tất cả của bác ấy nên cũng không tránh được bác ấy giận cháu. Đợi mấy hôm nữa nguôi giận rồi cháu đến nhé!”.

Lâm Nguyệt Loan buồn bã gật đầu:
“VẬY... cháu chào bác”.

“Chào các cháu”.

Tiêu Tinh Dã và Nguyên Thần Dạ cũng lễ phép chào lại rồi ra về. Trước khi đi Nguyên Thần Dạ còn nhìn ông đầy ân ý thế nhưng ông không cảm nhận được điều gì.

Ba người ra khỏi bệnh viện, Lâm Nguyệt Loan vừa đi vừa quệt nước mắt. Tiêu Tinh Dã lắc đầu nói: “Xin cậu đừng khóc nữa có được không? Cậu khóc lâu như thế rồi mà vẫn còn nước mắt mà

khóc sao?”.

“Đều là lỗi của tớ nên mới hại cậu ấy bị thương”.

“Trời ơi, cậu còn nói câu này bao nhiêu lần nữa hả? Chuyện này không thể trách cậu được, cậu cũng đừng nghĩ nữa”.

“Đúng thế, nếu như trách em thì trách anh còn hơn. Anh không nên rủ bọn em đi xem đua xe. Nếu hôm nay các em không tới thì chẳng có chuyện gì xảy ra cả”.

“Nếu như Minh Nhật Lãng không mắc

căn bệnh kì lạ ấy thì chẳng có chuyện gì xảy ra cả. Cũng kéo cậu lên như thế mà Nguyên Thần Dạ có sao đâu”.

Cứ nói thế chợt Tiêu Tinh Dã thấy vô cùng sợ hãi: “Cũng may là có Nguyên Thần Dạ ở đó, nếu không Minh Nhật Lăng chỉ kéo cậu như thế thôi chứ cũng không có sức mà kéo cậu lên. Cứ như thế thì hai cậu lăn xuống núi rồi chứ chẳng đùa”.

“Nói thế nào cũng là do tớ không cẩn thận. Nếu như tớ không bị ngã thì chẳng có chuyện gì xảy ra cả”.

“Em Lâm, có nhiều chuyện không thể tránh được. Nếu đã xảy ra rồi thì em cũng đừng từ trách mình nữa, đây là chuyện không thể giải quyết được nữa”.

“Đúng thế, chuyện đã đến nước này rồi cậu có trách cũng có ăn thua gì đâu. Cứng rắn lên, tớ nghĩ Minh Nhật Lãng... cũng không muốn nhìn thấy cậu khóc thế này đâu”.

Nguyên Thân Dạ và Tiêu Tinh Dã đưa Lâm Nguyệt Loan về nhà. Đợi cô lên tầng bốn, mở cửa sổ vẫy chào hai người mới rời khỏi đó.

Trên đường về, Nguyễn Thần Dạ lên tiếng hỏi: “Tiêu Tinh Dã này, cậu biết Minh Nhật Lăng bị bệnh giòn xương từ bao giờ?”.

Tiêu Tinh Dã do dự một lúc mới đáp: “Biết từ lúc cậu ấy bị rạn xương sườn. Lần cậu ấy bị rạn xương sườn, thực ra là do tôi em gây nên. Bố cậu ấy đã đến trường tìm em và nói cho em biết bệnh tình của cậu ấy. Ông ấy muốn sau này em không vô ý làm cậu ấy bị thương nữa”.

“Bố cậu ấy đến tận trường tìm cậu à, đúng là thực sự yêu quý con cái”.

Tiêu Tinh Dã gật đầu đáp:”Uh, bố mẹ Minh Nhật Lãng yêu thương cậu ấy như miếng thịt trong tim. Anh thấy đấy, ban nãy trong bệnh viện mẹ cậu ấy khóc đau đớn như thế. Chỉ là mẹ cậu ấy vô lý quá, cứ nghĩ cho Lâm Nguyệt Loan làm cậu ấy bị thương. Có ai muốn xảy ra chuyện này đâu cơ chứ”.

Tiêu Tinh Dã còn lên tiếng bất mãn thay cho Lâm Nguyệt Loan. Nghĩ lại hình ảnh nước mắt lưng tròng của bà Minh thêm với gương mặt lo lắng nhưng vẫn bình tĩnh của ông Minh, Nguyên Thần Dạ chỉ biết im lặng suy nghĩ.

Lần này Minh Nhật Lãng lại xin nghỉ học, dài hơn đợt trước nhiều, ngay cả thi học kỳ cũng không tham gia được.

Thầy Châu ngạc nhiên hỏi: “Sao lại gãy xương thế? Lại gãy tay phải à, lại rạn mấy đốt ngón tay, chắc không để lại di chứng gì đâu nhỉ?”

Ông Minh đáp: “Đó cũng là điều chúng tôi lo lắng vì thế học kỳ này A Lãng không thể học xong được rồi. Học hành có thể học từ từ, việc phục hồi tay phải bây giờ mới là quan trọng nhất”.

“Đúng thế, cứ để Minh Nhật Lãng ở

nhà nghỉ ngơi, dưỡng bệnh đi. Bài vở cứ gác sang một bên đã, năm sau học lại cũng được, em ấy thông minh như thế nhất định sẽ theo kịp các bạn”.

Lâm Nguyệt Loan đã đợi ông Minh ở sẵn ngoài cửa.

“Bác Minh, hôm nay cháu có thể đến thăm Minh Nhật Lãng không ạ?”.

Ông Minh cười đáp: “Được, A Lãng cũng muốn gặp cháu. Bác đến đây đề xin nghỉ cho A Lãng và đón cháu đến đó”.

Tiết học cuối cùng của buổi sáng Lâm

Nguyệt Loan cũng vội vàng xin thầy Châu cho nghỉ rồi ôm cặp sách theo ông Minh ra xe.

Minh Nhật Lãng đã được đưa về nhà nghỉ ngơi.

Sau khi hết thuốc tê vết thương của Minh Nhật Lãng đau thấu trời thấu đất khiến cậu cả đêm không ngủ được. Dần vặt mấy hôm nay mệt quá nên cậu mới mơ hồ thiếp đi. Nằm trong tấm chăn mềm mại, trên gương mặt xanh xao của cậu đôi lông mày khẽ chau lại, dường như nỗi đau vẫn theo vào từng cơn mơ.

Sợ trong lúc ngủ cậu vô ý đè lên cánh tay bị thương nên bà Minh đã cẩn thận nhấc tay cậu đặt lên chăn. Bà ngồi bên cạnh, dịu dàng vuốt ve cánh tay ấy. Tuy cánh tay được bó bằng lớp bột dày nhưng bà vẫn vuốt ve nó rất cẩn thận và nhẹ nhàng, chỉ sợ không cẩn thận một chút là lại làm nó đau.

Khi Lâm Nguyệt Loan bước vào phòng, thấy bà Minh đang khóc, bất giác cô cũng đỏ hoe mắt.

“Cháu xin lỗi bác Minh, đều do cháu không tốt”.

Tâm trạng bà Minh đã khá hơn nhiều, bà chỉ thở dài một câu: “Lâm Nguyệt Loan này, không biết kiếp trước A Lăng đã nợ gì cháu nữa”.

Nói rồi bà đứng dậy đi ra ngoài, Lâm Nguyệt Loan đứng lặng người một lúc rồi đi đến bên mép giường ngồi xuống. Cô lặng yên ngắm nhìn gương mặt xanh xao của Minh Nhật Lăng, rồi dùng bàn tay nhỏ nhắn, mềm mại của mình vuốt ve cánh tay băng đầy thạch cao của cậu.

Mi mắt khẽ động đậy, Minh Nhật Lăng như cảm nhận được điều gì nên mở

to đôi mắt. Thấy Lâm Nguyệt Loan cười trong đau đớn:

“Cậu đến rồi à?”.

Nói xong cậu chú ý ngay đến đôi mắt đỏ hoe của cô: “Cậu khóc à?”.

Đôi mắt ấy vốn chỉ hoe đỏ bị cậu hỏi như thế nước mắt liền trào ra.

“Cậu đừng khóc, mẹ tớ khóc suốt hai ngày nay trước mặt tớ rồi, cậu mà khóc nữa tớ thực sự không chịu được đâu”.

Lâm Nguyệt Loan nghe cậu nói thế

vội vàng quệt nước mắt rồi xoa xoa cánh tay cậu: “Đau lắm phải không?”.

“Cũng không sao”. Minh Nhật Lăng đáp ngắn gọn.

“Sao thế được? Ngón tay nối với trái tim, nhất định đau lắm! Giá mà tớ đau thay cậu được thì tốt”. Nói xong câu cuối cùng Lâm Nguyệt Loan đỏ mặt cúi xuống.

Minh Nhật Lăng chăm chú nhìn cô rồi nhẹ nhàng đáp: “Tớ không đau chút nào đâu, thật đấy. Không đau chút nào”.

Lâm Nguyệt Loan càng đỏ mặt hơn, cô cúi sát mặt xuống, hai tay mân mê bím tóc trước ngực. Ánh mắt Minh Nhật Lãng cũng nhìn theo hai bím tóc đó rồi nói:

“Sao cậu không tết một bên nữa rồi? Buộc sợi thun hình cái cây rất đẹp mà”.

Lâm Nguyệt Loan ngược lên nhìn cậu, hai má đỏ hồng: “Cậu thấy đẹp thì sau này tớ sẽ tết một bên thôi”.

Từ đó Lâm Nguyệt Loan đã đổi kiểu tóc, cô không tết hai bím nữa mà đổi thành một bím trước ngực, bím tóc được buộc bằng sợi dây thun màu xanh hình

cây xanh ngô nghĩnh.

Tiêu Tinh Dã nhìn thấy nhưng không nói gì. Nguyên Thần Dạ nhìn thấy thì cười và nói: “Em Lâm, xem ra em rất thích món quà Minh Nhật Lăng tặng nhỉ, ngày nào cũng đeo nó”.

“Á, sao anh biết là cậu ấy tặng em?”.

“Anh nhìn thấy cậu ấy đi mua, hôm đó anh bảo cậu ấy mua cái cặp đá quý hình mặt trăng thế mà cậu ấy cứ đòi mua cái này. Có phải trong đó có ý nghĩa gì đặc biệt không?”.

“Không nói cho anh biết”.

“Em càng không nói anh càng đoán nó có ý nghĩa đặc biệt. Đây có phải là tín vật định tình giữa hai người không?”.

Nguyên Thần Dạ vừa cười vừa hỏi thẳng khiến Lâm Nguyệt Loan đỏ mặt chạy đi.

“Ê, không thèm đề ý à. Đừng chạy mà, anh nói nghiêm túc đấy, Minh Nhật Lãng sao rồi? Đỡ tí nào chưa?”.

“Đỡ nhiều rồi, chỉ ít không còn đau đến mức không ngủ được”.

“Em cứ ở bên cậu ấy nhiều vào, cậu

ấy sẽ hồi phục nhanh lắm đấy”. Nguyên Thần Dạ cười trêu chọc cô.

Lâm Nguyệt Loan mắng lại: “Anh đi đi, biết ngay là anh không nói nghiêm túc mà”.

“Anh nói nghiêm túc mà, nghe nói em còn làm sứ giả chuyển quà nữa hả, còn chuyển quà cho cậu ấy thay cho nữ sinh ở trường cơ mà”.

“Bọn họ nghe nói Minh Nhật Lãng bị ốm nằm nhà, nhờ em chuyển quà đến, em không từ chối được. Dù sao bác Hồng ngày nào cũng đón em đến dạy kèm cậu

ấy mà”.

Lần này Minh Nhật Lãng xin nghỉ ở nhà Lâm Nguyệt Loan vẫn đến dạy kèm cậu như lần trước. Nữ sinh trong trường đều vô cùng ghen tức với cô, nghĩ sao cô lại danh chính ngôn thuận được đến gần hoàng tử mặt trời như thế.

“Vậy em giúp anh mang một món quà đến cho cậu ấy được không?”.

“Anh muốn em chuyển quà giúp anh á?”.

Nguyên Thân Dạ đưa cho cô một

cuốn sách: “Trang gấp trong cuốn sách em không được động vào”.

Nguyên Thần Dạ dặn dò thế càng khiến cô tò mò lật ngay trang đó ra xem. Xem xong nội dung cô cười dịu dàng nhìn cậu và nói: “Món quà của anh tuyệt thật đấy”.

Biệt thự nhà họ Minh.

Minh Nhật Lãng ngồi bên tấm cửa sổ dài, cúi đầu lật từng trang sách. Lật tới trang đã được đánh dấu, trên đó là một câu chuyện ngắn đầy ngụ ý.

Quả táo bị thương để cản dở

Có một người ngay từ nhỏ đã không nhìn thấy ánh sáng, sau khi lớn lên, người đó vô cùng chán nản, luôn nghĩ rằng ông trời đã trừng phạt cậu. Cảm thấy bản thân mình chẳng có tiền đồ gì nữa. Bạn bè chăm sóc, quan tâm tới cậu thế nhưng cậu không muốn sống cuộc sống như thế nữa.

Sau đó, có một thầy giáo nói với cậu ấy: “Trên đời này mỗi người đều là quả táo bị thương để cản một miếng, đều có khuyết điểm. Có người có nhiều khuyết

điểm là do thượng đế thích mùi thơm của anh ta”. Cậu ấy nghe xong như được tiếp thêm sức mạnh, từ đó coi việc bị mù là sự yêu mến của thượng đế giành cho mình và bắt đầu phấn đấu. Nhiều năm sau vẫn còn truyền tụng câu chuyện về người massage mù danh tiếng.

Thượng đế nghe được câu chuyện trên liền cười và đáp: “Ta rất thích cách so sánh tuyệt vời này, thế nhưng ta muốn nói rõ một điều: Những khiếm khuyết trên đời là sinh lý, còn những những kẻ khiếm khuyết về đạo đức là những quả táo thối, không phải do ta cắn mà là do

côn trùng”.

Một câu chuyện rất ngắn nhưng đã được khắc sâu vào lòng Minh Nhật Lãng, từng câu chữ như những nốt nhạc đang nhảy múa và hợp thành một khúc nhạc, cứ phát đi phát lại trong tim cậu...

Bên ngoài cửa sổ ánh nắng ngày đông cũng có thể sáng như thế. Nắng vàng chiếu lên người cậu và chiếu xuyên trái tim cậu. Trong trái tim ấy có một vết đen đã tích tụ ở đó rất lâu, giây phút này đã bị nắng chiếu tan biến hết.

Quay sang nhìn Lâm Nguyệt Loan

ngồi bên, cậu cười tươi như tia nắng mặt trời.

“Tớ nghĩ, tớ cũng là một quả táo được thưởng để vô cùng yêu thích”.

Lâm Nguyệt Loan cười và gật đầu: “Đương nhiên rồi”.

“Cảm ơn Nguyên Thần Dạ thay tớ nhé, nói là tớ rất thích món quà của anh ấy”.

“Ok”.

“Trước đây tớ không thích anh ấy,

bây giờ thì... tớ thấy con người anh ấy cũng được lắm”.

“Con người Nguyễn Thần Dạ ngoài điếm lảng nhãng ra thì cũng chẳng tìm được khuyết điếm gì nữa”.

Lâm Nguyệt Loan ngồi xỏm bên cạnh cậu, nhìn cánh tay bó bột và nói: “Bác sĩ Thành nói sau 6 tuần mới được tháo bột. Sau 8 tuần xem tình hình thế nào mới được rút đinh. Đến lúc đó tớ thi xong học kỳ rồi, nên có thể ngày ngày đến đây đi tập cùng cậu”.

“Vậ hay quá, đến lúc đó cậu đến nhà

tớ ở luôn nhé, được không?”.

Lâm Nguyệt Loan sững lại, không nói gì. Minh Nhật Lăng thấy mình ăn nói thô lỗ quá nên vội nói: “Tớ chỉ nói đùa thôi với cậu thôi”,

Lâm Nguyệt Loan ngược lên cười và hỏi: “Cậu khát không? Tớ đi lấy nước cho cậu”.

Trên đầu giường Minh Nhật Lăng có đặt chiếc cốc hình hoa tuy lip mà cô làm tặng cậu. Dưới ánh mặt trời lung linh chiếc cốc như có cầu vồng bao quanh.

Lâm Nguyệt Loan đưa nước cho cậu, cậu đón lấy rồi hỏi: “Chiếc cốc tớ tặng cậu vẫn dùng chứ?”.

“Không, tớ cất đi rồi”.

“Sao không dùng?”.

Chiếc cốc đó dễ vỡ nên Lâm Nguyệt Loan đã cẩn thận cất đi, không dám lấy ra, cô chỉ sợ lỡ tay làm rơi vỡ. Thế nhưng không thể nói cho Minh Nhật Lãng biết điều đó được, cô cười và đáp: “Thói quen của tớ mà, tớ không lỡ dùng đồ mới vì thế mới cất đi đó chứ”.

“Đừng cất đi, cậu cũng lấy ra dùng nhé”.

Minh Nhật Lăng muốn cô dùng chiếc cốc của mình tặng, mỗi lần uống nước sẽ nhớ đến cậu. Giống như cậu cũng nhớ cô thế.

Hai đôi mắt trong vắt nhìn nhau, lát sau Lâm Nguyệt Loan lên tiếng: “uh, tối nay tớ sẽ dùng nó”.

TÌNH YÊU PHA LÊ (ALL ABOUT THE TRUE LOVE)

Tuyết Ảnh Sương Hồn
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Yêu Cô Ấy Như Yêu Mảnh Trăng Non

Giọng Minh Nhật Lãng tinh khiết như nước, mang lẫn hương vị tình yêu đầu tiên của thời niên thiếu, sạch sẽ, dịu

dàng, như bay đến từ trong điện thoại, màu đêm, màu trắng đột nhiên lại đẹp kì diệu đến thế.

Love 1:

6 tuần trôi qua thật nhanh.

Vết thương của Minh Nhật Lăng hồi phục không khả quan lắm, các khớp xương liền lại tương đối chậm, bác sĩ Thành quyết dời ngày tháo bột xuống hai tuần nữa.

Bà Minh lo lắng hỏi: “Bác sĩ, tình hình không tốt phải không?”

Bác sĩ an ủi: “Không phải, với tình trạng xương của Minh Nhật Lãng thì hồi phục chậm cũng là điều bình thường. Cứ yên tâm, thêm chút thời gian nữa thôi”.

Minh Nhật Lãng cũng vô cùng thất vọng, cả đoạn đường về cậu im lặng không nói gì cả.

Bà Minh tuy trong lòng cũng buồn nhưng không muốn con trai buồn bã như thế. Bà trêu con: “Cuối tháng này con đón sinh nhật 17 tuổi rồi, con muốn quà gì?”.

“Gì cũng được”. Cậu đáp.

“Không thích quà à? Vậy con nghĩ xem nên tặng quà gì nhé, Lâm Nguyệt Loan sinh nhật sau con nửa tháng đó”.

“Bạn ấy cũng sinh nhật à?”.

“Uh, cũng đón sinh nhật 17. Mà trùng hợp lắm đó, đúng vào ngày valentine luôn. Hơn nữa lại sắp đón năm mới rồi, con nói xem, đón năm mới mẹ đón Nguyệt Loan đến nhà mình ở được không?”.

“Đương nhiên là được, nhưng mà bạn ấy....không biết có muốn đến không?”.

“Không đến mẹ cũng lôi bằng được đến. Làm gì có ai đón Tết lại ở nhà một mình chứ?”.

Minh Nhật Lãng cười: “Mẹ, mẹ thật tốt”.

Thấy con trai đã cười trong lòng bà cũng thanh thản đi vài phần.

Mấy hôm nay Lâm Nguyệt Loan vẫn đến nhà họ Minh như bình thường. Chưa kịp lên phòng Minh Nhật Lãng bà Minh đã gọi cô vào phòng nói chuyện. Khi biết tình hình hồi phục vết thương của Minh Nhật Lãng không lí tưởng, trong lòng cô

vô cùng buồn bã.

“A Lãng cũng rất buồn, bác đã cố làm cho nó vui rồi. Lát nữa qua bên đó cháu đừng nhắc đến chuyện này nhé, kể nhiều chuyện vui vui một chút cho nó thoải mái”.

“Vâng, cháu sẽ hết sức làm cho cậu ấy vui”.

“Loan Loan, tháng sau cháu đón sinh nhật rồi, bác đã bảo với A Lãng để nó chuẩn bị quà cho cháu. 29 tháng này là sinh nhật A Lãng.hay là cháu cũng chuẩn bị quà cho nó nhé, để cho nó vui một

chút”.

“A Lãng sắp sinh nhật ạ? Vậy cháu sẽ chuẩn bị một món quà cho bạn ấy. Bác ơi, A Lãng thích thứ gì à?”.

Bà Minh cười: “Nó thích gì cháu phải hỏi nó chứ?”.

Khi Lâm Nguyệt Loan bước vào phòng thì cậu đang ngây người nhìn ánh nắng bên ngoài cửa sổ. Thấy có tiếng động cậu liền quay ra, thấy cô là hỏi ngay: “Loan Loan, cậu thích thứ gì?”.

Sau lần bị thương này, ngày nào Lâm

Nguyệt Loan cũng đến chơi với cậu. Cả hai càng ngày càng thân thiết. Cũng không nhớ từ khi nào nữa Minh Nhật Lãng cũng gọi là “Loan Loan” như mẹ, Lâm Nguyệt Loan cũng học theo bà Minh gọi cậu là “A Lãng”.

Lâm Nguyệt Loan giật mình, cô còn chưa kịp hỏi cậu thì cậu đã lên tiếng hỏi mình trước.

“Đang tự nhiên sao cậu hỏi cái này?” Lâm Nguyệt Loan làm ra vẻ không biết hỏi lại cậu.

Cô mới gội đầu xong, mái tóc mềm

mượt như dương liễu buông thả xuống hai bên vai. Minh Nhật Lăng nhìn thấy liền nhẹ nhàng luồn tay vào như nâng một đóa hoa.

“Tóc cậu thật là đẹp, sợi nào cũng đen như tơ. Nếu như dùng cái này để đan áo thì nhất định ngày nào đó cũng mặc nó”.

Những lời nói vô tình của cậu đột nhiên chạm vào tim Lâm Nguyệt Loan. Cô đã nghĩ ra món quà để tặng Minh Nhật Lăng rồi.

Trưa hôm sau nhân lúc nghỉ trưa Lâm

Nguyệt Loan tranh thủ đi mua len.

Cô đến một cửa hàng chuyên bán len ấm áp nổi tiếng trong trung tâm thành phố, cửa hàng này là đại lý cho mười mấy nhãn hiệu len nổi tiếng của nước ngoài. Có hơn hai trăm loại len nhập khẩu, len thô, len tơ, đủ màu sắc sặc sỡ, bắt mắt. Lâm Nguyệt Loan nhìn hoa cả mắt.

Cô hướng dẫn lịch sự mời Nguyệt Loan: “Em muốn mua loại len nào? Cần chị giới thiệu không?”.

“Cảm ơn chị, em xem chút đã”.

“Được, em cứ xem tự nhiên, cần gì thì gọi chị”.

Trong căn phòng rộng cả trăm mét vuông được bài trí rất cẩn thận, sắp xếp hợp lý từng góc, có thể thấy con mắt của chủ ở đâu không tòi chút nào. Phần lớn không gian đều là khu hàng hóa, có một góc được thiết kế thành khu dạy đàn, có hai phụ nữ trung niên đang tỉ mỉ dạy mấy cô gái ăn mặc rất một ngòi tập đàn.

Lâm Nguyệt Loan mới tò mò nhìn về góc đó một cái chị hướng dẫn đã nhanh nhẹn nói: “Cửa hàng chị không chỉ bán

len mà trong cửa hàng còn mời giáo viên dạy đan chuyên nghiệp tới, từ việc chọn len cho tới đan áo đều có thể nhờ giáo viên hướng dẫn. Ở đây cũng có nhiều cuốn sách mẫu, bên trong có nhiều kiểu đẹp lắm, em chọn kiểu nào cũng được, những kiểu đó tuyệt đối không có trên thị trường đâu nhé!”.

Lâm Nguyệt Loan gật đầu: “Vậy tốt quá, em chưa đan áo len bao giờ, đang sợ không tự đan được, có người dạy thì khỏi lo rồi. Vậy em đi chọn len trước”.

Xem hết quây này đến quây khác, giá

cả khiến Lâm Nguyệt Loan cứng họng. Len đủ màu từ mười mấy tệ một hai cuộn len cho đến mấy trăm tệ một hai cuộn cũng có, giả cả đủ mức. Thế nhưng tiền nào của nấy, len ở cửa hàng này đúng thực rất đẹp. Cầm lên sờ thử là cảm nhận được, chất len mềm mịn, cảm giác mát tay, màu sắc tươi tắn và đẹp mắt.

Lâm Nguyệt Loan đang tấm tắc ngắm nghĩa thì nghe thấy chị hướng dẫn đang giới thiệu cho khách: “Giới thiệu với chị, đây là loại len chuyên dùng cho em bé. Cầm lên rất mềm, đã qua xử lý mẫn cảm nên mặc vào người sẽ không cọ vào

da của bé. Không bị phai màu, không rụng lông, cho dù bị trẻ ngậm vào miệng cũng không sao”.

Lại còn chuyên dùng cho trẻ sơ sinh nữa, nghe giới thiệu hay thế. Lâm Nguyệt Loan tò mò đến đó xem, gương mặt người phụ nữ đang mang thai tỏ vẻ hài lòng: “Thế à? Tốt quá, tôi đang cần loại này, màu nào cũng có à!”.

“Là len dành cho trẻ em nên màu nào cũng có. Chị nhìn này, có màu xanh baby, màu phớt hồng, màu xanh táo, màu vàng chanh”.

“Màu xanh baby này đẹp đấy, màu vàng chanh cũng rất bắt mắt, tôi lấy hai màu này, mỗi loại nửa kg”.

“Vâng thưa chị, đợi em gói cho”.

“Màu xanh không cần gói đâu, tôi cầm ra khu học đan luôn, nhờ thầy dạy đan hình bông hoa”.

“Chào em, em cũng muốn len trẻ con?”.

“Không ạ”. Lâm Nguyệt Loan xua tay, “Em tò mò đến xem thôi”.

Lâm Nguyệt Loan chọn đi chọn lại, cuối cùng nghe lời góp ý của chị hướng dẫn cô đã chọn được một loại len đặc biệt, do từng đoạn len thô từng đoạn len nhỏ tạo thành. Chị hướng dẫn nói nếu dùng loại len này đan thành áo thì sẽ tạo nên những hoa văn hình bông hoa lập thể. Kiểu dáng mới lạ và đẹp mắt.

Còn về màu sắc thì Lâm Nguyệt Loan đã chọn màu vàng sáng, là màu vàng như ánh mặt trời.

Minh Nhật Lãng nên mặc màu sắc sáng như ánh mặt trời,

Giá loại len này cũng không rẻ nhưng nhìn thấy cái Lâm Nguyệt Loan mua ngay không hề do dự.

Từ đó, mỗi giờ nghỉ trưa Lâm Nguyệt Loan đều vội vội vàng vàng đến cửa hàng len Ấm Áp. Cô không biết đan nên nếu bắt đầu đan không đến cửa hàng học thì đảm bảo không biết phải đan thế nào.

Cô dạy đan hỏi: “Đan cho cháu hay đan cho người khác?”.

“Đan cho người khác ạ”.

Cô dạy đan cười: “Đan cho bạn trai

hả, cậu ấy cao bao nhiêu? Béo hay gầy?”.

Lâm Nguyệt Loan ngẫm nghĩ một hồi rồi miêu tả cho cô ấy nghe, cô ấy nghe xong liền tính mũi đan, rồi dạy cô đan. Cẩn thận dạy Lâm Nguyệt Loan từ cách gài đầu, thêm mũi cho đến thu mũi, sau đó học thêm cách đan hoa. Mỗi tối sau khi làm xong bài cô lại cặm cụi tháo hết mấy hàng len mà cô dạy đan dạy ra để đan lại từ đầu.

Bắt đầu từ hàng đầu tiên, cô đều bứt một sợi tóc của mình để đan lẫn vào

trong đó. Mỗi một hàng đều có một sợi tóc của cô. Trong chiếc áo len không chỉ là những sợi thanh xuân mà còn có cả những sợi tình yêu.

Đan được vài mũi cô lại ngồi xem lại xem đã chắc chắn đúng chưa, xem có bỏ mũi không, nếu không sai thì mới đan tiếp. Cách đan này có vẻ hơi lâu, cũng tốn công tốn sức, thế nhưng Lâm Nguyệt Loan vẫn đan vô cùng cẩn thận. Khi nào mệt quá cô nghỉ ngơi và uống ngụm nước, ôm chiếc cốc sứ trong tay, miệng cô nở một nụ cười mãn nguyện.

Ngày nào Lâm Nguyệt Loan cũng mang len đi học, tuy đã giấu cẩn thận để không ai biết thế nhưng vẫn bị Minh Nhật Lãng phát hiện ra. Có một hôm đang cùng cậu ôn bài, cậu chú ý đến cặp sách của cô và nói:

“Có cái gì nhọn nhọn trong cặp cậu thế? Tớ thấy hình như ngày nào cậu cũng mang theo nó”.

“Sao mắt cậu tinh thế”.

“Thế nó là cái gì?”. Minh Nhật Lãng tò mò hỏi.

Lâm Nguyệt Loan nghĩ rồi thấy không cần phải giấu cậu. Đẳng nào cũng là áo đan cho cậu mà, đẳng nào cũng phải so xem có vừa không, rồi xem cậu ấy có thích kiểu hoa không nữa. Nếu để sinh nhật tặng thì sẽ vui hơn thế nhưng nếu bây giờ cậu biết chắc cũng vẫn vui thế!

Thế là cô lấy cho cậu xem, Minh Nhật Lăng ngắm nghía, trong mắt lộ rõ niềm vui, cậu hớn hở hỏi: “Cậu đang đan áo, là... đan cho tớ phải không?”.

Lâm Nguyệt Loan gật đầu: “Màu này với kiểu hoa thế này, cậu có thích

không?”.

Minh Nhật Lãng ra sức gật đầu đồng ý: “Thích, thích lắm!”.

Cậu ngẩng đi ngẩng lại rồi sung sướng hỏi: “Khi nào tớ mới được mặc?”.

Cái áo mới đan chưa được ba phân, Lâm Nguyệt Loan xấu hổ đáp: “Tớ đan chậm lắm, nhưng sẽ nhất định đan xong vào sinh nhật cậu. Đây là quà sinh nhật tớ tặng cậu đó”.

“Hay quá, vậy tớ sẽ đợi mặc áo cậu đan cho tớ”.

Sau khi ôn bài xong mà vẫn chưa đến giờ ăn cơm, Minh Nhật Lãng bảo cô đan cho mình xem: “Tớ muốn xem cậu đan làm sao để ra được thế này”.

Hai người cùng chụm gối lại, Lâm Nguyệt Loan vừa đan vừa nói: “Một mũi lên, một mũi xuống, thêm một lên một xuống nữa...”.

Giọng cô vừa trong lại vừa có vần điệu vang lên bên tai cậu, Minh Nhật Lãng cảm thấy dó như điệu nhạc rất hay. Hai tay cô cầm kim linh hoạt như đang thêu hoa vậy. Cậu nghe không đủ, nhìn

không đủ, cảm giác như không thể rời mắt khỏi đó.

Cứ thế mà đan, đột nhiên Lâm Nguyệt Loan kêu lên: “Chết rồi, quên mất sau ba mũi lên xuống phải thêm mũi rồi”.

Đan sai rồi nên chỉ còn cách tháo ra đan lại từ đầu. Cô nhìn Minh Nhật Lãng rồi thè lưỡi, rồi gỡ hàng vừa đan xong, một sợi tóc đen cũng theo đó rơi xuống.

Minh Nhật Lãng biết ngay đó là tóc của cô, cậu nhật lên và hỏi: “Cậu đan cả tóc vào áo hà?”.

Lâm Nguyệt Loan đỏ mặt, cúi đầu, lát sau mới đáp nhẹ: “Uh”.

Cô cúi đầu xuống nên cậu chỉ nhìn thấy đường ngôi tóc trên đầu cô, cùng hàng tóc mai đen dày nổi bật trên làn da trắng.

Đột nhiên, có thứ cảm giác mê đắm tràn ngập trái tim. Minh Nhật Lăng chần chừ, do dự, cuối cùng rất nhanh và cũng rất nhẹ thớm lên trán cô.

Chạm nhẹ một cái như chú bướm yêu hoa, cả hai cùng lúc sững lại, có cảm giác như chạm điện chạy thẳng vào tim

hai người. Lâm Nguyệt Loan vội ngẩng đầu lên còn Minh Nhật Lăng lại vội vĩa cúi đầu. Trên hai gương mặt non trẻ chưa nhuộm màu đời, hai đôi má dần đỏ ửng lên. Đó là màu sắc của đóa hoa hồng đầu tiên trong đời.

Hai trái tim cùng đập loạn xạ và cùng nhau im lặng. Chỉ có niềm vui xen lẫn sự ngại ngùng giống như nước mùa xuân đang len lỏi khắp các ngõ ngách trong trái tim hay người...

Sắp thi cuối kì nên nhiều bài tập hơn. Lâm Nguyệt Loan không có thời gian

ngày nào cũng chạy đến cửa hàng len được. Trưa nay tan học Nguyệt Loan không kịp ăn cơm mà chạy ngay đến cửa hàng len. Cô định dùng thời gian cả trưa để học đan hết các kiểu đan hoa, ngày mai không cần đến nữa.

Cô vừa đến nơi thì có một đám học sinh cũng rời khỏi đó. Chỉ có một người phụ nữ đang ngồi trên ghế sô pha đan áo trẻ em. Phần thân áo nhỏ đã đan xong, những bông hoa cúc nhỏ nhỏ non non. Trong lúc cô ấy đang mãi đan thì chiếc áo lỡ khoác vai của cô đã rơi xuống đất theo ghế sô pha từ bao giờ không biết.

Lâm Nguyệt Loan nhặt lên rồi đưa cho người phụ nữ đó: “Cô ơi, áo khoác lỡ của cô rơi rồi”.

Người phụ nữ xinh đẹp ngẩng lên nhìn cô và nói :”Cảm ơn cháu”.

“Không cần đâu ạ, cô đang đan cái áo nhỏ này đáng yêu thế. Màu này cũng rất đẹp nữa”.

“Đúng thế, ban đầu khi chọn cô đã chọn ngay màu len xanh này”.

Lâm Nguyệt Loan nghe người phụ nữ nói thế mới nhìn kĩ bà, nhận ra đó là

người phụ nữ mua len hôm nọ, cô thốt lên: “Là cô ạ, cô mua len cùng ngày với cháu thế mà cô đan được nhiều thế rồi, cháu mới đan được một tí thôi”.

“Trước đây cô cũng biết mấy cái cơ bản rồi nên đan sẽ nhanh hơn. Hơn nữa cô đang đan vội, tháng sau là sinh em bé rồi”.

Người phụ nữ hạnh phúc xoa bụng mình, trên mặt lộ rõ niềm tự hào và hạnh phúc của một người mẹ.

“Ồ, chúc mừng cô sắp làm mẹ”.

“Cảm ơn cháu”.

Vừa dứt lời thì điện thoại của người phụ nữ đổ chuông, bà nhìn Lâm Nguyệt Loan cười xin lỗi rồi nghe điện thoại. Lâm Nguyệt Loan ngồi bên ghé bên cạnh và bắt đầu đan áo của mình.

Người phụ nữ dịu dàng và nói với người trong điện thoại vô cùng ngọt ngào: “Em đang đan áo cho con trai tương lai của chúng ta... mấy giờ anh qua em cho anh xem...em đan đẹp lắm đó... còn một màu nữa em chưa đan, đợi anh đến rồi cùng chọn kiểu...”.

Bà vừa nói vừa chu miệng lên: “Áo của con trai mà bảo anh đến chọn kiểu cũng không được...” sau đó lại tươi cười nói tiếp: “Tối anh đến chỗ em ăn cơm à, hay quá... Hạo Thiên, em yêu anh”.

Năm từ cuối cùng vô tình Lâm Nguyệt Loan nghe được, cô khẽ giật mình. Bố của Minh Nhật Lăng cũng tên Hạo Thiên, chồng người phụ nữ này cũng tên Hạo Thiên. Thật là trùng hợp.

Người phụ nữ trẻ vừa cúp máy thì cô hướng dẫn đi đến và nói: “Cô Tạ, xe của

cô đã tới cửa và đang đợi cô ở đó”.

Người phụ nữ dọn đồ rồi nhìn Lâm Nguyệt Loan gật đầu thay cho lời chào. Lâm Nguyệt Loan cũng cười chào lại, ánh mắt dõi theo bóng người phụ nữ. Qua tấm cửa kính dài cô nhìn thấy người phụ nữ ấy lên chiếc ô tô màu xám bạc đỗ bên đường.

Buổi tối, vừa ngồi xuống bàn ăn, bà Minh nói với hai đứa: “Chúng ta ăn cơm thôi, hôm bố A Lăng không về ăn cơm”.

Đôi đũa trên tay Lâm Nguyệt Loan run run. Ban ngày nghe thấy tên ông Minh

ở cửa hàng len, có thể là trùng tên, nội dung trong điện thoại cũng trùng hợp với hành tung của ông Minh, lẽ nào cũng là trùng hợp sao? Khả năng này quá thấp. Trái tim cô trầm hẳn xuống...

Love 2:

Trưa hôm sau vừa tan học một cái Lâm Nguyệt Loan vội thu sách vở và chạy ra ngoài.

Tiêu Tinh Dã gọi với theo: “Cậu đi đâu thế? Không ăn cơm ở trường à?”.

“Tớ có tí việc phải đi, không ăn

đâu”.

“Đi đâu? Tớ đi với cậu”.

Tiêu Tinh Dã đạp xe đưa cô đi còn nhanh hơn xe bus nhiều, không nghĩ lâu cô leo lên xe cậu ngay. Cô chỉ đường cho cậu đến thẳng quán len. Vẫn chưa đến cửa đã thấy người phụ nữ họ Tạ bước lên xe ô tô rời khỏi đó. Lâm Nguyệt Loan vội nhảy xuống vẫy taxi, thế nhưng taxi buổi trưa rất đông khác, cô không vẫy được chiếc nào cả. Bực quá cô đá chân vào không khí.

“Cậu làm cái gì thế?”. Tiêu Tinh Dã

đứng nhìn mà cũng chả hiểu cô đang làm cái gì.

Lâm Nguyệt Loan nhìn theo chiếc xe của người phụ nữ họ Tạ càng lúc càng xa, chỉ cho Tiêu Tinh Dã rồi lo lắng nói: “Tớ muốn bám theo chiếc xe kia, nhưng mà đi xa quá rồi”.

Tiêu Tinh Dã không biết cô định làm gì thế nhưng nhìn bộ dạng lo lắng của cô liền nói: “Vậy cậu lên xe đi, tớ đi nhanh chút là tới. Tớ vừa đập cậu vừa vẫy taxi”.

Không còn cách nào khác Lâm

Nguyệt Loan đành nghe theo cách của Tiêu Tinh Dã. Xe của Tiêu Tinh Dã đi khá nhanh thế nhưng muốn đuổi theo ô tô thì quá tốn sức, huống hồ lại còn đèo thêm người nữa. Nhiều lúc đuổi gần đến nơi rồi lại bị kéo dẫn khoảng cách. Đã vậy lại không có chiếc taxi nào không có người. Đang chán nản vì không đuổi kịp thì có một chiếc xe màu đỏ đi ngang cùng hai người. Nguyên Thần Dạ ngạc nhiên nhìn hai người: “Ê, giờ ăn trưa rồi, Tiêu Tinh Dã sao lại đèo Lâm Nguyệt Loan đua xe đạp trên đường thế này”.

Lâm Nguyệt Loan kêu lên sung

sương: “Nguyên Thần Dạ, anh đến đúng lúc quá”.

“Đúng thế, mau giúp em đi, em sắp không xong rồi đây”. Tiêu Tinh Dã dừng xe lại và nói: “Lâm Nguyệt Loan, cậu mau lên xe của Nguyên Thần Dạ đi”.

Lâm Nguyệt Loan ngồi bên tay lái phụ, Tiêu Tinh Dã cũng vác xe bỏ vào ghế sau rồi ngồi lên. Lâm Nguyệt Loan vỗ vai Nguyên Thần Dạ rồi chỉ cho cậu thấy chiếc xe màu bạc ở phía trên: “Anh nhìn thấy chiếc xe kia không, bám theo nó cho em”.

Nguyên Thần Dạ vào ga rồi vút đi trên đường. Chẳng mấy chốc đã bám theo sát nút chiếc xe đó, cậu giảm tốc độ đi từ từ phía sau.

“Hai người đáng bám theo ai vậy?”.

“Em cũng không biết, là Lâm Nguyệt Loan muốn bám theo”. Tiêu Tinh Dã hậm hực nhìn Lâm Nguyệt Loan đang ngồi ghế trên. Cô không giải thích mà chỉ chăm chú nhìn theo chiếc xe đằng trước.

Chiếc xe màu xám ra khỏi thành phố A và đi vào đường cao tốc ngoại ô phía Đông. Nguyên Thần Dạ run run tay, tốc

độ xe giảm dần. Cậu nghi ngờ và hoài nghi nhìn Lâm Nguyệt Loan, cô đang chăm chăm nhìn theo chiếc xe đằng trước, miệng luôn giục: “Nguyên Thần Dạ, anh đừng giảm tốc độ, mau bám theo đi”.

Nguyên Thần Dạ im lặng tăng tốc bám theo, thấy chiếc xe đằng trước rẽ vào khu căn hộ nhỏ, cuối cùng đi vào trong sân một căn hộ có một cổng.

Xe Nguyên Thần Dạ đỗ cách đó mấy mét. Từ xa Lâm Nguyệt Loan nhìn thấy số nhà 212, sơn trang Thu Thủy, vịnh

Hoàng Lô. Nguyên Thần Dạ cũng lướt qua tám biển địa chỉ đó rồi đưa mắt nhìn Lâm Nguyệt Loan. Nếu như cô đã đi theo đến tận đây thì chắc cô ấy cũng biết Minh Hạo Thiên nuôi vợ bé ở đây.

“Sao em biết?”.

Nguyên Thần Dạ hỏi không đầu không cuối khiến Lâm Nguyệt Loan sửng lại: “Biết cái gì?”.

“Biết bố Minh Nhật Lãng nuôi một người phụ nữ ở đây”.

Lâm Nguyệt Loan há hốc miệng nhìn

Nguyên Thần Dạ, không thốt ra được lời nào cả. Cô bám theo đến đây vì cô nghi ngờ còn những lời Nguyên Thần Dạ nói lại khẳng định chắc nịch như thế.

Tiêu Tinh Dã nghe xong cũng lặng người, mãi sau cậu mới nói với giọng không tin: “Nguyên Thần Dạ, anh nói cái gì thế? Bố Minh Nhật Lãng nuôi một người phụ nữ ở đây á”. Nói xong cậu quay sang nhìn Lâm Nguyệt Loan: “Chính là... người phụ nữ mang thai ban nãy à? Trời ơi, bác ấy lại sắp làm bố rồi”.

“Nguyên Thần Dạ sao anh biết chuyện này?” Lâm Nguyệt Loan hỏi lại với vẻ mặt không hiểu.

“Có lần anh lái xe qua đây, thì nhìn thấy ông Minh Hạo Thiên đi trong đó ra. Lúc đó người phụ nữ kia cũng ở bên cạnh, thân mật lắm, nhìn là biết họ có quan hệ thế nào rồi”.

“Anh tận mắt nhìn thấy?”. Nếu như nói khi đến đây Lâm Nguyệt Loan còn mơ mộng 1 phần một vụn hi vọng, thì giây phút này hi vọng ấy đã tan thành mây khói.

“Thế sao em biết?”.

Lâm Nguyệt Loan kể lại chuyện ở cửa hàng len cho Tiêu Tinh Dã và Nguyên Thần Dạ nghe, cuối cùng cô chán nản nói: “Em thực sự hi vọng em đã nhầm, thế nhưng sự thực lại... nếu như bác Minh và Minh Nhật Lãng biết thì phản ứng của họ thế nào em cũng không dám nghĩ”.

Tiêu Tinh Dã lắc đầu: “Không ngờ ông Minh Hạo Thiên lại có bồ bên ngoài, đã vậy lại còn sắp có con riêng nữa, bà Minh mà biết không tức chết mới lạ đó.

Còn Minh Nhật Lãng nữa chứ, cậu ấy luôn nghĩ mình là đứa con trai duy nhất của ông ấy, chăm cậu ấy như khúc ruột của mình. Vậy mà bây giờ thêm một đứa em chia sẻ tình yêu với cậu ấy nữa, lại là con của bố nữa chứ, cậu ấy mà thoải mái được mới tài”.

Nguyên Thần Dạ nói tiếp: “Tạm thời đừng nói cho Minh Nhật Lãng và bà Minh biết, Lâm Nguyệt Loan này, em đừng có nói hớ gì trước mặt họ nhé”.

Lâm Nguyệt Loan gật đầu: “Điều này em biết, em không nói với họ đâu”.

“Tại sao? Tại sao không vạch tội ông ấy ra? Tớ thấy nên cho bà Minh biết, sau đó nói thẳng với ông ấy, để ông ấy chọn một trong hai. Ông ấy nên làm rõ xem đâu là nhà, vợ con bên nào mới là những người quan trọng nhất trong cuộc đời ông ấy”.

“Tiêu Tinh Dã, có nhiều chuyện không đơn giản như thế đâu, không thể một hai mà chia được. Chắc chắn ông Minh đã cẩn thận giấu người phụ nữ kia ở đây để bà Minh không biết. điều đó cho thấy ông ấy rất quan tâm đến vợ con, không muốn làm tổn thương họ. Chỉ cần

dựa vào điểm này chúng ta đã không nên vạch tội ông ấy”.

Những lời của Nguyên Thần Dạ khiến Lâm Nguyệt Loan vô cùng tán thưởng: “Đúng thế, nếu như biết sự thật mà không có ích thì thà không biết gì còn hơn. Có câu nói là “Những chuyện bạn không biết sẽ không làm hại bạn”.

Nguyên Thần Dạ gật đầu: “Câu này vô cùng chính xác, không biết những tin xấu cũng là một điều hay”.

“Thế nhưng giấy không bọc được lửa. Ông Minh dù đã giấu bồ nhí ở tận đây

chẳng phải vẫn bị hai người phát hiện hay sao. Sớm muộn cũng có ngày bà Minh biết, chẳng thể giấu bà ấy cả đời được”.

“Đương nhiên là không giấu cả đời được nhưng có thể giấu được bao lâu thì giấu. Ít nhất trong quãng thời gian này không nên cho mình nhật lãng biết, tay cậu ấy... hồi phục không tốt, bác Minh đã buồn lắm rồi”.

Nghe thấy tin tay Minh Nhật Lãng hồi phục không tốt cả Nguyên Thần Dạ và Tiêu Tinh Dã đều sững lại, sắc mặt trầm

buồn, hỏi: “Chắc không sao chứ?”.

Lâm Nguyệt Loan miễn cưỡng cười: “Bác sĩ Thành nói phải quan sát hai tuần mới nói được”.

“Em cũng không cần lo lắng quá, bệnh gòn xương của cậu ấy vốn phải chữa lâu hơn người bình thường”.

Nguyên Thần Dạ an ủi cô.

“Uh, cái này cũng là họa vô đơn chí mà. Vết thương chưa khỏi, bố thì ngoại tình. Bây giờ phụ nữ ngoại tình có ai chịu kém cạnh đâu, cô ta sinh con xong liệu có chịu an phận ở đây nữa không? Cô ta

nhất định sẽ nghĩ mọi cách để đưa con danh chính ngôn thuận bước vào nhà họ Minh, đến lúc đó mọi chuyện sẽ rồi tung lên cho mà xem. Nhìn cô ta như thế chắc cũng sắp sinh rồi nhỉ?”.

“Cô ấy nói tháng sau sẽ sinh”.

“Tháng sau à, cứ đợi đi, đứa bé này sẽ trải đường cho cô ta quang minh chính đại bước vào nhà họ Minh”. Tiêu Tinh Dã kết luận.

Nguyên Thần Dạ lắc đầu nói: “Cô ấy không chắc sẽ bước vào được cổng nhà họ Minh, nhưng đứa bé... nếu như là con

trai thì chắc chắn ông Minh sẽ nhận”.

“Mẹ dựa vào con, chắc chắn cô ta sẽ cùng con trai bước vào nhà họ Minh”.

“Cũng có thể”. Nguyên Thần Dạ cười nhạt, nụ cười lạnh lùng như lớp sương mỏng, cậu từ từ đáp: “Anh cũng là con của bà nhí, 6 tuổi bị dẫn vào nhà họ Nguyên, thế nhưng mẹ anh chẳng bao giờ được thừa nhận”.

Tiêu Tinh Dã và Lâm Nguyệt Loan sững người. Cả hai nhìn Nguyên Thần Dạ như người chưa bao giờ quen. Nguyên công tử khiến bao người ngưỡng mộ lại

có xuất thân là con riêng.

Im lặng mất một lúc Lâm Nguyệt Loan mới hỏi: “VẬY... bố anh dẫn anh đi... mẹ anh... thì sao?”.

“Mẹ anh thế nào được chứ? Bố anh nói nếu anh đi theo ông ấy sẽ có lợi hơn. Bà ấy là mẹ, sau khi cân nhắc lợi hại bèn để anh đi theo bố. Anh chính thức mang họ Nguyễn, trở thành con thứ hai là họ Nguyễn. Thế nhưng mẹ anh bị vợ cả của bố anh đút cho một khoản tiền để rời khỏi nơi này”.

“VẬY bây giờ bác ấy ở đâu ạ?”.

“Không biết, sau đó anh không gặp lại mẹ anh nữa. Bà Nguyễn lợi hại lắm, bà ấy đã đuổi ai đi thì chẳng có dám quay lại kiếm chuyện”.

Tiêu Tinh Dã tò mò hỏi: “Thế bà ấy đuổi mấy người phụ nữ rồi?”.

“Bố anh ở bên ngoài có món nợ phong lưu không thể tính rõ ràng được. Những người phụ nữ không có con thì không tính, có con chắc cũng tầm 4, 5 người. Sinh con gái thì mặc kệ, đưa tiền luôn và ra đi. Sinh con trai thì đón con trai về, mẹ bị đuổi đi”.

“VẬY anh trai anh...”. Lâm Nguyệt Loan nhớ là Nguyên Thần Dạ còn có một người anh.

“Anh trai anh là con của bà Nguyên. Cũng chẳng biết là may hay rủi nữa, những người dà bà của bố anh ở bên ngoài đều sinh con gái, chỉ có anh là con trai. Vì vậy chỉ có anh được đưa về nhà họ Nguyên. Sau khi rời khỏi mẹ anh, anh cũng không gặp lại bà ấy nữa. Anh cũng chẳng nhớ nổi bà ấy trong thế nào nữa. Chỉ nhớ bà ấy chỉ mặc áo trắng, chỉ uống trà bích la xuân, chỉ đọc “Hồng Lô Mộng”.

Nguyên Thần Dạ nói rất thản nhiên, cứ như đang kể lại câu chuyện của người khác. Nhớ lại năm cậu 6 tuổi, bị dẫn về nhà họ Nguyễn, rời xa vòng tay người mẹ. Nhà họ Nguyễn tuy giàu có nhưng sắc mặt bà Nguyễn cũng chẳng dễ coi, ông anh trai danh chính ngôn thuận của cậu cũng chả chắc phải yêu thương đứa em trai giữa đường giữa chợ này. Những năm tháng đó ở nhà họ Nguyễn, Nguyên Thần Dạ cũng chẳng dễ sống, trong mắt người ngoài nhìn thấy đó chỉ là thứ hào quang trên bề mặt.

Những ngôi sao ở trên cao nhìn lung

linh, chói sáng là thế, nhưng khi bạn lại gần nó thì bạn mới phát hiện ra, nó cũng chỉ là những viên đá mà thôi.

Lâm Nguyệt Loan hoài nghi hỏi: “Vậy bà Nguyên... đối xử với anh có tốt không?”.

“Bà ấy à.... Coi anh như cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt. Thế nhưng bố anh rất yêu anh, ông nói anh giống ông về mọi mặt. Vì thế ngày bé anh hay ra uy đầu lại bà ấy lắm. Bây giờ thì thôi rồi, chả có ý nghĩa gì cả, không thích nhau thì tránh đi. Tồn công tồn sức cãi nhau với

bà ấy thà bằng anh ra ngoài tìm niềm vui con hơn”. Nguyên Thần Dạ nói vậy dường như không có ý kể tiếp câu chuyện của mình.

“Nói chung những người có tiền rất chú trọng đến con cháu nhà mình, nếu ông Minh đã đồng ý để người phụ nữ kia sinh con trai cho ông ấy thì nhất định đứa bé đó sẽ được đưa về nhà họ Minh. Lâm Nguyệt Loan này, tuy bây giờ chưa thể cho Minh Nhật Lãng và bà Minh biết chuyện này, thế nhưng em có thể thử tìm phòng trước cho họ xem sao, tránh khi chuyện đến đột ngột họ không chịu

được”.

Lâm Nguyệt Loan nhìn hai cánh cổng đóng kín thán sắc giống như nhìn vào chiếc hộp Pandora. Một khi mở ra không biết nó sẽ mang đến biến cố và bất hạnh gì cho nhà họ Minh yên bình?

Chiều nay chỉ có hai tiết nên Lâm Nguyệt Loan đến nhà họ Minh sớm hơn. Bà Minh cũng ở trong phòng minh nhật lã, thấy cô đến bà cười và hỏi: “Loan Loan, A Lã nói cháu đang đan khăn cho nó à?”.

Cô ngại ngần đáp: “Vâng ạ, cháu

muốn đan cho bạn ấy cái áo làm quà sinh nhật”.

“Đan được nhiều chưa, đưa bác xem nào”.

Lâm Nguyệt Loan lấy trong cặp ra tấm len mới được vài phân. Bà Minh nhìn sợi len chỗ thô chỗ nhỏ rồi thốt lên: “Ồ, len bây giờ đặc biệt thế”.

“Vâng, trong cửa hàng đó có nhiều loại len lắm ạ. Có một loại len mỗi đoạn nhuộm một màu, khi đan thành áo màu sắc sặc sỡ lắm ạ. Còn một loại nữa là len hình trăn châu, có nhiều hạt len nhỏ

màu vàng, khi đan thành áo sẽ có nhiều hạt màu vàng đẹp lắm ạ. Mấy chiếc áo đan bằng len đó treo ở cửa hàng, ai vào cũng khen”.

“Thế à, nhiều loại len đẹp và đặc biệt như thế à, cháu nói làm bác cũng muốn đi xem”.

Lâm Nguyệt Loan giật mình, chưa kịp đáp lại lời bà thì Minh Nhật Lãng đã nói: “Mẹ, chúng ta đi xem đi”.

“A Lãng, con cũng muốn đến cửa hàng len à?”.

“Cả ngày con ở trong căn phòng này buồn chết được nên chỉ muốn ra khỏi đây. Minh ra ngoài đi dạo đi mẹ”.

“Cũng được, chúng ta cùng đến cửa hàng len. Mẹ cũng muốn mua len đan áo cho con”.

“Mẹ, mẹ cũng biết đan ạ?”.

“Mẹ không biết nhưng mẹ có thể học vì con”.

“Mẹ, vậy mẹ đừng đan cho con, mẹ đan cho bố một chiếc đi”.

“Cái đũa này, việc gì cũng nghĩ cho bố. Được, mẹ sẽ đan cho bố con một chiếc nữa”.

Lâm Nguyệt Loan thấy hai mẹ con mình nhạt lãng nói chuyện như sắp đi đến nơi, cô vội ngăn: “Hôm nay mình đừng đi, bây giờ đã hơn bốn giờ rồi, bên ngoài lạnh lắm”.

“Không sao, chúng ta ngồi xe đi, đi một vòng về là đến giờ cơm tối”. mình nhạt lãng vui lãng, cậu ở trong phòng cả ngày rồi nên rất chán, có cơ hội ra ngoài thì không thể bỏ qua được.

Bà Minh dặn quản gia Vương chuẩn bị xe, bà về phòng thay đồ cái là đi ngay. Lâm Nguyệt Loan biết không thể ngăn cản được nên đành chấp nhận, cô mặc áo khoác cho mình nhạt lãng, cẩn thận giúp cậu thò tay phải vào ống tay áo, miệng hỏi: “A Lãng, cậu thích mẹ cậu hơn hay bố cậu hơn?”.

Minh nhạt lãng thoạt nghe thì sững lại rồi cười đáp: “Loan Loan, sao cậu hỏi như trẻ con ba tuổi thế?”.

Lâm Nguyệt Loan thấy mình hỏi đường đột quá vội chữa lại: “Tớ hỏi thế

thôi, thật là, sao tớ lại hỏi câu hỏi ấu trĩ thế chứ!”.

“Bố mẹ tớ thích cả hai. Có điều, có nhiều chuyện tớ không muốn nói với mẹ nhưng chưa bao giờ giấu bố. Ví dụ như, chuyện lần trước gặp Lục Kiêu ấy, tớ chỉ nói với bố chứ không nói với mẹ”.

“Tại sao?”.

“Bởi vì, mẹ luôn coi tớ là trẻ con. Tớ mà có chuyện gì mẹ biết sẽ vô cùng lo lắng, sau đó sẽ dặn dò tớ không được làm thế này không được làm thế kia. Vì thế tớ không muốn mẹ biết. Bố tớ thì

không thể, bố luôn cố vũ và động viên tớ, chứ không như mẹ luôn ngạc nhiên thế này thế kia”.

“A Lãng, do mẹ cậu quan tâm cậu quá nên mới thế thôi. Bác ấy thực sự yêu cậu lắm”.

“Tớ biết chứ, mẹ vô cùng yêu tớ, trước khi tớ bị bệnh bố mẹ tớ vốn định sinh thêm em bé nữa. Thế nhưng sau khi tớ bệnh rồi hai người không sinh thêm nữa. Mẹ nói mẹ muốn dùng toàn bộ tinh lực và tâm huyết để chăm sóc tớ”.

Lâm Nguyệt Loan nghe xong lặng

người: “Hèn chi nhà cậu chỉ có cậu là con một. Hóa ra do mẹ cậu không muốn sinh thêm em nữa”.

“Mẹ nói chỉ cần một mình tớ, tớ là bảo bối độc nhất vô nhị của mẹ”.

Vậy bố cậu thì sao?

Câu hỏi ấy suýt nữa thì bật ra nhưng cô đã kiềm chế mà nuốt nó vào bụng. Trong lòng mơ hồ hiểu thêm một việc nhưng lại không dám suy đoán nữa.

Bà Minh đã thay xong quần áo, bà mặc một chiếc váy màu xám nhẹ nhàng

và nữ tính: “A Lãng, Loan Loan, chúng ta đi thôi”.

Love 3:

Vừa bước vào cửa hàng len, Lâm Nguyệt Loan đã đưa mắt nhìn về phía bên trái khu dạy đan. Tạ Đàm đang ngồi đan trên chiếc ghế dài, chăm chú từng mũi đan chiếc áo cho cậu con trai sắp chào đời.

Lâm Nguyệt Loan nghĩ rồi vội vàng dẫn bà Minh đi ra phía gian hàng bán len: “Đi bên này đi bác, mấy kiểu len đặc biệt cháu nói đều ở bên này”.

Chị nhân viên đến giới thiệu cho bà Minh đặc điểm của những loại len ở đây. Các kiểu các loại len đủ màu sắc khiến bà Minh vô cùng thích thú, bà vừa chọn vừa hỏi con trai:

“A Lãng, con thấy thế nào?”.

“A Lãng, con có thích len này không?”.

A Lãng đáp: “Tùy mẹ, mẹ chọn là được rồi, con kiểu gì cũng được”.

Từ lúc bước vào quán Minh Nhật Lãng luôn đút cánh tay bó bột vào túi áo.

Nhìn bên ngoài cậu đẹp vô cùng hoàn hảo, ngay cả mấy người khách và chị hướng dẫn trong cửa hàng cũng để ý nhìn cậu. Ánh mắt cậu chỉ nhìn lướt qua cửa hàng một lượt là thấy ngay màu len vàng sáng, cậu cầm đến hỏi Nguyệt Loan: “Đây là len mà cậu mua cho tớ phải không?”.

“Đúng rồi”.

“Tớ thích nhất kiểu len này”.

Ánh mắt cậu vô cùng dịu dàng, nụ cười càng dịu dàng hơn. Đáp lại nụ cười dịu dàng và ánh mắt âu yếm của cậu cô

cũng cười tươi lộ rõ hai lúm đồng tiền xinh xinh.

Bà Minh chọn được mấy loại len rồi lại ngồi xem quyển kiếu đan mẫu trong cửa hàng. Bà lắc đầu: “Những kiếu này tuy đẹp nhưng nhiều hoa quá. Bác muốn chọn kiếu nào đó trang trọng một chút để đan cho bác trai, kiếu đơn giản nhưng đẹp mắt để đan cho đàn ông”.

“VẬY bác qua khu dạy đan xem đi ạ, bên đó có nhiều sách dạy những kiếu đan mới nhất của nước ngoài, có nhiều loại để bác chọn hơn”.

“A Lãng, đi đi, con tự chọn cho mình kiêu mà con thích rồi chọn cho bố con một kiêu nữa”. Bà Minh kéo tay Minh Nhật Lãng cùng chị hướng dẫn qua bên đó, Lâm Nguyệt Loan không tiện ngăn cản, tim đập loạn xạ chỉ sợ có chuyện xảy ra.

Bà Minh ngồi xuống chiếc ghế sofa đơn, Minh Nhật Lãng ngồi trên chiếc ghế sofa có tay vịn bên cạnh bà. Lúc hai người vừa ngồi xuống thì người phụ nữ họ Tạ cũng ngược lên nhìn, chỉ nhìn một cái nhưng đã khiến cô ấy sững lại, cảm giác kinh ngạc không ngờ tới.

Bà Minh gật đầu chào lại, cũng hơi ngạc nhiên nhưng lại cười như nhớ ra điều gì đó: “Cô... hình như là nhân viên ở phòng thư ký của công ty Minh Thị?”.

Lâm Nguyệt Loan hết nhìn bà Minh rồi lại quay sang nhìn cô Tạ, cảm giác vô cùng lo lắng và hồi hộp.

Cô Tạ lấy lại bình tĩnh rồi nói: “Đúng thế, trí nhớ bà Minh thật tốt. Ở công ty tôi chỉ mang trà cho bà hai lần thôi, vậy mà bà vẫn còn nhớ”.

Bà Minh dịu dàng cười: “Uống trà của cô thì đương nhiên phải nhớ cô chứ”.

Nhìn thấy bụng bầu của cô Tạ bà Minh liền hỏi: “Cô kết hôn rồi à, sắp sinh em bé nữa, bây giờ chắc không làm ở Minh Thị nữa nhỉ?”.

Tạ Đàm đáp không mấy tự nhiên: “Vâng, tôi xin nghỉ việc lâu rồi”.

“Đây là áo đan cho em bé đây à? Đáng yêu quá!”. Bà Minh nhìn chiếc áo đan dở trong tay cô ấy liền xuýt xoa, khen ngợi.

Minh Nhật Lãng cũng tò mò vươn người sang xem: “Cái áo bé thế này, vậy người mặc nó bé lắm nhỉ”.

Tạ Đàm nhìn về phía cậu và nói:
“Đây chắc là cậu chủ nhỏ nhà họ Minh rồi, thật tuấn tú”.

Giọng nói của Tạ Đàm có phần khen ngợi cậu. Trước đây khi chưa từng gặp Minh Nhật Lăng, trong trí tưởng tượng của cô thì cậu là một thiếu niên ốm yếu, bệnh tật. Nhưng cậu thiếu niên đang ngồi trước mặt cô vô cùng tuấn tú, cậu mặc chiếc áo len cao cổ màu trắng sữa, bên ngoài là chiếc áo khoác màu xanh đen. Cảm giác tràn đầy sức sống như cỏ trên thảo nguyên, tự nhiên và mát mẻ. Ngoài gương mặt hơi xanh một chút, thân hình

hơi gầy một chút, thì chẳng ai nhìn thấy cậu có bệnh cả.

Minh Nhật Lãng lại không thích người khác khen ngợi vẻ bề ngoài của mình như thế nên cậu chỉ lịch sự cúi chào rồi đứng dậy: “Mẹ, con vào trong xem chút đây. Mẹ đều chọn cho con với bố rồi mà chưa chọn gì cho mình cả, để con đi chọn giúp mẹ một kiếu”.

“Con ngoan, luôn biết nghĩ đến mẹ. Được, con đi chọn cho mẹ đi”.

Cậu kéo tay Lâm Nguyệt Loan đi luôn: “Đi đi, chúng ta cùng đi”.

Lâm Nguyệt Loan không yên tâm chút nào nhưng cũng đành đi theo cậu. Nhìn Tạ Đàm có vài phần đồ kỵ với bà Minh nhưng chắc không dám để lộ điều gì trước mặt bà ấy đâu.

Cả hai vừa bước sang quầy hàng thì cửa lớn của hàng len bị đẩy vào. Một người đàn ông trung niên ăn mặc chỉnh tề đi vào, nhìn trái nhìn phải, thấy Tạ Đàm đang ngồi trên ghế sofa liền lại gần và nói: “Cô Tạ, xe của Tiểu Lưu bị hỏng nên không đến đón cô được, ông Minh bảo tôi đến...”.

Chưa nói hết câu thì người đàn ông kia khựng lại. Người ngồi đối diện ở ghế đơn bên kia cũng sững người, bà ngạc nhiên nói: “Bác Trần, là bác ư”.

Bác Trần là lái xe riêng của ông Minh, thấy bà Minh ở đó thì cả người cứng lại, đơ như khúc gỗ.

Bà Minh hết nhìn bác Trần rồi nhìn Tạ Đàm, mặt cô đã cúi gằm, bộ dạng như không dám nhìn bà Minh.

Như hiểu ra điều gì, sắc mặt bà Minh tái nhợt. Tim bà đập dữ dội, giống như chiếc máy bay đang trên không trung gặp

sự cố rơi xuống đất vỡ tan thành trăm mảnh.

Ba người không ai nói gì cả, dường như đồng thời mất đi khả năng phản ứng. Cho đến khi Minh Nhật Lãng đi vào đưa cho bà Minh xem len: “Mẹ, mẹ thích loại này không?”.

Trong nháy mắt lấy lại thần thái, bà mỉm cười với con và đáp: “Cái này à, mẹ không thích lắm, con đi chọn loại khác đi”.

“Vâng”. Minh Nhật Lãng quay người đi mới phát hiện ra bác Trần lái xe của

bố đang đứng cạnh ghế sofa.

“Ồ, sao bác Trần lại đến đây ạ?”.

Bác Trần chưa biết trả lời thế nào thì bà Minh đã nhanh trí tiếp lời: “Bố con nghe nói mẹ con mình ở cửa hàng len nên kêu bác Trần đến đón”.

“Chúng ta ngồi xe bác Hồng đến đây rồi, làm gì bố phải bảo bác Trần đến nữa?”.

“Mẹ cũng nói thế, đang định bảo bác Trần về”.

Đang nói chuyện thì Lâm Nguyệt Loan cũng đến. Cô cũng quen bác Trần, nhìn thấy sắc mặt của Tạ Đàm và bác Trần cô lập tức hiểu ngay mọi chuyện đã bị lộ. Thấy bà Minh không hề biểu hiện gì trước mặt Minh Nhật Lãng mà còn đang hỏi thúc cậu đi chỗ khác, không muốn cậu phát hiện ra chuyện này, Lâm Nguyệt Loan nhanh chóng nói: “A Lãng, tớ nhìn thấy một loại len đẹp lắm, cậu đi xem cùng tớ đi”.

Sau khi thấy bóng Lâm Nguyệt Loan và Minh Nhật Lãng khuất sau quầy hàng, bà Minh mới nghiêm mặt lại, không thềm

nhìn ai mà chỉ nói: “Hai người mau chóng rời khỏi đây, người đi trước người đi sau, tuyệt đối không được để A Lãng thấy hai người”.

“Hinh Dật, em hãy nghe anh giải thích”.

Nửa đêm, ông Minh và bà Minh ngồi trong phòng ngủ, ông đang thành khẩn nói chuyện với vợ.

Từ khi rời khỏi cửa hàng len, sắc mặt bà vẫn bình thường, không chút thay đổi. Sau khi ông Minh về nhà bà vẫn giữ nụ cười tươi trước mặt chồng, con. Mọi thứ

vẫn diễn ra như hàng ngày nó vẫn thế, Minh Nhật Lãng không hề phát hiện ra mẹ mình có điều gì khác thường so với những tối trước. Trong mắt Lâm Nguyệt Loan đã ẩn chứa nỗi buồn và lo lắng nhưng cũng giống vợ chồng bà Minh, cả ba người biết chuyện nhưng vẫn tỏ ra bình thường để che giấu Minh Nhật Lãng.

Sau khi ăn cơm tối ở nhà họ Minh, Lâm Nguyệt Loan chỉ ngồi lại một chút rồi xin phép về. Bà Minh vẫn tới phòng A Lãng ngồi cùng cậu như bình thường, khi nào cậu ngủ say mới về phòng.

Vừa ra khỏi phòng, mọi cố gắng suốt buổi tối dường như tan biến trong chốc lát. Hai chân bà nặng trĩu, có cảm giác không thể lê bước được nữa, bà dựa vào tường, bất động.

Lần thứ N ông Minh bước ra khỏi phòng ngủ để sang ngắm con, thấy vợ mình gương mặt xanh xao đứng dựa vào tường như vậy, ông vội lao tới đỡ vợ: “Hình Dật, em làm sao thế?”.

Như có sức mạnh từ đâu tràn về, bà đẩy mạnh ông ra: “Đừng động vào tôi”.

Sau đó bà mau về phòng rồi đóng

rầm cửa lại. Ông Minh vội vàng đẩy cửa vào, suýt nữa thì bị bà cho ở ngoài.

“Hinh Dật, em hãy nghe anh giải thích”.

“Được, anh nói đi”. Bà Minh nhìn thẳng vào chồng, ánh mắt sắc lạnh.

“Hinh Dật, không phải anh có ý giấu em nuôi bồ nhí bên ngoài. Anh và Tạ Đàm ở bên nhau không phải vì anh yêu cô ấy mà chỉ vì anh muốn có một đứa con khỏe mạnh. Quan hệ của anh và cô ấy chỉ ở mức thể, đứa trẻ sinh ra xong cô ấy sẽ lập tức đi Pháp ngay”.

“Anh nói cái gì? Anh và cô ta ở bên nhau chỉ vì anh muốn có một đứa con khỏe mạnh? Là như thế sao?”.

“Đúng thế, Hinh Dật, anh không bao giờ phản bội em vì người phụ nữ khác, em mãi mãi là người phụ nữ anh yêu nhất”.

Bà Minh đột nhiên run rẩy, cảm giác không thể không chế được bản thân nữa, bà run run: “Minh Hạo Thiên, anh có biết không? Tôi thà chấp nhận anh ở bên người phụ nữ khác vì anh yêu người ta còn hơn, vì như thế có nghĩa là anh

không vừa ý với tôi. Nhưng anh lại vì một đứa con khỏe mạnh nên mới ở bên cô ta, có nghĩa là anh không hài lòng về A Lãng, tôi thà để anh làm tổn thương bản thân còn hơn để anh làm tổn thương A Lãng, bởi vì tôi là một người mẹ!”.

“Hinh Dật, không phải anh không hài lòng về A Lãng. Anh yêu con như em, con cũng là cốt nhục của anh. Điều anh nuối tiếc đó là con không đủ khỏe mạnh, vì thế anh mới muốn có một đứa con nữa, nhưng em lại không muốn sinh...”.

“Vì thế anh mới tìm người phụ nữ

khác sinh cho anh”.

“Không phải như thế, nếu anh muốn tìm người sinh hộ thì anh đã tìm từ sớm rồi chứ đâu phải để đến bây giờ. Anh và Tạ Đàm... do một lần vô tình mới có đứa bé này, đến khi anh biết chuyện thì cô ấy đã có thai hơn ba tháng rồi. Phá thai quá nguy hiểm nên anh không muốn giết đi sinh linh đó. Vì thế, Hinh Dật, anh mong em hãy hiểu cho anh, được không?”.

“Không, Minh Hạo Thiên, tôi không thể hiểu cho anh được. Anh đột ngột

mang tới cho tôi sự đả kích này, tạm thời tôi không thể chấp nhận được, làm sao còn có thể hiểu được chứ?”.

“Anh biết em vô cùng khó chịu nên anh mới giấu em”.

“Nếu như tôi không phát hiện ra thì anh sẽ giấu tôi đến bao giờ? Cả đời sao?”.

“Hinh Dật, anh vốn định đợi đứa bé đó đầy năm rồi đưa nó về nhà họ Minh dưới danh nghĩa con nuôi. Đợi em thích nó rồi anh mới nói cho em biết sự thật, như thế em sẽ dễ chịu hơn một chút”.

“Minh Hạo Thiên, anh thực sự muốn có một đứa con nữa sao?”.

Ông Minh thở dài: “Hồi trước khi em nói không muốn sinh nữa, chỉ muốn một lòng một dạ chăm A Lãng, anh đã phản đối rồi. Nhưng em không hề nghe ý kiến của anh, ngược lại còn thuyết phục anh nữa”.

“Đến giờ này phút này tôi mới biết, tôi không hề thuyết phục được trái tim anh, còn anh thì luôn canh cánh không yên vì chuyện này. Vì thế Tạ Đàm có thai một cái là anh chăm sóc cô ta ngay”.

“Hình Dật, thực sự A Lãng thêm một đứa em trai cũng đâu có sao, chúng ta làm cha làm mẹ cũng đâu có thể chăm A Lãng cả đời này được, có thêm một đứa em để dựa dẫm, chăm sóc nhau sau này, lẽ nào không tốt sao?”.

“Thêm một đứa em trai? Hóa ra cô ta mang thai con trai”. Bà Minh cười vô cùng cảm thương: “Nếu như có một đứa con trai khỏe mạnh được ra đời, anh vô cùng hài lòng và mãn nguyện, trong lòng anh còn chỗ của A Lãng sao?”.

“Còn, sao lại không còn chứ! A Lãng

luôn là con của anh, mãi mãi là đứa con trai anh yêu quý nhất, Hinh Dật, điều này em không được nghi ngờ anh”.

“Tôi không nên nghi ngờ anh sao? Trước mặt tôi và con anh đóng vai một người chồng, người cha tuyệt vời, ai biết được bên ngoài anh còn có vợ và con khác. Anh còn gì khiến tôi tin tưởng anh nữa sao?”.

Ông Minh buồn bã nói: “Hinh Dật...”.

“Tôi không muốn nói nữa, mệt mỏi quá rồi, tôi muốn đi tắm và nghỉ ngơi”.

Bà đi vào phòng tắm bỏ mặc ông Minh ngồi đó. Ông ngồi đó một mình, cảm xúc trong lòng vô cùng hỗn độn, để giấu vợ mình, ông đã giấu Tạ Đàm vô cùng kỹ. Không bao giờ cùng cô ấy xuất hiện ở một nơi, xe và lái xe đều là xe mới, người mới. Cô ấy cũng an phận thủ thường, ngoài ở nhà ra, thời gian rỗi cũng chỉ đến cửa hàng len ngồi đan. Ai biết được vợ ông húng chí lên lại đến đó, lại đúng hôm xe của Tiểu Lưu bị hỏng, không kịp điều xe khác tới nên ông mới để bác Trần – người thân cận duy nhất bên cạnh mình biết rõ mọi chuyện đến đón cô ấy, ai ngờ mọi chuyện lại

trùng hợp thế...

Một tiếng thở dài vang lên não nề, trong đầu ông Minh đột nhiên hiện lên câu nói: “Nếu muốn người khác không biết, trừ phi mình không làm”.

Lâm Nguyệt Loan đang ngồi ở nhà đan len, tinh thần không tập trung chút nào, chốc chốc lại quên mũi, đan được vài hàng cô chán quá không đan nữa, bèn đến bên điện thoại.

“A Lãng, cậu ngủ chưa?”.

“Mới ngủ”.

“Tớ làm cậu thức à?”.

“Không, thực ra tớ không muốn ngủ. Nhưng tớ không ngủ thì mẹ không về phòng, cậu biết đấy, mẹ luôn coi tớ là trẻ con mà. Vì thế tớ giả vờ ngủ để mẹ về phòng”.

Lâm Nguyệt Loan thở phào, cô chỉ sợ tối nay nhà họ Minh có chuyện gì xảy ra. “Vậy bây giờ cậu dậy rồi à? Cần thận không lạnh đó”.

“Tớ có dậy đâu, tớ đang trốn trong chăn... nhớ cậu”.

Hai chữ cuối cùng nhẹ đến mức không thể nghe được nhưng Lâm Nguyệt Loan lại nghe rất rõ ràng. Tuy chỉ là lời nói qua điện thoại, nửa đêm chẳng có ai nghe nhưng hai má cô đã đỏ ửng từ lúc nào. Cô nắm chặt điện thoại không nói lời nào, Minh Nhật Lăng cũng im lặng, trong không gian tĩnh mịch chỉ có tiếng thở đều đều của hai người ở hai đầu điện thoại.

Lát sau Minh Nhật Lăng mới khẽ khàng: “Loan Loan này, từ cửa sổ của tớ có thể nhìn thấy ánh trăng trên trời cao đó. Hôm nay có trăng non, một mảnh

cong cong, giống như tên của cậu. Tớ nhìn thấy ánh trăng non lại nhớ đến một lời bài hát đọc được ngày trước, tớ đọc cho cậu nghe được không?”.

Bất giác Lâm Nguyệt Loan cũng hướng mắt ra ngoài cửa sổ, ánh trăng vàng cong cong treo trên trời cao.

“Ừ”.

“Khi yêu cô ấy như yêu ánh trăng non, khi thích cô ấy giống như ánh trăng vui trên đầu ngọn cây mai, khi nhớ cô ấy sẽ hát mấy bài trăng Tây Giang, khi chờ cô ấy giống như chờ ánh trăng cong

cong...”.

Giọng Minh Nhật Lãng tinh khiết như nước, mang lẫn hương vị tình yêu đầu tiên của thời niên thiếu, trong sáng, dịu dàng, như bay đến từ trong điện thoại, màu đêm, màu trăng đột nhiên lại đẹp kỳ diệu đến thế.

Lâm Nguyệt Loan như bị thôi miên bởi giọng đọc của Minh Nhật Lãng, cô cứ ôm chặt ống nghe mà không lên tiếng, dường như chìm đắm trong âm thanh còn vang vọng lại, mãi sau cô mới lên tiếng: “Chưa đọc hết đúng không?”.

“Mấy câu sau không hay lắm, không có ý nghĩa, tớ thích bốn câu này thôi. Cậu thích không?”.

“Thích, thích lắm”. Từng lời đều xuất phát từ tận đáy lòng.

Trên trời cao có ánh trăng cong cong như lưỡi liềm, giống như mắt cười, bên cửa sổ có hai cô cậu thiếu niên ôm điện thoại thì thậm cũng cười tươi như ánh trăng.

Love 4:

Sáng nay Lâm Nguyệt Loan nhận

được một bức điện tín, là thư của mẹ.

Cô vốn không định bóc thư, nếu như mẹ đã quyết tâm bỏ lại cô rồi thì cô cũng không muốn có bất cứ quan hệ hay liên lạc gì với bà nữa. Nhiều lần bà Điền Tuệ Văn bị con cúp máy và không nghe điện thoại rồi nên chắc cũng đoán được con gái vô cùng giận mình. Trong bức điện tín chỉ có vài chữ: “Loan Loan, mẹ quyết định mang con đi theo”.

Câu nói này làm Lâm Nguyệt Loan sững lại đó một hồi.

Tiêu Tinh Dã thấy cô nhận được thư

rồi lại ngồi thất thần như thế, bèn nhìn từ phía sau và đọc được hàng chữ đó,

“Lâm Nguyệt Loan, có phải mẹ cậu thay đổi ý định rồi không, mau mở ra đi”.

Đọc xong bức thư gương mặt cô ngạc nhiên, buồn bã rồi trở nên mơ hồ.

“Sao thế, mẹ cậu nói gì trong thư?”.

“Cuối cùng mẹ tớ cũng đã nói với chồng rằng có một đứa con riêng là tớ, bác ấy cũng đã hiểu và đồng ý, quyết định đưa tớ cùng sang Canada. Sau khi

thi học kỳ xong mẹ sẽ đón tớ sang thành phố B và làm thủ tục sang Canada”.

Giọng cô vô cùng bình thản giống như đang kể lại câu chuyện của người khác.

Tiêu Tinh Dã thấy trái tim mình chững lại, cậu ấp úng: “VẬY... thi học kỳ xong cậu đi ngay à?”.

Lâm Nguyệt Loan không nói gì, cô cúi đầu xuống, cảm xúc trong lòng vô cùng hỗn độn. Mẹ cô quyết bỏ cô đi sang Canada, cô đã bị thương lắm rồi. Bây giờ mẹ quyết định mang cô đi theo,

cô cũng không vui về gì. Phải rời xa thành phố A, cô vô cùng quyến luyến. Ở nơi đây cô có bạn bè, có bạn học, có người cha kính yêu của cô, mặc dù ông mãi mãi ngủ giấc ngàn thu dưới mộ, nhưng ngôi mộ ấy mãi mãi ở lại thành phố này. Ở đây có tình yêu mới chớm nở của cô, có người con trai mà cô yêu quý, bây giờ đang rất cần cô.

Tiêu Tinh Dã đáp: “Đi cùng mẹ cậu sang Canada cũng là việc tốt, có bác ấy chăm sóc cậu vẫn hơn một mình cậu sống ở đây. Nhưng... bây giờ cậu mà đi, tay Minh Nhật Lãng thì chưa khỏi, bố cậu ấy

lại như thế, cậu có yên tâm không?”.

Theo bản năng cậu cũng muốn giữ cô lại. Đột nhiên phải rời xa như thế, cậu chẳng hề chuẩn bị tâm lý. Chỉ biết giữ lại, được ngày nào hay ngày ấy.

Lâm Nguyệt Loan lắc đầu: “Cậu nói đúng, bây giờ mà đi tớ không yên tâm chút nào. Tớ phải nghĩ kỹ mới được, tớ tớ sẽ gọi điện cho mẹ”.

“Loan Loan, mẹ cháu muốn đưa cháu qua Canada sao?”.

Lâm Nguyệt Loan vừa bước vào nhà

họ Minh, bà Minh đã vội vàng hỏi cô như thế, nghe xong cô giật cả mình hỏi lại: “Sao bác biết ạ?”.

Bà Minh đáp: “Hôm nay mẹ cháu gọi điện cho bác. Bà ấy nói càng gần lúc đi càng không yên tâm về cháu, không thể nào để cháu ở đây mà đi được, vì thế đã nói thẳng với cha dượng cháu rồi. Hai vợ chồng bàn bạc xong đã quyết định đưa cháu đi cùng. Bà ấy còn cảm ơn bác đã chăm sóc cháu trong thời gian qua, còn nhờ bác khuyên cháu không nên giận bà ấy nữa. Loan Loan, cháu có muốn đi Canada với mẹ cháu không?”.

Lâm Nguyệt Loan hơi bất ngờ khi mẹ mình lại nói chuyện này với bác Minh. Câu hỏi cuối cùng khiến Lâm Nguyệt Loan bất giác quay sang nhìn Minh Nhật Lãng, cậu cũng đang nhìn cô. Đôi mắt xanh biếc như bầu trời ấy đang lo lắng nhìn cô.

Bây giờ cô không có quyết định nào khác, cô cứng cỏi đáp: “Cháu... cháu không muốn đi”.

Như trút được gánh nặng trong lòng, Minh Nhật Lãng cười tươi, trong nụ cười ấy như có hàng vạn ngọn lửa hạnh phúc

đang cháy.

“Loan Loan, cậu ở lại đây mẹ tớ sẽ chăm sóc cậu thật tốt, phải không mẹ?”.

Bà Minh nhìn hai đứa trẻ ngồi trước mặt mình rồi cười, nhưng lại đáp: “A Lãng, mẹ nghĩ Loan Loan đi cùng mẹ bạn ấy vẫn tốt hơn. Đó là mẹ ruột của Loan Loan, cho dù mẹ chăm sóc có tốt đến mấy cũng không thể bằng mẹ ruột được”.

Minh Nhật Lãng thốt lên: “Mẹ, mẹ muốn Loan Loan đi Canada, thế sau này con làm sao gặp bạn ấy được?”.

Trong lúc vội vàng A Lãng vội thốt lên những lo lắng từ đáy lòng mình.

Bà Minh kéo hai đứa lên ngồi cạnh mình rồi nói: “A Lãng, chúng ta cũng có thể đi Canada mà. Loan Loan theo mẹ sang bên đó, mẹ cũng đưa con sang đó. Mẹ có hộ chiếu Canada từ lâu rồi, xin cho con sang đó vô cùng dễ dàng mà”.

Minh Nhật Lãng và Lâm Nguyệt Loan nghe xong cùng sáng mắt lên. Cách này thật hay. Lâm Nguyệt Loan vẫn có thể đi cùng mẹ mà cũng không cần phải chia xa với Minh Nhật Lãng. Cô đưa mắt nhìn bà

Minh, cô hiểu đằng sau những kế hoạch ấy còn có ý nghĩa sâu xa hơn nữa.

Minh Nhật Lãng vui vẻ xong lại xịu mặt xuống: “Mẹ, chúng ta đi Canada rồi, còn bố con thì sao? Để bố ở lại đây một mình sao? Bố còn phải quản lý công ty, làm sao đi cùng chúng ta được”.

“Chúng ta đi Canada trước, bố con tạm thời ở lại đây giải quyết công việc. Xem tình hình thế nào, nếu có thể chuyển được tài sản sang Canada thì chuyển, hoặc là đợi con và Loan Loan tốt nghiệp đại học rồi chúng ta về nước. Như thế là

được rồi”.

“Một mình bố ở đây sẽ cô đơn lắm, bố sẽ nhớ chúng ta lắm”.

“Không đâu, bố con bận như thế cơ mà, từ sáng đến tối bận việc công ty rồi. Nếu như bố con nhớ chúng ta thì có thể đáp máy bay sang thăm. Bây giờ hàng không tiện lắm”.

“Mẹ ơi, đợi tối bố về mẹ bàn lại với bố nhé!”.

Buổi tối nghe vợ nói về kế hoạch đưa con sang Canada, ông Minh bất ngờ quá

đánh rơi cả đũa xuống mặt bàn.

“Bố, có phải bố bất ngờ lắm không?”.

Minh Nhật Lãng thấy phản ứng của bố quá mức bất ngờ.

“Đúng thế, A Lãng, sao con lại muốn sang Canada học đại học thế?”. Ông Minh quay sang hỏi con chứ không hỏi vợ.

Minh Nhật Lãng không đáp, bà Minh bình tĩnh nói: “Canada là một quốc gia tốt, con muốn đi xem thế nào, em ở trong nước cũng chán nên cùng con đi ra thế giới bên ngoài thăm thú”.

Ông Minh liếc nhìn vợ, trong lòng vô cùng bất mãn nhưng vẫn nén nhịn mà cười: “Canada đúng thực là một quốc gia tốt, nổi tiếng về lá phong. Nhưng, A Lãng này, con đi với mẹ bỏ lại bố một mình cô đơn ở đây sao?”.

“Bố, mẹ nói nếu bố nhớ hai mẹ con thì có thể đáp máy bay sang thăm”.

“Nói như thế, nghĩa là nhất định sẽ đi?”.

“Bố, nghỉ hè con nhất định sẽ về thăm bố”.

Ông Minh thở dài bất lực. Đột nhiên thấy Lâm Nguyệt Loan ngồi ăn cơm mà không nói gì cả, như vợ được cứu tinh, ông nói: “A Lãng, con đi Canada rồi, sau này không có Lâm Nguyệt Loan ôn bài cùng con rồi”.

Minh Nhật Lãng vui vẻ nhìn Lâm Nguyệt Loan rồi nói: “Bố ạ, Lâm Nguyệt Loan sẽ cùng mẹ bạn ấy sang Canada, chúng con sẽ cùng học ở Vancouver. Mẹ đã tìm trường cho chúng con ở trên mạng rồi”.

Hóa ra là như thế, ông Minh không

biết nói gì hơn. Nếu như không phải Lâm Nguyệt Loan đi, thì con trai ông sẽ không bao giờ rời khỏi thành phố A này.

Đêm, trong phòng ngủ vợ chồng ông Minh.

“Hinh Dật, em dẫn A Lãng sang Canada để tránh anh sao?”.

Ông Minh đã hỏi thẳng như thế thì bà Minh cũng không ngại mà nói thẳng: “Không chỉ muốn tránh xa anh, mà tôi còn đang chuẩn bị thủ tục ly hôn với anh”.

Ông Minh sửng người: “Ly hôn? Hình Dật, em không thể làm thế được”.

“Tôi chỉ có thể làm thế mà thôi. Tôi không thể chịu âm ức để anh mang đứa bé đó vào nhà họ Minh. Thậm chí tôi không thể chấp nhận được sự tồn tại của nó, bởi vì sự tồn tại của nó sẽ làm tổn thương con trai tôi”.

“Hình Dật, anh không hề muốn làm tổn thương A Lăng. Em biết anh cũng rất yêu con mà”.

“Có thể anh không muốn làm tổn thương con nhưng những gì anh đang làm

đã làm tổn thương nó. Minh Hạo Thiên, nếu như con biết anh nuôi bồ nhí ở ngoài chỉ vì anh muốn có một đứa con khỏe mạnh, thử hỏi con có chịu được không?”.

Ông Minh cứng họng, sau đó miễn cưỡng đáp: “Chúng ta có thể giấu con”.

“Anh không thể che giấu nó cả đời được, giống như không thể che giấu tôi. Giấy không bọc được lửa, tôi chỉ muốn trước khi lửa cháy đến thân mình đưa con rời khỏi nơi đây. Tôi và con đi Canada anh có thể yên tâm thoải mái mà vui vẻ bên Tạ Đàm và đứa con trai khỏe

mạnh của anh”.

“Hinh Dật, anh thêm một đứa con sẽ không ảnh hưởng đến tình cảm của anh dành cho A Lãng. Em nhất định phải làm thế sao? Có phải em nhất định muốn anh phải bỏ đứa bé đi? Thế nhưng nó sắp ra đời rồi, chuyện đến hôm nay rồi anh không có sự lựa chọn nào khác”.

Bà Minh nhún vai, gương mặt lạnh băng: “Anh không lựa chọn được nữa, nhưng tôi thì có. Anh có thêm một đứa con nữa, tôi chỉ có một mình A Lãng là con, vì thế tôi không như anh tay trái tay

phải đều có máu mủ, tôi chỉ cần bảo vệ con tôi, không để nó gặp bất cứ tổn thương nào. Thế nên tôi đã quyết định thay anh rồi, anh cứ ở với mẹ con Tạ Đàm đi, còn tôi và A Lãng... sẽ ra đi”.

“Thế nhưng chuyện ly hôn, em sẽ nói sao với A Lãng?”.

“Chuyện này đợi khi nào đến Canada tôi sẽ sắp xếp. Nếu không ổn thì cùng lắm ba, năm năm sau sẽ nói cho con. Đến lúc đó tình cảm của nó với anh cũng nhạt rồi, sẽ dễ dàng hơn một chút. Không như bây giờ, hai bố con đang thân nhau như

thế. Chuyện gì nó cũng nói với anh, thậm chí còn không nói với tôi”. Nói đến câu cuối, giọng bà Minh nắc nghẹn: “Minh Hạo Thiên, sao anh nở tâm làm tổn thương con?”.

Tối hôm đó bà Minh không ngủ được nên sang phòng xem con ngủ đã đắp chăn ấm chưa. Vô tình nghe được cuộc nói chuyện giữa hai bố con. Vừa nghe vừa cảm thấy vui mà cũng thấy chua xót. Chua xót vì con trai không nói với mình mà chỉ muốn giấu mình. Vui vì tình cảm giữa hai bố con gắn bó. Tuy ban đầu chồng bà không muốn sinh một mình A

Lãng, nhưng bây giờ thấy hai bố con như thế bà thực sự rất mừng.

Ai biết được, ông yêu con như thế, nhưng trong lòng vẫn thấy nuôi tiếc, dẫn tới việc che giấu bà nuôi bò nhí mang thai ở bên ngoài. Ông Minh càng nghe càng giật mình: “Hình Dật, chuyện gì em cũng tính toán cả rồi, em thực sự muốn ly hôn với anh sao, không, không, anh tuyệt đối không đồng ý”.

“Anh không đồng ý cũng chẳng sao, chúng tôi sẽ đến Canada trước, việc ly hôn làm sau. Đến lúc đó luật sư của tôi

sẽ làm việc với anh”.

“Hinh Dật, tình cảm vợ chồng bao năm nay...”.

Bà Minh ngắt lời: “Chính vì tình cảm vợ chồng bao nhiêu năm nay nên tôi mới không thể chịu được sự phản bội của anh”.

Ông Minh cúi mặt vò đầu bứt tóc, chuyện đã đến nước này không như ông đã dự tính. Đối mặt với thái độ kiên quyết, không xoay chuyển của vợ, ông cảm thấy bất lực.

Lâm Nguyệt Loan đã thi xong môn cuối cùng. Cô không về ngay mà đi vòng quanh sân trường một vòng. Bà Minh nói, nếu việc xin visa thuận lợi thì cuối tháng sau họ sẽ rời khỏi thành phố A đi Canada. Trường trung học phổ thông Thần Quang sắp trở thành một nơi đã qua trong cuộc sống của cô rồi.

Tiêu Tinh Dã đứng trên gác nhìn thấy cô như thế, cậu hiểu sắp phải chia tay. Ngẫm nghĩ một lúc cậu liền chạy xuống tìm cô.

“Có phải đã quyết định đi rồi

không?”.

Lâm Nguyệt Loan gật đầu: “Ừ”.

“Vậy Minh Nhật Lãng... cậu ấy có biết không?”.

Do dự, cuối cùng cô vẫn kể cho Tiêu Tinh Dã nghe: “Mẹ cậu ấy cũng sẽ dẫn cậu ấy qua đó”.

Tiêu Tinh Dã ngạc nhiên mở to mắt: “Hai cậu cùng qua đó?”.

“Ừ”.

Không biết cảm xúc của mình lúc ấy

như thế nào, Tiêu Tinh Dã chỉ biết đứng sững lại đó. Hai cánh tay đút trong túi quần đã nắm lại từ khi nào, đầu ngón tay hằn sâu vào lòng bàn tay.

“Tiêu Tinh Dã...”.

Giọng nói nhẹ nhàng của Lâm Nguyệt Loan khiến cậu thức tỉnh: “Hai cậu cùng đi cũng tốt, cả hai có thể chăm sóc lẫn nhau. Tớ có việc phải đi đây, hôm nào đi thì bảo để tớ ra tiễn”.

Vội vã quay người, Tiêu Tinh Dã lao đi như tên bắn.

Lâm Nguyệt Loan nhìn theo bóng cậu, ánh mắt buồn sâu thẳm. Biết cô đi thế này chắc cậu buồn lắm, cả hai trước giờ luôn chăm sóc nhau như người thân trong nhà, cô đi, cậu chỉ còn lại một mình.

“Em Lâm, em nói gì với Tiêu Tinh Dã thế, cậu ấy đột ngột chạy như con thỏ bị trúng đạn vậy?”.

Lâm Nguyệt Loan quay lại nhìn, không biết Nguyên Thần Dạ đã đến bên cô từ khi nào.

“Ồ, hôm nay anh cũng đến trường à?”.

“Sao anh không đến cơ chứ, kỳ thi nào anh cũng có mặt”.

“Nguyên Thần Dạ này, gặp anh ở đây em cũng chào tạm biệt luôn. Học kỳ sau em không học ở Thần Quang nữa rồi, em sẽ cùng mẹ di cư sang Canada”.

Nguyên Thần Dạ ngạc nhiên: “Em di cư à, sao trước giờ không nghe em nói đến?”.

“Nói chung cũng khá đột ngột, mấy hôm trước em cũng mới biết mẹ em sắp xếp thế”.

“Ban này em cũng nói chuyện này với Tiêu Tinh Dã hả, hèn gì cậu ấy chạy như ma đuổi thế. Em Lâm, em đi thế này ít nhất làm bị thương hai trái tim rồi đó. Tiêu Tinh Dã đã như thế, không biết Minh Nhật Lãng mà biết sẽ thế nào? Ngay cả anh bây giờ tim cũng đang đau đây”. Nguyên Thần Dạ ôm ngực làm bộ dạng trái tim đau đớn.

Lâm Nguyệt Loan cười: “Anh thôi đi”.

“Nói thật đi, chuyện này Minh Nhật Lãng biết không?”.

“Biết, cậu ấy cũng cùng với bác Minh đi Canada”.

Nguyên Thần Dạ sững lại rồi cười trêu cô: “Hóa ra hai người cùng đi với nhau, vậy là anh và Tiêu Tinh Dã bị em bỏ rơi rồi”.

Lâm Nguyệt Loan đỏ mặt đưa chân đá cậu một cái: “Anh nói linh tinh cái gì thế?”.

“Được rồi, không nói đùa nữa.”
”Nguyên Thần Dạ không cười nữa mà nghiêm mặt nói: “Có phải bà Minh biết rồi không? Nếu không thì sao lại muốn

đưa Minh Nhật Lãng đi Canada chứ”.

“Ừ, bác Minh biết chuyện rồi”. Lâm Nguyệt Loan kể sơ qua chuyện ở cửa hàng len, rồi đáp: “Trước mặt Minh Nhật Lãng bác ấy không hề để lộ gì cả”.

“Tốt nhất là không nên để Minh Nhật Lãng biết, cậu ấy... sống nghiêm túc quá! Không tùy tiện như anh, mọi thứ đều chẳng coi là gì”.

Lâm Nguyệt Loan nhìn Nguyên Thần Dạ rồi nghiêm túc nói: “Anh thực sự coi mọi thứ không ra gì sao?”.

“Đương nhiên, mọi thứ không ra gì, chẳng quan tâm thứ gì cả. Không quan tâm thứ gì thì sẽ không vướng bận trong lòng. Mọi thứ trước giờ đều như gió thổi qua tai, có thể anh mới sống tiêu điều tự tại thế này được chứ, em hiểu không?”. Nguyên Thần Dạ cười, nụ cười không chút vướng bận.

“Em hiểu ý anh. Chẳng bỏ ra thứ gì và cũng chẳng mất đi thứ gì. Chẳng hy vọng gì nên cũng sẽ không thất vọng. Nguyên Thần Dạ này, anh thực sự đứng bên ngoài thế giới này và nhìn nó với ánh mắt lạnh lùng sao?”.

Nguyên Thần Dạ im lặng, cậu nhìn Lâm Nguyệt Loan một lúc, rồi đưa tay lên thân mật xoa đầu cô như anh trai đối với em gái: “Em Lâm, em đi rồi, anh sẽ nhớ em lắm”.

Bởi vì, em là người đầu tiên hiểu anh như thế. Nhưng câu này cậu không nói ra.

TÌNH YÊU PHA LÊ (ALL ABOUT THE TRUE LOVE)

Tuyết Ảnh Sương Hồn
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Mãi Mãi Mất Đi Những Gì Yêu Quý Nhất

Đây là cái ôm cuối cùng, từ nay về sau sẽ mãi mãi mất đi những gì yêu quý nhất. Tình yêu đầu tiên chân thật nhất,

trong sáng nhất trong đời, đã đặt dấu chấm hết cùng với sự ra đi của Minh Nhật Lãng. Một kết cục vô cùng bi thảm như thế.

Love 1:

“Bác Vương, đây là nụ hoa à?”.

Minh Nhật Lãng đang ở trong phòng ấm sau vườn hoa, cậu thích thú nhìn cây hoa xanh lá trước mặt mình rồi hỏi bác Vương làm vườn bên cạnh.

“Đúng thế, cậu chủ nhìn này, những nụ hoa nho nhỏ đã nhú lên rồi này. Không

đến nửa tháng nữa nó nhất định sẽ nở ra những đóa hồng rực rỡ. Chắc chắn không phụ công cậu chủ ngày nào cũng tưới nước, bón phân cho nó đâu”.

“Hay quá, cháu chỉ sợ nó không kịp nở hoa, vậy cháu không làm quà tặng người ta được rồi”.

“Cậu chủ, hóa ra cậu đòi tôi dạy trồng hoa hồng là để tặng à, có phải tặng cô Lâm không?”. Bác Vương cười ra vẻ đã biết hết mọi bí mật.

Minh Nhật Lăng đỏ mặt vờ như không nghe thấy gì. Tay trái cầm bình xị xị

nước cho đóa hồng nhỏ. Bao nhiêu những hạt nước nho nhỏ rơi đầy trên những chiếc lá xanh biếc, để lộ màu xanh làm vui lòng người. Cây hoa hồng này được cậu chọn lên chọn xuống từ trăm ngàn hạt hồng mới trồng được thế. Trong mắt cậu đúng là “còn quý hơn vàng”.

Minh Nhật Lãng nhìn cây hoa hồng do chính tay mình vun trồng, trong mắt ánh lên niềm vui và hạnh phúc. Cậu không chỉ trồng hoa hồng mà còn trồng tình yêu đầu tiên trong đời mình.

Khi Minh Nhật Lãng đang chăm chỉ

tươi cây thì Tiêu Tinh Dã đang vất vả khổ luyện môn chạy ngắn ở nhà thi đấu. Khi thành tích mới về môn chạy ngắn của cậu xuất hiện khiến mọi người há hốc miệng ngạc nhiên, thì ông Đồng Khoan phải mất ba phút mới lấy lại thần thái. Sau đó ông ôm lấy vai cậu tấm tắc nói: “Tiêu Tinh Dã, cháu tuyệt lắm! Đây là thành tích chưa ai ở thành phố A đạt được. Cháu nên đi học trường chuyên thể thao đi, bắt đầu sự nghiệp thể thao của cháu”.

Ông Đồng Khoan lần này hạ quyết tâm cổ vũ Tiêu Tinh Dã học trường thể

thao, không thể trở mắt đứng nhìn một tài năng thế này bị lãng phí. Cho dù cậu không muốn đi ông cũng sẽ tìm cách thuyết phục cậu đi. Không ngờ, Tiêu Tinh Dã lần này chẳng khiến ông tốn chút nước bọt nào mà đồng ý đi luôn: “Vâng, chú Đồng, chú sắp xếp đi ạ. Năm sau cháu sẽ đi học trường thể thao”.

Trường Thần Quang đã vắng đi đôi mắt cười của Loan Loan thì cậu ở lại cũng chẳng có ý nghĩa gì nữa.

Nguyên Thần Dạ một mình lái xe trên đường. Không mục đích, không phương

hướng, đi đến đâu thì đến. Dường như đời người mãi mãi ở trên những con đường. Điềm khởi đầu không thể đi ngược lại, điềm cuối cùng không biết ở đâu. Chỉ biết mộng lung và mơ hồ và đi tiếp.

Điện thoại trong túi đồ chuông liên tục, trên màn hình có cả những số quen và những số lạ, không nhớ rõ là của cô em nào gọi đến. Cậu không muốn nghe, tắt máy rồi ném sang một bên. Cậu thấy vô cùng mệt mỏi, chỉ muốn một mình yên tĩnh lúc này.

Lâm Nguyệt Loan thi học kỳ xong rồi nên dồn hết mọi thời gian vào việc giúp Minh Nhật Lãng tập luyện khôi phục sức khỏe. Đã rút hết đinh ở tay ra nên có thể bắt đầu luyện tập. Mặc dù sắp ra nước ngoài có nhiều thứ phải chuẩn bị nhưng một mình bà Minh lo hết cho hai người.

“Cháu chỉ cần ở bên A Lãng là được rồi. Bác sĩ nói tay A Lãng nếu muốn hồi phục hoàn toàn sẽ rất khó khăn. Tuy trước mắt chúng ta không cho nó biết nhưng dần dần nó sẽ hiểu. Loan Loan, cháu phải giúp nó bình tĩnh đối mặt với sự thực này, sao cho mọi sự đả kích sẽ

thấp nhất có thể”.

Sắc mặt bà Minh chùng xuống, giọng nói mỏng manh như hơi thở.

Lâm Nguyệt Loan giật mình, điều lo lắng nhất, sợ hãi nhất đã xảy ra. Giây phút này cô vô cùng hận bản thân mình, tại sao lại không cẩn thận ngã xuống đó không biết.

Việc tập luyện hồi phục chức năng của Minh Nhật Lãng phần lớn dựa vào bản thân chủ động là chính. Các ngón tay chủ động co rút. Mới bắt đầu phải làm thật nhẹ, như thế mới tránh được bị

thương. Sau đó mức độ hoạt động sẽ lớn dần. Như thế hồi phục sẽ nhanh hơn.

Ngoài những hoạt động chủ động, vẫn cần những hoạt động bị động. Dùng những ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve các khớp, không được dùng sức, thời gian cũng không được quá lâu. Kiên trì trong vài tháng là có thể hồi phục phần lớn chức năng.

Những hoạt động bị động ban đầu phần lớn đều do hộ lý làm cho Minh Nhật Lãng, Lâm Nguyệt Loan đi cùng cậu mấy ngày cũng đã để ý học được mấy

chiêu, về nhà đã thử làm cho Minh Nhật Lãng. Cậu luôn miệng nói cô làm còn hơn cả hộ lý, cậu cảm thấy tay mình linh hoạt nhiều rồi.

“Cái gì chứ, làm sao tớ làm bằng hộ lý chuyên nghiệp được, chắc là do tác dụng tâm lý nên cậu mới cảm thấy tốt hơn thôi”.

Bà Minh ngồi bên cười và nói: “Có tác dụng tâm lý thế này cũng tốt”.

Những lời của bà khiến Lâm Nguyệt Loan khẽ chột dạ. Đúng thế mà, có tác dụng tâm lý cũng tốt mà!

“Ok, thế sau này ngày nào tớ cũng làm cho cậu, cho đến khi cậu hoàn toàn hồi phục thì thôi”.

Thời gian rồi không phải giúp Minh Nhật Lăng phục hồi sức khỏe, Lâm Nguyệt Loan lại vội vàng đan áo cho cậu. Tính ra sinh nhật cậu chỉ còn vài ngày nữa, mà hai chiếc tay áo vẫn chưa đan xong. Phần thân đan xong cậu đã thử rồi, rất vừa vặn. Cậu vui lắm, cười ra rồi cậu vẫn cứ ôm chặt trong lòng, cảm nhận hơi ấm vô cùng đặc biệt.

“Loan Loan, không ngờ lần đầu tiên

cậu đan lại đẹp thế này”.

Lâm Nguyệt Loan nói không hề ngần ngại: “Cậu có biết tớ vì đan chiếc áo này mà tốn bao nhiêu tâm tư không?”.

Nói xong cô đỏ mặt, Minh Nhật Lăng nhìn gương mặt đỏ hồng ấy không chớp mắt: “Tớ biết, tớ biết hết”.

Nói xong cậu đưa tay nhẹ nhàng nâng những sợi tóc bên má cô lên: “Trong chiếc áo len này còn đan cả những sợi tóc của cậu. Sao tớ lại không biết cậu tốn bao tâm tư chứ. Tớ cảm thấy mình... thực sự rất hạnh phúc”.

Sau buổi trưa, trời đầy nắng ấm. Hai người vai kề vai ngồi trên ghế mây, hai tay Lâm Nguyệt Loan đan không ngót, Minh Nhật Lãng ngồi bên ngắm nhìn. Gương mặt thanh tú ấy như được nhuộm một lớp nắng ấm, càng tươi tắn và hạnh phúc hơn.

Trái tim Minh Nhật Lãng đang đập rộn ràng, thôi thúc, cậu thực sự muốn hôn lên đôi má của cô. Đang ngẫm nghĩ xem có nên không thì đột nhiên Lâm Nguyệt Loan ngừng tay nhổ một sợi tóc đen nhánh trên bím tóc rồi cẩn thận đan cùng với len.

“Loan Loan, cậu vì đan áo cho tớ mà nhổ bao nhiêu sợi tóc rồi?”.

Lâm Nguyệt Loan cười: “Ai mà nhớ được chứ”.

Minh Nhật Lăng sốt sắng nói: “Chắc là nhổ nhiều lắm, cậu đừng nhổ để đan áo nữa”.

Cậu vừa nói vừa cầm bím tóc của cô lên tay, từng sợi tóc óng mượt phát sáng, đúng là một mái tóc đẹp.

“Không sao, trên đầu mỗi người có hàng vạn sợi tóc mà, không nhổ trọc đầu

tớ được đâu”.

“VẬY CŨNG KHÔNG ĐƯỢC NHỎ NỮA, TỚ...
tớ không nữa đâu”.

“VẬY... CŨNG ĐƯỢC”.

Minh Nhật Lăng còn khẩn cầu: “Loan
Loan, sau này cậu đừng cắt tóc nhé, cứ
tết bím thế này được không? Tớ thích cậu
tết tóc lắm, một bên hai bên đều đẹp
hết”.

Lâm Nguyệt Loan nhìn ánh mắt cậu
như vậy, cô gật đầu: “Ừ”.

Đây giống như một lời hứa, những gì cậu thích tớ sẽ làm vì cậu. Chỉ cần cậu thích, tớ cũng sẽ cảm thấy vui vẻ.

Đan mãi đan mãi, cuối cùng trước sinh nhật Minh Nhật Lãng một hôm hai chiếc tay áo đã hoàn thành. Cô hoàn thiện nốt chiếc áo rồi gấp lại gọn gàng, ôm nó vào người cảm giác thật mềm mại và ấm áp, mặc lên người chắc chắn sẽ rất ấm áp và thoải mái.

Nghĩ đến cảnh Minh Nhật Lãng mặc chiếc áo này là khóe miệng Lâm Nguyệt Loan lại khẽ mỉm cười.

Tình đầu của thiếu nữ tinh khiết như tuyết, từng sợi từng sợi mềm như bông, đều xuất phát từ trái tim. Cùng từng đường kim dệt nên chiếc áo đầy yêu thương này, ngày mai cô sẽ tặng cho chàng trai mà cô yêu thương.

Tắt điện, Lâm Nguyệt Loan đi ngủ. Chiếc áo được gấp gọn gàng đặt bên gối. Bên ngoài cửa sổ ánh trăng vàng đang lấp lánh.

Sáng sớm, Minh Nhật Lăng đã thức dậy. Cậu rất ít khi dậy sớm thế này.

Bên ngoài cửa sổ ông mặt trời đã sắp

le lói, trên nền trời xanh có một vạt sáng
lẫn trong mây. Chẳng bao lâu nữa mặt
trời sẽ nhô cao.

Minh Nhật Lăng xuống giường mở
cửa sổ, cậu dựa vào thành cửa chờ đợi
vạt sáng dần đậm hơn, vàng dương nhô
lên. Hôm nay là sinh nhật cậu, sinh nhật
mười bảy tuổi, độ tuổi tươi sáng và huy
hoàng như ánh mặt trời.

Bất giác cậu nghe thấy bên phòng bố
mẹ có tiếng ồn. Cậu nghe thấy tiếng mẹ.
Không nghe rõ điều gì nhưng cậu cảm
nhận được âm thanh ấy vô cùng phần nộ.

Mới sáng sớm mẹ cãi nhau với ai thế?
Với bố sao? Nhưng bố mẹ từ trước đến
giờ chưa bao giờ cãi nhau? Hôm nay làm
sao thế?

Chỉ có một tiếng, sau đó lại im lặng.
Sáng sớm thế này khiến Minh Nhật Lãng
hoài nghi không rõ có phải là ảo giác
không nữa?

Bà Minh bị tiếng chuông điện thoại
của ông Minh đánh thức. Mở mắt ra
không thấy ông đâu cả, trong phòng tắm
có tiếng nước chảy, ông Minh có thói
quen tắm vào sáng sớm. Điện thoại reo

không có người nghe, nhưng vẫn gọi liên tục. Bà Minh đành phải cầm máy, chưa kịp nói gì thì đầu dây bên kia là giọng một phụ nữ yếu ớt:

“Hạo Thiên, Hạo Thiên, anh mau đến đi...”.

Sắc mặt bà Minh lập tức thay đổi, và tức giận cúp máy. Cô Tạ Đàm này thật không biết giờ giấc gì cả, ép người quá đáng.

Ông Minh vừa bước ra từ phòng tắm, thấy vợ mặt mày nặng trĩu ngồi cầm điện thoại liền giật mình hỏi: “Sao thế,

mới sáng sớm mà đã không vui rồi. Hôm nay là sinh nhật A Lãng đấy, em đừng gây chuyện với anh được không?”.

“Anh cũng biết hôm nay là sinh nhật của A Lãng, thế nhưng cái cô Tạ Đàm của anh mới sáng sớm đã gọi anh đến bên cô ta kìa”.

Bà Minh tức giận ném điện thoại về phía chồng, ông Minh vừa đón lấy vừa nói: “Không thể nào? Anh đã nói với cô ấy là không được tùy tiện gọi điện thoại cho anh rồi”.

“Rõ ràng là không ăn thua nên mới

thế, hay là cô Tạ của anh đã muốn dựa hơi con trai để làm nũng rồi. Xem ra nếu tôi không mau chóng rời khỏi đây thì có người đến đưa đi mất”.

Ông Minh kiểm tra cuộc gọi rồi im lặng.

“Minh Hạo Thiên, tôi trịnh trọng yêu cầu anh, hôm nay là sinh nhật của A Lãng, anh không được phép đi đâu cả. Anh nhất định phải ở nhà cùng con”.

Hiểu được sự tức giận của vợ nên ông Minh nói: “Anh sẽ ở nhà, Hinh Dật, hôm nay anh sẽ không ra khỏi nhà nữa

bước. Cả nhà chúng ta sẽ cùng nhau đón sinh nhật của A Lăng”.

Vừa nói dứt lời thì điện thoại lại reo chuông. Bà Minh nhìn ông cười nhạt, ánh mắt nhìn ông sắc lẹm như dao.

Ông Minh chau mày rồi nghe điện thoại: “Có chuyện gì thế, không phải anh đã dặn không được tự tiện gọi điện thoại cho anh sao?”.

Đầu dây bên kia là giọng hoảng hốt của bà Trần, người hầu của Tạ Đàm: “Ông Minh, ông mau đến đi, cô Đàm có chuyện rồi”.

“Cái gì, cô ấy có chuyện gì?”.

“Tôi vừa phát hiện ra cô Tạ bị ngã trong nhà vệ sinh, chảy nhiều máu lắm, tôi sợ lắm”.

Ông Minh nói: “Tôi sẽ đến ngay. Bác mau gọi xe cấp cứu đến đi”.

Vừa gác máy, ông Minh vội vàng đi chuẩn bị quần áo đã thấy vợ lạnh lùng đứng bên cạnh tủ.

“Minh Hạo Thiên, lời nói còn vang bên tai đó”.

Ông Minh im lặng, nhớ lại những lời mình vừa thề thốt xong: “Hôm nay anh sẽ không ra khỏi nhà nửa bước. Cả nhà chúng ta sẽ cùng nhau đón sinh nhật của A Lãng”.

Cổ họng khô rát, ông vội vã giải thích: “Hinh Dật, Tạ Đàm bị ngã, chảy rất nhiều máu, trong tình hình này cả mẹ và con đều nguy hiểm. Anh không thể không đi, em để anh đưa cô ấy đến bệnh viện, chỉ cần cô ấy không sao anh sẽ lập tức về nhà cùng con đón sinh nhật”.

“Có nghĩa là nếu như cô ta có chuyện

gì thì anh sẽ không về?”. Giọng bà Minh lạnh lùng.

“Hình Dật, mạng người quan trọng, nếu như cô ấy có chuyện gì nguy hiểm đến tính mạng thì anh cũng không thể không đếm xỉa?”.

Bà Minh cười thảm thiết: “Trong giây phút này thì cô ta và thai nhi là quan trọng nhất. Tôi có thể tranh giành được gì chứ? Vậy anh đi đi, có điều bây giờ, đợi A Lăng tỉnh giấc, anh và tôi phải như mọi năm, là người chúc con sinh nhật sớm nhất rồi mới đi”.

Vào sáng sớm hôm sinh nhật A Lãng hàng năm, bố mẹ đều đợi sẵn ở cửa phòng cậu, đợi cậu mở cửa một cái sẽ nói: “Happy birthday”. Một ngày tuyệt vời bắt đầu từ lời chúc phúc của bố mẹ.

Ông Minh giật mình: “Nhưng bây giờ mới có sáu giờ, A Lãng phải tám giờ mới dậy”.

Lòng ông bây giờ nóng như lửa đốt, chậm một phút giây cũng không được.

Bà Minh bực mình nói: “Ở đó có người bên cô ta rồi, xe cấp cứu cũng sắp đến rồi. Anh không phải là bác sĩ đi

muộn một hai phút thì làm sao. Minh Hạo Thiên, đừng nói tôi không nhắc nhở anh. Tháng sau tôi và A Lãng đi Canada rồi, tôi sẽ nhờ luật sư làm thủ tục ly hôn với anh. Sau này anh có muốn đón sinh nhật cùng A Lãng tôi cũng sẽ không cho anh cơ hội. Có điều chắc anh cũng chẳng cần nữa, hôm nay anh và Tạ Đàm có thể sẽ có một đứa con trai. Không rõ là sinh sớm như thế này thì đứa bé đó có khỏe mạnh như anh mong muốn không. Anh đã rất vất vả để có một đứa con khỏe mạnh như thế, đừng để đến lúc cuối lại về tay không”.

Bà Minh vô cùng tức giận nên đã trút hết những gì trong lòng. Ông Minh nghe mà xám mặt lại. Bao nhiêu ngày qua nhẫn nhịn trước mặt vợ rồi, ông không thể nhịn thêm được nữa.

“Hình Dật, em đừng như thế có được không? Anh muốn có một đứa con khỏe mạnh thì có gì sai chứ? A Lãng quá yếu ớt, bệnh tật, anh muốn sinh một đứa con khỏe mạnh hơn thì có lỗi với A Lãng sao? Anh không vì thế mà không yêu con nữa. Bao nhiêu năm nay em biết trong lòng anh có bao điều nuôi tiếc không? Em cũng biết khi còn trẻ anh là người vô

cùng yêu thể thao, anh cũng đã sớm định sẽ dạy con trở thành một kiện tướng thể thao. Nhưng sức khỏe của A Lãng khiến mọi mục tiêu anh đặt ra đều không thực hiện được. Thậm chí ngay cả mong muốn được trêu đùa con cũng không làm được. Em có biết anh muốn tự tay dạy con đá bóng, đi xe đạp, trượt patin thể nào không?”.

Ông Minh kích động nói một tràng dài, bà Minh bên cạnh vừa khóc vừa gào: “Đủ rồi, Minh Hạo Thiên, đủ rồi, anh đừng nói nữa”.

Gương mặt bà cứng lại, giọng nói run rẩy, đôi mắt hoảng sợ nhìn chằm chằm ông Minh. Cảm giác sợ hãi đó cũng khiến ông Minh giật mình, chưa bao giờ ông nhìn thấy vẻ mặt hoảng hốt thế này của bà. Những lời ông nói khiến bà hoảng sợ thế sao?

Ngay sau đó ông cảm thấy ánh mắt đó không phải nhìn ông, mà nhìn về phía sau ông. Ông quay đầu lại. Trong giây phút ấy, chân ông cũng tê cứng.

Cửa phòng hé mở, Minh Nhật Lãng mặc bộ quần áo ngủ màu trắng đang đứng

ở cửa. Thân hình màu trắng mỏng manh như làn sương sớm ngoài cửa sổ, có thể tan biến bất cứ lúc nào.

Love 2:

Không khí trong phòng nặng nề đến mức chết chóc, dường như mọi thứ đều bị hủy diệt, không có lấy một chút sinh khí. Bố, mẹ, con – ba người đều chết lặng.

Gương mặt Minh Nhật Lãng đông cứng, trắng nhợt như mặt trời ngày đông. Đôi mắt màu xanh mở to, mông lung, lả lẫm, nghi ngờ và đầy bi thương khi nhìn

bố mình.

Ban nãy ông Minh kích động là thế, nhưng bây giờ ánh mắt Minh Nhật Lãng nhìn ông, khiến ông như quả bóng bị chọc xì hơi. Trong phút chốc ông không dám nhìn đôi mắt trong vắt và vô tội ấy.

“Bố, con chưa bao giờ biết... bố lại thất vọng vì con đến thế”.

Giọng Minh Nhật Lãng mỏng manh như tờ nhện, đau đớn như chim nhận cô đơn.

Ông Minh vội vã giải thích: “Không

phải thế, A Lãng, không phải như thế”.

“Nhưng, bố”. Minh Nhật Lãng ngắt lời ông, ánh mắt cậu mông lung như đám khói xa xa: “Những mục tiêu bố muốn thực hiện đối với con đều không thực hiện được, bố rất tiếc nuối. Nhưng đã bao giờ bố nghĩ, bố chỉ tiếc nuối, còn con... đó là tiếc nuối cả đời. Chả nhẽ con không muốn khỏe mạnh như những đứa trẻ khác, được cùng bố tập xe, đá bóng hay sao? Nhưng ông trời lại cướp đi quyền lợi ấy của con, tại sao... bố còn trách con không làm mãn nguyện những mong muốn của bố?”.

Càng nói giọng cậu càng run rẩy, đám sương khói trước mắt đã ngưng thành hai giọt nước, hai giọt lệ ấy lăn dài trên gương mặt trắng bệch của cậu. Dường như không muốn rơi nước mắt trước mặt bố mình, cậu vội vã lao đi. Đôi dép lê vang lên thành tiếng trên những tấm thảm dày, tạo nên những âm thanh hỗn loạn và trầm buồn.

“A Lãng, con đi đâu?”.

Cả hai người cùng chạy ra ngoài gọi con nhưng chỉ thấy bóng cậu lao vút trên hành lang.

Giây phút này Minh Nhật Lãng cũng không biết mình sẽ chạy đi đâu. Cậu chỉ biết chạy trốn, chạy trốn hiện thực mà cậu khó mà chấp nhận.

“A Lãng, con đừng chạy, chậm thôi con”. Bà Minh cảm thấy trái tim bị con làm cho sợ hãi và sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Ông Minh không gào thét được nữa mà chỉ vội vã chạy đuổi theo con. Thấy con chạy ra đầu hàng lang, rồi thấy bước chân con xiêu vẹo, cả người mất thăng bằng rồi không thấy bóng đâu nữa.

“A Lãng”. Tiếng kêu xé ruột xé gan của bà Minh như xé rách cả bầu trời sớm.

Minh Nhật Lãng bị ngã cầu thang, khi trượt từ cầu thang xuống cậu vẫn ý thức được mọi thứ. Theo bản năng cậu muốn tự bảo vệ mình và ra lệnh cho tay phải bám lấy thanh vịn cầu thang. Thế nhưng bàn tay ấy không hề có chút sức lực để bám vào thứ gì. Cậu chỉ nghe thấy cánh tay bị thương khẽ “khắc” một cái, vết thương mới trên vết thương chưa lành khiến cậu đau đớn vạn phần. Cánh tay bất lực, cả người cậu lăn theo từng bậc

cầu thang. Dường như những bậc cầu
thang là con mãnh thú hung dữ đang há to
cái miệng cắm đầy răng sắc nhọn ngoạm
lấy người cậu...

Khi ông Minh đuổi đến nơi đã quá
muộn, ông chỉ biết mở to mắt nhìn thân
hình con trai còng queo lăn từ cầu thang
đến phòng khách. Máy người hầu dọn
đẹp vệ sinh buổi sáng cũng sợ hãi không
thốt lên lời.

Ông Minh vội vã lao xuống cầu thang
chạy đến bên con, nhìn con nằm yên bất
động dưới nền nhà, trái tim ông đau quặn

thất như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Bà Minh hất tung đôi dép lê trong chân, khuôn mặt nhòa nước mắt theo chồng xuống dưới nhà. Khi ông định đến gần con thì bà đẩy mạnh ông ra ngoài. Bà cúi xuống ôm lấy con, gương mặt cậu đã không còn hột máu, khi mẹ ôm lên tay, trong cổ họng cậu vẫn thốt ra những âm thanh đau đớn.

“A Lãng, con sao thế? Con đau ở đâu?”.

A Lãng háp háy mắt, cậu mơ hồ nhìn người mẹ đang ôm lấy mình, ánh mắt như

ngưng đọng lại. Hai giọt nước mắt lặng lẽ rơi xuống. Môi cậu mấp máy như muốn nói điều gì đó. Nhưng cậu chưa kịp nói gì thì có một hàng máu tươi rỉ ra từ khóe môi, chảy dài trên đôi má.

Đây là hiện tượng bị nội thương, ông Minh khẽ run người khi nhìn thấy dòng máu ấy.

“A Lãng”, bà Minh giật mình thảng thốt: “Xe cấp cứu... mau gọi xe cấp cứu”.

Tất cả mọi người trong phòng đều bị kinh động, bác Vương vội vàng gọi xe

cấp cứu ở bệnh viện gần nhất rồi gọi ngay cho bác sĩ Thành.

Ông Minh cố sức bình tĩnh nói với vợ: “Hình Dật, em mau bỏ A Lãng xuống. Con ngã như thế này chắc chắn bị gãy xương nhiều chỗ. Chúng ta để con nằm xuống không nên chạm vào những chỗ bị thương của con”.

Ông nói có lý nên bà Minh cẩn thận đặt con nằm thẳng xuống đất. Bà cũng nằm xuống theo con, lót cánh tay mình thay gối.

Ánh mắt Minh Nhật Lãng luôn dõi

nhìn mẹ, đôi môi mấp máy, run rẩy. Cậu thực sự muốn nói điều gì đó với mẹ nhưng quá yếu ớt, không còn sức để thốt ra lời nào.

“A Lăng, con ngoan của mẹ. Con không cần nói gì cả, mẹ hiểu hết. Hãy tin mẹ, đây không phải lỗi của con. Tuyệt đối không phải lỗi của con”. Nước mắt bà Minh cũng rơi lã chã trên hai má con.

Ông Minh cũng run rẩy quỳ xuống cạnh con và nói: “Đúng, A Lăng, tất cả đều là lỗi của bố. Là bố sai, là bố không tốt”.

Minh Nhật Lãng mơ hồ không nghe thấy gì, cậu chỉ nhìn thấy mẹ mình đang rơi nước mắt, giọt nước mắt rơi càng lúc càng nhanh, ánh mắt cậu càng lúc càng phân tán.

Nước mắt bà Minh tuôn chảy như dòng suối, bà vừa lau vết máu trên miệng cho con, vừa gào thét không ngừng: “Bác sĩ đâu? Xe cứu thương đâu? Tại sao còn chưa đến?”.

Đôi mắt Minh Nhật Lãng mờ dần, mờ dần. Ánh mắt cuối cùng cậu nhìn về phía tràng kỷ trong phòng khách, trong chiếc

lọ hoa thủy tinh là đóa hồng vô cùng rực rỡ.

Bên ngoài cửa sổ vệt sáng mỏng manh đã tan biến từ bao giờ. Mặt trời vẫn chưa lên cao, bầu trời xanh trong đã chuyển sang màu xám xịt, hôm nay lại là một ngày âm u.

Hôm nay Lâm Nguyệt Loan cũng dậy rất sớm.

Trước giờ cô luôn như thế, trong lòng canh cánh việc gì đó là ngủ không ngon. Hôm nay là ngày sinh nhật của Minh Nhật Lăng, vừa mở mắt ra cô đã thấy

ráng vàng mỏng manh nhô cao trên cửa sổ. Cô nghĩ hôm nay nhất định sẽ là ngày nắng vàng rực rỡ. Cô mỉm cười ngồi ngắm chiếc áo len đặt ở đầu giường, giờ ra giờ vào, sau đó cô mới vào nhà vệ sinh rửa mặt.

Theo thói quen rửa mặt xong cô luôn uống một cốc nước ấm. Cô nâng chiếc cốc thô ráp trên tay và cẩn thận nhấp từng ngụm một. Rõ ràng chỉ là nước sôi không mùi không vị vậy mà cô lại cảm thấy vị ngọt đọng lại nơi đầu lưỡi.

Uống xong nước cô rửa chiếc cốc

một lượt rồi lau sạch sẽ. Đặt chiếc cốc trên bàn giữa phòng khách cô vào phòng ngủ thay quần áo và tết tóc.

Mái tóc đen nhánh được vắt sang bên phải, chia làm ba phần, cô cẩn thận tết thành một bím tóc hình kẹo xoắn xinh đẹp... Minh Nhật Lãng thích nhất là bím tóc này.

Bất chợt cô nghe thấy âm thanh từ phòng khách vọng lại, là tiếng gì thế?

Lâm Nguyệt Loan cầm bím tóc tết dở chạy ra ngoài, cô chững lại. Cô đã đặt chiếc cốc ngay ngắn trên bàn vậy mà

không hiểu sao nó lại rơi từ trên bàn xuống võ vụn.

Hai tay cô buông thõng xuống, bím tóc tự nhiên bung ra. Lâm Nguyệt Loan lững thững lại bên chiếc cốc vỡ rồi ngồi xuống. Cô muốn nhặt lên nhưng không biết phải nhặt thế nào. Nó đã vỡ vụn như thế này rồi, không biết nhặt làm sao nữa.

Đang lành lặn như thế sao nó lại rơi vỡ được chứ? Rõ ràng đặt nó ở giữa bàn rồi, chẳng có ai chạm vào làm sao mà rơi xuống dưới được?

Bất giác cô linh cảm có điều gì đó

không may mắn. Ý nghĩ vừa thoáng qua đầu đã bị cô xua đi ngay. Cô tìm chiếc khăn tay rồi nhặt những mảnh vỡ gói lại và nhét vào đáy sâu trong tủ quần áo.

Cô lại ngồi chải tóc, mái tóc đen dài, óng mượt như trân châu. Sợi thun buộc tóc hình cái cây xinh xắn đang nằm trên đuôi tóc. Giống như một viên đá quý màu xanh đen giữa màn đêm. Thiếu nữ trong gương, mái tóc đen như mực, hai má trắng như tuyết, đôi môi hồng phớt căng tròn sức sống như ánh trăng non mới nhú. Tuổi mười sáu, mười bảy không cần điểm xuyết gì nhưng vẫn có

sức hấp dẫn như nụ hoa non.

Lâm Nguyệt Loan rất hài lòng với hình ảnh của mình trong gương, nhưng cô vẫn cẩn thận chải lại hàng tóc mai một lượt.

Con gái là những người biết làm đẹp. Từ xưa đã thế.

Chuẩn bị đi thôi, cô đã gói chiếc áo len trong một chiếc túi cực đẹp. Ôm gọn chiếc túi trong tay, cô tung tăng xuống dưới nhà. Ra đến bên ngoài mới thấy trời hôm nay âm u. Sáng sớm dậy thấy có ráng vàng vậy mà mặt trời lại không lên.

Mấy đám mây âm u nặng nề di chuyển trên bầu trời, như đang áp ủ những hạt mưa. Đột nhiên cô cảm thấy lạnh người.

Lần đầu tiên cảm thấy lạnh trong mùa đông này. Chắc là do hôm nay trời âm u, trước đây luôn là những ngày nắng ấm, mà sao đúng ngày sinh nhật Minh Nhật Lãng lại không có nắng chứ?

Bất giác ý nghĩ có điều gì đó không may mắn lại vụt qua đầu. Lâm Nguyệt Loan vội xua nó đi, tim bỗng dưng đập gấp gấp hơn. Ôm chặt chiếc túi giấy trong tay, cô định đến cửa hàng quà lưu

niệm để gói lại nhưng trong lòng cứ thấy bất an... vội vàng xuống đường gọi taxi rồi đến thẳng nhà họ Minh.

Vừa vào đến cổng cô đã có cảm giác lạ lùng. Trong nhà mấy người hầu mặc đồ đen, gương mặt hoảng loạn đang chụm đầu thì thầm với nhau. Thấy cô đến một trong số họ chạy ra đón cô mà không đợi cô lên tiếng: “Cô Lâm đến rồi, xảy ra chuyện lớn rồi. Cậu chủ sáng nay bị ngã cầu thang, tình hình xấu lắm, ông bà chủ đã theo xe cứu thương đến bệnh viện rồi”.

Những lời ấy vừa dứt cô cảm giác như có sét đánh thẳng vào trái tim mình. Hai tay buông thõng, chiếc túi giấy rơi bịch xuống đất, cô mặc kệ, lao đến lắc lắc hai vai cô người hầu: “Bệnh viện nào?”.

“Bệnh viện Nhân Tâm đường Đông Đại”.

Cô quay người lao vút ra ngoài. Đường ở Bạch Bình Châu không gọi được taxi, cô chỉ còn cách ra sức chạy, như những vận động viên trên sân điền kinh giành nhau từng giây từng phút. Ai

là người cạnh tranh trên cùng đường đua với cô đây?

Cô chạy mãi, chạy mãi, bầu trời xám xịt lóe lên từng tia chớp màu trắng. Tiếp theo đó là tiếng sấm rền vang. Tiếng sấm dội qua kèm theo những hạt mưa ông trời đã ấp ủ này giờ cùng rơi xuống. Từng hạt mưa to bằng hạt đậu giống như vô số những giọt nước mắt đang tuôn rơi.

Gió đến rồi, mưa đến rồi, gió mưa lạnh lẽo như đang muốn nói cho cô biết điều gì đó.

Dường như có dự cảm, cô dừng lại.

Ngửa mặt nhìn bầu trời đầy màu mưa trắng xóa, những giọt lệ trong mắt cô hòa cùng nước mưa tuôn chảy xuống.

“Minh Nhật Lãng...”.

Minh Nhật Lãng được đưa vào phòng cấp cứu, chưa đầy năm phút sau bác sĩ đã lắc đầu đi ra.

“Xin lỗi, chúng tôi đã cố hết sức. Xương ngực của cậu ấy bị vỡ đã đâm thẳng vào tim, trên đường đến đây đã không ổn rồi”.

Mâm non tràn đầy sức xuân như Minh

Nhật Lăng đã đóng băng sinh mệnh của mình trong ngày cuối cùng của mùa đông.

Ông Minh bị sốc, cả người đổ ập ra băng ghế. Sao lại thế? Tại sao lại thế? Tại sao lại trở nên thế này?

Bà Minh ngồi khóc mềm người từ nãy giờ, nghe được tin thế chợt đứng phất dậy. Trong mắt, sự tuyệt vọng và khăn cầu đang xâm chiếm, bà điên cuồng lắc đầu với bác sĩ, miệng gào thét: “Không thể nào, bác sĩ, xin bác sĩ, tôi cầu xin bác sĩ hãy nghĩ cách đi, tôi chỉ có một đứa con trai đó thôi, nó là đứa con duy

nhất của tôi! Hôm nay là sinh nhật mười bảy của nó, nó mới mười bảy tuổi thôi bác sĩ ơi. Bác sĩ cứu nó đi, tôi cầu xin bác sĩ, hãy cứu lấy con tôi”.

Mặc dù đã chứng kiến nhiều ca bệnh nhân ra đi, nhưng đối mặt với bệnh nhân trẻ thế này, bác sĩ cũng cảm thấy vô cùng tiếc nuối và đau đớn. Ông nhẹ nhàng khuyên giải người mẹ đáng thương vì quá đau đớn mà mất đi lý trí: “Thực sự xin lỗi, tôi không thể cứu được cậu ấy. Cậu ấy đã ngừng thở trên bàn phẫu thuật rồi”.

Vừa nói xong thì xe đẩy Minh Nhật

Lãng ra ngoài. Tấm vải trắng phủ hờ lên thân hình mỏng manh của cậu. Bà Minh lao tới vớt tấm vải ra ngoài. Gương mặt cậu trắng bệch, an lành như đang ngủ ngon, màu trắng không có sinh khí ấy, là màu của tử vong, là màu không có sức sống.

Cả người bà Minh run rẩy, hai bàn tay run run vuốt ve đôi má con. Bàn tay có hơi ấm của bà cảm nhận vô cùng rõ ràng sự lạnh lẽo trên gương mặt con. Thực sự... thực sự... bà đã mất đứa con yêu quý của mình thế này sao? Mười bảy năm nay bà đã vất vả thế nào để nuôi cậu

khôn lớn, chan chứa bao hy vọng về cậu, thế mà nháy mắt một cái mọi thứ đã tiêu tan hết, bao tâm huyết của bà cũng đã tan thành mây khói.

“A Lãng, A Lãng, con cứ thế này mà đi sao? Con cứ thế này mà rời xa mẹ sao? Ngay cả một câu nói, một từ một chữ cũng không nói với mẹ. Sao con nhẫn tâm thế A Lãng?”

Giây phút cuối cùng trước khi mất, Minh Nhật Lãng vô cùng tỉnh táo. Trái tim quá mệt mỏi khiến cậu không còn sức lực để thốt lên điều gì. Ngoài nước mắt

cậu chẳng để lại lời nào nữa, cứ vội vã vĩnh biệt thế giới này. Giây phút cuối cùng của cuộc đời cậu đã nghĩ gì? Cậu muốn nói gì? Sẽ chẳng ai biết được điều đó nữa.

Bà Minh gào khóc rồi quay sang nhìn ông Minh Hạo Thiên, những giọt nước mắt của bà như biến thành lửa hận: “Minh Hạo Thiên, hãy trả lại con cho tôi”.

Bà vừa nói vừa đẩy ngã ông, bà bây giờ hung dữ như con sư tử mẹ, hận một nỗi không thể phanh ông thành nghìn

mạnh.

Ông Minh đứng lặng, không tránh, không né, không làm gì, mặc cho vợ mình cào cấu, mắng chửi, đánh đập. Bản thân ông cũng hận không thể đánh bản thân mình một trận được. Nếu như có thể, ông hy vọng đây chỉ là một cơn ác mộng, khi tỉnh mộng mọi thứ sẽ vẹn nguyên. Thế nhưng những móng tay nhọn của vợ ông đang bấu vào người, vào cổ ông, cảm nhận rõ ràng sự đau đớn, mọi thứ đều nói rõ với ông rằng, cái chết tàn khốc là sự thực đang diễn ra ngay trước mắt ông.

A Lãng chết rồi, A Lãng con trai ông chết thật rồi. Là ông – đã hại chết con trai mình.

Nước mắt rơi, nước mắt đang thi nhau rơi xuống. Đã bao nhiêu năm rồi Minh Hạo Thiên không rơi nước mắt? Nhưng giây phút này nước mắt lại tuôn trào không thể kiềm chế, giống như những giọt mưa đang trút xuống bên ngoài cửa sổ.

Lâm Nguyệt Loan ướn như chuột lột chạy được tới bệnh viện, nhìn thấy ông Minh hai tay ôm chặt đầu người cứng

như khúc gỗ dựa vào thành ghế.

Đứng đối diện với ông là bác sĩ Thành. Gương mặt ông vẫn diêm dạm, hiền từ, nhưng quần áo xộc xệch, đầu tóc rối bù, chắc chắn ông bị đánh thức lúc đang ngủ, vội vàng chạy đến nhưng vẫn không cứu được A Lăng. Ông vội vã đến như vậy nhưng vẫn muộn.

Nhìn thấy Lâm Nguyệt Loan tới, bác sĩ Thành không nói gì cả mà chỉ thở dài, trong tiếng thở chan chứa nỗi đau đớn vô hạn. Lâm Nguyệt Loan đã sớm có dự cảm không tốt, nhưng thấy sự thật thế này

vẫn không thể nào kiềm chế được nỗi đau đang thắt lại trong tim, những nhánh cây đau đớn đâm vào cơ thể cô, khiến những dòng máu vô hình tuôn chảy, ngoài cô chẳng ai có thể hiểu được.

Dựa sát vào tường, cơ thể Lâm Nguyệt Loan mềm nhũn rồi từ từ khuyu xuống nền đất. Bác sĩ thành chạy tới đỡ cô rồi thở dài: “Ôi, cô bé cũng bị ngất rồi”.

Bà Minh sau một hồi đánh mắng chồng cũng quá đau đớn và mệt mỏi nên cũng đã ngất lịm. Bây giờ Lâm Nguyệt

Loan cũng ngắt. Trong cuộc đời Minh Nhật Lãng, họ là những người yêu thương cậu nhất, chăm sóc cậu nhất, quan trọng với cậu nhất, bây giờ họ cũng là những người không chịu được sự thật tàn khốc nhất.

Người chết đã đi rồi nhưng nỗi đau của những người ở lại có lẽ sẽ kéo dài vô tận.

Bà Minh được đưa vào phòng cấp cứu, bác sĩ Thành cũng bế Lâm Nguyệt Loan vào trong đó. Ông Minh cúi mặt ôm đầu bất động, cho đến khi có tiếng bước

chân chậm chậm chạy lại phía ông, cẩn thận nói chuyện: “Ông chủ, cậu chủ không sao chứ?”.

Là tiếng của bác Trần lái xe của ông.

Ông Minh ngồi yên không cử động, không lên tiếng như muốn nói tâm trạng ông bây giờ rất tệ. Bác Trần nhìn cánh cửa phòng cấp cứu đóng kín nên đã phán đoán sai: “Ông chủ yên tâm, cậu chủ là cát nhân thiên tướng, nhất định sẽ không sao đâu”.

Ông Minh vẫn không nói gì cả, bác Trần tiếp lời: “Ông chủ, tôi có một tin

mừng muốn báo cho ông. Bà Trần vừa gọi điện cho tôi nói, cô Tạ đã sinh sớm, là một đứa bé trai. Do sinh sớm nên phải ở trong lồng kính nhưng không có chuyện gì đáng ngại cả. Chúc mừng ông chủ”.

Ông Minh run rẩy rồi từ từ ngẩng đầu lên. Biểu cảm trên mặt vô cùng phức tạp, như buồn, như vui, như đau, như ngạc nhiên, như đau đớn đến tột cùng. Đột nhiên ông phá lên cười, nước mắt không ngừng rơi.

“Ông trời ơi, đây là sự sắp xếp của ông sao? Ông lấy đi của tôi một đứa con

trai rồi lại cho tôi một đứa con trai khác. Cả đời Minh Hạo Thiên này, định mệnh chỉ có một đứa con trai hay sao? Nếu là như thế, tại sao ông không cho tôi biết sớm? Tôi nhất định sẽ chỉ cần A Lãng, tôi chỉ cần A Lãng!”.

Tình cảm cốt nhục mười bảy năm nay, máu mủ tình thâm, vậy mà đột ngột bị cắt đứt, ông mất đi đứa con trai của mình, lúc này ông mới phát hiện ra ông yêu quý đứa con mà ông luôn cảm thấy vì nó mà tiếc nuối bao nhiêu điều như thế.

Đau đớn mất đi A Lãng.

Đau đớn mắt đi A Lãng.

Nỗi đau ấy đau tận xương tận cốt tận huyết mạch, mỗi một đốt một tác trên cơ thể đều đang đau đớn.

Love 3:

Tiêu Tinh Dã ghét nhất là trời mưa. Những hạt mưa nặng nề cùng tiết trời âm u luôn khiến người ta cảm thấy khó chịu và u ám. Đội mưa, cậu chạy đến nhà thi đấu luyện tập như bình thường.

Tiêu Tinh Dã chưa kịp chạy vào trong thì một chiếc xe đỏ lướt qua trước mũi

cậu. Nguyên Thần Dạ ngồi trên xe vôi vàng nói: “Cuối cùng cũng tìm được cậu rồi”.

Tiêu Tinh Dã ngạc nhiên vì cậu ấy đột ngột đến tìm mình: “Anh tìm em có chuyện gì thế?”.

“Minh Nhật Lãng...”. Nguyên Thần Dạ chững lại, khó khăn lắm mới thốt ra được mấy tiếng: “Cậu ấy mất rồi”.

“Cái... cái gì?”. Tiêu Tinh Dã không dám tin, cậu trừng mắt nhìn Nguyên Thần Dạ: “Anh nói cái gì? Anh nói lại xem nào?”.

“Minh Nhật Lãng mất rồi”.

Quá bất ngờ và kích động khiến Tiêu Tinh Dã lạc cả giọng: “Sao thế được? Đã có chuyện gì? Cậu ấy luôn khỏe mạnh bình thường cơ mà?”.

“Nghe nói là do sự cố, tình hình cụ thể anh không biết”.

“Chuyện xảy ra từ bao giờ? Sao anh biết?”.

“Xảy ra mấy hôm trước rồi, bố anh và ông Minh là bạn làm ăn với nhau, nên bố anh nghe được tin này. Hôm nay là

ngày đưa cậu ấy ra mộ, lên xe đi, chúng ta đến tiễn cậu ấy lần cuối”.

Tiêu Tinh Dã vội vàng lên xe,
Nguyên Thần Dạ khởi động xe lao vút đi
trên đường.

“Lâm Nguyệt Loan biết chuyện này
chưa?”.

“Cô ấy có thể không biết sao?”.
Nguyên Thần Dạ hỏi ngược lại.

“Vậy bây giờ... không biết cô ấy đau
đớn đến mức nào nữa. Đã vốn định cùng
nhau đi Canada rồi mà...”. Tiêu Tinh Dã

không nói tiếp được nữa... mọi việc đã đến nước này rồi, còn có thể nói được gì nữa chứ?

Nghi thức đưa tiễn Minh Nhật Lãng được tổ chức ở nhà tang lễ lớn nhất thành phố.

Khắp linh đường một màu trắng toát, không khí ảm đạm và đau đớn. Trên linh sàng, Minh Nhật Lãng mặc chiếc áo len mà Lâm Nguyệt Loan đan cho cậu, đôi mắt nhắm nghiền, nằm yên lặng. Gương mặt cậu ấy vẫn thanh tú như khi còn sống, dường như cậu đang ngủ một giấc

rất say. Bốn phía là những bông hoa được tết bằng vải trắng và những vòng hoa tươi. Xung quanh cậu là những đóa cúc trắng, mùi hương thơm mát và dịu nhẹ bay khắp phòng.

Người đến viếng rất đông, phần lớn là bạn làm ăn của ông Minh. Do mối giao tình hoặc do muốn nịnh nọt lấy lòng chứ làm sao dám ma của một cậu bé chưa đến tuổi thành niên lại có nhiều người đến viếng như vậy? Những người thực sự đến vì Minh Nhật Lãng chỉ có Tiêu Tinh Dã và Nguyên Thân Dạ đang đứng bên góc linh đường mà thôi.

Ngoài hai cậu ra, các bạn cùng trường lớp khác, không một ai biết tin về sự ra đi của Minh Nhật Lãng.

Tiêu Tinh Dã và Nguyên Thần Dạ đến trước di thể của Minh Nhật Lãng cúi đầu ba cái. Ông Minh nhận ra hai cậu thiếu niên này, hai cậu mới là những người thực sự đến đây vì Minh Nhật Lãng vì thế ông đáp lễ lại vô cùng đặc biệt.

Theo lệ thường, những người đến viếng sau khi vĩnh biệt di thể sẽ an ủi người nhà người đã mất. Đặc biệt là đối với những người đầu bạc tiễn người đầu

xanh, đau đớn vô cùng. Nhưng Tiêu Tinh Dã và Nguyên Thần Dạ lại không nói một lời nào, chỉ im lặng đứng bên cạnh. Nhìn Minh Nhật Lăng đang nằm yên giấc mà không có lời nào để diễn tả nỗi đau trong lòng. Đây là lần đầu tiên hai người cảm nhận được sự lạnh lẽo của cái chết, một người đang sống bình yên bỗng dưng ra đi. Nụ cười rạng rỡ ấy vẫn còn mà sinh mệnh đã không còn nữa. Từ bây giờ âm dương cách biệt...

Ai biết được cái chết lại đến bất ngờ, không kịp trở tay như thế? Chàng trai rạng rỡ như ánh mặt trời trong chớp mắt

đã lặn xuống chân trời, mãi mãi chìm sâu vào bóng tối.

“Lạ thật, sao không thấy bà Minh đâu?”. Nhìn quanh một hồi nhưng Tiêu Tinh Dã không nhìn thấy người mẹ yêu con hơn cả bản thân mình đâu cả.

“Nghe nói bà Minh đau buồn quá mức nên đã đổ bệnh rồi”.

“Vô lý, bà ấy yêu con như thế dù có bệnh nặng thế nào chẳng nữa thì không đi được cũng phải có người cáng đến chứ”.

Nguyên Thân Dạ cũng cảm thấy lạ

lòng nhưng chẳng biết nên hỏi ai bây giờ?

“Lâm Nguyệt Loan cũng không đến? Lẽ nào cậu ấy cũng đau buồn quá mà đổ bệnh? Càng vô lý, chả nhẽ cô ấy không đến đưa tiễn Minh Nhật Lăng lần cuối cùng”.

“Đợi chút đi, có lẽ cô ấy sẽ tới”.

Nguyên Thần Dạ vừa dứt lời thì bóng Lâm Nguyệt Loan xuất hiện ở cửa linh đường. Áo trắng, váy trắng, áo khoác trắng, trên tay cô cầm một đóa hồng trắng, tinh khiết đến vô cùng. Mái tóc dài

đã được cắt ngắn uốn theo gương mặt thanh tú. Trên gương mặt ấy là vẻ nhợt nhạt và bi thương. Cô đứng trước cửa trâm mặc như một bức tượng băng.

Cả Nguyên Thần Dạ và Tiêu Tinh Dã đều ngạc nhiên, cô ấy cắt tóc từ bao giờ thế?

Khóc rồi lại khóc, khóc tiếp, khóc mãi, Lâm Nguyệt Loan cảm thấy nước mắt cả đời này của cô đã khóc cạn trong mấy ngày qua rồi. Đau đến mức tê liệt, cô chỉ lặng lẽ đến bên linh sàng của Minh Nhật Lăng rồi cúi xuống, đặt lên

ngực cậu đóa hoa hồng trắng rồi chỉnh lại quần áo giúp cậu, động tác vô cùng nhẹ nhàng.

Chiếc áo len này là chính tay cô đan để làm quà sinh nhật cho cậu, vậy mà... nó lại biến thành áo tang của cậu. Hôm đó cô chọn màu len này vì nó là màu vàng ánh nắng, nhưng trong linh đường chỉ có màu đen và trắng, màu vàng rực rỡ ấy cũng nhạt đi vài phần, nhạt như ánh cam tuyệt vọng khi mặt trời lặn. Người mặc chiếc áo len ấy cứng đờ, lạnh toát, không một chút hơi ấm, hai tay run rẩy, dòng nước mắt tưởng chừng đã cạn vậy

mà bây giờ lại tuôn trào như mưa.

Lâm Nguyệt Loan lấy trong túi ra một nắm tóc đen nhánh. Cô cắt ngắn tóc mình đi rồi buộc thành một túm, chia làm ba phần, rồi cẩn thận tết lại thành bím tóc hình cái quẫy xinh đẹp... đó là bím tóc mà cậu thích nhất.

Cô cuốn bím tóc thành vòng rồi đặt vào lòng bàn tay Minh Nhật Lãng. Lâm Nguyệt Loan nức nở: “A Lãng, tớ đã hứa với cậu sẽ không cắt tóc, nhưng tớ cắt rồi. Bởi vì... tớ muốn bím tóc này sẽ ở bên cậu, coi như... tớ ở bên cậu cả đời

này. Cậu sẽ không trách tớ... đúng không?”.

Vừa nói nước mắt vừa tuôn rơi, cuối cùng không kiềm chế được mình nữa cô ôm chầm lấy cậu mà gào khóc. Đôi mắt nhỏ lệ, trái tim hóa thành tro bụi.

“A Lãng... A Lãng”.

Đây là cái ôm cuối cùng, từ nay về sau sẽ mãi mãi mất đi những gì yêu quý nhất. Tình yêu đầu tiên chân thật nhất, trong sáng nhất trong đời, đã đặt dấu chấm hết cùng với sự ra đi của Minh Nhật Lãng. Một kết cục vô cùng bi thảm

như thế.

Tiếng khóc da diết và đau đớn của Lâm Nguyệt Loan khiến Tiêu Tinh Dã cũng đỏ mắt. Cậu cố gắng kiềm chế nước mắt của mình không rơi xuống nhưng lại vô tình phát hiện Nguyên Thần Dạ đứng cạnh mình đang lặng lẽ lau nước mắt.

Lúc Điền Tuệ Văn đến đón con gái, còn mấy ngày nữa là năm mới. Bà rất muốn đón con gái về thành phố B trước tết. Sau tết liền phải bận rộn chuẩn bị mọi thứ cho việc di cư. Làm xong hết tất cả những việc cần làm, bà nói với Lâm

Nguyệt Loan: “Loan Loan, ngày mai chúng ta nên đi rồi.”

Lâm Nguyệt Loan gầy đi rất nhiều, cằm dưới nhọn ra, mắt cũng sâu hoắm, hai mắt thâm quầng, nhìn qua là thấy ăn ngủ kém. Khoảng thời gian này cô vô cùng trầm lặng, thường ngồi mấy tiếng đồng hồ không nói gì.

Lúc bố mất đi, cô cũng đã từng đau đớn đến chết đi sống lại. Cái chết của Minh Nhật Lãng, đau đến mức thấu tim hơn nhiều. Vì cậu đi quá vội vàng, hoàn toàn không để cho mọi người có bất cứ

sự chuẩn bị tâm lý nào.

Nghe lời của mẹ, Lâm Nguyệt Loan im lặng một lúc rồi lặng lẽ đứng dậy: “Mẹ, vậy con đến nhà họ Minh một chuyến, chào tạm biệt cha mẹ của A Lãng”.

Diên Huệ Văn gật đầu: “Cũng nên đến, bà Minh... bà ấy... vẫn chưa khỏe lên sao?”.

Lâm Nguyệt Loan lắc lắc đầu, vẻ thê lương hiện rõ trên gương mặt.

Lúc Lâm Nguyệt Loan đến nhà họ

Minh, Minh Hạo Thiên đang đứng ở phòng khách chờ dẫn nhìn chiếc cầu thang, mắt ông nhìn chiếc cầu thang, trong đầu lại hiện lên hình ảnh Minh Nhật Lãng ngày đó ngã từ trên lầu xuống, như chiếc máy chiếu phim tự động phát lại. Rõ ràng là không dám nghĩ, không muốn nghĩ, lại cứ ép buộc bản thân mình nhớ lại từng hồi rồi từng hồi, giống như là một hành động tự mình làm khổ mình vậy, khiến nỗi đau càng trở nên sâu sắc. Tự trách móc mình là một con dao từng xéo ông từng chút từng chút, đến hết cả đời, ông đều sống trong sự hối hận.

Khoảng thời gian này, ông ít nhất cũng già đi chục tuổi. Hai bên mái vốn dĩ chỉ chớm có một chút tóc bạc, bây giờ đã là một lớp hoa râm. Khiến người ta già đi không chỉ có thời gian. Cái có thể khiến người ta càng già yếu hơn – chính là nỗi đau.

Ông vẫn chưa đến chỗ Tạ Đàm. Chỉ sai bác Trần đưa một bức thư, trong thư kèm theo một tấm ngân phiếu lớn. Ông bảo Tạ Đàm hãy xuất viện liền mang con rời khỏi thành phố A, số tiền đó đủ để hai mẹ con họ sống đầy đủ nửa đời còn lại. Ông không có ý định gặp lại họ. Ông

thậm chí còn chưa từng đến bệnh viện thăm đứa bé mới chào đời, bởi vì ông không thể nào đi thăm một đứa bé khác khi xương cốt của A Lãng còn chưa lành. Càng bởi vì, ông cảm thấy bản thân mình không xứng làm bố. Cứ để cho ông cả đời cô quạnh, không con cái đưa tiễn lúc lâm chung. Đây là sự trừng phạt của ông với bản thân mình.

“Bác Minh”.

Lâm Nguyệt Loan gọi nhẹ một tiếng, mới làm cho Minh Hạo Thiên đang đờ đẫn bừng tỉnh lại: “Ồ, cháu đến rồi”.

“Vâng, bác Minh đỡ hơn chút nào chưa ạ?”.

Ông lắc đầu, than thở: “Vẫn thế”.

Minh Hạo Thiên đưa Lâm Nguyệt Loan đến phòng ngủ gặp bà Minh, bà hơi dựa vào đầu giường chờ dẫn, ánh mắt trông rỗng vô hồn như thể bị mù.

Lâm Nguyệt Loan đi đến bên giường, “Bác Minh”.

Bà Minh nhìn cô lúc lâu như là không quen biết, sau đó chần chừ nói: “Cháu là... Loan Loan phải không?”.

Lâm Nguyệt Loan ngồi xuống bên thành giường: “Là cháu, bác Minh”.

Bà Minh bỗng nhiên thân mật nắm lấy tay cô: “Loan Loan, cuối cùng cháu đã đến, A Lãng vẫn luôn đợi cháu đó. Nó chiều nào cũng ngồi bên cửa sổ đợi cháu đến. Cháu có biết không?”.

Lâm Nguyệt Loan trong lòng đau xót: “Cháu biết”.

“Cháu đó, sao lại cố chấp như thế hả! Cháu cứ ở lại nhà chúng ta đi, tránh việc A Lãng sớm cũng ngóng chiều cũng trông”.

“Vâng... cháu sẽ đến ở”. Lâm Nguyệt Loan run rẩy trả lời. Minh Nhật Lãng năm lần bảy lượt hy vọng cô đến sống ở nhà họ Minh, cô lại năm lần bảy lượt từ chối cậu. Bây giờ mới biết lúc đó đã sai, nếu có thể quay lại trước đây, cô nhất định sẽ không hề do dự đồng ý yêu cầu của cậu.

“Cháu đồng ý rồi, vậy thì tốt quá, A Lãng nhất định sẽ vô cùng vui vẻ. A Lãng A Lãng...”, bà Minh nhìn xung quanh gọi lớn.

Minh Hạo Thiên vẻ mặt đau khổ đáp:

“Hình Dật, A Lãng nó... vừa mới ngủ rồi”.

“Ngủ rồi? Em đi xem xem nó có đắp chăn không”. Bà Minh kéo chăn ra xuống giường.

“Hình Dật...”.

“Bác Minh”.

Minh Hạo Thiên và Lâm Nguyệt Loan cùng ngăn bà lại, nhưng làm sao ngăn nổi! Bà đi thẳng đến phòng của Minh Nhật Lãng ở bên cạnh, trong phòng không một bóng người. Chăn trên giường bị kéo

lên một góc, dường như là có người vừa xuống giường rời đi.

Căn phòng của Minh Nhật Lãng, Minh Hạo Thiên không chịu cho người dọn dẹp, tất cả vẫn giữ nguyên như sáng sớm hôm đó lúc cậu ra đi, dường như chủ nhân bất cứ lúc nào cũng có thể quay lại.

Bà Minh sững sờ ở cửa, nhìn căn phòng trống rỗng đờ đẫn. Lúc lâu sau nói: “A Lãng không ngủ trong phòng, nó đi đâu rồi?”.

Bà ngỡ ngàng nhìn người chồng bên

cạnh, lại nhìn Lâm Nguyệt Loan, bỗng nhiên ánh mắt sáng lên như đã hiểu rõ: “Loan Loan, A Lãng nhất định là lại lén lút trốn ra ngoài tìm cháu rồi. Hạo Thiên, mau bảo bác Hồng chuẩn bị xe, mau chóng đuổi theo nó. Nếu không thì nó một mình ở bên ngoài chạy lung tung, xảy ra chuyện gì thì sao?”.

“Được được được, anh lập tức đuổi theo nó. Hình Dật em vẫn còn ôm, em về phòng nằm trước đi. Anh tự mình đi tìm, nhất định sẽ tìm con về”.

Mệnh Hạo Thiên nói hết lời dỗ dành

bà Minh về phòng, Lâm Nguyệt Loan không đi theo. Lời nói của bà Minh khiến mắt cô đỏ lên, cô không dám nghe nữa, sợ bản thân mình sẽ khóc òa lên.

Quay người lại, cô đi vào phòng của Minh Nhật Lãng, bước chân nhẹ nhàng bước vào căn phòng vắng vẻ.

Từng chiếc bàn chiếc ghế trong căn phòng này cô đều quen thuộc, nhưng người mà cô quen thuộc nhất lại không còn ngồi trên chiếc ghế mây trước cửa sổ đợi cô nữa.

Cảnh còn người mất, muốn nói lệ đã

tuôn rồi.

Đứng ở giữa căn phòng, ánh mắt Lâm Nguyệt Loan lưu luyến nhìn từng góc, tâm trạng bi thương. Đây là lần cuối cùng cô đứng ở đây, ngày mai cô sẽ phải ra đi. Từ giờ chân trời góc biển, không biết bao giờ mới quay lại.

Trên tủ ở đầu giường, đặt chiếc cốc gốm màu tạo hình hoa tulip mà cô tự tay làm. Lên phía trước cầm lên, vuốt ve một lát, lại đặt xuống. A Lăng, đây là đồ tứ tặng cậu, tứ để lại đây. Nếu đêm trăng linh hồn cậu quay lại, có thể nhìn thấy,

“một chiếc cốc” của tớ luôn luôn ở chỗ cũ đợi cậu.

Nhìn lại cả căn phòng một lượt, Lâm Nguyệt Loan đi đến trước bàn sách của Minh Nhật Lăng, sau khi do dự một lúc, chậm chậm mở ngăn kéo ở giữa ra. Chiếc dây buộc tóc màu hồng của cô, nhất định vẫn yên lặng nằm ở nơi sâu nhất trong ngăn kéo. Vừa mở ngăn kéo ra, đập ngay vào mắt lại là cuốn sách Ba trăm bài Nguyên khúc, trong sách còn kẹp một trang giấy. Cầm cuốn sách lên, vừa lật là lật đến ngay trang có kẹp tờ giấy đó, Lâm Nguyệt Loan nhìn thấy trên

tờ giấy trắng là nét chữ nắn nót của Minh Nhật Lãng.

“Khi yêu cô ấy như yêu ánh trăng non

Khi thích cô ấy giống như ánh trăng
vui trên đầu ngọn cây mai,

Khi nhớ cô ấy sẽ hát mấy bài trăng
Tây Giang,

Khi chờ cô ấy giống như chờ ánh
trăng cong cong...”.

Bài thơ bốn dòng được viết trôi chảy,
đẹp mắt lên tờ giấy, chắc là Minh Nhật

Lãng viết trước khi tay phải bị thương. Bây giờ đã thành tuyệt bút. Lâm Nguyệt Loan nhìn mà chân động, nửa bài Nguyên khúc này là trong đêm trăng cậu đọc cho cô nghe trong điện thoại, nhớ lúc đó cậu đã từng nói: “Mấy câu sau không hay, tớ chỉ thích bốn câu trước”.

Mấy câu sau là gì? Sao lại không hay?

Lại nhìn thấy trang kẹp tờ giấy đó chính là bài Nguyên khúc hoàn chỉnh ấy:

“Khi yêu cô ấy như yêu ánh trăng non

Khi thích cô ấy giống như ánh trăng
vui trên đầu ngọn cây mai,

Khi nhớ cô ấy sẽ hát mấy bài trăng
Tây Giang,

Khi chờ cô ấy giống như chờ ánh
trăng cong cong

Ngày đó yêu thương quyến luyến

Bây giờ lại chia xa

Muôn tương phùng như vớt trăng đáy
nước”

Lâm Nguyệt Loan cầm cuốn sách đó,

trong phút chốc nước mắt tràn khỏi khóe mi, toàn thân run nhẹ. Muốn trùng phùng như vớt trăng đáy nước... Muốn trùng phùng như vớt trăng đáy nước... thật là một câu rất không hay, nhưng tại sao? Lại trở thành một điệp báo.

Lúc Minh Hạo Thiên đi vào, thấy cô gái trong phòng cầm cuốn sách, nước mắt lã chã rơi.

Thấy ông vào, Lâm Nguyệt Loan gắng sức kìm nén nước mắt nói: “Bác Minh, ngày mai cháu phải đi rồi. Cuốn sách này của A Lãng có thể cho cháu không, cháu

muốn giữ làm kỷ niệm?”.

Minh Hạo Thiên im lặng một lát, gật đầu nói: “Đương nhiên là được. Nhưng A Lăng có một thứ khác để lại cho cháu, cháu đợi chút, bác đi lấy cho cháu”.

Minh Hạo Thiên đi một lát rồi quay lại. Lúc vào phòng, trong tay ông ôm một bình hoa nhỏ. Trong bình có một cây hoa hồng đang nở rộ, mấy bông hoa màu đỏ điểm xuyết trong tán lá xanh dày, đậm và rục rỡ như tranh.

“Đây là hoa hồng A Lăng trồng cho cháu, vốn dĩ là muốn đợi đến ngày sinh

nhật sẽ tặng cháu. Bây giờ... cháu mang nó đi đi”.

Lâm Nguyệt Loan đã kìm nén nước mắt rất lâu cuối cùng không thể kìm nén được nữa, chảy tràn xuống như mưa lũ.

Minh Nhật Lãng đi rồi, hoa hồng cậu trồng cho cô lại nở rộ tươi tốt. Chuyện người đã hết, chuyện hoa lại mới bắt đầu. Lâm Nguyệt Loan đưa bàn tay run rẩy ra, nhận lấy cây hoa hồng đầu tiên trong đời, loài hoa tượng trưng cho tình yêu. Trái tim đau đớn như tan vỡ...

Sáng sớm hôm đó, Lâm Nguyệt Loan

ôm bình hoa hồng theo mẹ đến sân bay.
Trên người là chiếc ba lô có cuốn sách
Ba trăm bài Nguyên khúc đó.

Bắt đầu từ ngày Minh Nhật Lãng qua
đời, mưa cứ rơi mãi không ngừng.
Những hạt mưa vô bờ như sự đau khổ.
Ngày Lâm Nguyệt Loan phải ra đi, trời
lại hứng nắng, bầu trời qua nhiều ngày
được nước mưa rửa sạch trong sáng
quang đảnh như ngọc. Ánh mặt trời tuy
còn trốn sau đám mây, nhưng quanh
những đám mây trắng ở chân trời hiện
lên những tia sáng của mặt trời.

Lúc lên máy bay, Lâm Nguyệt Loan ôm cây hoa hồng chậm chạp đi ở sau cùng. Sắp phải ra đi thật sự, cả cơ thể và trái tim đau như là ngọc trai rời vỏ, đau đến mức cô dường như không nhấc nổi chân. Lúc đi từng bước từng bước chậm chạp đến gần khoang máy bay, bỗng nhiên bốn bề sáng lên, ánh mặt trời vàng rực rỡ rơi xuống nhân gian, mặt trời đã xuất hiện.

Cô đột ngột quay đầu lại, trời trong như ngọc, một vầng mặt trời quang đấng lộ ra giữa áng mây trắng như tuyết, ánh sáng rõ ràng đó chiếu thẳng vào mắt Lâm

Nguyệt Loan. Thời khắc đó, nước mắt cô bỗng nhiên tuôn rơi:

Minh Nhật Lãng, là cậu đến tiền tố phải không?

Ký ức giống như một cái cây trồng nơi sâu thẳm tâm hồn

Mặt trời lặn rồi hôm sau lại mọc, hoa tàn rồi năm sau lại nở tiếp. Người đã mất đi linh hồn có lẽ thực sự chuyển thế luân hồi. Tuy nhiên, sẽ chẳng bao giờ lặp lại chuyện, có một cậu thiếu niên yêu một cô gái.

Thời gian lao vút như chim bay, đã bay qua mười sáu năm.

Canada, Vancouver.

Trong một căn hộ nhỏ kiểu Tây xinh xắn, trước và sau nhà đều trồng đầy hoa hồng đỏ rực rỡ, mùi hương bay ngào ngạt trong không khí. Lâm Nguyệt Loan ngồi bên cửa sổ, trên bậu cửa cũng có một chậu hoa hồng, từng đóa từng đóa đang khoe sắc thắm. Cô chăm chú nhìn bông hồng rồi cúi đầu nhìn mảnh giấy trên bàn. Mảnh giấy đã ố vàng, từng nét chữ cũng đã bị mờ nhưng bài thơ bốn dòng ấy đã

khắc sâu vào trong tim không thể nào phai mờ.

Cẩn thận kẹp lại mảnh giấy ô vàng đó vào trong cuốn sách. Lâm Nguyệt Loan mở tủ quần áo, trong đó chứa đầy đồ trắng, cô lấy vài bộ rồi cho vào chiếc va li du lịch. Từ ngày Minh Nhật Lãng mất đi cô chỉ mặc màu trắng, sau cùng cô cũng chọn nghề mặc áo blouse trắng.

Bà Điền Tuệ Văn thấy con thu dọn hành lý liền thở dài: “Con vẫn muốn đi à?”.

“Mẹ, đây là hội thảo nghiên cứu khoa

học về xương, có rất nhiều chuyên gia hàng đầu quốc tế về khoa xương đến từ Mỹ, Ý, Thụy Điển... ngoài ra còn có báo cáo học thuật hấp dẫn nữa. Con là thành viên Hiệp hội khoa xương Canada, lần này chủ tịch hiệp hội – bác sĩ Steven quyết định cử con tham gia, con không thể bỏ qua cơ hội này được”.

“Con nói nhiều thế làm gì, nếu hội thảo đó không tổ chức ở thành phố A liệu con có gác núi việc ở bệnh viện mà tham gia không hả?”.

Lâm Nguyệt Loan dừng tay rồi nói

khẽ: “Mẹ...”.

“Bao nhiêu năm rồi sao con mãi không thể quên được những chuyện trong quá khứ thế?”.

Bà Điền Tuệ Văn ngoài miệng nói vậy nhưng trong lòng rất hiểu con gái. Từ ngày Lâm Nguyệt Loan đăng ký thi vào khoa xương bà đã biết cả đời này hình bóng người ấy sẽ rất khó xóa nhòa.

“Mẹ, con cũng muốn về thăm bố”.

“Mẹ biết, con không thể không đi. Đi đi, mẹ không ngăn con được”.

“Mẹ, lần này con đi ít nhất mười ngày. Sau khi con đi mẹ nhớ sang chăm sóc vườn hồng cho con. Đặc biệt là... chậu này”. Lâm Nguyệt Loan âu yếm vuốt ve chậu hồng đặt bên bậu cửa sổ: “Không có vấn đề gì chứ mẹ?”.

Cả vườn hồng này đều được chiết từ chậu hoa hồng mà Minh Nhật Lăng tặng cô, cô coi chúng như báu vật.

“Mẹ chăm sóc cho bố dưỡng và em trai đã mệt lắm rồi lại còn qua đây chăm sóc hoa hồng cho con nữa”, tuy nói thế, nhưng bà lại cười và tiếp lời: “Được rồi

được rồi, con yên tâm đi, mẹ nhất định sẽ chăm sóc tốt cho chúng”.

Bao nhiêu năm xa cách cuối cùng lại trở lại nơi đây.

Bây giờ đứng vào đầu xuân, cỏ cây xanh tốt, hoa đào rực rỡ khắp chốn. Lâm Nguyệt Loan chậm bước trong sân trường Thần Quang, rừng hòe non trước đây bây giờ đã toàn những cây to lá rậm um tùm. Màu xanh tươi mát mắt. Phong cảnh nơi đây vẫn như năm nào. Vậy mà cậu thiếu niên có đôi mắt ấm áp và nhiệt tình dưới gốc hòe mười sáu năm trước

đã ngủ một giấc dài.

Tháng sau là tròn mười sáu năm.

Dưới lớp đất vàng cậu ấy đã hóa thành xương trắng.

Trong giấc mộng xuân vẫn là hình ảnh cậu thiếu niên thanh tú và ấm áp đó.

Xấu hổ sát lại gần, nụ hôn nồng ấm chạm nhẹ trên vàng trán trắng muốt... bao nhiêu lần, biết chỉ là mơ nhưng sao vẫn bi thương.

Có lúc thời gian không thể nhấn chìm

tất cả, có một số người, một số ký ức, giống như những mầm cây mọc rễ trên mảnh đất tâm hồn. Thời gian không thể thiêu đốt nó mà ngược lại còn nuôi dưỡng nó, khiến nó ngày càng sinh cành đẽ lá, có thể chắn gió che mưa. Nhưng trong trái tim vẫn có nơi ánh mặt trời không chiếu tới được, âm u ẩm ướt sinh ra vô số rêu xanh hoài niệm.

Lâm Nguyệt Loan có một trái tim đầy rêu xanh như thế.

Theo ký ức cô tìm đến gốc cây hòe non cô đã băng bó năm xưa. Cây hòe bây

giờ đã đậm cành trở lá sum suê, mùa xuân đến xanh mướt màu lá. Lâm Nguyệt Loan ngược nhìn nó một hồi, cúi đầu, lấy trong túi ra sợi thun tóc hình cây đáng yêu còn mang hơi ấm. Nhìn cây con màu xanh đậm trong tay rồi nhìn cây hòe sum suê lá trước mặt, đôi mắt cô bỗng trở nên mông lung...

Cho dù thời gian trôi đi bao nhiêu năm nhưng về lại nơi cũ, nhớ lại chuyện xưa, những cảm xúc tưởng chừng đã ngủ yên trong tim lại còn cào dội về.

Xa xa có tiếng hát ở đâu vọng tới.

“... Cậu chưa bao giờ thực sự ra đi, cậu mãi mãi ở trong tim tớ. Tớ yêu cậu rồi, tớ đã bắt lực với chính mình...”.

Ra khỏi Thần Quang, vẫn đủ thời gian cho cô đi tới hội thảo. Thăm mộ bố và Minh Nhật Lãng đành phải để hôm khác.

Hội trường lớn đã ngồi kín người, các màu da các ngôn ngữ đều hội tụ ở đây. Buổi hội thảo hôm đó do một chuyên gia khoa xương người Mỹ báo cáo tường tận, Lâm Nguyệt Loan ghi kín hơn mười trang vở, cô thu hoạch được rất nhiều điều bổ ích.

Sau khi tan hội thảo, Lâm Nguyệt Loan theo dòng người ra ngoài hội trường, bất chợt có tiếng gọi sau lưng cô: “Lâm Nguyệt Loan”.

Giật mình, cô đến tham gia hội thảo với cái tên LiLy Lin, ai biết tên tiếng Trung của cô mà gọi chứ?

Quay lại nhìn, có một người đàn ông tầm ngoài ba mươi đang đứng phía xa, đôi mày rậm, thân hình cao to, phong thái đỉnh đạc, xuất chúng.

“Nguyên Thân Dạ, là anh”. Gặp được người quen, cô vừa mừng vừa ngạc

nhiên.

Nguyên Thần Dạ đi lại gần phía cô rồi nhìn cô thật kỹ. Đôi mắt vẫn trong vắt, thân hình mảnh khảnh, mái tóc ngắn vén sau mang tai. Nhìn cô chẳng thay đổi gì cả, ngoài nụ cười ra, những nếp nhăn nhỏ nơi đuôi mắt như từng đường vân cánh hoa cúc trắng.

“Ban nãy anh còn không tin, hóa ra là em thật. Không ngờ em cũng làm bác sĩ khoa xương”.

“Anh cũng là bác sĩ khoa xương?”.
Lâm Nguyệt Loan ngạc nhiên.

“Ừ, sau khi tốt nghiệp đại học y, anh theo học bác sĩ Thành, nghiên cứu cách chữa trị bệnh xương nhi đồng. Còn em sao, chủ trị bệnh nào?”.

Lâm Nguyệt Loan cười: “Em chủ trị bệnh giòn xương”.

Nguyên Thần Dạ không chút bất ngờ: “Anh đoán cũng ra. Ngay cả anh cũng thế, luôn lưu tâm tới các phương án chữa trị mới nhất bệnh giòn xương, huông chi... là em”.

Trong lời nói có chút buồn buồn. Lâm Nguyệt Loan im lặng, đôi mắt sụp xuống.

Minh Nhật Lãng mãi mãi là vết thương không thể nói trong lòng cô.

Im lặng một lát rồi cô hỏi lại: “Sao anh lại đi làm bác sĩ?”.

“Làm bác sĩ không tốt sao?”.

“Không phải thế, chỉ là em không nghĩ anh sẽ học y. Bố anh không bắt anh vào công ty Nguyễn Thị giúp ông ấy ạ?”.

“Bố anh có nói nhưng anh không vào, để ông anh chân mệnh thiên tử của anh kế nghiệp ông ấy, anh không tranh làm gì. Tránh gà nhà đá nhau, hận nhau, anh

không ăn tôi, tôi sẽ ăn anh”.

“Cũng đúng, tranh đi đấu lại chả có ý nghĩa gì. Làm bác sĩ cũng tốt, chữa bệnh cứu người”.

Trò chuyện một lúc Nguyên Thần Dạ hỏi: “Em về đây khi nào?”.

“Chiều hôm qua, vừa đến nơi là em đến hội thảo đăng ký luôn. Thấy hội trường gần trường cũ nên em đến Thần Quang đi một vòng rồi về”.

“Em đến Thần Quang rồi à?”. Nguyên Thần Dạ sáng mắt, định hỏi gì đó nhưng

thấy Lâm Nguyệt Loan bình thản như vậy nên lại thôi.

“Đúng thế, trường thay đổi nhiều quá, cũng may rùng hòe vẫn còn”.

“Lần này em về định ở bao lâu?”.

“Tầm khoảng mười ngày gì đó rồi em về Canada”.

“Hội thảo mất năm ngày rồi, xem ra đợt này em về gấp quá”. Nguyên Thần Dạ nghĩ rồi nói: “Lâm Nguyệt Loan này, buổi tọa đàm chiều nay không hay lắm, hay anh và em trốn đi, anh dẫn em đi gặp

một người”.

“Ai?”.

“Anh bạn cũ, Tiêu Tinh Dã, thế nào?”.

“Thật ạ, anh và Tiêu Tinh Dã vẫn còn liên lạc?”. Lâm Nguyệt Loan sung sướng nói.

“Bọn anh vẫn liên lạc đấy chứ, chỉ có em đi cũng chẳng chào lấy một câu, cũng không để lại địa chỉ liên lạc”.

Lâm Nguyệt Loan cười.

“Không sao, tình hình lúc đó bọn anh hiểu. À, lần này em về có đến thăm bố mẹ Minh Nhật Lãng không?”.

“Em cũng muốn, nhưng bao năm không liên lạc với họ rồi không biết có nên đến làm phiền không. À, họ vẫn ở Bạch Bình Châu ạ?”.

Bạch Bình Châu, nhắc đến ba từ này tim cô lại đau nhói, đó là nơi khiến cô đau buồn vô hạn.

“Họ vẫn ở đó, không chuyển đi đâu cả”.

“Bệnh của bác Minh không biết đỡ chút nào chưa?”.

Nguyên Thần Dạ đáp một cách khó hiểu: “Cũng có thể coi là tốt, cũng có thể coi không tốt”.

“Câu này nghĩa là sao?”.

“Em gặp bà ấy là biết ngay”.

Lâm Nguyệt Loan càng không hiểu: “Nguyên Thần Dạ, sao anh biết rõ chuyện nhà họ Minh vậy?”.

“Bởi vì anh là đồ đệ của bác sĩ

Thành cơ mà, quan hệ cũng khá thân thiết với nhà họ. Còn nữa...”. Cậu không nói tiếp nữa.

“Còn gì nữa?”.

“Tạm thời không nói với em”.

Nguyên Thần Dạ lấp lửng.

Nhà thi đấu thành phố A nằm ở vành đai số một phía bắc thành phố, vô cùng to lớn và hoành tráng. Nguyên Thần Dạ dẫn Lâm Nguyệt Loan tới gặp Tiêu Tinh Dã. Cậu thiếu niên lỗ mãng ngày nào giờ đã là một huấn luyện viên môn chạy ngắn vô cùng điềm đạm, lúc này đang nhắc

nhỏ mấy học viên vi phạm nội quy. Dáng vẻ anh không có gì thay đổi, vẫn đôi lông mày rậm, mắt to, hai vai rộng, lưng dày, có khác là quanh cằm anh lún phún râu, ra dáng một người đàn ông trưởng thành.

Lâm Nguyệt Loan đứng từ xa nhìn anh, trong lòng nhiều cảm xúc. Chú chim non ngày xưa đã tung đôi cánh bay qua cánh rừng thời gian, chẳng thể tìm lại được nữa.

Tiêu Tinh Dã đang dạy cho học viên cách xuất phát thì như cảm nhận được điều gì đó khác lạ, anh quay lại và thấy

Lâm Nguyệt Loan và Nguyên Thần Dạ đứng đằng xa. Giật mình, bao lời cần nói đột nhiên biến mất.

“Thầy Tiêu, thầy Tiêu”.

Đơ người trước đám học sinh một lúc, nghe thấy tiếng gọi anh mới nói: “Các em tự luyện tập đi nhé”.

Sau đó anh chạy về phía Lâm Nguyệt Loan, trên mặt vẫn là nỗi ngạc nhiên không thể tin được.

“Lâm Nguyệt Loan, đúng là cậu rồi. Mười sáu năm rồi không có tin tức gì của

cậu. Không ngờ vẫn có thể gặp lại cậu”.

Buổi trưa hôm đó ba người cùng đi ăn cơm. Bao nhiêu chuyện đều được kể hết. Nguyên Thần Dạ vẫn độc thân, Lâm Nguyệt Loan cũng chưa lấy chồng, Tiêu Tinh Dã và Đinh Đương Linh đã kết hôn và có một đứa con trai năm tuổi.

“Tiêu Tinh Dã, cậu và Đinh Đương Linh kết hôn rồi à, hồi đó cô ấy yêu cậu lắm, rốt cuộc cùng chờ đến ngày rẽ mây thấy mặt trời rồi. Con trai cậu năm tuổi rồi à, chắc đáng yêu lắm, hôm nào dẫn cho tớ coi đi”.

Tiêu Tinh Dã cười sáng khoái:

“Đương nhiên là đáng yêu rồi, đáng yêu lắm, cả thế giới này không có đứa trẻ nào đáng yêu thế đâu”.

Nói đến con trai, giọng Tiêu Tinh Dã tràn đầy niềm vui và tự hào.

“Nguyên Thần Dạ, sao anh còn chưa lấy vợ?”.

Nguyên Thần Dạ chưa kịp nói thì Tiêu Tinh Dã đã cướp lời: “Kiểu người đa tình như anh ấy không kết hôn càng tốt, đỡ hại con gái nhà người ta”.

“Đúng thế, anh là công tử đa tình, kết hôn làm gì chứ, tránh mất tự do. Em Lâm, sao em cũng chưa kết hôn”.

Lâm Nguyệt Loan im lặng cúi đầu xuống. Mái tóc lòa xòa trước mặt, cô khẽ đưa tay vén nó ra sau mang tai.

Tiêu Tinh Dã nhìn mái tóc ngắn không thay đổi của cô, trong lòng khẽ thở dài. Năm đó mái tóc xanh đi theo Minh Nhật Lăng, bao năm nay vẫn không nuôi dài. Mái tóc của phụ nữ là tóc tình, dài dài ngắn ngắn, ngắn ngắn dài dài, đều vì người mình yêu mà ngắn, mà dài.

Cứ ngỡ Lâm Nguyệt Loan sẽ không trả lời, nào ngờ cô lại cầm cốc trà trên bàn lên, xoay xoay chiếc cốc trong tay rồi nhẹ đáp: “Em không kết hôn, bởi vì cả đời này... em đã hứa sẽ lấy một người”.

Trong dòng sông ký ức vọng lại câu nói như thực như mơ: “Nhìn hai em hình như còn là học sinh, thế mà sớm đã hẹn ước cả đời rồi à?”.

Ngày đó hai người làm cốc không hề biết ý nghĩa của chúng. Đến khi hiểu ra rồi thì số mệnh đã định đoạt tất cả. Đột

nhiên trong ký ức lại hiện lên buổi tối hôm đó, cô và Minh Nhật Lãng còn hẹn nhau mùa xuân đi bắt tôm... vậy mà vào mùa xuân năm đó... nước mắt bay đầy theo gió xuân.

Nguyên Thần Dạ và Tiêu Tinh Dã đều biết cô đã hứa hẹn với ai, cả hai chỉ nhìn nhau im lặng, đôi mắt đầy cảm khái.

Đột nhiên như nhớ ra điều gì, Tiêu Tinh Dã hỏi: “Nguyên Thần Dạ, anh đưa Lâm Nguyệt Loan đi thăm Thần Quang chưa...”.

Nguyên Thần Dạ ngắt lời: “Chiều

chúng ta đi đi, chiều nay không phải có trận bóng giao hữu giữa Thần Quang và Thanh Hà sao?”.

“Đúng, chiều dẫn cậu đi”.

“Hôm nay có trận giao hữu à, Tiêu Tinh Dã, tầm này mấy năm trước cậu oai phong lắm đấy, giờ còn đá bóng không?”.

“Không đá nữa, mấy năm trước tớ bị thương đầu gối trong một trận bóng, suýt nữa thành tàn phế. May mà Nguyên Thần Dạ dùng mấy phương pháp trị liệu mới cứu được tớ đấy, nhưng sự nghiệp thể thao của tớ cũng tạm biệt từ đó. Bây giờ

đôi làm huấn luyện viên rồi. Có điều tó đã huấn luyện được một cao thủ, đúng nghĩa cao thủ sinh vì màu xanh và thắng vì màu xanh. Chiều đi xem cậu ấy đá nhé. Nhân tiện nhớ lại thời huy hoàng của tó”.

Dù buổi sáng đã đến Thần Quang nhưng có hai người bạn cũ cùng thăm lại một lần nữa cũng không sao. Lâm Nguyệt Loan đồng ý đi cùng hai người.

Khi ba người tới sân bóng thì trận đấu đã sắp bắt đầu. Xung quanh khán đài ngồi kín học sinh và phụ huynh. Vô cùng

bất ngờ khi cô nhìn thấy ông bà Minh ngồi ở chỗ ấy. Mười sáu năm không gặp, mái đầu ông Minh đã bạc trắng, già đi rất nhiều. Ngược lại với ông, bà Minh vẫn đoan trang như xưa, đôi mắt sáng ngời, bà đang nhìn về phía sân bóng như tìm người.

Lâm Nguyệt Loan giật mình: “Sao vợ chồng bác Minh lại ở đây? Họ cũng đến xem bóng sao? Bệnh bác Minh khỏi rồi à? Xem ra tinh thần của bác ấy rất tốt”.

Lâm Nguyệt Loan hỏi một loạt như thế khiến Tiêu Tinh Dã và Nguyên Thần

Dạ không kịp trả lời. Trận đấu bắt đầu, tiếng còi vang lên, cầu thủ hai đội vào vị trí. Một tốp cổ vũ trên khán đài đồng thanh hô to: ”Thần Quang tất thắng, Minh Nhật Lãng tất thắng”.

Minh, Nhật, Lãng?

Đội cổ vũ vẫn hô vang khiến ba chữ ấy văng vẳng bên tai cô. Cô vội vàng tìm trong những cầu thủ của trường Thần Quang một lượt. Một gương mặt quen thuộc. Đôi mày thanh cao, thân hình cân đối, cậu mặc bộ đồ thi đấu màu đỏ càng nổi bật giữa đám đông, thu hút bao ánh

mắt nhìn.

Xung quanh là tiếng người hô, tiếng trống, mọi thứ âm thanh hỗn tạp vang lên giống như thủy triều đã lùi ra xa. Chẳng nghe thấy gì nữa, không nhìn thấy gì nữa, trong mắt cô bây giờ chỉ có hình ảnh cậu thiếu niên cao to ấy. Cô nhìn cậu ấy chạy nhảy đuổi bóng như một con báo trên sân cỏ...

A Lăng, nguy hiểm. Đang định hô lên thì cô nhìn thấy đôi mắt cười của cậu, đôi mắt có hai màu đen trắng rõ ràng. Đen lánh như than, trắng như tuyết, thanh

tú và tinh khiết.

Không! Cậu ấy không thể là Minh Nhật Lãng! Đôi mắt Minh Nhật Lãng xanh như kim cương.

Trong câu chuyện cổ tích, hoa hồng đã chết có thể nở một lần nữa trong tiếng ca của chim oanh về đêm. Nhưng trong hiện thực không có đóa hoa nào đã tàn lại có thể trở nên tươi thắm. Hoa không thể, người càng không thể.

Minh Nhật Lãng đã rời nhân thế mười sáu năm trước, vậy cậu thiếu niên giống hệt cậu ấy kia là ai?

Trên sân cỏ, cậu thiếu niên linh hoạt di chuyển như có đôi cánh. Thân thể cậu vô cùng nhẹ nhàng và thoải mái, mỗi động tác đều rất tự nhiên, khỏe mạnh. Bóng trong chân cậu xoay một hồi rồi vượt qua hết người này đến người khác, chân như bay lên, trái bóng xé gió vút đi nhằm thẳng hướng cầu môn đội bạn.

Vào rồi! Mọi người trên khán đài gào thét không ngừng, tiếng vỗ tay vang lên như sấm dậy. Bà Minh kích động đứng dậy hướng về phía sân bóng vỗ tay: “A Lãng, con giỏi lắm”.

Cậu thiếu niên quay lại cười với mẹ rồi hét lên: “Mẹ ơi, trái bóng này con tặng mẹ”.

Vẻ hạnh phúc hiện lên gương mặt bà Minh như hoa nở rộ. Bà vô cùng sung sướng, quay sang nói với chồng: “A Lãng nói trái bóng ban nãy tặng em, anh là bố không được ghen đâu đấy”.

“Anh không ghen đâu, con luôn thân với mẹ mà. Đây là điều luôn luôn đúng”. Ông Minh âu yếm ôm eo vợ, nhìn gương mặt tràn đầy hạnh phúc và tự hào của vợ, trong tim khẽ thở dài... quay ra nhìn cậu

thiếu niên khỏe mạnh chạy trên sân cỏ, trong đầu ông lại hiện lên hình bóng một người thiếu niên giống hệt ấy, ốm yếu bệnh tật. Trái tim bất giác lại đau như có ai xé nát...

Mười sáu năm nay, nỗi đau ở bên ông như hình với bóng...

Lâm Nguyệt Loan cố gắng bình tĩnh lại rồi nói: “Cậu ấy là ai?”.

Tiêu Tinh Dã quay sang nhìn Nguyên Thần Dạ, có ý nhường anh trả lời, Nguyên Thần Dạ chậm rãi đáp: “Cậu ấy chính là đứa con riêng của ông Minh

Hạo Thiên và người phụ nữ kia. Sinh đúng vào ngày Minh Nhật Lãng mất”.

Lâm Nguyệt Loan sững người. A Lãng chết cụ thể thế nào cô không biết rõ. Sau chuyện đó tâm trí bà Minh hỗn loạn nên cô đoán ra chuyện ngoại tình của ông Minh bị A Lãng phát hiện. Chắc chắn cậu bị sốc nặng nên mới hoảng loạn dẫn đến xảy ra sự cố. Nhưng cô không ngờ rằng ngày cậu ấy rời khỏi nhân gian thì bố cậu lại có một người con trai khác được sinh ra.

“Sau khi A Lãng đi bác Minh liền

đón đứa bé kia về à?”.

“Không, ông Minh đưa tiền cho người phụ nữ kia mang con đi thật xa. Ông toàn tâm toàn ý chăm sóc người vợ suy sụp tinh thần. Nhưng người phụ nữ đó sau này mắc bệnh nặng, gần chết liền mang con đến cho ông Minh. Lúc đó đứa bé năm tuổi rồi. Ông Minh nhìn thấy nó mà giật mình, nó giống y hệt Minh Nhật Lãng. Ông thử mang đứa bé về nhà. Lúc đó bà Minh lẫn lẫn, lúc thì nói A Lãng đi học, lúc thì nói cho A Lãng bú, hoàn toàn nhầm lẫn khái niệm tuổi tác. Khi thấy đứa bé bà lập tức ôm lấy và nói A

Lãng đi mẩu giáo về, vừa ôm vừa thơm không chịu bỏ tay ra. Đứa bé đó cũng lạ lắm, vừa đến nhà họ Minh ai cũng lạ lắm vậy mà lại thân với bà Minh. Hai người đó nhanh chóng gần gũi không thể tách ra được”.

“Cứ như thế, bà Minh coi cậu bé đó là A Lãng, bà quên hết mọi chuyện trước đó, ký ức bắt đầu lại từ năm A Lãng năm tuổi. Mọi thứ bắt đầu lại từ đầu, bà nhớ A Lãng bị bệnh giòn xương nên luôn miệng gọi bác sĩ Thành tới khám. Bác sĩ Thành cũng đóng kịch đến khám, được một thời gian thì nói đã chữa khỏi bệnh.

Năm đó anh theo bác sĩ Thành thực tập lâm sàng nên cũng tiếp xúc với nhà họ Minh. Ban đầu khi gặp đứa bé đó anh cũng nhầm là Minh Nhật Lãng. Bao nhiêu năm nay nhìn nó trưởng thành, càng lớn càng giống, như đúc từ một khuôn vậy. Năm nay nó cũng vừa tròn mười sáu tuổi, anh nhìn nó giống như đang nhìn Minh Nhật Lãng năm mười sáu tuổi vậy. Em có thấy thế không?”.

Lâm Nguyệt Loan nhìn cậu thiếu niên khỏe mạnh đang chạy trên sân và nói: “Ừ, giống thật. Tại sao nó cũng tên Minh Nhật Lãng?”.

“Bởi vì bà Minh coi đó là Minh Nhật Lãng, bà chưa bao giờ mất đi cậu ấy. Vì thế ông Minh cũng không đặt tên khác cho thằng bé nữa mà lấy tên Minh Nhật Lãng luôn. Thằng bé kế thừa tên Minh Nhật Lãng, kế thừa sinh nhật Minh Nhật Lãng, kế thừa tình yêu của cha mẹ Minh Nhật Lãng, kế thừa tất cả của Minh Nhật Lãng. Có lúc, anh còn nghĩ, không biết có phải... Minh Nhật Lãng đầu thai về không nữa”.

Tiêu Tinh Dã im lặng nãy giờ, giờ mới lên tiếng: “Tớ tin... nó chính là Minh Nhật Lãng đầu thai về kiếp này để

hoàn thành những tâm nguyện trước đây còn dang dở. Lâm Nguyệt Loan cậu biết không, A Lăng này là nhân tài thể thao, học cái gì giỏi cái ấy, vốn của tớ sắp bị thằng bé học hết rồi, sắp không còn gì để dạy nữa rồi”.

“Cậu là huấn luyện viên của nó à, Tiêu Tinh Dã?”.

“Ừ, đây chính là cao thủ của tớ. Tớ dạy nó nhiều thứ lắm, bơi này, chạy ngắn này, đá bóng này, nhảy cao này...”.

Nguyên Thần Dạ cũng không kém cạnh: “Anh cũng dạy nó nhiều thứ lắm, ví

dụ như tán gái này, làm thế nào để có buổi hẹn hò lãng mạn này, làm thế nào để đứng giữa rừng hoa mà người không dính một phiến lá...”.

Lâm Nguyệt Loan phì cười: “Nguyên Thần Dạ, anh dạy nó cái gì thế hả? Đừng dạy hư người ta”.

Nguyên Thần Dạ làm bộ thất vọng: “Tiếc là nó chẳng biết gì cả, y như A Lãng ngày xưa, ít nói trước mặt con gái, rất e thẹn”.

Lâm Nguyệt Loan động lòng, bất giác cô nhìn về phía rừng hòe xa xa. Ánh mắt

cô như nhìn xuyên về quá khứ, như nhìn thấy hình ảnh cậu thiếu niên thanh tú, ngại ngùng, ánh mắt lại dịu dàng và nồng ấm.

“Chưa hết, cậu bé này đặc biệt có cảm tình với những cô gái có bím tóc dài”.

Minh Nhật Lãng, có đúng là... cậu trở lại một lần nữa không?

Trên cao là bầu trời xanh biếc của mùa xuân thuần khiết, trên ấy có một vầng mặt trời sáng rực rỡ nhưng không chói mắt mà đang dịu dàng tỏa xuống bên

dưới những tia nắng vàng dịu dàng.

Lâm Nguyệt Loan ngẩng đầu lên nhìn vầng mặt trời ấy, mỉm cười. Một giọt nước mắt nhẹ nhàng rơi xuống...

Mặt trời lặn rồi hôm sau lại mọc, hoa tàn rồi năm sau lại nở tiếp. Người đã mất đi linh hồn có lẽ thực sự chuyển thế luân hồi. Tuy nhiên, sẽ chẳng bao giờ lặp lại câu chuyện, có một cậu thiếu niên yêu một cô gái.

HẾT